

САНДРА БРАУН ЗАД КАДЪР

Превод от английски: Диана Райкова, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

Нежно извъняване обяви пристигането на асансьора. Двойната врата се отвори и разкри вътрешността: две жени на средна възраст, които си бърбеха като стари приятелки, и един трийсет и няколкогодишен мъж с подчертано излъчване на бизнесмен. Той отстъпи назад да направи място за мъжа и жената, които чакаха да се качат.

Те се усмигнаха любезно, когато влязоха, след което се обърнаха напред. Асансьорът започна да се спуска към хотелското фоайе, бронзовите му врати отразяваха лицата на пътниците.

Мъжът и жената стояха плътно един до друг, без да говорят. Една от двете жени отзад не беше спряла да бърби, но от любезност не отпускате гласа си високо.

Приятелката ѝ покри уста, за да заглуши смеха си:

— О, Боже. А тя толкова се гордееше с онова закърпено нещо...

Когато асансьорът забави и една камбанка обяви спирание на осмия етаж, младият бизнесмен погледна часовника на китката си и въздъхна, очевидно примирявайки се със закъснението.

Вратата се отвори.

На площадката стоеше човек, облечен в морскосин анцуг, с непрозрачни слънчеви очила и плетена скиорска качулка. Отворът, изрязан за устата, беше оформен като отворена паст на акула с остри зъби. Още преди изненаданите хора в кабината да осъзнаят какво става, той влезе и натисна с облечената си в ръкавица ръка бутона за застопоряване на вратата, а в другата заплашително размаха пистолет.

— На колене. Веднага! Хайде!

Гласът му беше висок и напевен, което правеше всичко още по-зловещо, особено идвайки откъм отворената паст на акулата. Двете приятелки веднага паднаха на колене.

Едната изхленчи:

— Не ни убивайте, мо...

— Млъквай! Ей ти — той сръга с пистолета си бизнесмена. — На колене! — младият мъж вдигна ръце и се отпусна на пода; само двойката продължаваше да стои. — Глухи ли сте? Долу!

Жената се обади:

— Той е с артрит.

— Не ме интересува, ако ще и сакат да е. Смъквай се на шибаните си колене! Хайде!

Една от жените отзад проплака:

— Направете каквото ви казва, моля ви.

Сивокосият мъж хвана ръката на спътницата си, докато се смъкваше на колене с явно усилие. Тя ядосано го последва.

— Часовниците и пръстените. Сложете ги в това — нападателят хвърли една черна кадифена торбичка на бизнесмена, а той пусна в нея часовника си, който само миг преди това го бе накарал да се притесни.

Торбичката мина към жените зад него, които бързо пуснаха бижутата си вътре.

— Обиците също — кимна крадецът към едната.

Тя бързо се подчини. Торбичката отиде най-накрая у джентълмена с артритните колене. Той я задържа отворена за жената с него, която пусна бижутата си.

— По-бързо, по-бързо! — нареди крадецът с противния си момичешки глас.

Джентълменът пусна своя „Патек Филип“^[1] в торбичката, след това я подаде на крадеца, който я грабна и я пхна в джоба на закопчаното си с цип горнище.

— Добре — обади се възрастният мъж и в гласа му прозвуча властна нотка. — Получихте каквото искахте. Сега ни пуснете.

Изстрелът на пистолета беше оглушителен.

Двете приятелки изпищяха от ужас. Младият бизнесмен пусна една ругатня с шокиран, дрезгав глас.

Жената, придружаваща възрастния джентълмен, отвори беззвучно уста, когато кръвта плисна по стена зад сгърченото му тяло.

---

[1] Марка луксозни швейцарски часовници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Крейтън Уилър прекоси гневно облицованата с плочки от пясъчник тераса, свали слънчевата си козирка и избърса потта, която се стичаше по лицето му, след което — без да намалява крачка — хвърли влажната кърпа и козирката на една лежанка.

— Дано наистина да е важно. Тъкмо щях да разбия сервиса му.

Икономката, която го беше извикала от тенис корта, изобщо не се впечатли от раздражителността му.

— Не ми дръжте такъв тон. Баща ви е този, който иска да ви види.

Казваше се Руби. Крейтън не знаеше фамилията ѝ, пък и никога не си бе дал труда да попита, въпреки че жената работеше в семейството още от времето, преди той да се роди. Всеки път, когато ѝ се сопваше по този начин, тя му напомняше, че му е бърсала задника и носа, и че това не е било от най-любимите ѝ занимания. Беше му неприятна мисълта, че е била толкова близка с него, дори когато е бил бебе.

Той мина покрай сто и петдесеткилограмовото ѝ туловище, прекоси кухнята с индустриални размери и се насочи към един от няколкото хладилника, след което дръпна вратата му.

— Веднага — каза тя.

Крейтън я игнорира, взе си една кола, отвори я и отпи дълга глътка. После опря студената кутийка до челото си и я разтърка.

— Изнеси една на Скот.

— На тренъора ти не са му счупени краката — тя се върна до плота и удари с яката си длан парчето говеждо, което се канеше да сложи в тавата за печене.

Нещо трябва да се направи. Тази жена проявява нечувана дързост, помисли си Крейтън, когато мина през въртящата се врата и се насочи към предната част на къщата, където беше кабинетът на баща му. Вратата беше открехната. Той спря отвън, почука веднъж по касата с кутийката кола и като праметна през рамо тенис ракетата си,

влезе. С всеки свой инч той изглеждаше като аристократ, откъснат от тренировката си за здраве. Роля, която идеално му подходеше да играе.

Дъг Уилър седеше зад своето бюро с президентски размери, но много по-претенциозно от всичко, което се намиреше в Овалния кабинет. Отстрани стърчаха две махагонови поставки за знамена — едното на щата Джорджия, другото — на Съединените щати. Предните се вираха от маслените картини, закачени на отсрещните стени в рамки от боядисано кипарисово дърво, явно с мисълта да изтраят до Второто пришествие.

— Времето на Скот е пари, а часовникът си тиктака — произнесе Крейтън.

— Боя се, че това не може да чака. Седни, ако обичаш.

Крейтън седна на едно от кожените кресла срещу бюрото на баща си и подпря ракетата си на него.

— Не знаех, че си тук. Да не би да се каниш да играеш голф следобед? — той се наведе напред и остави кутийката кола върху полираната повърхност на бюрото.

Като се намръщи, Дъг сложи една подложка под кутийката, така че да не остане мокър кръг.

— Отбих се тук да се преоблека, преди да отида в клуба — каза той. — Но изникна нещо спешно...

— Не ми казвай — прекъсна го Крейтън. — Финансовата ревизия е открила злоупотреби. По дяволите тези подли секретари.

— Пол е мъртъв.

Сърцето на Крейтън се блъсна силно в гърдите му. Усмивката му угасна.

— Какво?!

Дъг прочисти гърлото си.

— Чичо ти е бил прострелян и убит в хотел „Молтрие“ преди един час.

Крейтън продължи да го гледа, без да мига, сдържайки дъха си. Най-сетне го изпусна шумно.

— Да-а... Ако използваме безсмъртните думи на Форест Гъмп, или всъщност на неговата майка: „Животът е като кутия с шоколадови бонбони. Никога не знаеш какъв ще ти се падне“.

Баща му се наведе напред.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

— Мисля, че е казано доста добре.

Крейтън никога не беше виждал баща си да плаче. Не плачеше и сега, но очите му изглеждаха подозрително влажни и преглъщаше прекалено често и трудно. За да скрие завладелите го емоции, той излезе иззад бюрото си и отиде до широкия прозорец. Погледна надолу към нивите на имението, където мексиканските работници плевяха на ръка бурените от живописните лехи с мента.

Крейтън тихо попита:

— Правилно ли чух, татко? Чичо е бил прострелян.

— В челото. Почти от упор. По време на нападение.

— Нападение? Нещо като грабеж? В „Молтрие“?

— Колкото и нечувано да изглежда.

Дъг прокара ръка през косата си — толкова гъста и посивяла, колкото тази на брат му — на вече починалия му брат — който беше по-голям от него само с единадесет месеца. Той и Пол ходеха на един и същи фризьор и използваха услугите на един и същ шивач. Почти еднакви на ръст и килограми, хората често ги бъркаха в гръб. Отношенията помежду им бяха като между близнаци.

— Не знам подробностите — продължи Дъг. — Джули беше толкова объркана, че не можеше да говори.

— Нея ли са известили първо?

— Всъщност, била е с него, когато се е случило.

— В хотел „Молтрие“. По средата на уикенда.

Дъг заобиколи и погледна твърдо сина си.

— Била е в истерия. Според полицаия. Детектив всъщност. Взел е телефона от нея, когато тя вече не е можела да говори. Каза ми, че е настоявала тя да ми се обади и да ми разкаже всичко сама. Но успя да произнесе само няколко несвързани думи, преди да се разплаче така, че да не мога да разбера нищо — той направи пауза и прочисти гърлото си. — Детективът, Санфорд, мисля че беше името му, изглеждаше съвестен и добър човек. Поднесе ми съболезнованията си и ми каза, че мога да отида в моргата, ако... ако искам да видя тялото на Пол. Щяло да има и аутопсия, разбира се.

Крейтън отместил поглед.

— Исусе...

— Да — въздъхна тежко Дъг. — Направо нямам думи.

- Заловили ли са извършителя?
- Още не.
- На кое място в хотела е станало?
- Детективът не каза.
- В някой от магазините?
- Не знам.
- Кой ще тръгне да кра...
- Не знам! — сопна се Дъг.

Последва напрегната тишина. Раменете на Дъг се приведоха.

— Съжалявам, Крейтън. Но направо не съм на себе си.

— Разбираемо е. Не се учудвам.

Дъг разтърка челото си.

— Детективът обеща да ми каже всичко, когато отида — той погледна към отворената врата, но не направи и крачка към нея.

— Ами мама? Казахте ли й?

— Беше тук, когато Джули се обади. Разстрои се, но има много формалности, които трябва да се уреждат. В момента е на горния етаж и провежда предварителни телефонни разговори — отвърна Дъг. Той отиде до бара и си наля бърбън. — Искаш ли?

— Не, благодаря.

Дъг остави питието си и вдигна гарафата.

— Колкото и да е трудно да се приеме трагедията, има практически неща, които трябва се свършат.

Крейтън се стегна. Ненавиждаше всичко, което се свързваше с думата практически.

— Утре сутринта искам да отидеш до кантората и лично да съобщиш на персонала.

Крейтън изръмжа вътрешно. Не искаше да има нищо общо с персонала, който наброяваше няколкостотин души, към всеки от които чичо Пол се държеше с най-високо уважение, докато повечето не демонстрираха нищо, освен презрение, когато самият Крейтън благоволяше да украси с присъствието си главния офис, което правеше възможно най-рядко.

„Уилър Ентърпрайзиз“ произвеждаше и продаваше всякакъв вид строителни материали. Ура. Страхотно. По дяволите.

Баща му го погледна през рамото си. Очевидно в очакване на отговор.

— Разбира се. Какво трябва да кажа?

— Ще напиша нещо тази нощ. Ще свикам събрание с колкото е възможно повече присъстващи в аудиторията на третия етаж в десет часа. Ти ще прочетеш изказването си, след което ще помълчим минута в негова памет.

Крейтън кимна сериозно.

— Правилно.

Баща му пресуши второто питие, след което решително остави празната чаша на бара.

— Може да се наложи да поемеш част от организацията, докато се оправим с всичко това.

— С всичко това?

— Имам предвид погребението, службата.

— О, разбира се. Ще е събитие.

— Няма съмнение — въздъхна Дъг. — Ще му отдам дължимото, но чичо ти беше замесен в...

— Във всякакви гадости. Той беше некоронованият крал на Атланта.

Дъг продължи:

— Да, и сега кралят е мъртъв. И за да стане още по-сложно — смъртта му се дължи на убийство — само при мисълта за бруталността на това той примига и прокара ръка през лицето си. — Исусе — погледна към бара, сякаш обмисляйки дали да не си налее още едно, но не го направи. — Полицията ще има нужда от пълното ни сътрудничество.

— Че какво можем да направим? Не сме били свидетели.

— Но убиецът на Пол трябва да бъде хванат! Ще сътрудничим и ще правим всичко с охота. Разбрахме ли се?

— Разбира се, татко — Крейтън се поколеба, после каза: — Макар че се надявам да се държиш като официалния говорител на семейството. Медиите ще ни се нахвърлят като лешояди на мърша.

Дъг кимна рязко.

— Ще се погрижа ти и майка ти да бъдете защитени. Макар да съм принуден да направя погребението публично. Ще се постарая да е в по-тесен кръг, доколкото е възможно. Трябва да сме пример за служителите си и работата на компанията да върви гладко, както би искал от нас Пол. И последно — искам да си подготвен. Оставил съм

някои материали в стаята ти. Ще трябва да ги прегледаш тази нощ, да влезеш в час с новите продукти, с това къде е мястото ни на пазара, с проектите ни за следващата година.

— Няма проблем. — Как ли пък не.

Баща му сякаш прочете мислите му.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш, Крейтън. Почти трийсетгодишен си. Бях нехаен и не отчитах липсата ти на интерес към компанията. Трябваше да ти възложи повече отговорности, да те включа в разрастването на бизнеса. Пол... — той се запъна при произнасянето на името. — Пол ме окуражаваше. Вместо това аз те разглезах. Но край. Време е да си заемеш мястото. Сега, когато чичо ти го няма, ти ще си този, който ще поеме нещата, когато аз се пенсионирам.

Кого баламосваше той? Може би себе си, но определено не и Крейтън. Баща му се лъжеше, ако си мислеше, че Крейтън ще скочи в корпоративния казан. Той не знаеше нищо за бизнеса, нито за мениджмънта, и не искаше да знае. Единственото, което искаше от семейния бизнес, бяха годишните приходи. Обичаше живота си такъв, какъвто беше, и не възнамеряваше да променя каквото и да било като поема отговорности, които всеки подлизурко можеше да поеме.

Но сега не му беше времето да започва отново сцената, която той и баща му хиляди пъти бяха разигравали преди, когато слабостите и погрешните му приоритети се изкарваха наяве и му се натякваха, когато му се напомняше за дълг и за това какво значи да си възрастен, да си един Уилър. Всякакви такива глупости.

Променяйки темата, той попита:

— Съобщиха ли вече по новините?

— Ако още не са, скоро ще го направят — Дъг отиде до бюрото си, взе някакви листи и ги подаде на сина си. — Би ли се обадил на тези хора, за да им съобщиш? Заслужават да го чуят от член на семейството, а не от новините.

Крейтън огледа списъка, разпознавайки повечето от имената като лични приятели на чичо си Пол, акционери в „Уилър Ентърпрайзиз“, градски и щатски политици, и други изтъкнати бизнесмени.

— Ще съобщиш ли новината на Руби? — попита Дъг. — Тя знае, че нещо става, но сърце не ми даде да й кажа, особено като се имат

предвид ужасните подробности. Ти знаеш колко много обичаше и се възхищаваше тя на Пол.

— Да, ще го направя — И даже ще ми е приятно, помисли си Крейтън. Тъкмо щеше да си върне за дързостта ѝ. — Искаш ли да те придружа до моргата?

— Благодаря ти, но не — отвърна баща му. — Не бих искал подобно нещо от теб.

— Добре. Не мога да се сетя за нищо по-лошо от това — Крейтън се престори, че се замисля за момент, след това потръпна. — Може би само пътуващ карнавал.

ГЛАВА ВТОРА

— Джули?

Тя се взираше в една точка, без да чува звънящите телефони, без да забелязва трескавата дейност, която кипеше наоколо, хората, които минаваха край нея, любопитните погледи, които ѝ хвърляха. При звука на името си тя се обърна и стана да поздрави мъжа, който идваше срещу нея.

— Дъг.

Когато братът на Пол видя кървавите петна по дрехите ѝ, той се спря, чертите на лицето му се смъкнаха от скръб. Беше използвала силно миришещият дезинфектиращ сапун в дамската тоалетна на полицейския участък да измие лицето и ръцете си, но още не бе успяла да си отиде вкъщи и да се преоблече.

Заради Пол двамата с Дъг се държаха приятелски, но никога не се чувстваха удобно в присъствие един на друг. Сърцето му се сви. Беше шокиращо да вижда кръвта на брат си по дрехите ѝ, незаличимо доказателство за насилието, което бе отнело живота му.

Тя скъси разстоянието между тях, но той бе този, който протегна ръце и я прегърна. Несръчно. По начина, по който един мъж би прегърнал любовницата на брат си.

— Съжалявам, Дъг — прошепна тя. — Знам, че го обичаше. И той те обичаше. Трябва да е ужасно за теб.

Той я пусна. Очите му блестяха от сълзи, но се сдържа, знаейки, че тя очаква точно това.

— А ти как си? Теб раниха ли те?

Тя поклати глава.

Той я изгледа, след това разтърка лицето си с ръце, сякаш да изтрие вида на кървавите петна по дрехите ѝ. На почтително разстояние от тях, оставяйки ги да преживеят този интимен момент, стояха двамата детективи, които дойдоха в хотела да разследват престъплението.

Детектив Хоумър Санфърд беше висок чернокож мъж с широки рамене и само лекото коремче издаваше годините му, които — предположи Джули — минаваха четиридесетте. Изглеждаше като бивш футболист.

Във физическо отношение партньорът му бе пълна негова противоположност. Детектив Робърта Кимбол едва ли имаше метър и шейсет и напразно се бе опитала да замаскира излишните десетина килограма около талията си с широк черен блейзър, облечен върху сиви панталони, силно опънати на бедрата.

Първите, отзовали се на обаждането от хотел „Молтрие“, бяха униформени полицаи от местния офис, които незабавно бяха поискали помощта на отдел „Криминология“. Те, заедно с двама разследващи от отдел „Убийства“, бяха изпратени от главното полицейско управление на местопрестъплението.

Санфърд и Кимбол бяха впечатлили Джули не само с професионализма си, но и с човечността си. Бяха внимателни, извиниха ѝ се безброй пъти, че се налага да ѝ задават въпроси в момент, когато е шокирана от случилото се.

Кимбол се обърна тихо към Дъг:

— Нуждаете ли се от още няколко минути, преди да започнем, господин Уилър?

— Не, добре съм — Той го произнесе рязко, сякаш се опитваше да се самоубеди.

Детективите го бяха придружили дотук от моргата.

Една характерна миризма се бе прилепила към тримата. Джули все още бе изтръпнала, духом и телом, от посещението си в това мрачно място.

— Надявам се, че няма да възразите господин Уилър да слуша, докато давате показания — каза ѝ Санфърд.

— Съвсем не — Дъг би искал да чуе нейните обяснения за стрелбата в някакъв момент. Защо да не е сега?

Те влязоха в отдела за особено жестоки престъпления и Санфърд ги поведе към една кабинка, очевидно неговата. Джули бе предположила правилно. Тук имаше негова снимка в екип на „Булдог“ и надраскана каска, как пресича главата линия с футболната топка, пъхната под ръката му. Другите снимки бяха на красива жена и три

усмихващи се деца. Той носеше венчална халка. Робърта Кимбол — не.

Санфърд подаде стол на Джули.

— Госпожице Рътлидж, заповядайте.

Тя седна. Детективът донесе стол и за Дъг. Кимбол каза, че предпочитала да остане права. Санфорд седна зад бюрото си и се пресегнала вземе подвързания със спирала бележник, върху който бе лепнат етикет с датата, името на Пол и номера на случая. Той беше умрял преди пет часа, но вече беше статистика.

Санфърд се обърна към Джули:

— Другите свидетели дадоха показания. Онова, което казахте по-рано, беше протоколирано. Бих искал да го прегледате, да видите дали не си спомняте още нещо и ако желаете, да добавите или да промените нещо.

Джули кимна. Скръсти ръце и обгърна лактите си.

Забелязвайки жеста, Кимбол произнесе:

— Разбираме колко трудно трябва да ви е в момента.

— Така е, да. Но искам да помогна. Искам да заловите престъпника.

— Ние също — Санфърд взе една химикалка и започна да щрака с нея, докато преглеждаше напечатаното върху един от листовите в бележника. — Преди инцидента вие и господин Уилър сте обитавали стая номер 901? Това е ъглов апартамент, така ли е?

— Точно така.

Детективите я гледаха и в очите им се четеше мълчалив въпрос. Дъг гледаше надолу в обувките си.

— Пол и аз се срещнахме там в един и половина — каза тя.

— Отишли сте право в апартамента. Не сте се регистрирали.

— Пол беше регистрирал двама ни. Аз закъснях с няколко минути. Той вече беше в апартамента, когато отидох.

Детективите размениха бързи погледи, след което Санфърд погледна отново в бележника си. Джули не мислеше, че той чете от напечатаната страница. Не мислеше, че има нужда от това. Досега би трябвало да знае, че тя и Пол имаха потвърдена резервация всеки четвъртък за този апартамент, независимо дали грее слънце или вали, петдесет и две седмици в годината. Тя не възнамеряваше да разказва подробности около тяхното споразумение. Не беше уместно.

— Поръчали сте си обяд от румсървиса — каза Санфърд.

Кимбол добави:

— Знаем го от хотелския персонал.

Без съмнение знаеха също какво бяха яли тя и Пол. Би трябвало да знаят и това, че този ден Пол бе поръчал шампанско. И какво, ако го знаеха, какво щяха да направят? И тъй като не го споменаха, тя нямаше никакво намерение да го прави.

Санфърд попита:

— Освен келнера от румсървиса, друг видя ли ви в апартамента?

— Не.

— И сте били сами през цялото време?

След доста дълго и неловко мълчание, Санфърд продължи:

— По-рано ни казахте, че сте излезли от апартамента приблизително към три часа?

— Имах уговорена среща за четири.

— Във вашата галерия?

— Да.

— Телефонното обаждане на 911 дойде в три и шестнайсет — отбеляза Санфърд.

Сякаш да го допълни, Кимбол се обади:

— Така че обирът би трябвало да е станал пет минути преди това.

— Тогава предполагам, че ние сме напуснали апартамента няколко минути след три — каза Джули. — Тъй като тръгнахме право към асансьорите и не чакахме дълго.

Дъг, изглежда загубил търпение от подробностите, за пръв път се обади:

— Убиецът избягал ли е?

— Точно това се опитваме да установим, господин Уилър — отвърна Санфърд. — Бяха разпитани всички гости на хотела. Всички служители.

— Той не би могъл да мине през целия хотел с онази ужасна маска — каза Джули.

— Предполагаме, че я е свалил веднага — кимна Кимбол.

— Но при претърсването на хотела не намерихме нищо. Нито анцуга, нито маската...

— Нищо — обобщи вместо нея Санфърд.

— В хотел с размерите на „Молтрие“ има достатъчно тайни места — обади се Дъг.

— Претърсването продължава — проверяваме кофи за боклук, канализационни тръби, всичко в района, където биха могли да бъдат скрити нещата, които е съблякъл от себе си.

— Искате да кажете, че просто така си е излязъл? — невярващо попита Дъг.

Кимбол с неохота призна:

— Възможно е.

Дъг пусна една ругатня наум.

Санфърд щракна още няколко пъти с химикалката, докато препрочиташе материала.

— Нека се върнем малко назад — той погледна към Джули. — Никого ли нямаше в коридора, когато излязохте от апартамента?

— Категорично не — Тя си спомни как тръгнаха към асансьора. Пол я беше прегърнал през раменете. Усещаше силното му присъствие до себе си. Силен, топъл, пращящ от жизненост. Толкова различен от онова тяло под чаршафа в моргата. Беше я попитал дали е щастлива и тя му бе отговорила, че е.

Кимбол попита:

— Разговаряхте ли с другите пътници, докато пътувахте в асансьора?

— Не.

— А господин Уилър?

— Не.

— Изглеждаше ли някой от пътниците да ви е познал?

— Не.

— И никой не ви заговори? Никой не даде вид, че ви познава?

— Не, наистина не. Двете жени си приказваха и изобщо не ни обърнаха внимание. Младият мъж не каза нищо, само любезно се дръпна навътре, за да ни направи място да влезем. Изглеждаше потънал в собствените си мисли.

— Дошъл е от Калифорния за интервю за работа в три и трийсет. Страхувал се е, че няма да отиде навреме — обясни Кимбол. — Вече проверихме.

— Двете жени са от Нешвил — обади се Санфърд. — Тук са за сватбата на племенницата си този уикенд.

— Жалко за тях — промърмори Джули.

Случилото се в асансьора бе травматизиращо за всички вътре. Но никой от тях все пак не бе изгубил никого, както тя, например. Освен това, че бяха слизали надолу едновременно с Пол Уилър, никой нямаше нищо общо с него. За тях той не бе нищо повече от едно име, нещастна жертва. Несъмнено инцидентът ги беше засегнал и щяха да се сещат за това всеки път, когато се качат в асансьорна кабина, но това нямаше да остави празно пространство в живота им. Последствията за тях не бяха невъзвратими.

Санфърд пусна химикалката на бюрото си.

— Защо не ни разкажете какво се случи оттук нататък? Ще е от полза както за господин Уилър, така и за нас — Той преплете дългите си пръсти и ги сложи върху токата на колана си, готов да слуша.

Кимбол се подпря на ъгъла на бюрото му. Дъг беше притиснал с една ръка брадичката и устата си, вперил поглед в Джули.

Тя разказа за краткото пътуване надолу и за спирането на асансьора на осмия етаж, как вратата се е отворила, нападателят е влязъл и е натиснал бутона, за да задържи отворено.

— Първото ви впечатление? — попита Кимбол.

— Маската. Устата на акула.

— Не можахте ли да различите някои от чертите му?

Тя поклати глава.

— Не се виждаше нито открита кожа, нито коса. Нито пък китките. Ръкавите на анцуга му бяха спуснати над ръкавиците. Маската се спускаше надолу към врата и преминаваше в горнище, затворено с цип високо до брадичката.

— Ръст, тегло?

— По-висок от мен, но не много. С нормално тегло — Детективите кимнаха, сякаш думите ѝ потвърждаваха казаното преди от останалите свидетели.

Санфърд каза:

— В следващите един-два дни бихме искали да изслушате някои записи, за да видим дали ще различите гласа измежду гласовете, свързани с други престъпления.

Споменаването на гласа накара космите на врата ѝ да настръхнат.

— Беше отвратителен.

— Една от жените каза, че е бил като драскане с нокти по варовик.

— Още по-лошо. Много по-плашещо.

В паметта ѝ изникна обезпокоителният кадър с това как той влиза с плътно обхващащите лицето му слънчеви очила.

— Очилата бяха много тъмни, очите му изглеждаха черни и непредсказуеми като на акула. Но почувствах, че ме гледа.

Санфърд се наведе леко напред.

— Щом не сте могли да видите очите му как разбрахте, че ви гледа?

— Просто го усетих.

Известно време никой не каза нищо, след това Кимбол ѝ припомни:

— Казал е всички да паднат на колене.

Тя продължи, без да я прекъсват до момента, в който Пол се беше обърнал към крадеца.

— Той каза: „Добре. Получихте каквото искате. А сега ни пуснете“. Ако съдя по тона на гласа му, мога да кажа, че беше по-скоро ядосан, отколкото уплашен.

— Вярвам го — кимна Дъг.

— Аз обърнах глава, за да му кажа да не провокира крадеца. Точно тогава...

Неволно и неочаквано ридание се откъсна от гърлото ѝ, спирайки думите. Тя наведе глава и притисна ръце към очите си, опитвайки се да заличи картината с изстрела на пистолета.

Никой не заговори. Тишината беше прекъсвана само от тиктакането на нечий часовник. Това сякаш ѝ напомни.

Джули свали ръце от лицето си.

— Защо крадецът ни взе само бижутата и ръчните часовници? Защо не поиска портмонетата ни? Нямаше ли да е по-практично? Бижутата трябва да се продават тайно или да се залагат, а в портмонетата има пари в брой и кредитни карти.

— Разсъждавахме над това — каза Кимбол. — Предполагаме, че е искал да му е леко. Не е искал да се товари с портмонета или чанти, които трябва да претърсва и от които после да се отърве, преди да напусне хотела.

— След като застреля Пол, той какво направи? Къде отиде? — попита Дъг.

— Не мога да ти кажа — отвърна Джули. — Аз бях... Наистина не си спомням нищо, освен изстрела.

Санфорд каза:

— Останалите трима в асансьора също са били толкова ужасени, че не са забелязали къде е отишъл, господин Уилър. Младият мъж казва, че когато се съвзел, стрелецът бил изчезнал. Той натиснал бутона на асансьора за надолу. Не е знаел какво друго да направи.

— Можел, е да хукне след нападателя.

— Не го обвинявай, Дъг — произнесе меко Джули. — Сигурна съм, че се е уплашил. Видя със собствените си очи как застрелват човек в главата.

Известно време отново никой не каза нищо.

Санфърд въздъхна:

— Е, ако не си спомняте нищо друго...

— Спомням си — внезапно се оживи Джули. — Той не носеше обувки. Никой друг ли не е забелязал?

— Една от жените от Нешвил. Каза, че бил по чорапи.

— Само предположение, разбира се — каза Кимбол, — но той сигурно е знаел, че обувките, особено спортните, оставят следи, които могат да се отпечатат.

— Има ли отпечатащи? — попита Джули.

— Криминалистите ни провериха. Няма.

Дъг въздъхна горчиво.

— Изглежда, е помислил за всичко.

— Не за всичко, господин Уилър — каза Санфърд. — Такова нещо като идеално престъпление не съществува. Убеден съм, че ще го заловим.

— Бъдете сигурен — погледна го Кимбол.

Санфърд изчака да види дали някой ще добави нещо, след което продължи:

— Засега това е всичко, госпожице Рътлидж. Готова ли сте да се подпишете под показанията си?

Тя го направи бързо и двамата детективи освободиха нея и Дъг.

Докато вървяха по коридора към асансьора, Кимбол я докосна по ръката.

— Дали не е по-добре да използвате стълбището, госпожице Рътлидж?

Джули кимна, оценявайки вниманието:

— Благодаря за загрижеността, но не, всичко е наред.

Санфърд каза на Дъг, че ще му се обадят, когато патолозите си свършат работата и тялото може да бъде предадено на семейството за погребение.

— Ще съм ви признателен, ако го направите колкото е възможно по-скоро, тъй като и без това има много формалности за уреждане — каза Дъг.

— Разбира се. Бихме искали също така да разговаряме с другите членове на семейството ви. Със съпругата ви. Със сина ви. Утре, ако е възможно.

Дъг спря и го погледна.

— За какво?

— Рутинно е. Ако брат ви е имал някакви врагове...

— Нямаше. Всички обичаха Пол.

— Сигурен съм. Но някой близо до него може да знае нещо, което дори не подозира, че знае.

— Какво могат да знаят? Това си е било случаен грабеж.

Санфърд погледна Кимбол, след това очите му се върнаха на Дъг.

— При тези обстоятелства и ние така мислим. Но сме длъжни да проверим всяка възможност.

Дъг едва се сдържа да не му отговори нещо, но промени решението си.

— Уверявам ви, че Джули и аз, както и цялото ми семейство, ще направим всичко, за да подпомогнем разследването ви.

— Преживели сте трагедия и сте опечален, господин Уилър. А ние нахлуваме в скръбта ви с нашите въпроси. Разбирам го и съжалявам — въпреки извинението, Санфърд каза на Дъг, че ще му се обади на сутринта да уговорят времето на срещата. — Госпожице Рътлидж — обърна се той към Джули, — може да се наложи да ви се обадим отново.

— Дадох на полицай Кимбол телефона си. Можете да ме търсите по всяко време.

Ако преживея нощта, помисли си тя. Беше толкова изтощена, че едва имаше сили да се движи, а тепърва трябваше да се прибере вкъщи

сама, да си легне, а изгасянето на лампите не беше привлекателна перспектива изобщо. С връзаната в съзнанието ѝ сцена на жестоката смърт на Пол как изобщо някога щеше да може да спи?

Сякаш прочела мислите ѝ, Кимбол я попита дали иска някой да остане при нея.

Джули поклати глава.

— Имаме колежки полицайки, които...

— Не, благодаря — прекъсна я Джули. — Всъщност предпочитам да остана сама.

Детективката кимна разбиращо.

Асансьорът дойде. Сърцето на Джули се сви, но тя влезе в тясната кабинка и се обърна да погледне навън. Дъг се присъедини към нея.

Санфърд ги погледна съжалително.

— Моля ви, приемете искрените ми съболезнования.

— Както и моите — присъедини се Кимбол.

След това вратата се затвори и Дъг и Джули останаха сами.

— За да спестя неудобството на семейството, ще стоя на дистанция — надяваше се той да се противопостави на решението ѝ, но Дъг не го направи. — Имам само една молба, Дъг. Ще ми позволиш ли да избира цветята за ковчега на Пол? — гърлото ѝ се сви, но тя успя да се сдържи и да не заплаче пред него. Погледът ѝ остана фиксиран върху линията, където се съединяваха вратите на асансьора, главата ѝ бе високо вдигната, стойката — изправена. — Моля те.

— Разбира се, Джули.

— Благодаря.

Той издаде хлипащ звук и с крайчеца на окото си тя го видя, че плаче тихо, раменете му се тресяха беззвучно, в опит да се контролира. Първият ѝ порив бе да протегне утешително ръка към него, да покаже жест на състрадание. Но тъй като не беше сигурна как би го приел, се отказа.

— Още не мога да повярвам — произнесе той дрезгаво.

— Нито пък аз.

— Наистина е мъртъв.

— Да.

— Боже — той въздъхна тежко и разтърка с юмруци очите си. — Какво нагло насилие. И каква дързост. Може да го направи само човек,

който няма какво да губи.

— Или такъв, който е сигурен, че ще му се разминие.

Тя се обърна и го погледна директно в очите. После вратите на асансьора се отвориха и Джули излезе, без повече да се обърне назад.

ГЛАВА ТРЕТА

Това бе решено някъде по средата на второто им „Блъди Мери“. Поне разсъдъкът му така го схващаше, а ако съдеше по сигналите, които тя му изпращаше, нейният — също. Условиата не бяха идеални. Щяха да са нужни сложни маневри, но пък за късмет той беше изключително добър в това, а когато човек има желание...

Точно сега обаче неговото желание правеше колана на седалката му неудобен.

За щастие летяха в първа класа, а не в туристическата. Билетът за първа класа трансатлантически полет струваше цяло състояние. Кожените седалки бяха меки и широки. С един бутон пътникът можеше да нагласи седалката, по какъвто начин иска, дори да я отпусне хоризонтално. Може и да не беше най-идеалният вариант, но без съмнение бе къде-къде по-удобно от седалките в икономичната класа.

Всеки пасажер имаше собствена видео система, макар той да не се бе възползвал все още от своята. За цената на билета храната бе повече от сносна. Според биологичния му часовник бе време за закуска, но сервираната храна бе обяд. Докато поднасяха безбройните блюда, той прочете европейското издание на „Ню Йорк Таймс“, което бе взел от вестникарския щанд, докато тичаше из летище „Де Гол“.

Никога не отиваше на летището навреме. Беше свикнал да се озовава в последния момент, времето едва му стигаше да регистрира багажа си, ако е необходимо, да мине през митническа проверка и да стигне до гейта точно когато извикват пътниците за качване. Рискуваше да не успее. Рискът добавяше елемент на забавление към иначе скучния процес и правеше летенето поносимо. Стюардесата го беше убедила да изяде една страхотна мелба, направена специално за него, като сам си избере топинга. Той се поздравя за въздържанието да устои на крема от разбит каймак. От топлите ядки до богатия десерт сервирането на обяда отне два часа от полета. При мисълта за осемте, които предстояха, смъкна сенника на прозореца си, за да затъмни

кабината, както се изискваше, така че останалите да могат да спят. Светна лампичката над главата си, настани се удобно в седалката и започна да чете един трилър, обявен за номер едно в класацията на бестселърите. Беше на пета глава, когато една жена от място 5 С мина покрай неговата редица на път за тоалетната.

Това не беше първият път, когато я забеляза.

Докато се влачеха към образуващата се опашка, когато пътниците от първа класа бяха поканени да се качват, двамата бяха разменили погледи. Бяха отклонили очи, както правят непознатите, но след това всеки се обърна и отново погледна другия. Вече на борда, докато подреждаха ръчните си багажи в отделението над главите им, бе уловил за пореден път, че тя гледа в неговата посока.

Усещаше кога отива в тоалетната. Усещаше кога излиза оттам. Гледаше я, докато се връщаше обратно към мястото си и изпита облекчение, когато спря до неговата редица, наведе се над празната седалка до него и посочи романа:

— Видях по-рано какво четете. Бива си го.

— Поне така започва.

— По-нататък става още по-хубав — тя се обърна и тъкмо се канеше да тръгне, когато той изправи гръб в седалката си и се опита да я задържи, като я попита:

— Чели ли сте другите романи на този автор?

— Фенка съм му.

— Хм. Интересно.

— Защо?

— Наречете ме сексист, но не смятате ли, че книгите му са насочени към мъжката читателска аудитория? Той е остър, твърд.

— Сексист сте.

Той се усмихна, хареса му, че така бързо схваща.

Тя добави:

— Някои жени харесват остротата и твърдостта.

— А вие?

— Признавам си.

Той посочи към празната седалка до себе си.

— Може ли да ви поръчам едно питие?

— Току-що завърших обяда си.

— Може ли да ви поръчам едно питие за след обяда?

Тя погледна към мястото си две редици по-нататък, после очите ѝ се върнаха върху него.

— „Блъди Мери“.

— Точно това щеше да е и моят избор.

Тя седна и кръстоса крака срещу него. Хубави крака. Високи токчета. Никакви чорапи, пък и не бяха необходими. Тя го хвана, че гледа точно към мястото, където подгъвът ѝ завършваше непосредствено над коленете, но това, както изглежда, не я притесни. Срещна очите му спокойно, когато той ги вдигна обратно към нейните. Много красиви очи, забеляза той. Сиви. Цветът на буреносни облаци над океана.

Той се протегна и натисна бутона да извика стюардесата.

— Аз съм Дерек Мичъл.

— Знам.

Усети, че се стопля от удоволствие, убеден, че го е познала, докато тя не се протегна през облегалката за ръце между двамата и не докосна бордната му карта, която се показваше от джоба на ризата му. Името му се виждаше ясно изписано.

Непознатата се засмя тихо на разочарованието му и го попита:

— От Атланта ли сте?

— Да. А вие?

— Също. Какво сте правили в Париж? Бизнес, удоволствие, или е свързано с нещо друго?

— Удоволствие. Нещо такова. Беше шейсет и петият рожден ден на майка ми. Никога не беше ходила в Париж, затова изви ръцете на татко да го отпразнуват там и целият род Мичъл се изтърсиха във Франция.

— Голям род?

— Достатъчно голям. Поне у парижани оставихме такова впечатление.

Отново тих смях, който приличаше повече на мъркане. Запита се дали тази жена осъзнаваше колко е секси и реши, че със сигурност е така. Разбира се, че го осъзнаваше.

— Майка ви доволна ли беше?

— Имаше бал — той погледна към предната част на салона. Стюардесата явно си почиваше.

Сякаш прочела мислите му, спътничката му се изправи застана на пътеката.

— С подправки?

— Съгласен.

Тя тръгна между редиците и той имаше възможност да я огледа добре отзад. Беше не просто хубава, а дяволски хубава, направо страхотна. Черният ѝ костюм от три части беше втален, женствен. Подчертаващата тялото идеална кройка подсказваше дизайнерски модел. Тъмната ѝ коса беше събрана на опашка, което обикновено не би го привлякло. Но по някакъв начин върху нея този класически вид работеше. Тя показваше вкус и класа, а така също имаше остър ум и сексапилно излъчване. И не носеше брачна халка.

Тя се върна, следвана от стюардесата, която носеше малък поднос. Стюардесата се наведе през нея, за да му сервира чашата с лед и коктейла „Блъди Мери“, както и бутилка „Кетъл Уан“. Нейното питие вече беше смесено.

— Наглеждайте ни от време на време — усмихна се той към стюардесата.

— Ще го направя.

Той наля водката в чашата си, разбърка я бързо със стъклената пръчица и вдигна коктейла. Тя стори същото. Чукнаха чашите си, но ги оставиха допрени няколко мига, докато се гледаха внимателно един друг. После тя погледна към малката лампичка над главите им.

Като действаше по инстинкт и без да я пита, той натисна бутона върху облегалката си за ръце, при което светлината угасна.

— По-добре ли е?

— Да. Блясъкът... — тя произнесе думите по-тихо, сякаш липсата на светлина я подканяше да шепне, но така и не довърши онова, което се канеше да каже. Вместо това отпи от коктейла си малко нервно, според него. Като държеше главата си наведена, тя се взря в чашата си и побутна резенчето лайм със стъклената пръчица.

— С какво се занимавате? — попита тя.

— В смисъл?

Тя вдигна глава и го погледна.

Той се усмихна.

— Адвокат съм.

— Корпоративен?

— По наказателни дела.

Това събуди интереса ѝ. Тя се обърна още малко към него, върхът на обувката ѝ докосна крака му през панталона и внезапно прасецът му се превърна в ерогенна зона.

— Коя от страните?

— Защитата.

— Така и бих предположила.

— Нима?

— Аха — промърмори тя и отпи нова глътка от питието си. Гледаше го отгоре. — Облечен сте прекалено добре за човек, който живее на заплата.

— Благодаря — и тъй като продължаваше да го гледа преценяващо, той каза: — И?

— И не изглеждате... — наклони тя глава, обмисляйки — достатъчно справедлив, за да сте съдия.

Той се засмя достатъчно силно, че да накара мъжа на мястото от другата страна на пътеката да ги изгледа и да намести слушалките около главата си. Схващайки намека, той се наведе към нея и приближи лицето си на сантиметри от нейното. Тя не се отдръпна.

— Не мисля, че някой би използвал думата „справедлив“, за да ме опише.

— Значи шегите, уронващи престижа на адвокатската гилдия не ви обиждат?

— По дяволите, не. Всъщност, аз съм в основата на повечето от тях.

Явно имайки предвид мъжа на отсрещната седалка, тя прехапа долната си устна, за да не се разсмее. Прави зъби. Мека долна устна, с лек блясък. Изобщо секси уста.

— И защо точно наказателно право? — тя си играеше с горното копче на блузата си и за момент движението на пръстите ѝ го разсея.

— Наказателно право? Там са лошите момчета.

— А вие защитавате лошите момчета.

Той отново се ухили.

— Доходно е.

Продължиха да бърбят по време на онова първо „Блъди Мери“. За любимите си ресторанти в Атланта, за сериозния проблем с трафика, за какво ли не, но нищо лично или важно.

След това тя внезапно попита:

— Доколкото разбрах, не сте женен.

— Не, не съм. Кое ви кара да мислите така?

— Логично е. Ако бяхте женен, макар и несполучливо, съпругата ви щеше да е с вас. Никоя жена няма да изпусне пътуване до Париж, та дори и да се налага да изтърпи празненство по случай рождения ден на свекърва си.

— Съпругата ми може да е дошла с мен, но да е останала да разглежда още забележителности в Париж.

Тя остави тази лъжа да увисне във въздуха за момент, след това погледна в чашата си и разбърка ледените кубчета с върха на стъклената пръчица.

— Съмнявам се, че една съпруга би ви имала доверие да пътувате сам.

— Ненадежден ли изглеждам?

— Една съпруга не би се доверила на други жени.

Егото му бе зашеметено.

Той се наклони още по-близо.

— Вие пътувате също сама.

— Точно така.

— Бизнес или удоволствие?

Тя пресуши остатъка от питието си и погледна към лявата си ръка, върху която нямаше венчална халка.

— Бих целия този път до Париж, за да хвана съпруга си в леглото с любовницата му.

Бинго, помисли си Дерек. Току-що беше спечелил лотарията. Нейната гордост беше претърпяла удар. Тя, жената със сивите като облак очи, със създадената за целувки уста, със страхотни крака и стегнато дупе беше зарязана заради друга жена. Беше уязвима в търсене на утвърждаване, в отчаяната си нужда да се увери, че все още е привлекателна, съблазнителна жена.

Той кимна към празната ѝ чаша:

— Още по едно?

Очите ѝ се спряха върху него и той можеше да каже, че е стигнала до кръстопът. Да му благодари любезно, но да откаже и да се върне на мястото си? Или да остане и да види докъде ще стигне това?

Тя захапа със зъби тази своя възхитителна долна устна и каза:

— Разбира се. Защо не?

Стюардесата пристигна бързо на повикването и те си поръчаха за втори път. Докато чакаха, той забеляза, че другите пътници в салона или вече спяха, или бяха потънали дълбоко във видео екраните. Лампите бяха загасени, с изключение на онези, маркиращи изходите и тоалетните. От другата страна на салона една възрастна жена четеше на светлината на лампата над главата си, която пръскаше слаба светлина.

Стюардесата се върна и им сервира коктейлите по същия начин като преди.

— Как става така, че вашето питие е винаги налято?

Тя срамежливо наведе глава и отново се заигра с копчето на бузата си.

— Аз я помолих да го направи. Когато отидох отпред, помолих я да ми налее двойно.

— Безчестие! — прошепна той.

— Не исках да си мислите, че съм алкохоличка — в този момент тя свали ластика от косата си и тръсна глава. Тъмната ѝ коса покри като лъскаво наметало раменете ѝ. Тя въздъхна, облегна глава назад в седалката си и затвори очи. — Имам нужда да се отпусна, да избягам, да... да не мисля повече за... това.

— Имате предвид сцената в Париж?

Тя преглътна с усилие и една сълза се отрони под клепките ѝ и се плъзна надолу по бузата.

— По скалата от едно до десет?

— Десет?

— Дванайсет!

— Съжалявам.

— Благодаря.

— Той е идиот.

— Благодаря ви отново — без да мести главата си от облегалката, тя се обърна към него. — Не искам да говоря за него.

— Нито пък аз — той млъкна да преброи наум до десет, след това се пресегна и избърса сълзата от бузата ѝ с върха на показалеца си. — За какво да говорим?

Като не спираше да го гледа, тя помълча известно време, след това прошепна с дрезгав глас:

— Нужно ли е да говорим?

Погледът ѝ се премести към устата му, където остана няколко секунди, преди да се върне отново към очите му. В този момент той вече знаеше. Беше сигурен. Щяха да правят секс. И не когато се приберат в Атланта. А тук. Веднага.

Той имаше приятел, който се перчеше, че правил секс в самолет. Беше чувал градските легенди за двойки по време на полет, хванати на местопрестъплението, но никога не беше вярвал на тези истории.

От чисто практическа гледна точка това бе рисковано. Най-малкото заради това, че съществуват стотици начини да бъдеш хванат в зависимост от големината на самолета и броя на пътниците в салона. Мястото беше друг фактор, а пространството си беше ограничено без значение къде го правиш.

Но възможността за това напома в цялото му тяло огромна доза тестостерон.

Особено при положение, че потенциалната му партньорка го гледаше с такава неприкрита страст, а очите ѝ загатваха за гореща сексуална нужда, тлееща под изисканата външност. Може би си мислеше, че съпругът ѝ е изневерил, защото е била прекалено сдържана в брачното легло, че би трябвало по-скоро да се отпусне и да действа инстинктивно, да прати по дяволите всички задръжки.

Без значение.

Той се огледа. Възрастната жена с книгата беше изключила светлината. Мъжът от срещнатата страна на пътеката клюмаше срещу филма. Когато очите на Дерек се върнаха върху нея, те предадоха готовността му с интензивността, с която той обикновено внушаваше невинност на скептично жури.

Тя остави чашата си на облегалката за ръце и докосна ръката му със студените върхове на пръстите си. Беше само леко докосване по кокалчетата, но излъчваше несъмнена покана. След миг тя се изправи и тръгна по пътеката към тоалетните в предната част на салона. Спуснатата завеса скриваше самолетната кухня. Никой не гледаше — нито пътници, нито стюардеси. И въпреки това сърцето му думкаше в гърдите. Побъркал ли се беше? Напълно ли си беше изгубил разсъдъка? Наистина ли се канеше да го направи?!

Можете да се обзаложите, че да.

Защото това беше от онези ситуации с високи залози, в които той плуваше като в свои води. Защото беше решен да го направи каквото и да му струваше. Защото ако някоя жена е искала и е имала нужда да бъде изчукана, то това бе точно тази. И заради най-основната от всички причини: защото я желаше.

Той разкопча предпазния колан на седалката и се изправи с усилие, след което тръгна по пътеката между двете редици, като се опитваше да не привлича ничие внимание и да не пречи на дремещите пътници.

Вратата на тоалетната бе оставена леко откритата. Той се плъзна в неопишимо тясното пространство, след това се пресегна зад себе си и затвори вратата. После се увери, че наистина е заключена.

Тя практически седеше върху тоалетната чиния. Беше съблякла сакото на костюма си. Първите три копчета на блузата ѝ бяха разкопчани, което му позволи да зърне цепката над дантелените чашки на сутиена.

Двамата се гледаха в продължение на може би десет секунди, след което се залепиха един към друг като чинели. Устните им се сляха в целувка, която бе толкова възбуждаща, колкото никоя друга, която си спомняше. Тя пое езика му в устата си с еротизъм, който го накара да простене в такъв изблик на похот, каквато не бе изпитвал от младежките си години.

Ръцете му се стрелнаха право към четвъртото перлено копче, разкопчаха го, както и това под него, и пръстите му се пъгнаха в блузата ѝ, обхванаха гърдите ѝ и нежно ги стиснаха, милвайки втвърдените зърна.

Без да прекъсва целувката, тя заопипва колана му, а той плъзна ръце по външната страна на бедрата ѝ, след това вдигна нагоре полата ѝ, така че да стигне до бикините. Смъкна ги и те се свлякоха надолу покрай коленете и се отпуснаха в безжизнена купчинка около обувките на високи токчета.

Намести се между бедрата ѝ, хвана здраво хълбоците ѝ и с един силен тласък проникна в нея.

Когато всичко свърши, се засмяха неловко.

Най-накрая тя надигна глава от раменете му. Разделиха се несръчно. Забеляза колко зачервени са лицето и гърдите ѝ, докато тя се опитваше да се справи с копчетата.

Той натъпка ризата в панталона си, дръпна ципа и закопча токата на колана, докато тя обличаше сакото си. Протегна се за бельото си, което той бе хвърлил настрани в бързината, но не го облече. Той ѝ помогна да стане и оправи блузата ѝ. Мястото едва стигаше да стоят изправени лице в лице.

Погали я по бузата. Пламтеше. Устните ѝ изглеждаха подути. Помисли си да я целуне отново. Толкова му се искаше.

Но преди да е успял, тя се обади.

— Първо ти излез... Аз трябва... да се пооправя.

— Окей.

— От благоприличие ще се върна на седалката си.

Испита разочарование. Беше се надявал, че ще завършат полета, седнали един до друг, като се държат за ръце, говорят си незначителни неща, вкусвайки тази възхитителна, просмукана от вина тайна, като се гледат и клатят глави, и се смеят над абсурдността на ситуацията.

Той я дари с най-очарователната си усмивка.

— Има ли начин да променя мнението ти по въпроса?

— Не. Така е най-добре.

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя, но прекалено бързо, и сигурно го осъзна, защото кимна и повтори: — Да.

— Съжаляваш ли?

За пръв път, след като бяха свършили, тя го погледна право в очите.

— Ни най-малко.

— Добре — прошепна той, усмихвайки се. — Ще се видим на земята.

— Ще се видим на земята.

Той отвори леко вратата и след като се увери, че е чисто, се измъкна. Чу я как заключва след него. Сякаш никой от останалите пътници не беше помръдвал. Завесите към самолетната кухня продължаваха да си стоят спуснати. Чашите им още стояха във вдлъбнатинките на облегалките за ръце. Той се отпусна на мястото си доволен.

Всъщност, чувстваше се дяволски добре.

Минаха няколко минути, преди тя да мине покрай него на път за своето място. Погледна го многозначително, но не каза нищо. Наблюдава я, докато се настани, след което си взе книгата, светна лампичката над главата си и се опита да чете. Но смисълът на думите му убягваше. Водката жужеше тихо в ушите му, от което му се доспиваше. И — кого лъжеше той? — се опитваше да преживее отново онези няколко минути в тоалетната.

Какво безразсъдство.

Какво страхотно чукане!

Каква невероятна жена!

Докато се унасяше, усещаше глупавата усмивка върху устните си.

Събуди се от трakanето на количката с напитки, побутвана от стюардесата, която изглеждаше толкова свежа, колкото и в момента, когато се качваха на борда. Запита се как ли го постига. Неговите дрехи бяха омачкани, а очите го дразнеха, сякаш пълни с пясък. Главата му бе замаяна от водката и той изпитваше неустойимо желание да измие зъбите си.

Прозя се, опъна крайниците си и изви глава да погледне назад. Седалка 5-С беше празна. Хвърли поглед към тоалетните и видя, че и двете са заети.

— Кафе, господин Мичъл?

— Бог да ви поживи, детето ми.

Стюардесата се усмихна и се протегна през него да вдигне сенника на прозореца му. Той погледна навън и видя няколко мили надолу твърда земя. Винаги усещаше сантиментална бучка в гърлото си в мига, когато зърнеше Съединените щати отгоре след презокеански полет.

Беше гладен и се нахвърли лакомо на шунката и кроасана със сирене. Отпи от черното кафе.

— Ще кацнем след четиридесет и пет минути — каза му стюардесата, като му допълни чашата. — Не забравяйте да попълните митническата си декларация.

— Разбира се.

Когато видя, че едната тоалетна се освободи, той взе тоалетните си принадлежности и се отправи нататък. Използва тоалетната, изми лицето и ръцете си, изми зъбите си. Хвърли си един последен поглед в огледалото и поклати глава, усмихвайки се на себе си, все още неможещ да повярва, че е правил секс на такова неестетично място.

Когато се върна на седалката си, забеляза, че седалка 5-С продължава да е празна. Представи си...

Господи! Как беше името ѝ?

Превъртя бързо в съзнанието си всичко, което си бяха казали. Не, беше напълно сигурен, че не му е споменала името си. Запита се дали ѝ е било неприятно да прекара останалата част от полета, седнала до него. Сигурно го е взела за пълна мижитурка.

Гледа през прозореца няколко минути, обвинявайки се, че се е държал като мръсник по отношение на името. Когато се обърна напред, видя, че и двете тоалетни са свободни. Огледа се. Тя седеше на мястото си.

Беше пропуснал минаването ѝ по пътеката! Как го беше направил? Надяваше се да не си е помислила, че е искал да я избегне. Опита се да привлече вниманието ѝ, но тя бе облегла глава на облегалката, очите ѝ бяха затворени.

Помисли си дали да не стане и да отиде при нея да поговорят, но в този момент от радиоуредбата обявиха, че приближава да кацнат в Атланта, затова всички пътници трябва да останат по местата си със закопчани колани до пълното спиране на самолета.

Погледна към нея, игнорирайки хората в седалките зад него, които сигурно се чудеха какво, по дяволите, гледа толкова. Искаше тя да отвори очи, но не стана.

Пилотите изпълниха кацането като по учебник. Дерек едва изтрая дългото пътуване по пистата до терминала. Веднага щом им позволиха да станат се измъкна от мястото си, но останалите пътници между него и седалка 5-С също се бяха изправили на пътеката, вадеха ръчните си багажи от горните отделения и се тътреха към изхода.

Отвън по пистата потокът от пътници се носеше стремително към гейтовете. Не можа да я види пред себе си и предположи, че или е минала бързо покрай него, или още се влачи някъде отзад.

Беше му посочено да отиде на опашката на гишето за паспортна проверка от един служител, който не се интересуваше от никакви

доводи. Дерек продължи да оглежда пътниците от своя полет, както и онези от другите няколко презокеански полета, кацнали почти по същото време.

Най-после я съзря три опашки по-напред. Махна ѝ с ръка, но тя не го видя. Реши, че ще е по-удобно да се срещнат на лентите за получаване на багажа, отколкото да се опитва да си проправи път към нея в момента.

Имаше чувството, че е изтекла цяла вечност, но най-после мина през паспортната проверка. В залата за багажите хукна към обозначената лента и я видя на отсрещната страна как смъква куфара си от конвейера.

Като избягваше раздразнените от умора пътници, тръгна право към нея. Тя спря, когато го видя да се провира през тълпата.

Но той не спря, докато не се озова на няколко сантиметра от нея.

— Аз съм идиот и първокласен мерзавец — усмихна ѝ се. — Дори не знам как да ви кажа здравейте, тъй като пропуснах да попитам за името ви.

— Но аз имам вашето.

Изненада го не толкова това, че го каза, колкото начинът, по който го направи. Той се опитваше да разбере какво означава този студен тон, когато осъзна, че цялото ѝ поведение се е променило. Тя не изглеждаше нито толкова уязвима, нито толкова мила, нито пък свободна. Всички копчета на блузата ѝ бяха плътно закопчани догоре. Всъщност знака, който му изпращаше сега, беше: „Дори не си и помисляй за това!“

Гласът ѝ беше студен. Очите — толкова нерешителни и подканящи като приливна вълна миналата вечер — сега изглеждаха обидчиви и враждебни. Когато тя се усмихна, го направи със самодоволството на професионален картоиграч мошеник, извадил главния си коз.

— Вътре сте, господин Мичъл. Капо.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Изглеждаш ужасно!

Дерек набута багажа си в един ъгъл на приемната на адвокатския си офис, след това се обърна и се намръщи на помощничката си. След като беше отсъствал дванайсет дена, бе очаквал по-сърдечно и спонтанно посрещане.

— Ами, благодаря ти, Марлин, радвам се, че се върнах. Пътуването беше чудесно, благодаря, че ме попита. Времето не можеше да е по-хубаво. Всичките ми полети бяха по разписание. Мама хареса подаръка си. Татко беше...

— Добре, добре. Казах го просто така.

— Бях десет часа в самолета — промърмори той. — Какво очакваш?

— Очаквах да си си взел душ и да си се избърснал, преди да дойдеш.

— Ако се бях прибрал вкъщи да се изкъпя, сигурно нямаше да дойда. Изкушението да се хвърля в леглото щеше да е прекалено голямо. Знаех, че нещата ще закъсат, така че ето ме тук — небръснат, неизкъпан и нещастен по тази причина.

— Още ли не си виждал Маги?

— Толкова дълго ме нямаше, че няколко часа повече не са от значение.

Марлин му хвърли поглед, който трябваше да означава: само не казвай, че не съм те предупредила. После попита:

— Кафе?

— Това е първото мило нещо, което ми казваш.

Подчинените му го поздравиха, докато минаваше покрай отворените врати на офисите им, но той ги удостои само с махване на ръка и продължи да върви, без да се спре да размени по някоя дума. Стигайки до кабинета си, без да бъде причакан от някого, той затвори вратата след себе си, за да обезкуражи евентуалния натегач, решил да се подмаже на шефа, като го поздрави с добре дошъл.

Просторният ъглов офис се намиреше на двайсетия етаж в един от модерните стъклени небостъргачи в Атланта, така че гледката през стените бе неограничена. Днес слънчевата светлина бе прекалено жизнерадостна и ярка, за да пасва на настроението му, така че побърза да използва дистанционното и затвори почти напълно щорите, притиснати между стъклата.

Декораторът, когото беше наел да обзаведе офиса, го беше затрупал с идеи, но той сам бе взел финалните решения — ръчно тъканият турски килим, библиотечните шкафове от скъпо дърво, дамаските за тапицериите, кожата за работния му стол.

Освен това беше настоял за включването на лични принадлежности, които имаха специално значение за него, въпреки, че не пасваха особено на интериора. На библиотечните рафтове си поделяха място както томове по право, така и макетът на двуплощника, който двамата с баща му бяха измайсторили онова лято, когато той навърши девет години, бейзболната ръкавица, с която беше помогнал на гимназиалния си отбор на шампионата, и една керамична халба за бира с буквите на братството му, гравирани отгоре.

Офисът имаше всички модерни удобства, но осеян с тези капчици носталгия, му прилягаше точно като чифт скъпи, удобни маратонки.

Той съблече измачканото си сако и го закачи във вградения гардероб, седна на стола зад бюрото си и притисна с пръсти пламтящите си очи, промърморвайки под нос:

— Вътре сте, господин Мичъл. Какво означаваше това?

По дяволите, ако знаеше. По дяволите, ако някога е знаел, защото след като каза това, тя се беше обърнала и тръгнала към дамската тоалетна, дърпайки куфара на колелца след себе си. Щеше да изглежда като перверзник, ако беше застанал, отвън да я чака, докато излезе. Освен това дамата — както и да се казваше — беше показала съвършено ясно, че не иска нищо повече от него, освен две „Блъди Мери“ и горещо, неприлично чукане в тоалетната на самолета.

Така че в момента той се чувстваше раздвоен. От една страна постоянно си повтаряше: „Върви по дяволите!“, но същевременно му се искаше незабравимото интермецо да бе завършило с малко по-сладка нота. Освен това го измъчваше безпокойство от неясните й думи на раздяла.

Каквато и да беше играта ѝ, той се беше хванал на въдицата. Съблазнителните погледи. Онзи номер с горното копче на блузката ѝ. Краката. Ох, да, краката. Топките му никога не бяха изглеждали толкова добре, не се бяха чувствали така страхотно както върху двете ѝ гладки бедра. И цялото това стеснително прехапване на устната. Разпускането на косата, за Бога. Всяка жена на планетата знаеше тези трикове.

Но тя ги беше усъвършенствала.

Беше го хванала за пениса и го бе завлякла в тоалетната на самолет, пълен с хора, където всеки момент можеха да ги открият и да ги направят за посмешище. Той не знаеше дали сексуалният акт на борда на пътнически самолет е незаконен — щеше да накара един от служителите си да провери, — но, по дяволите, със сигурност не беше нещо умно.

Ами ако ги беше сгащила някоя възрастна дама? Или пък дете? Само като си представеше врявата и виковете, които биха се вдигнали, ако малката Сузи бе връхлетяла... Никой нямаше и да помисли за сън през останалата част от полета. Всичките двеста и няколко пътници щяха да искат да видят онези двамата, които не са могли да контролират либидото си, да хвърлят по един поглед на прелюбодейците.

Той си представи снимката си, изтипосана на първата страница на „Джърнъл“, как го ескортират от самолета под неодобрителния, дори отвратен поглед на някой шериф. Прокурорският офис сигурно щеше да направи афиш и да пусне в обръщение циркуляр с опозоряващи материали на всеки ъгъл из Фултън Каунти Джъстис Сентър. Никога нямаше да го преживее.

Той не обичаше да губи и винаги правеше всичко възможно да спечели. Би понесъл да изгуби с достойнство, ако знаеше, че е направил всичко по силите си, ако видеше, че не е съществувал никакъв реален шанс да спечели и въпреки това се е опитал да победи. И сега можеше да изгуби точно така. Не му харесваше, но бе напълно възможно.

Но да бъде измамен и подигран, да бъде направен на пълен, на абсолютен глупак, в какъвто го бе превърнало това пиленце — това беше непоносимо.

И защо? Освен, че я беше чукал безразсъдно, какво толкова й беше направил в края на краищата!?

Е, добре. Това щеше да си остане една от малките мистерии на живота.

Той отпусна ръце и те се плъзнаха по наболата четина на бузите му, преди да тупнат върху купчината писма, съобщения и документи, които се бяха събрали през дванайсетте дни отсъствие.

Марлин влезе, носейки бележника си и димяща чаша кафе.

— Благодаря — той опари езика си при първото сръбване, но кафето беше от предпочитаната му бленда и имаше страхотен вкус.

Помощничката му зае обичайното си място на стола срещу бюрото.

— Е? Как беше Париж?

— Френски.

— Толкова зле?

Той се усмихна.

— Красив град. Потънал в цветя. Храната беше изключителна. Страхотно вино.

— Ти не обичаш вино.

— Опитах се да изпия няколко глътки, за да бъда учтив.

— Сена?

— Партито на майка ми беше на корабче.

— Нотр Дам?

— Още си е там, но не видях гърбушкото.

— Красиви жени?

— Навсякъде.

Марлин подсмръкна презрително.

— Те всички пушат. Така се поддържат слаби.

Дерек я погледна и тя присви очи към него.

— Да не си посмял да го кажеш! Това е единствената диета, която не съм опитала.

Той се засмя. Бяха от толкова време заедно, че можеха да се дразнят един друг, без да се засягат. Марлин Съливан го беше последвала, когато той самоуверено излетя през вратата на голяма и уважавана фирма след една разпалена кавга със старши партньора.

Тя му помогна да основе собствена адвокатска фирма и оттогава беше неговата дясна ръка, пазителка на портите, служебна секретарка,

куриер за поръчки и гласово табло за обявления. Имаше остър юридически ум, често откриващ друга насока на мислене, когато някой случай се оказваше упорит и посоката, в която беше поел, не водеше наникъде, освен към обвинение. Не би могъл да движи практиката си, както и личния си живот, без нея — факт, който тя често му напомняше.

Вярваше ѝ безрезервно. Ако ѝ кажеше нещо конфиденциално, би пазила тайната му до гроб. Сега, докато гледаше приветливото ѝ майчинско лице, реши да ѝ каже за преживяването си в самолета. Хвани се да не паднеш, Марлин. Няма да повярваш какво направи шефа ти по време на трансатлантически полет.

Но не. Не би могъл да разгласи това, дори и пред лоялната си помощничка, която го бе виждала и в най-хубавата, и в най-лошата му светлина. Снощното му самолетно приключение щеше да си остане само негова тайна.

Искрено се надяваше.

— Нещо ново от прокурорския офис по делото на Джейсън Конър? — попита той.

Шестнайсетгодишният бе обвинен, че хладнокръвно е убил майка си и втория си баща. Поради бруталността на престъплението го съдеха като възрастен.

— Звънях там и питах за папката с откритото. Получих поредното извъртане и шикалкавене.

— Вечно правят обструкции. Звънни им отново и им кажи, че съм тук и че искам проклетата папка — датата на процеса бързо приближаваше и невръстният му клиент бе заплашен с екзекуция, ако го признаеха за виновен. — Някой говорил ли е напоследък с Джейсън?

— Вчера — тя му каза, че един от неговите помощници по случая е ходил до затвора. — Видял го е. Не са говорили. Момчето продължавало да мълчи.

— Казал ли му е, че не мога да му помогна, ако той сам не си помогне?

— Казал му е.

Дерек си отбеляза наум да отиде при момчето в първата минута, когато графикът му позволи и да му обясни, че е в ужасно положение — той вдигна купчинката с розови мемо листчета с изписани

телефони, на които трябваше да се обади. Върху първото от тях Марлин беше написала с червени печатни букви: „Попитай ме!“

Той го взе и го размаха:

— Питам те.

— Докато те нямаше, изпусна силни усещания. Пол Уилър...

— Кой е той?

— „Уилър Ентърпрайзиз“.

Веждите му излетяха нагоре.

— Онзи Уилър?

— Онзи Уилър. Бил е прострелян и убит в хотел „Молтрие“. Много медии. Голямо погребение. Неидентифицираният виновник е все още на свобода.

Той подсвирна и върна вниманието си към мемо бележките.

— А кой е Дъг?

— Брат и бизнес партньор на починалия.

— Интригата се затяга.

— Обажда се три пъти през последните два дни. Казва, че трябва да се срещнете спешно веднага след пристигането ти.

— За какво става въпрос?

— Не каза.

Беше уморен до смърт, предполагаше, че мирише на пот и беше в гадно настроение. Но му хареса как звучи. Инстинктите му се изостриха.

— Може ли да е тук след един час?

Дъг Уилър изглеждаше точно такъв, какъвто беше — успял бизнесмен. Петдесетгодишен и добре поддържан, въпреки, че когато влезе в офиса на Дерек, приличаше на човек с много грижи на главата. Ръкостискането му обаче беше сухо и здраво.

— Разбрах, че току-що сте се върнали от задгранично пътуване.

— Париж. Дойдох тук направо от летището. Което обяснява омачкания ми вид. Извинявам се — Дерек се чувстваше особено размъкнат в сравнение с Уилър, който бе безукорно облечен и парфюмиран.

— Не е нужно да се извинявате, господин Мичъл. Радвам се, че се съгласихте да ме приемете днес.

Дерек му посочи един стол. В центъра на групата мебели стоеше масичка за кафе, върху която Марлин бе оставила поднос с кофичка лед, две чаши и бутилки вода. Той предпочиташе срещите му с клиенти да са на мебелите за сядане, вместо да седи зад бюро.

— Обслужете се, господин Уилър.

Уилър поклати глава.

— Моята помощничка, мис Съливан, ми съобщи за брат ви — каза Дерек, докато си наливаше чаша „Перие“. — Много съжалявам.

— Благодаря. Беше ужасно.

— Да, предполагам. Тя ми даде цяла купчина описания на онова, което се е случило, но нямах време да прегледам всички вестникарски истории. В състояние ли сте да говорите?

В следващите пет минути Дерек слуша онова, което Уилър знаеше за стрелбата. Дерек си отбеляза, че това бе станало в деня, когато той напусна Франция.

Уилър завърши с думите:

— Това е всичко, което са казали на полицията Джули и останалите, които са били в асансьора.

— Джули е жената, която е била с брат ви, когато това се е случило?

— Да — Уилър се пресегна и взе бутилката с вода, свали капачето и отпи една глътка.

Някаква си Джули Рътлидж. Марлин я беше споменала като любовница на Уилър. Дерек се запита дали отношенията ѝ с Пол Уилър бяха причинили на семейството някакво неудобство.

От явната неохота на Дъг Уилър да предаде повече подробности можеше да заключи, че е било точно така.

— И виновникът не е бил идентифициран?

Уилър поклати глава.

— Госпожица Съливан ми каза, че полицията изглежда не разполага с истински следи.

— До тази сутрин, не.

— Кой води разследването?

— Един детектив на име Хоумър Санфърд.

— Познавам го. Добро ченге е.

— Предполагам — Уилър сви рамене. — До този момент не е приключил. По-рано днес не можа да ми каже нищо ново по случая.

Дерек познаваше бившия знаменит футболист като методичен и последователен детектив. Колегите му го уважаваха. Мразеха го само престъпниците. Ако не успееше, то не бе поради липса на усилия.

— Доколкото разбирам — каза той на Уилър, — единственото, по което е трябвало да работи Санфърд, е бил куршумът, а балистичните резултати не са показали нищо.

— Точно така. Според цялата база данни pistolетът не е бил използван преди при друго престъпление.

Дерек умишлено остави тишината да се проточи, изчаквайки да види какво ще каже Уилър после. До този момент все още не бе наясно защо бе поискал тази спешна среща с него. Най-сетне той изрече всичко, което си бе мислил, след като бе чул за прострелването.

— Мястото изглежда доста странно за обир, не е ли така? Осмият етаж на хотела.

Погледът на Уилър се закова върху лицето му.

— Да — мъжът отмести очи встрани. — Така е.

— Детектив Санфърд спомена ли тази странност?

— Не и пред мен.

— Хм.

Часовата разлика започваше да му се отразява. Не погледна часовника си, но можеше да каже по положението на слънцето, че приближава краят на работното време и тялото го болеше от умора. Беше време да спре.

— Господин Уилър, защо поискахте тази среща?

— Защото познавам репутацията ви на криминален адвокат. Казаха, че сте отличен.

— Благодаря.

— Искам да ви наема да представлявате семейството ми, докато трае всичко това.

— А „всичко това“ означава...?

— Полицейските разпити.

— Разпитват ви във връзка с убийството на брат ви?

Той кимна.

— Което е рутинно. Проформа, както ми казаха.

Глупости. Дерек не вярваше, че полицията прави нещо проформа, както явно не вярваше и Уилър.

— По време на тези разпити представлявал ли ви е адвокат?

— Да — Уилър направи презрителен жест. — Способен адвокат, когато става дума за незначителни съдебни процеси и глоби за паркиране. Но чувстваме, че ни трябва някой с по-големи топки. Извинете за израза.

— Извинявам ви, особено като се има предвид, че споменатите топки са моите — те си размениха усмивки. — А кого имате предвид под „ние“?

Въпросът на Дерек го свари неподготвен.

— Моля?

— Непрекъснато повтаряте „ние“. Вие и кой друг?

— Семейството ми. Съпругата ми и синът ми.

Дерек изчака Уилър да даде още подробности. Но мъжът първо надигна бутилката с вода и отпи една глътка.

— Подозрението автоматично пада върху онзи, който би имал полза от смъртта на Пол — каза той.

— Вие?

— Не точно. Аз не съм наследник на Пол. Въпреки че ще стана изпълнителен директор на компанията, от което няма парична изгода.

— Съпругата ви?

— Шарън. Както се казва, случил съм с брака. Прапрадядото на Шарън купил десетки хиляди акции на Кока Кола, когато компанията била млада.

— Поздравления.

Уилър се усмихна измъчено.

— На нея не й трябва парите на Пол. Освен това е била вкъщи, когато са го убили.

— Тогава остава синът ви.

— Крейтън — той направи пауза, после добави. — Той е негов наследник.

Дерек се наведе напред в стола си и се взря в мъжа за момент, след което каза:

— Ако бях ченге, той щеше да е първият, когото щях да проверя, господин Уилър. Не се обиждайте. Брутално честен съм с вас. Полицията винаги следва парите.

— Разбирам го. Прави са си.

— На колко години е Крейтън?

— Двайсет и осем.

Дерек се бе надявал да е по-млад, с по-малко независимост и с по-голям надзор.

— От полицията не са го задържали, нали?

— Не, нищо толкова. Разпитите бяха много цивилизовани и се проведеха в къщата ни, не в полицейския участък.

— Това е добре. И адвокатът е присъствал през цялото време?

— Разбира се. И за щастие Крейтън има желязно алиби. Бил е навън, на тенис корта на урок с частния си треньор по време на обира и убийството. Аз се прибрах вкъщи да се преоблека за игра на голф и го видях на корта, когато пристигнах, което беше само минути, преди да ми се обади Джули, че Пол е мъртъв. Нашата икономка, която не би излъгала дори животът ѝ да зависеше от това, каза, че са играели най-малко от час.

— Тогава какъв е проблемът?

— Всъщност няма проблем. Наемането ви е само предохранителна мярка. Не искам сина ми да бъде тероризиран само защото детективите няма кого друго да гледат и какво друго да правят.

— Защо биха го направили?

Уилър се поколеба, след което каза:

— Пол и Крейтън имаха своите несъгласия.

— Относно?

— Относно всичко — отвърна Уилър с глух смях. — Главно защото Крейтън не влага енергията си в бизнеса, както Пол мисли, че би трябвало. Пол беше работохолик. И аз съм такъв, само че не до степената, в която Пол беше. Той не разбираше хората, които не горят в работата. А Крейтън има други интереси.

Дерек вдигна веждите си въпросително.

— Тенис?

— Играе почти всеки ден. Обича коли. Дрехи. Но истинската му страст е киното.

— Имате предвид филмите?

— Имам предвид, че няма филм, който да не е гледал. За него те са повече от забавление. Те са хоби. Нещо, което поглъща много повече от времето му, отколкото „Уилър Ентърпрайзиз“. Той мисли... като художник — Уилър въздъхна. — Пол не можеше да разбере, нито да приеме липсата на интерес от страна на Крейтън в търговията, и го

притискаше за това повече, отколкото го правех аз. Отколкото го правя. Това беше истинска ябълка на раздора между тях.

— Знаеше ли се за тази вражда между двамата?

— От близките до семейството, да — той се намръщи. — Джули го спомена пред детективите.

— Хм. Семейно разногласие се разкрива пред полицията от жената, която е била с брат ви, когато е умрял. В хотел. Посред бял ден.

Схващайки намека, Дъг каза:

— Брат ми и Джули... Пол никога не се държеше с нея като със своя любовница, всъщност. Но всички, които го познаваха, знаеха за тяхната афера, въпреки че двамата я държаха под радара, тъй да се каже.

— Защо е било нужно?

— Предполагам от уважение към Мари, починалата съпруга на Пол, която той обичаше с цялото си сърце и душа.

— Деца?

— Не. Явно Мари не е можела да забременее. Но тя и Пол го компенсираха с благотворителност. Когато Мари почина, той беше опустошен. Не мислех, че някога ще погледне друга жена. Но се появи Джули и той си стъпи на краката.

— Преди колко време?

— Втора година вече.

— Заедно ли живеят?

Той поклати глава.

— Бяха заедно през цялото време, обаче. Поне няколко пъти седмично и всеки четвъртък следобед в хотела. Веднъж ми каза, че това било тяхното специално време. Графикът му беше съобразен с това.

— Хотелският персонал може ли да потвърди постоянната резервация?

— Вече го направиха. Предадоха регистрациите на полицията — той остави празната бутилка от вода на масичката между тях. — Мога ли да разчитам на вас като на адвокат, господин Мичъл? Ще се съгласите ли да сте говорител на семейството пред медиите? Надявам се да нямаме нужда от услугите ви. Но ако се наложи, ще се чувствам по-добре, ако знам, че сте на линия.

— Ще трябва малко да се подготвя. Да се осведомя за случая и за течащите разследвания. Освен това искам да се срещна със семейството ви, и по-специално с Крейтън.

— Разбира се. Той приветства идеята да сте в нашето поле, в случай, че възникне необходимост. Естествено, ще сключим с вас договор.

Като се усмихна, Дерек се изправи и подаде ръка.

— Със сигурност ще го направите.

Уилър се засмя.

— Ще ви изпратя чек по куриер утре сутринта.

— Можете да вземете данните от госпожица Съливан на излизане — каза Дерек. След това изражението му стана подходящо сериозно: — Ужасно съжалявам за повода за срещата ни. Моите съболезнования на вас и семейството ви.

— Благодаря.

Уилър тръгна да излиза и бе стигнал почти до вратата, когато Дерек се обади:

— Полицията подозира ли я? Любовницата?

Уилър изглежда се смути от въпроса, но отвърна:

— Имате предвид в съучастничество? Като съизвършител?

Дерек сви рамене.

Уилър поклати глава:

— Ако я подозират, жестоко грешат. Пол обожаваше Джули и тя него.

Дерек задържа мнението си за реципрочността на чувствата за себе си. Когато залогът бе състояние като това на Уилър, зад обожанието често стоеше друга причина.

ГЛАВА ПЕТА

Шарън Уилър надписваше последните няколко дузини картички, които да бъдат изпратени на хората в знак на благодарност за цветята и останалите любезности, проявени към семейството по повод смъртта на брата на съпруга ѝ. Имаше куп досадни и изискващи доста време задължения. Занимавайки се дни наред с това, сега изпитваше облекчение, че им се вижда краят. Когато Крейтън нахлу в спалнята без дори да почука, тя всъщност се зарадва на прекъсването.

Докато не видя, че е сърдит.

— Майко!

— Кажуи, скъпи.

Виждайки я зад бюрото, той я погледна свирепо. Държеше нещо в ръка, което размаха, като тръгна към нея.

— Какво е това, скъпи? Дивиди?

— Да, майко — отвърна той. — Дивиди. Коего е мое.

— Оставил си го тук. Гледах го снощи. Не мислех...

— Не! Ти не си мислила! Просто си го използвала, без първо да ме попиташ.

— Крейтън, за Бога, успокой се. Не съм го повредила, нали?

— Оставила си го извън кутията. Беше в кухнята, просто си стоеше на плота. Видях го случайно като минавах.

— Сигурно Руби...

— Ако ще си небрежна, бъди такава с твоите дискове, или по-добре си смъкни нещо от интернет, така че да не си отговорна, че си взела нещо.

Ако не искаше никой да докосва неговите дискове, значи той беше небрежният, щом ги оставяше, където му падне. Само че не искаше да му го натяква. Защо да го ядосва повече, отколкото вече беше ядосан?

— Би трябвало да ти звънна и да те попитам, преди да го гледам — каза тя. — Извинявай.

Той плъзна диска по бюрото ѝ:

— Сега е развалено, не ми трябва шибаното ти извинение!

— Не дръж такъв език на майка си!

Те се обърнаха и видяха Дъг да стои на прага на отворената врата.

Той влезе и хвърли сакото си на леглото.

— Извини й се.

— По дяволите. Не е трябвало да използва...

— Стига! — кресна Дъг.

Крейтън млъкна сърдито. Дъг изглеждаше готов да го удари. Шарън се почувства виновна, че е предизвикала този скандал, защото Крейтън си имаше причина да бъде ядосан.

Проявяването на небрежност към дивидито му беше непростима постъпка.

— Ще ти купя друго дивиди в замяна — предложи тя тихо. След това се засмя слабо. — Цялата тази връва, и то за какво — филмът дори не е чак толкова хубав.

— Въпросът не е в това, майко — той въздъхна, сигурно на глупостта й, че не вижда смисъла. — Излизам. „Хаста ла виста, бейби“. Арнолд Шварценегер. „Терминатор 2: Страшният съд“ — той се обърна и понечи да тръгне.

— Стой тук — каза Дъг. — Трябва да говоря с теб.

— За какво?

— Първо се извини на майка си.

— Исусе! Какво, да не съм деветгодишен?

Шарън мразеше конфликтите, тъй като беше израснала в атмосфера на вечни скандали. Бракът на родителите й беше бурен и лишен от любов, имението, в което живееха, напомняше военна зона. Бяха вложени прекалено много пари, за да бъде разводът приложимо решение, родителите й си правеха мизерии един на друг и използваха нещастната Шарън като арбитър.

Затова тя избягваше споровете, когато бе възможно, и ролята на посредник естествено се падаше на нея.

— Всичко е наред, Дъг. Той не искаше, нали, скъпи? Той...

— Не го оправдавай, Шарън. Чух го още от долу, преди да се кача по стълбите. Дължи ти извинение. Настоявам.

Тя гледаше как всеки от двамата мъже в живота й се опитва да накара другия да отмести очи и изведнъж Крейтън омекна. Обърна се

към нея, наведе се, взе ръката ѝ и я целуна.

— Моля те, да ми простиш, мамо. Извинявам се, че казах „шибан“.

После той се изправи и се обърна към баща си:

— Което, впрочем, беше повторено шейсет и седем пъти специално в този филм. В рамките на деветдесет и четири минути. Така че миналата нощ, докато го е гледала, тя е чувала „шибан“ или производните ѝ на всяка минута и половина, плюс-минус няколко секунди. Но ако като произнасям „шибан“ я обижда, адски съжалявам.

Шарън не се сдържа и се разкикоти, но Дъг не бе очарован.

Опитвайки се да разведри ситуацията, тя каза:

— Вижте, току-що завърших надписването на благодарствените картички. Утре могат да бъдат изпратени. Всички бяха толкова мили, но беше истинско мъчение да ги напиша.

— Оценявам усилията ти — въздъхна Дъг. След това се обърна към Крейтън. — Току-що идвам от среща с Дерек Мичъл.

Крейтън сви рамене, стовари се в едно кресло и облегна глава назад, очевидно, без да проявява интерес.

— Освежи паметта ми, Дъг — каза Шарън.

— Той е адвокатът от защитата. Говорихме да го наемем.

— О, да — бяха го обсъждали преди няколко дни по време на вечеря, но се бе разсеяла.

— Искан да се срещне с теб — каза той на Крейтън.

— Писна ми. Наистина. Първо онези детективи и куцията ти дебел адвокат, как се хващат за всяка моя дума и си водят бележки — Крейтън се престори, че усилено драска по лист. — А сега и този тип. Кое го прави толкова специален? И защо да ми е необходим?

Дъг не отговори на въпроса.

— Помощничката му ти записа час за утре.

— Утре не мога. Ти ме накара да заведа цялата онази сбирщина от хора на обяд. Забрави ли?

— Три часът.

— Колата ми е на сервиз в три и ще съм с нея. Не вярвам изобщо на онзи кретен, механика.

— Ето адреса.

Дъг му подаде визитна картичка. Крейтън ги изгледа с ненавистен поглед, след това с едно движение грабна визитката, скочи

от креслото и напусна стаята, затръшвайки вратата след себе си.

Нито Шарън, нито Дъг помръднаха, нито казаха нещо в продължение на няколко секунди. Накрая Дъг се приближи до леглото и си взе захвърленото върху него сако. Тя го последва до килера, който изпълняваше и ролята на гардеробна за двамата. Той свали вратовръзката и започна да разкопчава ризата си.

— Вината е моя — започна тя. — Не трябваше да гледам дивидито му, без да съм го питала.

— Не прави това, Шарън. Ти не си виновна. Отново го оправдаваш. Така никога няма да порасне и да започне да поема отговорност, докато ме прекъсваш, когато се опитвам да му набия в главата...

— Звучиш като Пол.

Тя съжали за думите в мига, в който се отрониха от устата ѝ. Заболя го от тях, беше сигурна. Съблече ризата си и я хвърли заедно със сакото си в кош с капак. Тя отиде зад него и го прегърна през кръста, като притисна буза в раменете му.

— Съжалявам.

Той леко се засмя.

— Наистина звуча като Пол — изви лицето си към нея и я целуна по устните. — Но той беше прав, Шарън. Крейтън е разглезен и ние сме за обвиняване.

— Главно аз.

— Не.

— Така е.

— Не си искала да се чувства самотен и необичан, както е било с теб и родителите ти.

Тя наклони глава и го погледна:

— Вече и психолог ли си?

— Не е нужно да си такъв, за да го разбереш. Но ние и двамата сме виновни, че разглезихме Крейтън. Угаждах му за всичко, защото така беше по-лесно.

Тя се засмя леко.

— Не помня някога с него да е било лесно.

— Нито пък аз, всъщност — усмивката му беше печална.

— Просто толкова много го обичах, Дъг. Искях да го знае. Не исках никога да ми е ядосан — тя се поколеба, след което добави: —

Може би, ако имахме повече деца...

След Крейтън тя бе пометнала два пъти, преди лекарят ѝ да ѝ предложи хистеректомия. Дъг никога не я обвини, че не му е родила още деца, но Мари веднъж тъжно се бе пошегувала, че братя Уилър не се бяха справили много добре в отдел „Потомство“. Не се бяха оженили за породисти съпруги.

Дъг разтърка ръце и свали нейните.

— Нищо толкова — целуна я по челото. — Само че отсега нататък, когато му се карам, ме подкрепяй.

Тя кимна, но не даде обещание, което не бе сигурна, че ще спази.

Той седна на една тапицирана пейка да събуе обувките си.

— Надявам се, че този адвокат ще вкара малко страх от Бога в главата му.

— Какъв е?

— Хареса ми. Стреля направо. Изглежда, е истинска напаст в съдебната зала. Прокурорите се смразяват като го видят да идва. Не обича да губи и се съгласява на сделка само когато е абсолютно принуден.

— Крейтън попита защо ни е. Същото се чудя и аз — тя беше отворила едно от чекмеджетата за бижута и се преструваше, че търси нещо, но този разговор за адвоката всъщност я изнервяше и тя се опитваше да го скрие.

— Последните пет минути показаха колко своеволен може да бъде Крейтън. По време на разпита се боя, че може да излезе от контрол и да каже нещо на онези детективи, което ще ги насочи в грешна посока.

— Ако е груб с тях, вината си е тяхна — каза Шарън. — Омръзна му от техните въпроси и да ти кажа честно, не го обвинявам. Той не би могъл да е замесен в този обир и убийство. Беше тук. Защо не започнат да търсят истинския извършител и да оставят Крейтън на мира?

— Надявам се, че ще го направят. Но ако не стане, ще имаме Дерек Мичъл, който ще говори с полицията вместо нас и ще държи намордник на Крейтън.

Тя блъсна чекмеджето и то се затвори шумно.

— Това все още не обяснява защо са се хванали за Крейтън, когато той има толкова солидно алиби.

Дъг се изправи и махна колана си, като внимателно го остави на една закачалка.

— Сигурен съм, че това е първото, което ще иска да узнае Дерек Мичъл.

— Мислиш ли, че Джули е виновна?

— За интереса на детективите към Крейтън?

Шарън сви рамене.

— Не — отвърна Дъг и поклати твърдо глава. Започна да събува панталона си.

— Но е възможно, нали?

— Защо ѝ е да сочи с пръст Крейтън?

— Защото Пол може да я е настроил срещу него.

— Пол не би го направил. Не би говорил лошо за никого от семейството пред Джули.

Шарън издаде презрителен звук.

— Спяха заедно. Пол мразеше Крейтън. Той...

— Пол не е мразил Крейтън — каза остро Дъг. — Те имаха своите разногласия и Пол невинно е одобрявал поведението на Крейтън. Но не го е мразил. Моля те, никога не го казвай пак, Шарън. Могат да го схванат съвсем погрешно — той тръгна към банята. — Ще си взема един душ.

На задната врата на Дерек имаше залепена бележка.

„Внимание! В лошо настроение е. Късмет, приятел.“

Беше подписана от съседа на Дерек, който се грижеше за къщата му, докато той отсъстваше. В добавка към прибирането на пощата, събирането на вестниците и поливането на цветята, той трябваше да се оправя с Маги и променливите ѝ настроения. След дванайсет дена Дерек трябваше да е щастлив, ако съседът изобщо му говореше.

Той влезе вътре с ключа в ръка.

— Маги!

Никакъв отговор. Вкара вътре куфара си, след което затръшна задната врата, така че да се чуе из цялата къща, дори на горния етаж.

— Маги? — реши да се занимава с разопаковането на багажа по-късно, отиде в кухнята и мина покрай трапезарията, провери в дневната и в кабинета си, но и двете бяха празни, и се заизкачва по стъпалата, като сваляше дрехите си. Бяха минали почти три часа от дрямката в самолета. Надяваше се Маги да е милостива и да не изисква от него повече, отколкото имаше енергията да ѝ даде.

Когато тръгна от летището, се канеше само да се отбие в офиса и да провери съобщенията и да свърши само най-необходимото. Не беше предвидил среща с Дъг Уилър и не съжаляваше, че я е насрочил толкова скоро.

До този момент.

Когато се изкачи с усилие по стъпалата, имаше чувството, че са го били с верига. Нямаше търпение да направи проучванията си и да разбере повече за убийството на Пол Уилър. Беше донесъл вкъщи дори камарата вестници, която Марлин беше събрала за него, мислейки, че ще може да им хвърли поне по един поглед. Но подробностите по обира, който се бе превърнал в убийство, щяха да го държат, докато заспи. Мозъкът му беше толкова уморен, колкото и тялото.

Отвори вратата на спалнята. Преди да отлети за Париж, беше спуснал капациите и те още стояха затворени. Стаята беше тъмна, с изключение на стоящата лампа до коженото кресло за четене. Лампата беше оставена да свети слабо. Икономката, която идваше дори в негово отсъствие, беше оставила всичко безупречно чисто, готово за завръщането му.

Маги се бе изтегнала на леглото.

Тя дори не вдигна глава от възглавницата, когато той се появи, но очите ѝ бяха изпълнени с укор. Още не прекрачил прага на стаята, той започна:

— Виж, знам, че си ядосана, защото не те взех със себе си. Но ти и мама никога не сте се разбирали, а пътуването беше свързано с нея.

Той влезе храбро, остави палтото си на стола, разкопча ризата си и събу обувките.

— Знам, че очакваше да дойда веднага след кацането на самолета, но имаше неотложни неща, които трябваше да свърша.

Той се приближи до леглото и седна на края му. Маги се търкулна по гръб.

— Маги!

Той въздъхна, обърна се и се загледа в една точка. Никога не беше питал клиент дали е извършил, или не, деянието, за което го съдят. Нямаше нужда да знае, защото не беше негова работа да раздава правосъдие. Работата му беше обвиненият да получи възможно най-добрата защита.

Но опитът го беше научил, че повечето хора, виновни за престъпление, горяха от нетърпение да си признаят. Като него в момента.

— Маги, по време на обратния полет се случи нещо, което би трябвало да знаеш. Срегнах някого. Една жена — той сведе очи. — Не ме гледай така. Нямам навика да задилям жени в самолета. Това беше най-краткият полет, който някога съм имал. Освен това тя ми би шута. Приключи, преди да е започнало — той се обърна към нея и я погали по корема. — Така че все още съм напълно твой.

Шоколадовият лабрадор изскимтя, след това се изправи и ентусиазирано облиза лицето му.

— Благодаря за разбирането.

Кучето се сгуши, докато той го чешеше между ушите.

— Хайде — потупа го той по задницата и стана. — Ела да ми правиш компания, докато си вземам душ — забеляза, че ѝ потрябва време, докато се смъкне от леглото. — Артритът ли те мъчи? Утре ще се обади на ветеринаря. И, между другото, не трябва да си на леглото.

Докато Маги дремеше на килимчето в банята, той си взе един дълъг горещ душ, оставяйки водата да се стича по раменете му, докато кожата го засмъдя. Когато излезе, се уви в хавлията, след което подари на косата си шейсет секунди със сешоара, уви кърпата около кръста си и се върна в спалнята, където сложи будилника на нощното шкафче.

— Ходи ли ти се до тоалетната?

Вместо да се насочи към вратата, Маги обиколи килимчето си в края на неговото легло три пъти, след което легна и отпусна глава на предните си лапи.

— Добре, но до утре има много време. Не забравяй, че съм те питал.

Той свали хавлиената кърпа от кръста си и вдигна покривката на леглото. Пъхна се с доволна въздишка между хладните чаршафи и взе дистанционното за телевизора. Избра местните вечерни новини. Телевизорът беше нагласен да записва всеки ден, защото често не си

беше вкъщи, за да ги гледа на живо. Вероятно не би трябвало да го прави до първата реклама тази вечер. Но той подпря възглавницата под главата си и извика картината на плоския екран, сложен на отсрещната стена.

Водещата история беше за катастрофирал автобус. Кървящи деца, обезумели родители, два малки жълти чувала за трупове на земята.

Бързо превъртя историята, както и следващата, за пациент — жертва на лекарска грешка в старчески дом. Спря, когато снимка на Дъг Уилър като жив, изпълни екрана. Под нея се четеше името Пол Уилър. Хвана говорителката по средата на изречението, която правеше кратко обобщение на престъплението.

Имаше свързване по телефона с Хоумър Санфърд, който се оплакваше от липсата на солидни доказателства, но подчерта решимостта на отдела да залови извършителя.

— Убиецът на господин Уилър ще бъде изправен пред правосъдието — каза детективът, докато неговата партньорка Робърта Кимбол стоеше настрана. Главата ѝ едва достигаше до раменете на Санфърд, но осанката ѝ бе не по-малко решителна.

Двете половини на екипа до такава степен не си пасваха физически, че беше чак смешно, но заедно бяха страхотна двойка. През изтощения мозък на Дерек прелетя мисълта, че ако той беше престъпник, който е офейкал, не би искал тези двамата да са по петите му.

Отново говорителката:

— Джули Рътлидж, близка лична приятелка на господин Уилър, която е била с него по време на фаталния изстрел, се среща с разследващите органи отново този следобед. След срещата тя каза следното...

Кадър от външната страна на полицейския участък, където една жена излизаше от сградата; веднага я нападнаха репортери, всички навираха в лицето ѝ микрофони и ѝ подхвърляха въпроси, докато камерата се движеше бързо и се опитваше да даде лицето ѝ в близък план.

Дерек стана от леглото така внезапно, че Маги скочи на крака и остро излая два пъти.

Той спря картината и изпусна дистанционното, което се приземи твърдо и болезнено върху палеца на крака му. Гол, с ръце на кръста, той зяпаше невярващо замръзналия образ върху телевизионния екран. След това прокара пръсти през косата си, направи три кръга в центъра на стаята и заби юмрук в дланта на другата си ръка.

— Тази кучка!

ГЛАВА ШЕСТА

Джули спря крана и изстиска водата от косата си, после се дръпна от душа и се пресегна за хавлиена кърпа. Огледалото над умивалника беше замъглено, но въпреки това можеше да види призрачното си отражение. В очите на отсрещната Джули обаче ясно се четеше упрек.

За да избяга от самообвинението, тя зарови лице в кърпата. Но опитът ѝ да скрие срама си дори от самата себе си, се оказа напразен. Никога ли нямаше да може да се погледне отново в огледалото?

Да, щеше. Трябваше. Бе твърде късно за умуване.

Изсуши се бързо и облече една пижама. В кухнята си наля чаша портокалов сок и го занесе в спалнята. Отпусна се на леглото, вдигна телефона и се обади в галерията.

— „Ше Жан“. С какво мога да ви помогна?

— Да не би да се опитваш да ме впечатлиш като работиш до късно?

— Хей, върнала си се! Как мина пътуването? А Париж? Сигурно е бил страхотен?

За клиентите си тя бе Кетрин Фийлдс. За Джули беше Кейт. Когато отговаряше на телефона в галерията, човекът от другата страна на жицата трябваше да се закълне, че тя е францужойка. Начинът, по който произнасяше името на галерията, наследство от предишния собственик, от който бе купила бизнеса — беше перфектен. Но когато говореше с Джули, Кейт минаваше на родния си акцент от щата Джорджия. У нея имаше природна жизненост, която преливаше от дългото ѝ тяло като пяна от бутилка шампанско.

На двацет и пет, почти десетилетие по-млада от Джули, Кейт притежаваше две степени — по френски и по история на изкуството. Клиентите я обожаваха не само заради чувството ѝ за стил и естествено обаяние, но също и заради познанията ѝ, твърде обширни за възрастта ѝ. Доверяваха се на нейното мнение, както впрочем би трябвало.

— Да, върнах се — отговори Джули. — А ти защо държиш отворено до толкова късно?

— Не е отворено. Вратата е заключена. А аз тъкмо се канех да си тръгна. Кажи как мина пътуването ти? Как беше в Париж?

— Приятно, както винаги, макар че не успях да видя много.

— Казах ти, че престоят ти не е достатъчно дълъг.

— Свърших онова, за което бях отишла.

— Купила си картината?

Това беше претекстът за внезапното ѝ заминаване.

— Да. И две други от същия художник. Ние сме първата галерия в Щатите, която представя негови работи, и той дойде в хотела да ми благодари лично. Покри ръцете ми с целувки. Много прочувствено. Много френско.

— Привлекателен ли е?

— По един упадъчен начин, характерен за европейските мъже.

— Хм. Не е мой тип — каза Кейт със съжаление.

— Картините бяха натоварени на кораб. Трябва да ги получим следващата седмица.

— Утре засядам на телефона и ще го обявя на целия свят — добра идея. Утре сутринта съм там.

— Наспи се — каза Кейт. — Връщането ти беше толкова бързо, че сигурно ще чувстваш отпадналост заради часовата разлика. Изобщо успя ли да спиш по време на проклетия полет?

Бузите на Джули се стоплиха при спомена за онова, което беше правила на борда на самолета.

— Не много и не добре. Но сега си лягам, така че утре ще дойда съвсем бодро.

След кратко колебание Кейт попита:

— Как си?

— Добре.

— Имам предвид относно Пол.

— Знам какво имаш предвид — Джули си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Справям се. Имам ли друг изход?

— Може би имаш нужда от психолог?

— Ще помисля за това.

— Сякаш не беше достатъчно да загубиш Пол, ами убиецът е още на свобода.

— Срегнах се с детективите този следобед, преди да се прибера вкъщи. Не са напреднали, докато бях в Париж.

— Никога не е особено трудно да се разреши една мистерия по телевизията.

Джули се усмихна въпреки мрачната тема.

— Ще се видим утре.

— Почини си добре.

Тя остави клетъчния си телефон на нощната масичка до леглото и взе дистанционното за телевизора. Тъкмо навреме да се види по новините, заобиколена от репортери, докато напуска безрезултатната среща с детективи Санфърд и Кимбол, които изглеждаха поразстроени от внезапното ѝ напускане на страната, отколкото от своя провал в откриването на убиеца на Пол.

— Повече не тръгвайте така — каза ѝ сурово Санфърд. — Не знаехме, че сте заминали, докато не стана прекалено късно.

— Прекалено късно за какво?

— Прекалено късно да ви спрем.

— Длъжна ли съм да ви искам разрешение?

— Трябва да признаете, че не изглеждаше добре — намеси се Кимбол.

— На кого?

Детективите не отговориха.

Вместо това Санфърд попита:

— Какво беше толкова важно в Париж, че не можеше да почака?

Тя им каза за художника, който беше станал модна знаменитост и бе подлудил снобите.

— Признавам, моментът не беше подходящ. Обикновено не бих избрала да пътувам през този период на траур, но се отвори малка възможност и аз трябваше да се възползвам, за да изпреваря конкуренцията, която е всъщност всяка една картинна галерия в страната.

Това беше логично оправдание за внезапното пътуване и те го приеха без възражения, без да предполагат, че истинската причина за пътуването е била обратният полет към къщи.

Тя имаше безброй въпроси към тях, но всички се свеждаха до един: имаше ли напредък? А уклончивите им отговори се свеждаха до едно кратко „не“.

— Но — беше казала Кимбол, — имаме експерти, които ще разгледат лентите от охранителните видеокамери във фоайето на хотела. Записват на всеки четири секунди.

— Като в банка. „Да“, бяха казали.

— Но каква полза? Ние не знаем как всъщност изглежда престъпникът.

— Не, не знаем — бе потвърдил Санфърд. — Следва дълъг, досаден процес на елиминиране.

— Боя се, че не схващам.

Санфърд беше обяснил:

— Ще започнем с гостите на хотела и персонала. Продължаваме да ги разпитваме, но до този момент нищо не е излязло. Почти сме сигурни, че нашето момче е влязло, свършило си е работата и е излязло.

Джули ги беше погледнала.

— Чисто предположение, но все отнякъде трябва да започнем — каза Кимбол.

Санфърд продължи:

— Предполагаме, че след като е застрелял господин Уилър, извършителят е изтичал по стъпалата, където е бил оставил обувките си заедно с някаква чанта. Служебно куфарче, брезентова торба, нещо, което да не привлича внимание в хотел.

— Свалил е маската, очилата и анцуга. Бил е отдолу с други дрехи, така че единственото, което е трябвало да направи, е било да обуе обувките си. Пъхнал е дегизировката в куфарчето или каквото и да е то, изтичал е до фоайето и е излязъл, преди някой да осъзнае какво се е случило и охраната да заварди изходите.

Джули не си спомняше слизането на асансьора надолу към фоайето, но помнеше онези няколко минути на пълна бъркотия, след като вратата се отвори и пред чакащите отвън хора се разкри ужасяващата картина в кабината.

Тя, наведена над Пол, кръвта, образуваща езеро върху мраморния под и объркването на другите пътници. Онази зловеща сцена беше предизвикала хаос. И мъжът, виновен за всичко това, бе успял да се измъкне незабелязан.

Незабелязан тогава, но хванат от камерите.

— Гледаме специално времевата рамка непосредствено преди и след като асансьорът ви е стигнал до фойето и е настъпил пълен хаос, за да видим дали камерата е хванала някого да излиза от хотела, който не може да бъде идентифициран като служител, гост, приятел на гост, или някой, присъствал на конференция или среща. Някой, на когото пиколото току-що е докарал колата или е извикал такси.

— Но това са стотици хора — беше казала тя. — Колко ще продължи?

Двамата детективи бяха признали, че се касае за интензивна работа.

— Нещо друго?

Бяха й казали, че не са открили нито маската, нито очилата и анцуга. Чорапите му бяха оставили влакна по килима в коридора, но съвпадали с популярна марка, продавана в почти всеки магазин, където има мъжки чорапи. Извършителят не беше докоснал нищо с голи ръце, не беше оставил косми, и дори ако успееш да изстържат от неговото ДНК, трябваше да го идентифицират, преди да се опитат да докажат, че е бил на местопрестъплението по това време.

— А колите от паркинга на хотела?

— Проверихме всяка от тях — каза й Санфърд. — Има охранителна камера на изхода. Никой не е напуснал, нито е влязъл на паркинга в рамките на десетте минути около стрелбата. Ето защо мислим, че се е отдалечил пеша. Вероятно е оставил кола на няколко пресечки от хотела.

Умората на Джули увеличи песимизма и унинието й. Тя се одързости да попита направо, без да мисли за последствията.

— Но разполагате с видеото на фойето от онзи ден, нали?

— Гледахме го вече няколко пъти — отвърна й Санфърд.

— Камерата хванала ли е Крейтън Уилър?

— Не.

Отговорът на Кимбол дойде толкова бързо, че Джули бе сигурна, че са гледали специално за него.

Тя им благодари за усилието и си тръгна. Не очакваше, че репортерите ще я причакат навън.

— Нямам какво да ви кажа — повтаряше тя, докато се опитваше да си пробие път през тълпата.

— Имат ли някакви следи, госпожице Рътлидж?

— Трябва да попитате тях за това.

— На път ли са да открият мъжа, който застреля господин Уилър?

— Доколкото знам, не.

— Смятате ли, че крадецът е действал сам?

Въпросът я накара да спре, защото за първи път някой я питаше за това. Сега, докато гледаше отговора си на екрана на телевизора, видя убедеността върху лицето си, когато се наведе към микрофона и произнесе:

— Не, нито пък мисля, че е било обир.

Видеото завърши и говорителката се появи отново.

— Въпреки усилията ни да накараме госпожица Рътлидж да даде повече подробности, тя отказа.

Джули изключи телевизора и угаси лампата.

Може би детективите ѝ бяха бесни за това изявление, но не ѝ пукаше. От убийството бяха минали почти две седмици. И сигурно вече работеха по още десетки други престъпления, освен това с Пол. Всеки път, когато се срещнеше с тях, повтаряха увереността си, че ще разрешат случая и извършителят ще бъде предаден на правосъдието, но тя не беше наивна. Скоро служебните им задължения щяха да изтласкат назад този случай в полза на някой следващ.

Може би изявлението ѝ пред репортерите щеше да поддържа още ден-два интереса. Всичко бе възможно. За два дни много неща можеха да се случат.

За ден-два можеш да направиш нещо на 11 000 метра, което никога не си вярвал, че си способен да направиш.

Крейтън докосна една иконка на видеомонитора, която изпълняваше ролята на дистанционно, увеличавайки звука на огромния телевизор в домашния театър.

Жената вдигна главата си от скута му и засегнато попита:

— Отегчавам ли те?

— Ако ме отегчаваше, щях да ти кажа.

Той сложи ръка на тила ѝ и го натисна надолу. Тя продължи онова, което правеше. Всъщност, много я биваше в тази работа. Тъй

като той беше редовен клиент, агенцията знаеше какво му харесва и изпращаха само най-добрите си момичета.

Още щом пристигна, той ѝ каза:

— В театъра — настани се в стола и тя започна работа. Русата ѝ коса беше права и рядка. Той лениво прокарваше пръсти през нея, докато гледаше началото на информационния бюлетин.

Сложната му театрална система правеше дори обикновения изглед хубав. Никога не гледаше телевизия на друго място. Колкото до филмите, предпочиташе да ги гледа в частния си театър, отколкото в киносалони, повечето от които се намираха в търговски молове, където слабоумните се тъпчеха с пуканки, шепнеха, ритаха гърба на седалката му и дори — Боже, докъде беше стигнал светът? — изпращаха и получаваха есемеси по клетъчните си телефони.

Той гледаше на колекцията си от дивидита като на национално съкровище. Температурата и влажността в театъра се следяха внимателно и се поддържаха постоянни, за да се запазят металните кутии на старите филми и видео ленти. Всеки от неговите филми, видео и дивидита беше каталогизиран и с препратки в компютърните документи, които той обновяваше почти ежедневно. Използването на белите ръкавици беше задължително за всяка електроника. Прахът беше анатема, но прислужницата му бе предупредена дори да не влиза в тази стая. Чистеше сам.

Резолюцията на картината върху екрана беше толкова висока, че можеше да види порите на носа на говорителите от новините, когато изнасяха някоя депресираща история за изкуфели старци в някой старчески дом. Господи, защо роднините им не ги оставеха просто да умрат?

Той не би губил време да гледа новините, но се интересуваше дали ще съобщят нещо за убийството на чичо му Пол. Беше минала седмица, откак детективите бяха дошли тук и го бяха питали дали не си спомня напоследък да са се карали с него в офиса му.

Знаейки, че някой доносник в „Уилър Ентърпрайзиз“, вероятно онзи помощник на чичо му с моравото лице, го е издал, той реши, че е по-добре да признае, отколкото да го хванат в лъжа.

— Разбира се, спомням си. Нахока ме.

За какво, бяха поискали да знаят.

— Ами за моята некадърност — той се ухили на чернокожия мъж, след това на жената с широк задник и отвратителен вкус за дрехи. — Кое то не е съвсем вярно. Изтъкнах пред чичо Пол, че съвсем не съм некадърен, че доверителният ми фонд от баба ми и дядо ми по майчина линия се е увеличил до над седем милиона долара, което, както и да го пресмяташ, е една добра сума. Мислех, че това е по-скоро духовит отговор, но чичо Пол изглежда не схвана хумора.

Двамата детективи изглеждаха разочаровани от това, че сам си бе признал за кавгата. Дали не се бяха надявали да го изненадат с нещо? Ако е било така, те бяха напълно обезоръжени. Баща му беше наел прочут защитен адвокат, който да говори вместо него, но нямаше да е необходимо. Нещата се успокояваха. Скоро щяха да се успокоят напълно. Също както бедния чичо Пол.

Момичето докосна с език чувствително място и пенисът му потръпна. Беше близо. В очакване, той отпусна главата си назад и затвори очи. Но те се отвориха почти мигновено, когато един познат глас го докосна от всеки от заобикалящите го говорители.

— Нямам какво да ви кажа.

Джуди Рътлидж изпълни екрана. Той с удоволствие забеляза, че изглежда уморена, разрошена и леко раздразнена, когато я попитаха дали полицията е близко до залавянето на извършителя на убийството на Пол Уилър.

— Не, доколкото знам.

Биваше си го, нали? Да му правят свирка точно докато гледа любовницата на починалия си чичо по телевизията. Искаше му се тя да знае. Може би щеше да ѝ се обади по-късно и да каже: „Джули, видях те по новините. Гледах право в теб, докато свършвах“. Тази възхитителна насока на мисли беше прекъсната, когато курвата вдигна глава и му каза:

— Хей, скубеш косата ми.

Той отпусна хватката, но самодоволната му усмивка остана. Джули не го обичаше, без съмнение заради всичките глупости, които чичо му Пол беше наговорил по негов адрес. Каквото и да ѝ бе казал, я бе направил хладна и дистанцирана спрямо него. За свое удоволствие Крейтън се радваше и се възползваше от очевидния ѝ дискомфорт.

Тя произнесе право в камерата:

— Освен това не мисля, че е било обир.

Крейтън стигна до кулминацията.

Курвата го погледна и попита сприваво:

— Кое е толкова забавно?

— Нищо.

Той вдигна ципа на панталона си, след това я хвана за ръката и я дръпна нагоре.

— Време е да си тръгваш.

— Защо е това бързане? — тя вдигна ръка нагоре към ризата му и изгука: — Мога да остана още малко.

Той я блъсна:

— Вън!

Усещайки настроението му, тя взе дамската си чанта, и като поклащаше бедра, се насочи към вратата. Той тръгна след нея през апартамента, за да е сигурен, че няма да открадне нещо на излизане.

Тя отвори вратата и му хвърли отровен поглед през рамо.

— Останалите момичета бяха прави. Ти си грубиян.

— Направо ми разби сърцето.

— Ако питат мен, и аз мисля, че си странно лайно.

Можеше да измисли дузина духовити отговори, но щеше да е чиста загуба на време. Без да каже дума, той я изблъска навън и затръшна с трясък вратата след нея.

Връщайки се обратно в театъра, спря да се наслади на гледката на блестящия силует на Атланта от прозореца на дневната си.

Прокара ръка по гърба на гладкото кожено канапе, докато минаваше, и се възхити на двойката врати в стил арт деко, които беше спасил от един разрушен театър, за да ги използва като портал в собственото си кинематографично царство.

След като се върна в удобния, направен по поръчка театрален стол, проектиран от самия него, пушна отново кадрите с Джули по новините. Но това второ гледане не го остави толкова развеселен, колкото раздражен. Точно когато детективите започнаха да се обезкуражават и бяха на ръба да запратят случая с убийството на чичо му в девета глуха, Джули подхвърляше нова идея. Сега Санфърд и Кимбол бяха длъжни да проучат инцидента от този ъгъл, а именно — че се касае за нещо повече от обир.

След убийството на чичо му Крейтън бе останал във високата саянка на баща си, оставяйки го да говори от името на семейството,

докато той самият избягваше медиите и прожекторите. Обожаваше спектаклите, но само на филм. В реалността светлините на рампата привличаха вниманието към нечия красота или сила, може би, а той със сигурност не беше от скромните. Но когато се грееше на светлината на прожекторите, човек жертваше уединението си. Анонимността си имаше несъмнените предимства. Да стоиш зад кадър позволяваше много по-голяма маневреност, и поради това — повече власт.

Но сега, когато Джули беше пуснала бомбата, интересът на детективите към него можеше да се поднови и да се окажеше, че все пак ще има нужда от онзи прочут адвокат, Дерек Мичъл.

Всичко това бе толкова досадно.

ГЛАВА СЕДМА

Джули харесваше начина, по който изглеждаше галерията ѝ. Тя имаше дискретен и елегантен вид, който пасваше на този отрязък от „Пийчтрии стрийт“, където всички бутици, антиквариати и магазини за облекла и храни бяха на такова високо ниво, колкото клиентите им.

Портокаловите дръвчета в саксии от двете страни на лъскавата черна врата и навесът с ресни, опънат над тротоара, бяха щрихи, които правеха галерията привлекателна за новопокръстените почитатели на изкуството, които можеха да бъдат стреснати от суровата, макар и изискана атмосфера, която сериозните купувачи очакваха.

Тя сви по алеята и зави зад ъгъла, където паркира и влезе през задната врата. Пусна чантата си и купчината каталози, които бе донесла от Франция, върху бюрото си. То си оставаше разхвърляно, без значение колко усилия полагаше да се справи с писмената работа. След като бе отсъствала няколко дни, върху него се бяха натрупали сметки, писма и какви ли не документи. Кейт бе оставила няколко телефонни съобщения така, че непременно да ги види. Прегледа ги, но никое от тях не беше спешно.

Офисът и хранилището отзад бяха отделени от главната зала от широк коридор, дълъг почти девет метра. Тук тя излагаше картини с по-ниско качество и на по-ниски цени. Сега докато вървеше по коридора, си отбеляза наум да махне някои от тях. Беше привърженичка на това, наличните произведения да се сменят по-често. Картина, или предмет на изкуството, който можеше да остане незабелязан на някое място, внезапно се превръщаше в обект на интерес от страна на посетителите.

Дебелият килим, и звучащият от невидими тонколони Бетховен, заглушаваха стъпките ѝ, така че Кейт не разбра, че е пристигнала, докато не я видя да влиза в главната зала. Помощничката ѝ произнесе радостно:

— О, ето я вече тук!

Мъжът, с когото Кейт говореше, се обърна.

Джули си пое рязко въздух и за момент дишането ѝ спря.

Дерек Мичъл, надянал самодоволна усмивка от това, че я е сварил неподготвена, произнесе любезно:

— Добро утро.

Тя едва успя да отвърне на поздрава.

— Господин Мичъл вече беше тук, когато пристигнах да отворя — обяви Кейт. — Казах му, че сигурно няма да дойдеш преди десет и половина, но той реши да те изчака. Изпихме по едно еспreso.

Зад гърба му Кейт се усмихваше и повдигаше вежди.

Джули направо я чуваше как казва: „Ама че готино парче!“

Беше облечен в лек летен костюм от три части, едноцветни риза и вратовръзка. По-официален, отколкото по време на пътуването. Отлично качество и кройка. Излъчваше увереност и сурова мъжественост, едва прикривана от градското облекло, сякаш гардеробът му бе грижливо избран, за да заблуждава.

Джули откъсна очи от него и погледна към кучето, което лежеше в краката му.

— Това е Маги — каза той.

— Знам, че обикновено не допускаме домашни любимци в галерията — побърза да каже Кейт, — но господин Мичъл ме увери, че Маги е научена как да се държи на обществено място и дори е много по-възпитана от доста хора. Не е ли чудесна?

Сякаш разбрало, че говорят за него, кучето вдигна глава и погледна Джули, прозя се широко, след което отпусна отново глава до италианските обувки на стопанина си.

Джули гледаше как обувките се движат към нея. Когато я приближиха, тя погледна в лицето Дерек Мичъл.

— Госпожице Рътлидж — той протегна дясната си ръка.

Заради Кейт се наложи тя да разиграе малък театър — кимна му и се ръкува с него.

— Господин Мичъл. Добре дошли в „Ше Жан“. Как разбрахте за нас?

— Направих проучванията си — той задържа ръката ѝ секунда по-дълго, преди да я пусне.

— Търси нещо специално — обади се Кейт.

— Например? — отправи въпроса си Джули към него.

— Още не знам.

— За вкъщи, или за офис?

— За спалнята — обясни Кейт.

Тя отново повдигна вежди, но Джули се престори, че не забелязва.

— От онова, което знам вече за вас, съм сигурен, че се грижите да задоволите клиентите.

Бузите на Джули пламнаха. Тя каза колкото за пред Кейт:

— Опитвам се.

— О, сигурен съм, че правите повече от това да опитвате. Полагате огромни усилия — той изчака малко. — Хиляди пъти съм минавал покрай галерията и винаги съм се възхищавал на изложените работи на витрината. Но никога не съм имал причина да спра.

— А сега го направихте?

— Сега го направих.

Тя изправи гръб.

— Е, сигурна съм, че Кейтлин ще намери идеалната картина за вас. Отлично подготвена е.

— Господинът е дошъл да се срещне с теб.

— Точно така, госпожице Рътлидж. Не че госпожица Фийлдс не е безкрайно очарователна и — сигурен съм — отлично подготвена — той хвърли усмивка на Кейт през рамо и се обърна отново към Джули: — Но се оставям във вашите много опитни ръце.

Намекът беше изискан като товарен влак. В ума ѝ избухна калейдоскоп от усещания. Гърлото ѝ се сви и трябваше да употреби цялата сила на волята си, за да не го покаже. И за да е още по-лошо, той знаеше точно какво си спомня тя.

Беше я хванал много ловко в капан. Усмивката, кучето, обезоръжаващото държание — беше пленил Кейт напълно. Какво смислено обяснение можеше да даде на помощничката си, ако ей сега го избуташе заедно с възпитаното му куче навън и заключеше след тях?

Устата ѝ, суха като пясък, едва успя да отрони:

— Имате ли нещо предвид, господин Мичъл?

— Отворен съм към всичко.

Добре, достатъчно със сексуалните намеци.

Тя произнесе отсечено:

— Нуждая се от някаква насока. Иначе само ще изгубя времето ви — *и моето също*, искаше ѝ се да каже.

— Не знам какво искам, докато не го видя, но видя ли го — действам бързо — той изчака малко и добави: — Може би трябва да ми покажете някои неща.

Опитвайки се да помогне, Кейт се намеси:

— В ателието има интересни експонати. Аз ще се погрижа за хранилището. И за Маги — тя клекна и погали кучето по гърба. — Ще се справим, нали, Маги?

Дерек Мичъл се усмихна.

— Не съм я чул да се оплаква. Водете, госпожице Рътлидж.

Това бе недвусмислено за нея, Джули се обърна и го поведе по коридора към малката зала от лявата страна, която тя наричаше ателие. Беше помещение, където колекционерите с изтънчен вкус имаха възможност да изучават скулптурите или платната в най-добрата светлина. Даваше им се време да огледат произведението от всеки възможен ъгъл на спокойствие, в тишина и пълно уединение. Това бе мястото, където Джули обичаше да приключва продажбата, затова залата беше с по-интимен дизайн.

Когато мина през вратата, тя докосна електрическия ключ и помещението се освети. Дерек Мичъл я последва и влезе.

Тя затвори вратата и се обърна към него.

— Какво правите тук?

— Защо ви беше да го правите?

Застанали в отбранителна позиция в тясното пространство, те говореха едновременно, гледайки се един друг в очите.

Той стоеше във войнствена поза, с ръце на хълбоците, с разкопчано сако. Може би така заставаше, когато подлагаше на кръстосан разпит свидетел; това накара Джули да се възмути.

— Как си позволявате да идвате тук?

— Как си позволявам! Как аз си позволявам?! И този въпрос ми задава известна галеристка, която се чука с първия срещнат?

Пламнала, тя се обърна с гръб към него.

— Няма да говоря за това.

— Ще говорите и още как! — той я заобиколи и отново застана срещу нея. — Преобладават доказателствата, че срещата ни не е била случайна.

— Разбира се, че не е, по дяволите! Да не мислите, че ще съблзня напълно непознат в обществена тоалетна, ако не съм имала крайно наложителна причина?

— По-наложителна от желанието за чукане?

В първия момент тя бе толкова шокирана да говори, но след това, когато го направи, гласът ѝ трепереше от негодувание.

— Искам веднага да излезете оттук!

— О, не, още не — той блокира пътя ѝ, когато се опита да го заобиколи. — Сигурно не сте действала съкрушена от скръб по убийтия си любовник, когато посегнахте към ципа ми.

— Отказвам да слушам това — тя мина встрани, но той застана срещу нея.

— Ако да си хващате мъже в самолетите не е...

— Не е!

— Тогава да се върнем на първоначалния ми въпрос. Защо? Защо нацелихте точно мен? Искам да знам. За мен вече е несъмнено, че това има връзка с Пол Уилър. Но каква? Когато се качвах на самолета за Париж, не знаех нищо за него. Защо искахте да ме прекарате още преди да съм чул за него?

— Вие сте умен, господин Мичъл. Ще разберете.

— Спестете ми усилията. Кажете ми.

Тя поклати глава и отново се опита да мине покрай него. Този път той я хвана за ръката.

— По-добре ли ще е да попитам Дъг Уилър защо метресата на починалия му брат ме е съблзнила в самолета?

Като издърпа ръката си, тя каза:

— Не ме интересува какво ще го питате.

Той се усмихна както би го направил един чакал.

— Блъфирате. Интересува ви, и още как.

Тя погледна нагоре към него.

— Спестете неудобството и на двама ни, госпожице Рътлидж. Защо ме компрометирахте?

Той също блъфираше. Не би казал на Дъг Уилър за епизода в самолета, защото не искаше никой да знае, че е бил толкова глупав. Но беше свикнал да блъфира и от всичко, което бе прочела за него, стратегията обикновено сработваше, дори и пред най-упоритите

съдии. Освен това тя бе постигнала онова, което бе решила да направи. Какво щеше да навреди, ако му кажеше защо.

— Направих го, за да ви попреча да представлявате Крейтън.

— Племенникът. Какво общо има той?

— Всичко.

— За смъртта на чичо си?

Тя кимна.

— Но той има алиби.

— Няма значение. Знам, че той е отговорен, господин Мичъл. Рано или късно полицията също ще го научи. Ще го обвинят и ще го дадат под съд. Но вие няма да сте там, за да видите... Не можете да го защитавате. Не и след... след...

— Аха. Значи можете да го направите, но не можете да произнесете думата.

Той пръв не издържа на дългия враждебен поглед и сведе очи. Тя долови една прошепната ругатня, когато той се извърна от нея и отиде в отсрещния край на малкото помещение. След няколко мъчителни минути той погледна картината на стената. Беше осветена така, че да се вижда всяка мазка на четката.

Тя каза тихо:

— Сега, след като знаете, можете да си вървите.

— Откъде знаехте, че Дъг ще ме наеме? — игнорира я той.

— На приема след погребението на Пол го чух да се оплаква пред някакви приятели, че полицията продължава да разпитва семейството му, въпреки че имали солидно алиби. Някой подхвърли, че е абсурдно, че, намирисва на полицейски тормоз и че може би е време Дъг да намери някой питбул — това е цитат, — за да ги спре.

Дъг каза, че вече го е обмислил и спомена вашето име. Аз на свой ред направих малко проучване. Прочетох за вашите успехи в съдебните процеси на разни знаменитости. Разбрах, че много рядко губите. Уплаших се, че ако станете адвокат на Крейтън, може и да му се размине за убийството на Пол. Не можех да допусна това. На никаква цена.

Настъпи дълга тишина, той продължаваше да стои с гръб към нея и да гледа платното на стената. Най-после каза:

— Би ли платил някой, който е с всичкия си, толкова пари за ей това?

Тя не се сдържа и се усмихна:

— Ще бъдете изненадан.

— Каква е обявената цена?

— Петнайсет хиляди.

— Шегувате се.

— Не.

— Петнайсет хиляди долара за картина с дебел гол мъж? — той се обърна рязко. — Откъде знаехте, че ще пътувам с онзи полет?

— Какво? — смяната на темата я завари неподготвена.

— Единствено помощничката ми знае маршрута и разписанието ми, а тя никога не би го казала на някого, без мое знание и съгласие.

— Шарън, съпругата на Дъг. Един ден миналата седмица се обадох да видя как са и как се справят.

— Близка сте на семейството?

— Имаме приятелски отношения. Свързваше ни Пол.

— Дъг ми каза, че Пол ви е обожавал. И че вие също сте го обожавали.

— Вярно е.

— Хм — той я изгледа с продължителен, скептичен поглед, след което се върна на първоначалната тема: — Шарън Уилър не би могла да има номера на полета ми.

— Срецнахте ли се с нея?

— Още не.

— Тя е... не искам да прозвучи толкова грубо, колкото може би ще изглежда. Тя не е много умна и лесно се поддава на манипулиране. Престорих се пред нея, че Дъг ми е споменал, че планира да ви наеме и я попитах какво е направил по въпроса. Тя ми каза, че сте в Париж и че няма да се върнете преди осемнайсети, когато Дъг има намерение да се срещнете.

— И какво, решихте да ми устроите засада в Париж?

— Стори ми се добра стратегия.

Той потисна смеха си.

— В сравнение с какво? С нападение на плажа?

— Беше драстична стъпка, признавам. Но трябваше да ви хвана, преди Дъг да се е срещнал с вас. Шарън каза, че сте на пътуване по семейни причини, което според мен имаше преимущества. Щяхте да сте отпуснат. Неподготвен. Нямахте да очаквате...

Да бъде прецакан. Във всеки възможен смисъл на думата. Тя изчака няколко секунди.

— „Делта“ има четири полета дневно от летище „Де Гол“ до Атланта. Щом Дъг се е опитвал да се свърже същия следобед, когато се приберете, логично беше да се предположи, че ще летите с най-ранния полет.

— Ами ако не бях с него?

— Щях да изхарча напразно парите за билет първа класа.

— И да пропуснете възможността?

— Ако това не бе сработило, щях да подбера друго време и друго място.

— За едно бързо изчукване?

Тя отмести очи и раздражено тръсна глава.

— Не задължително! Истината е, че не знаех какво ще правя. Може би да ви умолявам. Да се опитам да се разбера с вас. Да апелирам към чувството ви за справедливост. Но... — тя вдигна рамене.

— Но не мислите, че щях да се хвана.

Тя призна.

— След всичко онова, което прочетох за вас, се боях, че никой нормален подход няма да сполучи — тя го изгледа за момент, след това с непресторено любопитство попита: — Случвало ли ви се е някога да имате лоши предчувствия, когато оправдаете човек, за когото знаете, че е виновен за ужасно престъпление?

— Вярвате ли в правата, гарантирани от Конституцията?

— Разбира се.

— Ето ви го отговора, тогава. Променихте темата. Защо тръгнахте да ме съблазнявате?

— Стори ми се най-целесъобразното и всъщност единственото ефективно средство да ви компрометирам.

— Както всяка жена след Ева.

— Един самолет дава чувство за разделяне с всичко на земята. Правилата сякаш не важат.

— А което се случва във въздуха си остава там?

— Нещо такова.

— И затова ме наливахте с водка, докато самата вие пиехте „Върджин Мери“. Да, трябваше да се досетя. Помолихте стюардесата

да ви налее коктейла чак когато аз бях разбит.

— Не съм ви изливала питието в гърлото.

— Не, но се погрижихте да прекарам добре, нали? Тясна пола. Високи токчета. Бедната, вие! Пострадалата страна с нараненото его. А историята с неверния съпруг — факт или фикция?

— Факт. Само че не на това пътуване.

— Хм. Тогава защо се разведохте с него? — тя го погледна и той обясни: — Направих малко проучване.

Тя не каза нищо за проваления си брак. Той задържа погледа си малко по-дълго, след това направи кръг из стаята, гледайки изложените платна. Спря пред едно от тях, сложи ръце на хълбоците си отново и гледа картината толкова дълго, че Джули си помисли, че острият му поглед ще направи дупка в платното. Накрая тя не издържа:

— Кога разбрахте?

— Коя сте всъщност ли? Миналата вечер. Хванах новините. Представете си изненадата ми. Виждам внезапно моята мистериозна непозната. Съобщиха името ви и аз бях доволен. Джули Рътлидж. Но почакайте. Госпожица Рътлидж е до шия натопена в сложно престъпление, което — прекалено голямо съвпадение, за да е просто стечение на обстоятелствата — току-що ми е паднало в ръцете. Онова загадъчно „Вътре сте“, изречено на прощаване, внезапно придоби смисъл. Някакъв смисъл.

Той се обърна да я погледне, очаквайки да чуе отговор. Когато тя не го направи, той попита:

— Какво имахте предвид с последното изречение, което произнесохте пред репортера?

— Точно това, което казах. Че не беше обир.

— Маскиран мъж държи под дулото на пистолета си група хора, иска да му предадат ценностите си, и това не е обир?

— Беше убийство, господин Мичъл. Предумишлено убийство. Пол е трябвало да умре. Обирът е трябвало да прикрие това, че е било обмислено и планирано.

— Планирано от Крейтън Уилър, предполагам?

— Нямам никакви предположения.

— Но прозвучахте, сякаш сте сигурна, че той стои зад това.

— Сигурна съм.

— Е, полицията очевидно не споделя вашата убеденост, иначе до този момент той вече трябваше да е обвинен.

— Не „разполагат“ с доказателства.

— А вие?

Известно време тя не каза нищо. Дори и димящо дуло да свързваше Крейтън с убийството, Дерек Мичъл беше последният човек на земята, с когото би го споделила. Но това бе спорно, защото тя не разполагаше с никакви доказателства.

Тя рече:

— Детективите все още разпитват Крейтън, въпреки че той посочи алиби. Това не ви ли се вижда странно?

— Всъщност не. Ченгетата правят странни неща непрекъснато.

— Няколко пъти се срещах със Санфърд и Кимбол. И двамата ми се сториха изключително компетентни.

Раздразненото му изражение я накара да си помисли, че е съгласен, но е прекалено голям инат да го признае.

— Никога не съм се срещал с Робърта Кимбол — каза той.

— А със Санфърд?

— Познавам го бегло и по репутацията му.

— Тази репутация включва ли склонност да прави странни неща?

— Какво искате да кажете — гласът му прозвуча раздразнено.

— Искам да кажа: защо Санфърд и Кимбол биха се връщали към Крейтън, освен ако не подозират, че е замесен, поне в някаква степен? И Дъг Уилър се плаши. Ако не беше така, нямаше да ви наеме, преди да е станало нужда от адвокат-питбул. Полага основата.

— Както и вие я положихте. Тъй да се каже.

Играта на думи беше преднамерена и бузите ѝ отново пламнаха, но тя не отмести очи от него.

— Точно така. Направих превантивен удар.

— Има много отлични адвокати, госпожице Рътлидж, и Дъг Уилър може да си позволи най-добрите. Всички ли се каните да чукате?

Тя отиде до вратата и я отвори. Но с едно решително движение той я хвана за рамото и блъсна вратата с дланта си. Тя се обърна в тясното пространство, в което я бе притиснал.

— Стигнахте много далеч в опитите си да ме дисквалифицирате, госпожице Рътлидж.

— Представа нямате даже.

— Предполагам, че би трябвало да съм поласкан, че толкова се плашите от мен.

— Известен сте като безскрупулен. С Крейтън щяхте да сте добър отбор.

— Какво означава това?

— Предполагам схванахте същината.

— Всъщност не. Защото не познавам Крейтън Уилър. Нещо повече, не познавах и вас преди полета с „Делта“. Онова, което се случи в самолета, беше преди да се срещна с Дъг Уилър и преди да знам, че брат му е бил прострелян и убит. Технически погледнато, аз съм невинен. Нямам никакви затруднения. И мога да поема шибания случай, ако толкова много искам.

— Дори и вие, господин Мичъл, който сте толкова арогантен, не бихте си позволили да отидете на процес, представлявайки Крейтън, като знаете, че мога да свидетелствам за обвинението. И дори ако ви се прииска да кокетирате с лишаване от адвокатските ви права, аз бих се погрижила това никога да не стане.

— Не бихте, иначе трябва да признаете и собствената си вина.

— Коего ще направя. Не се съмнявайте и за миг.

— Ще съобщите пред всички какво сме правили в обществената тоалетна?

— Повярвайте.

— Тялото на любовника ви още не е изстинало. И каквото и да си говорим, да не забравяме, че това е Югът. Старата гвардия — приятелите и близките на Пол Уилър, ще се ужасят — очите му бързо огледаха помещението. — Изтънчените ви клиенти никога повече няма да прекрачат прага на това място. Няма да изхарчат и цент от парите си за вас. Може и да ви простят онова, което сте направили в самолета, но няма да ви простят, че парадирате с него и прекарвате името на Пол Уилър и неговата свята съпруга Мари през всичката тази мръсотия. Съсипвате репутацията си, съсипвате и неговата.

— Направих го заради него! — тя произнесе думите със страст и го избута встрани, така че вече да не е притисната между него и вратата. — Племенникът на Пол го е убил. Пол би искал да разкрия

престъплението, извършено от Крейтън. Би очаквал да не спра, докато не видя Крейтън наказан:

Очите му бяха лешникови, изпъстрени с шоколадови на цвят точки. Те се гледаха дълго, докато не почувстваха неудобство.

— Направили сте го заради Пол Уилър?

— Да.

— Заради него?

— Да.

Той я изгледа отгоре до долу, очите му блеснаха, когато се спряха на местата, които беше докосвал. Усмихна се, както би го направил, когато е разгадал причината за поведението на свидетел.

— Правите се на глупава, Джули. Или се опитвате. Но не правете мен на глупак.

ГЛАВА ОСМА

Кейт надникна през вратата и погледна очаквателно Джули.

— Е?

Тя се бе престорила, че преценява сметката за международните телефонни разговори. Не бе придружила Дерек Мичъл на излизане. Изпращайки ѝ онази арогантна усмивка, той беше натиснал бравата и си бе тръгнал.

Джули се бе вмъкнала в малката служебна тоалетна, където глътна два аспирина, за да прогони започващото главоболие и изми ръцете си и със студена вода с надеждата, че ще спрат да треперят. Подпря се на умивалника и си пое дълбоко въздух няколко пъти. *Взemi се в ръце, Джули.*

Върна се в офиса и нападна купчината съобщения, макар че трябваше да се досети, че Кейт няма да се сдържи и ще започне да я разпитва.

Тя задържа очите си върху сметката за телефона.

— Какво „е“?

— Какво мислиш за него?

— За господин Мичъл? — опита се да изглежда равнодушна. — Облича се с вкус. Дали това се отнася и до художествения му вкус, предстои да видим. Разпитах го за предпочитанията му, което ще ми помогне в процеса на избирането.

— Но какво мислиш за него? Според мен е направо идеален.

Джули се намръщи.

— Не е ли малко възрастен за теб?

— Разликата във възрастта е същата като при теб и Пол.

— Онова беше различно.

— Как така?

— Аз бях по-възрастна, когато се запознах с Пол, така че разликата не изглеждаше толкова голяма. А ти имаш още доста, преди да навършиш трийсет.

Кейт беше неудържима.

— Докато двамата бяхте в ателието, потърсих сведения за него в Гугъл. Преуспял юрист. Адвокат от защитата. Справя се отлично и най-важното — не е женен.

Джули пусна сметката за телефона върху купчината други и разтърка чело, тъй като главоболието отказваше да се подчини на аналгетиците.

— Кейт, тук има един куп работи, с които трябва да се заемеш.

Най-после възбудата на по-младата жена се укроти.

— Окей. Но мисля, че е сладък. С кучето и всичко останало.

Телефонът извъня. Кейт се пресегна да го вдигне.

— „Ше Жан“. С какво мога да ви помогна? — тя се заслуша, след това помоли човека отсреща да изчака и подаде слушалката на Джули. — Детектив Санфърд.

— Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо, госпожице Рътлидж — Санфърд й посочи един стол в офиса си, който, за съжаление, се бе превърнал в позната територия за нея.

— Казахте, че било важно.

— Надяваме се — Робърта Кимбол беше с него, когато Джули пристигна. — Изолирахме един тип на видеото от охранителната камера във фоайето.

Санфърд седна зад бюрото си и мина право на темата.

— Определено е бил в хотела по време на обира, но охранителната камера на гаража не го е записала.

— Предполагаме, че не е дошъл с кола, за да не да бъде проследен — каза Кимбол. — Записан е да влиза в дванадесет и четиридесет и две и да излиза в три и петнайсет, което е приблизително същото време, когато асансьорът е стигнал до фоайето и е настъпил хаосът.

— Между осмия етаж и фоайето асансьорът не е спирал. Това съвпада ли? — попита Джули.

Кимбол кимна.

— Разчитал е, че всички ще изпаднат в шок. Докато нашият млад бизнесмен от Калифорния се усети да затвори вратата и да натисне бутона „надолу“, заподозреният би имал достатъчно време да изтича

до стълбището, да събуе анцуга, да си обуе обувките и да вземе на бегом осемте етажа надолу. Трябва да го е направил бързо.

— Определено не е от персонала — каза Санфърд. — Ръководството не вярва също така, че е и гост на хотела. Никой от рецепцията не си спомня да го е регистрирал, а те са тренирани да запомнят лица и имена. Обслужването на „Молтрие“ до голяма степен е прочуто с това, че се обръщат към гостите си по имена, когато те пристигнат. Портиерът е сигурен, че го е видял, но не си спомня да е носил багажа му или да е минал покрай рецепцията.

— Никой не си спомня някой от гостите да е говорел с глас, какъвто вие и останалите от асансьора описахте — допълни Кимбол.

Преди да замине за Франция, Джули бе прекарала няколко часа в слушане на характерни гласове на запис, но се оказа само загуба на време.

— А другите свидетели? — попита тя накрая. — Когато те изслушаха записите...

— Казаха същото, което и вие. Никой от записаните не съвпада с неговия, така че стигнахме до задънена улица.

След кратка пауза Санфърд продължи:

— Проверяваме групите, които са провеждали мероприятия в хотела през онзи ден. Още чакаме дали някой няма да се обади, че го е познал. Една от камериерките си спомня, че го е видяла същия ден на един от етажите със стаи за гости, но не е съвсем сигурна.

— Тя не е сигурна и че небето е синьо — каза Кимбол сухо. — Не е сигурна на кой етаж го е видяла, не е сигурна дали е бил същият човек. Едва ли можем да разчитаме на нея. Освен това ми се струва, че тя по-скоро търси внимание, отколкото да е видяла нещо наистина.

— Пуснахме снимката сред гостите на хотела — продължи Санфърд. — Но това е продължителна и досадна работа. Ще трае почти две седмици. Хората са се пръснали на всички страни. Някои са отвъд океана. Говорим за отнемащ много време процес и накрая току-виж някой го идентифицирал като безобиден посетител, който го е навестил по време на престоя му. А това значи, че се връщаме в началното квадратче на кръстословицата...

— Патрулиращите полицаи показват снимката наоколо и са обявили парична награда за информатора. До този момент нищо. Кое не означава, че не са го разпознали, а само това, че не са склонни да го

идентифицират. Същото е и със заложените къщи. Ако е изтъргувал откраднатите скъпоценности, никой не казва.

— Имаме ченгета, които проверяват фотоателиетата, но дори и ако е бил регистриран за въоръжен грабеж или друго престъпление, външността може да се промени, а това не е най-висококачествената снимка, защото е кадър, изваден от видеото.

— Долнокачествено видео — допълни Кимбол. — Слабо осветление. Лош ъгъл. Той не е много различен от петно, но и това е нещо.

Санфърд обобщи:

— Смятаме, обаче, че трябва да погледнете.

Той извади една снимка с размери 8x10 от кафяв плик. Сърцето на Джули думкаше в гърдите, когато протегна ръка да я вземе. Погледна я, след това вдигна очи към детективите. Реакцията ѝ беше очевидна: *Вие какво, шегувате ли се?*

— Това ли?

— Предупредих ви, че е отвратителна. Всъщност, като говорим за това, „Молтрие“ са сменили охранителните си камери с по-нови модели и са осъвременили цялата си система.

Джули огледа снимката и поклати глава невярващо.

— Може да е всеки.

— Не го ли познахте? — притисна я Кимбол.

— Не, нямам дори отдалечена представа кой е.

— Снимката е била увеличена — каза Санфърд, — но е дори по-зърнеста от видеото. Погледнете отново. Опитайте се да свържете пикселите.

Джули го направи, но беше безнадеждно. Лицето представляваше размазано петно от светлина и сянка, очевидно мъжко, но с изключение на това — неразлично.

Тя върна снимката на Санфърд.

— Искане ми се да можеш да ви дам име, повярвайте.

— Е, струваше си да се опита — полицаят пхна снимката обратно в плика.

— Показахте ли я на някой друг? На останалите жертви на обира?

— Направихме го по факса и мейла — каза Кимбол. — Дамите от Нешвил ни отговориха веднага отрицателно. Чакаме обаждане от

Калифорния. Там още е съвсем рано.

— Ами Дъг? Крейтън?

Санфърд кимна.

— Хрумна ни, че стрелецът може да е бивш служител на „Уилър Ентърпрайзиз“, който е таял недоволство към шефа си. Помолихме Дъг Уилър да дойде и да хвърли един поглед. Той ни отпрати към адвокатата си. От вчера има нов адвокат.

Кимбол изсумтя с отвращение.

— Дерек Мичъл. Истинско бедствие.

Джули се опита да изглежда равнодушна.

— Защо?

— Печели винаги.

— Не, искам да кажа защо са наели нов адвокат?

Никой от детективите не дръзна да предложи опция, но Джули усети, че нейният привидно невинен въпрос попадна на правилното място.

— Сякаш се опасяват от нещо, нали?

Санфърд и Кимбол размениха погледи.

Като по знак Санфърд се изправи и се извини, че иска да се обади по телефона.

— А вие, дами, сте свободни да използвате офиса ми колкото е необходимо. Извинете ме.

Веднага щом той се отдалечи, Джули се усмихна на Кимбол.

— Вие двамата май общувате без думи. Забелязах го на няколко пъти.

— Работим заедно от години, но изглежда така, сякаш е минала вечност. Когато ни определиха за екип, си паснахме мигновено. Методите ни на разследване си съответстват, което важи за нас и като личности.

— Все пак сте толкова различни.

— Няма спор — каза тя непринудено. — Черно, бяло. Мъж, жена. Женен, неженен. Висок и слаб, нисък и набит. Може би именно заради различията партньорството ни дава резултат.

Джули я изгледа.

— Вие кое сте?

— Аз съм нисък и набит. По-точно — ниска и набита.

Джули се усмихна.

— А доброто или лошото ченге сте?

Кимбол без ни най-малко да се сконфузи, й се усмихна в отговор.

— Откъде пазарувате?

— Моля?

— Откъде купувате дрехите си? Винаги изглеждате толкова... изрядна.

— Благодаря.

— Разбира се, ако аз се опитам да облека малка черна рокля като тази, ще е пълно модно фиаско — усмивката на Кимбол беше добродушна и скромна. Тя вдигна едно бронзово преспание, оформено като булдога талисман на Университета в Джорджия, и започна да го върти в ръцете си разсеяно, като през цялото време гледаше Джули. Най-накрая каза: — И двамата сме добрите ченгета.

Джули си пое дълга глътка въздух, след това я изпусна.

— Предполагам, че зависи от гледната точка.

— Да, предполагам, че е така.

— Каква е следващата стъпка с видеото от охранителната камера, със снимката?

— Продължаваме да душим наоколо, надяваме се някой да разпознае виновника или да го издаде. Междувременно преглеждаме видеозаписите три дни преди стрелбата. Хотелите ги съхраняват само четири дена, преди да ги използват отново, така че можем да се върнем назад само в тази граница. Наши техници разглеждат кадър по кадър, за да видят дали няма да забележат този тип отново. И ако успеят, той ще е първият, който ще оглави списъка на заподозрените. Но за да започнем процедурата, трябва да знаем къде е ходил, колко време би му отнело да свърши всичко това на стълбите и да излезе, преди да се скрие.

— Може да е огледал предварително сградата и да е планирал действията си.

Кимбол се засмя на опита на Джули да използва професионална терминология и Джули се оказа неподготвена, когато детективката я попита внезапно:

— Какво мислите за Крейтън Уилър?

— Мисля, че дадох ясно да се разбере какво е мнението ми за него.

— Пуснахте намеци, че според вас той стои зад този обир и стрелбата.

Джули не каза нищо.

— Всъщност, намеците ви бяха ясни като торнадо пета степен. Санфърд и аз трябваше да сме наистина глупави, за да не ги схванем.

— Не мисля, че сте глупави.

Детективката върна документите на бюрото и скръсти ръце пред масивното си туловище, гледайки проникателно Джули.

— Познавате ли добре Крейтън?

— Мнението ми се базира главно на онова, което Пол ми е казал за него. Но личните ми взаимоотношения с него потвърдиха всичко, което Пол каза.

— Какви лични взаимоотношения?

— Силно ограничени, уверявам ви. Но Пол беше силно социален човек. Събиранията със семейството му бяха нещо, което не можеше да се избегне. Празници. Рождени дни. Такива неща.

— Мислите ли, че Крейтън е способен да извърши убийство?

Джули си помисли, че е способен, но не можеше да го каже със сигурност, защото нямаше причина, освен дълбокото недоверие и неприязън, които изпитваше към него. Пол беше загатнал за една потъмна страна у племенника си, която неговият прекрасен външен вид скрива. Интуицията ѝ по отношение на истинския му характер беше силна, но субективна, и поради това бе възможно да е погрешна.

Отбягвайки отговора, тя подхвърли въпрос:

— А вие какво мислите, госпожо Кимбол?

— Честно? Мисля, че всеки е способен да извърши убийство. Но относно Крейтън Уилър в частност, смятам, че е хитър и високомерен, богат подлец, който се нуждае от едно здраво сритване по задника — Кимбол се намръщи. — Освен това изглежда прекалено очевидно той да е убил чичо си, като се знае, че именно той трябва да наследи една камара пари.

— Трябва да познавате Крейтън. Той се наслаждава на потайните си шеги.

— Потайни шеги?

— Обича да се издига в собствените си очи за чужда сметка.

— Например?

— Хм. Да си помисля. Ами, ето един пример. Преди няколко месеца организирах частно представяне на нов художник. Шампанско и хайвер. Изтъкнати гости. Представяте си сцената.

— Мъжете с високи копринени яки, всички облечени в черно.

Джули се усмихна на точното описание.

— По време на събитието забелязах, че Крейтън и няколко от гостите се бяха скупчили около една картина. Отидох да видя какво е привлякло вниманието им.

Кръвта на Джули още кипваше, когато си спомнеше инцидента и цинизмите на Крейтън.

— Беше домъкнал отвън едно платно и го беше окачил на стената. Отвратителен натюрморт, явно го е намерил на битпазара. Беше фалшифицирал подписа на поканения от мен художник. Направи го за смях, както и моята репутация, а клиентите ми се опита да изкара лековерни сноби.

— Какво направихте?

— Извиках ги настрана от него. Свалих платното. Всъщност нямаше реална вреда. Художникът изобщо не разбра. Но Крейтън обича да върти точно такива кални номера. Обича скришом да прави хората на глупаци и винаги играе подло.

— Взема на подбив хората. Това е гадна черта, но трудно може да се нарече престъпление.

Боейки се, че теорията ѝ ще бъде по най-лековерен начин отхвърлена, Джули каза:

— Той знае, че бихте го сметнали за прекалено очебиен, за да е първи заподозрян. Разбирате ли? Това е неговата шега, и уверявам ви, че в момента тайно се надсмива.

Кимбол изгледа Джули замислено, след това взе кафявия плик със снимката на неидентифицирания мъж и го потупа в дланта си.

— Това е засега. Благодаря ви, че дойдохте.

Додж Хенли се тръсна на един от столовете срещу бюрото на Дерек и плъзна една папка към него.

— Това е, което имам до момента.

Дерек отвори папката и разлисти няколко страници от принтирания материал.

— С две думи?

Додж излъчваше миризма на застоял цигарен дим. Въпреки всички предупреждения за вредата от пушенето, той дори не се бе опитал да прекъсне навика и питаше презрение, граничещо с възмущение към всички пушачи, които го правеха, наричайки ги страхливци. Пожълтелите му от тютюна пръсти барабаняха по креслото и той се размърда в търсене на по-удобна позиция, което бе напразно, защото никога не се чувстваше удобно, когато беше без цигара в ръка.

— С две думи тя е чиста. Никакви арести, дори дребни провинения.

— Къде е прекарала детството си?

— Израснала е в Ейкин. Майка ѝ и баща ѝ са работили в системата на обществените училища. Той е бил учител, а тя е работила в администрацията. Посещавали църквата, плащали данъците си, солидни граждани. Няма братя или сестри. Родителите ѝ са починали.

Преди да продължи, той вдиша, хриптейки:

— Твоето момиче е умница. Получавало е пълна стипендия във Вандербилт, четири години по-късно е наградена със специализация по изкуствата във Франция. Там се запознава и се омъжва за някакъв французин, художник. Не си спомням името, но го имам тук някъде.

Дерек не каза на Додж, че вече знае за брака и развода ѝ.

— Какво ще кажеш за него?

— Ами нищо. Няма слава, няма богатство, както изглежда няма и талант. Двамата са се разделили след три години, но по това време Пол Уилър е влязъл в живота ѝ. Щастлива развръзка за нея.

Дерек вдигна глава и погледна през бюрото Додж, чието набръчкано и пожълтяло лице от годините пушене, оставаше безстрастно въпреки редакторския му коментар. Беше невъзмутим, циничен и нищо не можеше да го изненада, защото за четиридесет и няколко години, през които беше откривал подлеци, претендираше да е видял всичко. Нищо чудно, че класифицираше повечето човеци по-ниско от животни.

Беше детектив от шерифския отдел, когато се опълчи на Дерек в съдебната зала. Додж свидетелстваше за обвинението, но невероятната му способност да помни всичко и вниманието му към детайлите направиха впечатление на Дерек по време на кръстосаните разпити.

След процеса, който Дерек бе спечелил, той откри темерута Додж и го попита дали проявява интерес да работи на пълно работно време в неговата фирма.

Додж се беше изсмял:

— И какво? Да премина откъм тъмната страна? Не, благодаря, адвокат.

— Ще ти удвоя заплатата.

— Кога започвам?

Всъщност, Додж беше доволен, че напуска шерифския отдел, където се прилагаха строгите правила за разследване и разпитване. Докато двамата с Дерек се споразумяваха на чаша бира, Додж бе попитал:

— Не те ли интересуват начините, по които получавам информация?

— Не. Но ако те спипат, че правиш нещо неетично или незаконно, ти си отговаряш.

— Няма проблем — Додж беше изсърбал бирата си. — Няма да ме хванат.

Коего не увери напълно Дерек, че методите му са честни, но той никога не попита как или откъде, или чрез кого Додж си осигурява информацията, чувствайки, че е по-добре да не знае.

Поради забраната за пушене в обществени сгради и раздражението и неприязънта на Марлин към фасовите в пепелника му, Додж работеше извън къщи — където и да беше това. Дерек нямаше представа. Додж му беше дал номер на клетъчен телефон и пощенска кутия на офис, където Дерек изпращаше чековете за заплатата. Иначе Додж не го осведомяваше за местоположението си или какво прави между възложените му задачи. Но отговаряше бързо, всеки път, когато Дерек го потърсеше.

Миналата нощ, след като видя Джули Рътлидж по вечерните новини, Дерек беше прегледал папките, които Марлин му бе изпратила въкъщи, като търсеше по-специално отправки към „компаньонката“ на Пол Уилър. Беше споменавана често, но нямаше особено много персонална информация за нея, а домашният му компютър показва малко данни, които не бяха свързани с галерията. Тогава беше звъннал на Додж и го бе помолил за секретни сведения.

— За кога ти трябват?

— За вчера.

— Имаш ги.

Както обикновено, агентът се бе справил. Чакаше го във фирмата, когато Дерек пристигна след непланираното си отиване в „Ше Жан“.

— Как този късмет е застигнал Джули? Как двамата с Уилър са започнали връзка?

Додж потупа джоба на ризата, сякаш търсеше останала цигара.

— Това не знам. Богат американец с добри връзки в Париж. Тя е работела в една прочута галерия и е издържала себе си и жалкия си съпруг, затова предполагам, че...

— Почакай. Жалък съпруг?

— Няма сведения за доходи. Два ареста за пиянство и нарушения на обществения ред в нетрезво състояние. Или френския еквивалент.

— Окей.

— Докъде бях стигнал?

— Че нещо предполагаш.

— Това, което предполагам, е, че Уилър я е срещнал и са се запознали на сбирка с хора на изкуството. Но това е чиста догадка, сам разбираш.

Дерек кимна.

— Обаче става така, че скоро тя се отървава от съпруга си безделник и двамата с Уилър стават двойка. Той я връща в Щатите и ѝ урежда бизнес тук, в Атланта.

— Виж ти! Чудя се как ли му се е отплатила за тази услуга?

Смехът на Додж прозвуча като пясък в тенекиено канче.

— Мислиш, че ѝ е бил покровител?

— А ти не мислиш ли?

— Ами, може би, в началото. Но Джули е била схватливо момиче. Уилър не ѝ дал парите да си купи галерията, заел ѝ ги е. Всъщност, банката ѝ ги е заела, Уилър просто е подписал гаранцията. Галерията не излязла на печалба през първата година, но пък не била и на загуба и носи пари оттогава. Заемът бил изплатен. Тя си купила къща в Гардън Хилс, плаща си сметките и дълговете по кредитните карти. Финансово независима от Уилър. Или поне така изглежда на хартия.

Дерек отблъсна стола си от бюрото и стана. Приблужи се до Маги, която се бе проснала на пода и похъркваше, и отиде до стената от стъкло.

Мина доста време, той стоеше и гледаше с празен поглед, като си мислеше за онова, което знаеше за Джули Рътлидж, минало и настояще.

Мамка му!

От една страна, отчетът на Додж беше разочароващ. Миналото ѝ не бе толкова мръсно, колкото бе очаквал. Додж не бе открил ни един фактор от типа „а-ха-а!“ — като например дълъг списък на „благодетели“ — с който Дерек би могъл да я уличи. От друга страна, бе доволен, че не беше разкрито нищо криминално или порочно.

Тя бе точно такава, каквато изглеждаше на повърхността — интелигентна, културна и образована жена, успяла благодарение на себе си, която бе имала късмета да се влюби в много богат мъж и да получи ответна любов.

Тя бе коленичила до него, когато тилът му е бил отнесен от куршума. Тя искаше убиецът да бъде заловен и наказан с най-голямата строгост на закона. И все в този ред на мисли — беше упоила мъжа, за когото смяташе, че може да попречи на това. Бе достатъчно решителна да прибегне до най-старото изпитано средство в историята, което се оказало, както бе подчертала пред него самата тя, най-бързо и най-ефикасно.

Може би всичко беше много по-просто, а той се опитваше само да го усложни.

Беше се замислил толкова дълбоко, че почти забрави, че Додж е още там, когато детективът заговори:

— Искаш ли да ми кажеш откъде такъв интерес у теб към тази жена?

— Бях нает от семейството да ги представявам по време на разследването на убийството на Уилър.

— Приятничко о-о-о... — проточи Додж. — Много доларчета застават на пътя ни. Но тя не е от семейство Уилър. Да не би и тя да те е наела?

— Не, но е... била е... важен аспект от живота на Уилърови през последните няколко години. Исках да знам нещичко за нея.

— Срещал ли си я?

— Видях я по телевизията — което не беше цялата истина, но определено не беше и лъжа.

— Мислиш, че е замесена?

— Не знам какво да мисля — промърмори Дерек. Той се върна на мястото си. Додж беше станал и се канеше да си тръгва. Толкова можеше да издържи без никотин. — Какво изрови за Крейтън Уилър?

— Пилее много пари, играе много тенис, кара лъскави коли. Получил е цяла шепа глоби за превишена скорост, които съдията е опростил до една. Не се откри нищо, свързано с починалия му чичо Пол.

— Възможно ли е да го е направил?

— Има алиби.

— Възможно ли е да го е направил? — повтори Дерек с по-тих глас.

Додж издиша шумно.

— Всичко е възможно.

— Някакво предчувствие?

— Не бих искал дъщеря ми да се познава с този тип.

— Ти нямаш дъщеря.

— Ако имах.

— И защо не?

— Той обича курвите. Две-три на седмица. Не случайни проститутки. Подбрани момичета от Агенцията. Не че има нещо лошо в това, но...

— Но ти не би искал дъщеря ти да има нещо общо с него.

— Нито пък ти — Додж сложи ръка върху устата си, разтегна долната си устна и я пусна да се върне на мястото си. — Но да убие за милиони, когато вече има милиони? Какъв смисъл би имало? Защо да не изчака чичо му да си умре от естествена смърт и след това да грабне парите?

— Склонен съм да се съглася — кимна Дерек. — Освен това, двама добри детективи го разпитваха надълго и нашироко и не можаха да го уличат. Всъщност, ако се вярва на оповестеното в пресата, не са открили нищо, точка.

— Открили са нещо сега — Додж посочи към папките, които беше донесъл. — Тук е, най-долу в купчината.

— Загатни ми за какво става дума.

— И да разваля изненадата? Достатъчно е да кажа, че това е най-последната, най-гореща новина от Светая светих на полицейското управление.

Дерек поклати глава с удивление.

— Някой ден, преди да умра, или преди ти да умреш, обещавай ми, моля те, че ще ми кажеш кои са твоите къртици.

— Ще танцувам на погребението ти и тайните ми ще си умрат заедно с мен — Додж се ухили и се насочи към вратата. — Между другото, безизразното ти лице би могло да свърши известна работа, адвокат.

— Какво искаш да кажеш?

Додж се обърна. Присви очи, пъхнал език зад бузата си и го гледа няколко секунди.

— И аз я видях по телевизията.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Господин Мичъл, господин Уилър е тук.

Марлин се отмести и Крейтън Уилър влезе в офиса на Дерек.

Дерек стана и посрещна младия мъж на половината път.

— Дерек Мичъл.

— Крейтън Уилър.

Дерек подаде ръка, но посетителят бе погълнат от гледката отвъд стъклената стена и не забеляза. Марлин им каза да ѝ позвънят, ако се нуждаят от нещо и излезе. Дерек посочи на Крейтън към групата кресла, където бе посрещнал баща му предишния ден.

— Настанете се удобно.

— Винаги го правя.

Маги изскимтя и отиде бавно да го подуши.

— Това е Маги — представи я Дерек.

Повечето хора протягаха ръка да я погаят по главата. Жените се умиляваха, а мъжете питаха дали е тренирано ловно куче. Крейтън Уилър, обаче, показва липса на всякакъв интерес, с изключение на фразата:

— Радвам се да се запознаем, Маги.

Офисът очевидно му бе много по-интересен. Той продължи бавния си оглед, но дали с одобрение или с неодобрение, Дерек не можеше да каже. Изражението му беше умерено любопитно, но иначе не издаваше онова, което си мислеше.

Дерек седна срещу него.

— Заповядайте — Марлин беше сложила кофичката с лед, чашите и бутилки вода.

— Не, благодаря.

Той беше по-красив от повечето филмови звезди на негова възраст. На коя и да е възраст. Дерек си помисли, че русата му коса може да е била изкуствено изсветлена, но ако беше така, работата бе свършена перфектно. Ясните му сини очи бяха толкова открити, че

Дерек го заподозря автоматично в коварство. Излъчваше отегчение, високомерно снизхождане и развеселеност.

Дерек реши мигновено, че не го харесва.

— Закъсняхте с половин час.

Сините очи спряха да обхождат офиса и се насочиха към Дерек.

— Така ли? Съжалявам. Наглеждах поршето си. Можете да таксувате минутите, в които ме е нямало.

— Ще го направя — усмивката на Дерек бе не по-любезна от извинението на Крейтън. — Моите съболезнования за смъртта на чичо ви.

— Благодаря, макар да не може да се каже, че съм покъртен до дън душа.

Дерек не бе изненадан от откровеността му. Хората с арогантността на Крейтън обикновено не се церемоняха много-много.

— Баща ви спомена пред мен, че вие и чичо ви сте имали разногласия помежду си.

— Онова, което имахме, е... липса на комуникация.

Дерек се намръщи.

— Моля?

— Цитирам. „Непокорният Люк“. Стродър Мартин в ролята на затворнически надзирател. Страхотен актьор. Играеше също в „Буч Касиди и Сънданс Кид“.

— Друг филм на Пол Нюман.

Крейтън за първи път дари Дерек с истинска усмивка.

— Впечатлен съм. Познавате историята на киното. Помните ли филма, в който Нюман играеше изгорелия адвокат?

Дерек осъзна, че го вземат на подбив, но запази изражението си приятно и продължи:

— Припомнете ми.

— „Присъдата“. „Това е случаят, това е случаят, това е случаят“. Нюман го пееше. Много убедително. Трябваше да спечели „Оскар“ за този филм, вместо за „Цветът на парите“^[1]. С неговата смърт загубихме един от най-великите.

— Баща ви ми каза, че сте ревностен филмов фен.

Крейтън изглежда се обиди на определението.

— Повече от това. Следвал съм филмово изкуство в Калифорнийския университет.

— Искал сте да правите филми?

Той трепна.

— Господи, не. Прекалено много тежък труд. Часове наред. Да отговарям на разни задници и да търпя капризите на цяла редица примадони и минали величия? Не е за мен, господин Мичъл. По-скоро бих гледал филмите, които другите правят.

— Като критик?

— Не, само за забавление. Нямам амбиции в самата индустрия. Нито пък в някаква друга индустрия. Което беше точно едно от нещата, по които скъпият ми споминал се чичо и аз имахме несъгласия. Той смяташе, че трябва да специализирам бизнес, да отида в Харвард, да направя магистратура по бизнес администрация и да преглеждам счетоводни отчети до припадък. Не мисля така — добави той.

— Но вие наистина работите в семейния бизнес.

— Имам офис в седалището на корпорацията. Не работя.

Той пусна ослепителна усмивка и Дерек изпита непреодолимо желание да забие юмрук в зъбите му. Обуздавайки импулса си, той отпусна ръка върху главата на Маги и я погали.

— Баща ви мисли, че имате нужда от услугите на криминален адвокат.

— Той е човек, който непрекъснато се тревожи за нещо.

Като го гледаше и се опитваше да прецени реакцията му, Дерек попита:

— А има ли причина да се тревожи?

— Ако имате предвид, че може да е заради онези детективи, които ме тормозят, тогава да. Ако имате предвид, че може да е заради това, че съм виновен за нещо, не. Играех тенис, когато чичо ми е бил убит.

— И аз така чух.

— Освен това, ако аз бях убил чичо си Пол, това нямаше да е по време на някакъв шибан обир.

Дерек си наля чаша вода и отпи.

— Сигурен ли сте, че не искате нищо?

— Да, благодаря.

— По новините снощи компаньонката на чичо ви каза на репортерите, че според нея това не е бил обир.

— Компаньонка? — повтори Крейтън подигравателно. — Синоним на курва?

— Така ли мислите за Джули Рътлидж?

— Миналата нощ имах проститутка — каза той с небрежен жест. — Не съм моралист. Не ме е грижа, че старият чичо Пол още го е вдигал. Всъщност, браво на него. Просто не разкрасявайте нещата. Той изкарваше Джули нещо специално, докато всъщност тя би чукала и куче, стига да знае, че ще има полза.

Дерек остави чашата си с вода на масата, избърса влагата от ръцете си и когато това не помогна да спре изблика на възмущение и гняв, който го заля, стана и отиде до бюрото си.

— Защо, мислите, разследващите продължават да се занимават с вас?

— Мътните да ме вземат, ако зная — отвърна Крейтън небрежно. — Да се правят, че вършат нещо, предполагам. И да изглеждат заети в очите на шефовете си. И че си заслужават заплатите. Разбира се, многозначителните малки коментари на Джули не помагат.

— Многозначителни малки коментари?

— Всеки път, когато има шанс, тя ги насъсква към мен.

— Защо ще го прави?

— Защото се намразихме.

— Как стана? Какво се случи?

Той се ухили.

— Нищо. Това е проблемът.

Дерек се върна до стола си и седна.

— Звучи ми сякаш има история.

Крейтън се усмихна, сякаш обмисляше дали да разкаже или да не разкаже историята, след това започна:

— Съвсем неочаквано, като гръм от ясно небе, чичо ми я доведе със себе си от Париж и изобщо не криеше, че е влюбен. Което изненада всички, защото той си мислеше, че леля Мари крепи луната на небето. Но баща ми каза, че чичо Пол бил самотен и не било ли страхотно, че е срещнал тази жена, за която може да се грижи. Каза, че трябва да сме мили с нея, да я накараме да се чувства радушно приета, ако не по друга причина, то заради чичо Пол. Ами — каза той и лениво сви рамене, — направихме го мило, спяхме двамата.

Една неделна вечер майка ми ги покани на вечеря навън. Бяхме всички на терасата. Аз отидох до избата да си взема една кола от хладилника. Джули ме последва вътре и след секунди беше върху мен. Визирам Кейтлин Търнър в „Горещо тяло“. Така че си помислих, какво толкова, по дяволите, и играх Уилям Хърт в продължение на някоя и друга минута. Между родителите ми и чичо Пол се водеше разговор само на пет-шест метра, докато устата на неговата любовница беше засмукала члена ми. Мисля, че опасността да бъдем хванати я възбуждаше истински.

Крейтън се засмя на спомена.

— Беше откачено и извратено и с всяка друга жена би било забавно. Но чуването на Джули не си струваше данданията, която щеше да настъпи, ако чичо Пол беше връхлетял, затова аз я отблъснах, казах ѝ, че няма да обирам трохите от трапезата на чичо си и я оставих в килера, след което се присъединих към останалите. Когато тя излезе няколко минути след мен, беше толкова бясна, че дори не можеше да гледа в моята посока. Каза на чичо Пол, че я заболяла главата и иска да се прибере вкъщи. Като добро кученце — не искам да обидя кучето ви — той тръгна с нея. Оттогава тя ме мрази.

Дерек чувстваше пулса си във всяка вена. Тялото му гореше. Трябваше да прочисти гърлото си, преди да заговори.

— Мислите, че ви замесва, за да ви отмъсти?

Крейтън направи физиономия.

— Знае ли някой защо една жена прави нещо?

Наистина, помисли си Дерек.

— Няма значение колко настоятелно тласка детективите към вас, ако полицията не може да намери доказателства...

— Няма такива. Не намериха нищо.

— Това беше вчера. Днес имат.

Лицето на Крейтън остана идеално спокойно. Дерек го наблюдаваше, изражението на младия мъж не се промени ни на йота. Очите му не мигнаха. Устата му не се стегна. Не трепна. Нищо.

— Имат видео наблюдение в хотелското фоайе — каза Дерек.

— Би могло да се очаква.

— Полицията е изолирала мъж, който напуска хотела минути след обира.

— Него и колко други?

— Не това е важното. Останалите могат да бъдат идентифицирани. Но не и този мъж. Във всеки случай не до момента. Не е бил гост. Не е паркирал в гаража, не е ял в ресторанта, нито е пил в бара.

— Мили Боже! Чудовищно! Ако това не е криминално поведение, не знам какво е.

Дерек го погледна, след това извади една снимка от папката, която беше взел от бюрото си и я остави на масичката. Крейтън се наведе напред и я погледна, след това се разсмя.

— И това ли е големият пробив в разрешаването на случая? Исусе. Ето къде отиват доларите от данъците ни — като продължаваше да се подсмива, той каза: — Единственото очевидно нещо е, че това на снимката не съм аз. Не мога да бъда хванат и мъртъв в подобна риза.

— Не го ли разпознахте?

Той отново погледна снимката.

— Знаете ли, сега, като споменахте, този тип прилича малко на Човека Слон. Което е още една от причините, поради които избягвам да бъда сниман. Мразя да бъда оставян на милостта на камерата, както и на фотографа.

Дерек върна снимката в папката, подравни краищата ѝ с останалите вътре, след което се изправи и я остави на бюрото си. Докато се връщаше към Крейтън, той обяви онова, което бе решил в момента, в който очите му спряха върху лицето на младия мъж.

— Няма да ви взема за клиент, господин Уилър.

Това предизвика реакция на недоумение.

— Моля?

— Няма да ви...

— Чух ви — сприхаво го прекъсна Крейтън. — И защо не?

Защото си жалък умник.

Това беше основната причина. През последните няколко минути Дерек бе решил, че не би могъл да осигури на Крейтън Уилър безпристрастна защита, тъй като изобщо не можеше да понася този наперен, самонадеян тип. Беше представял някои от най-долните мерзавци в Джорджия и никога не бе позволявал една неприятна личност да бъде определящият фактор, за да каже „не“. Но отвращението му към този мъж беше толкова силно, че не би могъл да бъде негов адвокат.

Причините да откаже да защитава Крейтън Уилър нямаха нищо общо с Джули Рътлидж, наистина. Дори ако изобщо не я беше срещал, решението му щеше да бъде същото.

Осъзнавайки, че не може да се държи така безцеремонно с младия милионер, той му се усмихна, върна се до стола си и седна.

— Отказвам ви главно защото нямате нужда от мен и няма да взема нито вашите, нито парите на баща ви в замяна на това, че не правя нищо. Засегнати губещи са ме обвинявали, че съм безскрупулен. Ще си призная, че прилагам някои изкусни съдебни трикове. Но никога не съм скубал клиент.

Вие имате два отлични мотива да искате Пол Уилър мъртъв. Отношенията ви с него са били антагонистични, освен това сте наследник на състоянието му. Полицията би се захванала с всеки от тях. А двата заедно са наистина инкриминираща комбинация.

Но те не могат да не отчетат факта, че ви е липсвала възможност. Имате алиби, потвърдено от няколко души. Не бихте могли да сте в хотела по време на стрелбата. Разбира се, бихте могли да наемете някой да го убие...

— Това не би могъл да е онзи човек — каза Крейтън подигравателно, посочвайки снимката. — Такъв малоумник.

— Именно — кимна Дерек. — Бихте могли да си позволите най-доброто в света. Някой с много по-умела техника — той направи пауза за момент, след това продължи: — Пол Уилър е бил богат. Бил е само на петдесет и две и в добро здраве, така че е можел да живее още трийсет или четирийсет години. Да допуснем, че сте бил нетърпелив да наследите милионите му. Бихте ли рискували всъщност обещанието за наследството му, както и порядъчно големия доверителен фонд, който имате сега, за да извършите убийство и да загубите всичко?

— Би било напълно безразсъдно.

— Така е, да.

Крейтън оправи една гънка на ления си панталон.

— Смятам, че детективите са достатъчно умни, за да видят това. Но какво ще кажете за клеветите на Джули?

— Не са им повярвали. Предполагам, че Санфърд и Кимбол са приели думите ѝ като инсинуации, каквито всъщност са. Чували сме приказката за киселото грозде. Отмъщение. Ревност. Каквото и да е. Не са работили в тази посока, сигурен съм, че са ги отхвърлили.

Крейтън се ухили.

— Харесва ми как мислите, господин Мичъл. Искам ви за свой адвокат.

Дерек поклати глава.

— Съжалявам.

— Баща ми вече ви е платил по договор.

— Които пари ще му бъдат върнати. Ще таксувам вчерашната ни среща и днешната, но чекът ще бъде върнат.

— Искате да ви се увеличи хонорара?

— Въпросът не е в парите.

— Всичко е въпрос на пари.

— Не и това.

— Откога можете да си позволите да отказвате на клиент?

— Отсега.

Крейтън задържа погледа си няколко секунди, след това изпрати една самодоволна усмивка, която накара Дерек да настръхне.

— Какъв е истинският проблем?

Дерек се изправи, за да покаже, че срещата е завършила.

— Проблемът е, че баща ви иска от мен да бъда вашият гръб и глас. Аз не работя по този начин. Проверих всичките си случаи и графика си и се порових малко в душата си.

— Адвокат с душа?

Дерек направи намек за усмивка.

— Моята душа, съвест, наречете го както искате, не ми позволява да приема нов клиент, за сметка на онези, по делата, на които вече работя. Изцяло съм зает с подготовката по делото на Джейсън Конър.

— Хлапето, което закла родителите си?

Дерек не потвърди.

— Той е само на шестнайсет и животът му е заложен на карта. Ако взема и вас, ще трябва да използвам от времето, предназначено за неговия случай. Ще съм разпънат между двамата, което няма да е честно нито към него, нито към вас. Изводът — няма да го направя.

— На баща ми няма да му хареса. Нито пък на мен.

Дерек отиде до вратата и я отвори.

— Мога да ви насоча към някой точно толкова добър.

— Не съществува някой точно толкова добър. Защо мислите дойдохме при вас?

— Поласкан съм от доверието, което ми имате. Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Крейтън го гледа известно време, после мина през вратата с цялото високомерие на момче, което си е взело топката и си отива вкъщи, защото не е било избрано за капитан.

Той мина покрай бюрото на Марлин, без дори да кимне, и продължи по коридора към приемната, където една стъклена стена отделяше адвокатския офис от коридора. После излезе и закрачи по посока на асансьора.

Марлин промърмори:

— Красив е, но може да се държи и по-добре. Дори не прояви любезността да каже довиждане.

— Лигльо — Дерек гледаше Крейтън как удря с юмруци по стената, докато чакаше асансьора. — Депозира ли чека на Дъг Уилър?

— Още не.

— Добре. Ще го изпратим обратно.

Тя го погледна изненадано.

— Наистина ли? Защо? Защото синът му е невъзпитан?

Дерек пъхна ръце в джобовете на панталона си и насочи замислено поглед отново към Крейтън, който се качваше в кабината.

— Защото „онова, което имахме... е липса на комуникация“.

---

[1] Режисьор Мартин Скорсезе 1986 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Крейтън беше бесен на Дерек Мичъл и точно по тази причина бе решил да не позволи на този Ф. Лий Бейли да развали плановете му за вечерта. Говореше сам на себе си в жизнерадостно настроение в момента, когато влизаше в модния клуб тази вечер. „Кристис“ беше шумно, вълнуващо място, в което след вечеря нахлуваше тълпата, която още не бе готова да признае края на вечерта.

Питиетата бяха с безобразна надценка и в по-голямата си част — пастелни. Клубът не привличаше пиячи, които обичаха бирата си от бутилка и питиетата си — неразредени. Вместо това тук се изсипваха тълпи от хора, които искаха да впечатлят и да бъдат впечатлени.

Мъжете бяха енергични и преуспяващи, а жените — достатъчно красиви, за да не трябва да купуват собствените си питиета. Една добре облечена, заможна група, посветила себе си на преследването на богатството, властта и перфектния тен. Когато Крейтън влезе, направи го с ясното съзнание, че притежава това, към което те се стремяха.

Докато вървеше към бара, той привлече вниманието на няколко жени, които на мига телеграфираха присъствието си. Погледна ги отгоре и обмисли перспективите на всяка. Но ги отмина. Тази вечер си търсеше нещо специално. Щеше да я познае, когато я види.

Седна на бара и си поръча сода и лайм. Музиката пулсираше. Разговорите често бяха прекъсвани от гръмогласен смях. Всяка друга вечер карнавалната атмосфера би го раздразнила, но тази вечер би могъл да я понесе, може би дори да ѝ се наслади.

Въпреки Дерек Мичъл.

За кого се мислеше този задник, отказвайки му да го вземе за клиент? Имаше прекалено много клиенти? Беше прекалено зает? Я стига. Той не беше нищо друго, освен едно адвокатче, водещо дела за обезщетение, само че превъзнасяно до небесата.

От адвокатския офис Крейтън беше отишъл до кънтри клуба за един здрав тенис мач с треньора си, след това се прибра вкъщи и направи поръчка в „Дай“ за вечеря. Яде от поднос, докато гледаше

дивидито, което майка му бе върнала, след като бе повредила първото копие. Мнението ѝ за филма беше правилно — беше отвратителен. Глупава история за точно толкова глупава главна героиня с пеперуда, татуирана на задника ѝ. От двете пеперудата имаше по-голям талант.

Беше изгледал едва половината, преди да прехвърли на един стар трилър с Брайан Де Палма, в който момичето, изложено на опасност, беше продупчено. Буквално. С електрическа бормашина. Много кървав и малко тежък символизъм за дефлорацията, но сцената имаше силно въздействие, което я бе направило култова в цял свят.

След това си взе душ, облече се и излезе. И ето го, надянал новия си костюм на „Брайъни“, добре изглеждащ, преднамерено безгрижен, очакващ да се появи неговата дама на вечерта.

Това не трая дълго. Беше изпил половината си сода, когато я забеляза на отсрещния край на бара, където се опитваше да привлече вниманието на един от заетите бармани.

Беше със слабо телосложение и имаше права руса коса, не като на курвата, която му беше правила свирка миналата нощ. Косата ѝ блесна на слабата светлина, когато тръсна глава от раздражение, че барманът продължава да не я забелязва, и вместо това взема поръчката на друг клиент.

Крейтън изпита желание тя да погледне в неговата посока. Допадна му идеята да го потърси, преди той да се е приближил до нея. Сякаш отговаряйки на мислите му, погледът ѝ се зарея, докато спря върху Крейтън, наведен небрежно и елегантно към бара, вперил очи в нея, сякаш запленил от видение.

Нямаше как да знае, че беше точно обратното.

Вдигна чашата си и изви едната си вежда въпросително. Тя се поколеба, после кимна. Преднамерено, бавно, без да прекъсва зрителния контакт, той тръгна към нея. Когато я достигна, не каза нищо в началото, остави очите си да говорят вместо него. Гледаше лицето ѝ, сякаш го изпиваше с очи. Жените обичаха това.

След това се наведе към нея, за да може да го чуе:

— От всички барове, във всички градове, в целия свят, тя влезе в моя.

Тя примигна няколко пъти, изглеждаше разтревожена и объркана.

— Моля?

Не беше фен на Боги. Много лошо.

— Какво ще искате?

— Ябълково мартини?

Тя сложи въпроса накрая, сякаш се страхуваше, че той може да е искал да ѝ поръча нещо друго. От това той мигновено си направи две заключения. Първо, че не беше на мястото си. И второ, че го знаеше много добре. Отлично.

Когато барманът прелетя покрай тях, Крейтън щракна шумно с пръсти.

— Ябълково мартини за дамата.

— Готово — извика онзи през рамо, подтичвайки.

— Значи така се прави — тя щракна с пръсти.

— Това е единият начин.

— Нямахте да се получи с мен. Нямам този авторитет, който излъчвате вие.

Той я огледа от главата до петите, после с идеално премерено безочие, провлече:

— Не ви трябва.

Тя се изчерви скромно. Беше облечена в къса черна пола, от онзи вид, които можеха да минат за бизнес костюм от средно скъп магазин, където младите професионалистки, които разчитаха на заплатата, биха пазарували.

Сигурно беше свалила сакото на излизане от работа. Червеният сатенен топ отдолу беше достатъчно дискретен за офиса, но изглеждаше по-привлекателен сега, облечен без жакет и сутиен, без съмнение свален в тоалетната и натъпкан в купената ѝ на разпродажба дизайнерска чанта.

Служителка в офис през деня, нощем тя се превръщаше в ловец, дебнещ принца от приказките. Сигурно икономисваше от обеди, за да финансира облеклото, с което да подмами в капана — боя за коса, грим, обувки с високи токчета, бижута.

Според Крейтън това, което тя правеше, беше форма на проституиране. Но за негов късмет тя гледаше така, сякаш мъжът на нейните мечти беше паднал в капана ѝ. Под показващата не особено изискан вкус блуза малките ѝ зърна бяха напрегнати от възбуда.

— Как се казвате? — попита той.

— Ариел.

— Ариел. Красиво.

— Благодаря.

Като се наведе по-близко, той прошепна:

— Името също.

Тя се изчерви.

— А вие как се казвате?

Той ѝ каза и тя се засмя.

— Не съм чувала това име преди.

— Фамилно име. Можете да го съкратите и да ме наричате Тони.

— Здравсти, Тони — каза тя дръзко.

Поднесоха питието ѝ.

Той го побутна към нея и тя отпи.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Вкусно е, благодаря.

— Пак заповядай.

— Ти не си ли поръча нещо?

Той вдигна чашата, която бе взел със себе си.

— Водка и тоник?

— Сода.

— Не пиеш ли?

— Не.

— Никога?

Той поклати глава.

— Религиозни причини?

Той се засмя широко.

— Едва ли.

— Тогава защо?

— Не обичам потискащи средства.

Поглеждайки го през полуспуснати мигли, тя попита:

— А как стои въпросът със стимулантите?

— Нямам нужда от тях.

Вербалната предварителна игра беше прекалено лесна. Преди да се е отегчил напълно, той я попита къде работи.

Дори след като дърдори повече от пет минути за това, той продължаваше да не знае точно какво прави тя в компания, която звучи силно угнетяващо. Изключи я, докато оглеждаше подробно външността ѝ. При по-внимателна инспекция, забеляза, че е леко

прецъфтяла, но това беше по някакъв начин дори привлекателно. Носът и страните ѝ бяха напръскани с лунички, които се бе опитала да прикрие с пудра. Очите ѝ бяха с приятен кафяв нюанс. Цвят на шери.

Тя пресуши чашата си и той направи знак за друга.

— Ами ти, Тони? — попита тя. — Ти къде работиш?

Той се засмя меко и се наведе към нея, оставяйки бедрата му да се допрат до нейните.

— Никъде.

— Не, сериозно.

— Не работя никъде.

Тя огледа дрехите му, ръчния часовник.

— Изглежда се справяш много добре.

— Наистина, отвратително богат съм. С безбожното фамилно име вървят безбожно количество фамилни пари. Смятам, че замяната е честна.

Тя се ухили. Но когато той не се присъедини към смеха ѝ и тя осъзна, че той просто е констатирал факт, ченето ѝ увисна.

— Сериозно?

— Сериозно — окей, тя не беше гений. Още по-добре.

Второто мартини пристигна. Тя го огледа преценяващо над ръба на чашата, докато отпиваше.

Той се усмихна.

— Сега, когато знаеш, че съм богат, повече ли ме харесваш?

— Харесах те преди това.

Той беше сигурен, че тя обмисля стратегията си. Любопитството ѝ беше неистово, но тя нямаше да му позволи да вземе връх, така че тя отмести разговора далеч от финансите, сякаш това не бе важно.

— След като не работиш какво правиш?

— Играя много тенис, но филмите са ми страст. Филми, режисьори, сценаристи, актьори.

— О, Боже! Аз също обичам тези неща!

— Наистина ли?

— Мисля, че „Ю Ес Уикли“ отразява тези събития най-добре. Но харесвам и „Пийпъл“, особено когато пишат за най-доброто и най-лошото в облеклото на „Оскар“-ите. Кой е любимият ти филм? Моят е „Сексът и градът“.

Добри ми Боже.

— Сериозно?

Отне ѝ петнайсет минути да пресуши второто мартини, през което време го въвляче в безсмислен диалог, докато се сближаваха физически. Методът ѝ беше добре трениран, но явен. Тя докосваше ръката му всеки път, когато наблягаше на нещо. Говореше тихо, принуждавайки го да се приближи още, за да я чуе, докато се оказаха толкова близко, че едното от щръкналите ѝ зърна периодично докосваше бицепса му.

Беше време да придвижи събитията нататък.

— Още едно?

Тя отметна коси назад, откривайки врата и гърдите си.

— По-добре не. Утре е работен ден — побутна игриво крака му с коляното си. — За повечето от нас.

— Това е много лошо. Тъкмо се канех да те попитам дали искаш да отидем някъде другаде. На място, където няма да се налага да викаме, за да се чуем.

В очите ѝ блесна неувереност.

— Хммм, аз...

— Не?

— Ами...

— Не е нужно да обясняваш — той докосна ръката ѝ с разбиране. — Не ме познаваш.

Очите ѝ се стрелнаха встрани, после отново се върнаха върху него.

— Къде? Искам да кажа, къде искаш да отидем?

— Ти кажи. Все ми е едно. Просто искам да удължа вечерта — той стисна ръката ѝ. — Виж, можем да отидем в отделни коли. Аз ще се кача на поршето си, а ти...

— Имаш Порше?

— С което, обещавам ти, в най-скоро време ще те взема да се разходим. Само не и тази вечер — приковавайки поглед в нейния, той каза: — Не искам да се страхуваш, въпреки че напълно те разбирам, ако е така.

— Не че се страхувам... Просто... съм малко нервна заради един тип. Звъни вкъщи нощем непрекъснато. Плаши ме.

— Говори ли мръсотии?

— Не. Просто стои на телефона, докато не затворя.

— Полицията може да проследи обажданията, да разбере кой е.

— О, аз знам кой е — каза тя бързо. — Един тип, когото познавам. Причини ми известни неприятности — тя направи движение с ръка, опитвайки се да омаловажи важността на неприятностите. — Вече е история.

Като се наведе и стисна силно ръката ѝ, той се озъби:

— Искаш ли да му дам да се разбере?

Тя се засмя.

— Не. Не си струва труда, повярвай ми.

— Ами, права си да се държиш предпазливо — той пусна ръката ѝ. — Не се притеснявай за това. Ще го направим друг път. Ако идваш тук често, сигурно ще се засечем отново — той се обърна и направи знак на келнера за сметката си.

Тя захапа стръвта, както той знаеше, че ще направи. Бързо сложи ръка върху неговата, сякаш се страхуваше, че може да изчезне и тя завинаги да изгуби шанса си.

— До къщата ми има кафене. Доста гадно е, но е отворено до късно. Можем да се срещнем там за по едно кафе.

Той я дари с най-перфектната си усмивка.

— Звучи страхотно.

— Първо трябва да отида до тоалетната.

— Ще те чакам тук.

Сега, след като бе променила мнението си, тя гореше от нетърпение. Провря се през тълпата и се насочи към тоалетните. Точно преди да изчезне в коридора, където се намираха, се обърна и му помахаша.

Той вдигна брадичката си в отговор, за да потисне една усмивка. Тя не можеше да повярва на страхотния си късмет. Сигурно се щипеше, за да се увери, че не е сън, като се оглеждаше критично в огледалото и се оправяше.

Минаха пет минути, а още не се бе върнала.

За да минава времето, той се обърна към бара, така че да може да вижда отражението си в тъмното огледало зад него. Костюмът беше трепащ. Времето на тенис корта този следобед бе добавило руменина към тена му и изсветлило русите кичури в косата му. Нищо чудно, че зърната ѝ бяха реагирали така бързо.

Той се награди със самодоволна усмивка.

Която угасна в мига, когато забеляза Джули Рътлидж.

Имаше няколко метра от бара между тях и много хора, но очите ѝ бяха фиксирани върху него в огледалото. Улавяйки го как се възхищава на отражението си, тя се усмихна и се извърна, насочвайки се към изхода.

— Мамка му! — той се завъртя с гръб към бара и грубо изблъска едно юпи, някаква анорексичка и една двойка, които почти се съвкупяваха. Не мислеше за нищо друго, освен за Джули, която си проправяше път през тълпата по-чевръсто от него.

Тя подаваше на момчето, паркиращо колите, талона си, когато Крейтън я настигна.

— Извинете ни — каза той на служителя. Обви ръка около нейната, избута я настрана и притисна гърба ѝ в покритата с бръшлян външна стена.

Безцеремонното му поведение я накара да побеснее.

— Свали си ръцете от мен.

Той го направи, но с глас, който напълно се владееше, каза:

— Давай, Джули, направи сцена. Извикай полиция, защо не го сториш? Когато дойдат тук, мога да им кажа, че ме дебнеш.

— Не ме предизвиквай, Крейтън. Нямах желание полицията да чуе онова, което ще им кажа за теб.

— Което е?

— Колко много мразеше Пол.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но те вече го знаят. Сам им го казах.

— Сигурна съм, че ти стоиш зад убийството му.

Той се разсмя.

— Имаш истински дар да си измисляш. Мислила ли си някога да пишеш сценарии? Богатото ти въображение ли беше онова, което държеше скъпия ми чичо в плен? Или начина, по който ближеше топките му?

Тя кипна, но като не изпускате погледа му, бавно отстъпи назад.

— Пол не беше глупак.

— Глупак?

— Познаваше хората.

— Така ли?

— Аз също.

— Не ми е приятно да споря с теб, Джули, когато демонстрираш такава възхитителна смелост. Но, казано с думите на Джеръми Айрънс в ролята на Клаус фон Бюлов от „Обрат на съдбата“: „Нямаш представа“.

Маги се изправи и изръмжа. Секунди по-късно звънецът на вратата на Дерек иззвъня. Той погледна часовника на бюрото си.

— Кой е пък сега, по дяволите?

Беше се прибрал с готова храна за вкъщи. Изяде я, докато гледаше първите няколко ининга на играта на „Брейвс“ по телевизията, след това отиде в домашния си кабинет, където щеше да работи през останалата част от вечерта. Щеше да му отнеме няколко дни да навакса всичко случило се, докато го нямаше, и свършваше повече работа вкъщи след работно време, отколкото в офиса, когато вниманието му непрекъснато бе заето с нещо друго.

Бос, облечен само със спортни шорти и стара тениска, той мина през къщата, светвайки лампите. Не очакваше компания и съвсем определено не чакаше човека, когото видя през шпионката на входната си врата.

Отключи и отвори.

— Какво правите тук, по дяволите?

Крейтън Уилър мина покрай него и влезе вътре.

— Искам да я държите далеч от мен. Не ме интересува колко ще струва или какви връзки ще раздвижите, нито какви акробатики ще правите. Направете каквото трябва, само я накарайте да се махне от мен и да ме остави на мира.

— Влизайте — каза Дерек язвително и затвори с трясък вратата.

— Тя вече прекали. Мина всяка граница.

— Преди всичко ми кажете за кого става дума. Коя е „тя“? Робърта Кимбол?

— Джули Рътлидж — отвърна Крейтън. — Отначало бяха само обидни коментари, които пускаше тук и там. Но вече прекали — той млъкна и предпазливо погледна Маги, която още ръмжеше. — Не хапе, нали?

Дерек нареди на кучето си да седне. То реагира на гнева в гласа му, но усети, че неканеният гост бе този, който го бе ядосал.

— Къде се намирате, да идвате в къщата ми посред нощ и да нахълтвате така? Изляхте ли си вече жлъчката?

— И много пари, също така.

Дерек скъси дистанцията между тях и заби пръст в лицето на Крейтън.

— Което не ви дава никакво право. Определено не и правото да ми налитате в дома ми. Няма да ви представявам. Не знам как да ви го кажа по-ясно.

Крейтън допусна, че арогантното отношение беше това, което бе накарало Дерек да го презира още щом го видя. Дерек не трепна и накрая нещо в гневното му изражение сякаш го прониза.

Крейтън отстъпи няколко крачки и направи помирителен жест с ръце.

— Добре, добре. Съжалявам, че не звъннах предварително. Това беше грубо. Но беше наложително да говоря с вас.

— Тогава трябваше да ми се обадите в офиса и да си запазите час през работното ми време.

— Щяхте ли да ме приемете?

— Не.

Крейтън направи жест, който казваше: *Именно*.

— Казах всичко, което трябваше да ви кажа този следобед.

— Когато днес се срещнахме, Джули Рътлидж ме дебнеше.

— Дебнела ви е?

— Точно така. Загубила си е разсъдъка. Сигурно страда от посттравматичен стрес, причинен от стрелбата. Или от каквото и да е. Не знам. Нямаше да ме е грижа, ако не беше фокусирала лудостта си върху мен. Обвиняваше ме, че съм участвал по някакъв начин в онзи шибан обир, когато чичо ми беше убит. Всъщност каза: „Знам, че ти стоиш зад убийството му“.

Джули беше заблудила Дерек, но той не вярваше, че действа неблагоприятно, че страда от посттравматичен стрес или се е побъркала. Всъщност, тъкмо обратното. Но не трябваше да се издава, че я познава. Затова каза:

— Не изглеждаше да е умопомрачена, когато я видях по телевизията.

Крейтън като че ли не го чу.

— Ще поискам ограничителна заповед срещу нея. Или по-скоро вие ще го направите.

— Моля?

— Утре. Искам да идете в съда или където трябва, за да издадат ограничителна заповед. В състоянието, в което се намира, един Господ знае какво може да направи. Не я искам около себе си. Вземете такава заповед, така че да бъде арестувана, ако наруши личното ми пространство.

— Не е толкова лесно, Крейтън.

— Колкото по-трудно е, толкова повече пари ще направите, така че за какво се притеснявате?

Дерек се притесняваше, че може да скрие този богат кучи син по задника, задето си мисли, че всичко — включително Дерек Мичъл — е достъпен, стига да му хвърлиш достатъчно пари. Но ако го удареше, нямаше да спечели нищо, освен може би да бъде даден под съд, така че прояви завиден самоконтрол и попита:

— Какво ви вбеси? Какво точно се случи? Какво ви накара да мислите, че госпожица Рътлидж представлява опасност за вас?

За да демонстрира, че е готов да слуша, Дерек се върна и седна в стола си. Маги се паркира в краката му и погледна подозрително към мъжа в безупречно скроения кремав костюм. Крейтън разказа на Дерек за свадата с Джули Рътлидж в един нощен клуб, наречен „Кристис“.

— Какво правеше тя там? — попита Дерек.

— Ама вие не ме ли слушахте? Дебнеше ме.

— Беше ли с някого?

— Не знам. Не вярвам — пръстите на Крейтън се свиваха и разпускаха, показвайки нетърпението му. — Каква шибана разлика има дали е била сама или с някого? Хванах я да ме гледа в огледалото. Не искам да ме преследва. Трябва да направите нещо по въпроса.

— Грешно. Няма — Дерек хладнокръвно скръсти ръце пред гърдите си. — Вие и Джули Рътлидж сте се видели в известен бар. Шансът да се срещнете случайно...

— Шанс, как ли пък не.

— Вероятността да се срещнете на обществено място не говори за дебнене.

— Проследила ме е дотам.

Дерек вдигна рамене:

— Възможно е.

— Определено.

— Имате ли доказателства за това?

— Разбира се, че не, просто го знам.

— Преследвала ли ви е и друг път?

— Не съм я виждал, но това не означава, че не се е крила някъде зад мен.

Беше ред на Дерек да направи сериозна физиономия.

— Да се крие зад вас? Например в храстите? Защо ще иска да ви шпионира, Крейтън?

— Защото е заблудена.

— Виждали ли сте я да се навърта около къщата ви? Около Поршето ви? Около шкафчето ви за тенис? — Дерек видя, че Крейтън не хареса подигравките му.

— Мислите, че е забавно? — попита той.

Дерек не обърна внимание на абсурда и се изправи.

— Ако Джули Рътлидж започне да ви звъни посред нощ и да ви отправя смъртни заплахи, или пък започне да ви изпраща зловещи съобщения по електронната поща, или пусне зайче в кипящата вода за спагетите ви... — той направи пауза, изчаквайки коментара на Крейтън. Когато такъв не последва, каза: — Това беше филмова отпратка.

— Схванах — каза Крейтън с неестествен глас, като едва движеше устните си.

— Ако започне да прави такива неща, тогава ще е настъпил моментът за издаване на ограничителна заповед.

— И бихте го обмислили?

С неохота, единствено защото беше уморен и искаше час по-скоро Крейтън Уилър да си тръгне, Дерек кимна:

— Бих го обмислил.

— Добре тогава. Ще държим връзка.

Дерек отиде до входната врата и я отвори. Когато Крейтън мина покрай него, той го хвана за рамото и обърна младия мъж към себе си.

— Не ме интересува колко пари имате, никога, ама никога не идвайте вече в къщата ми.

Крейтън изсумтя и се ухили.

— Или какво?

— Или ще пострадате.

Крейтън изстреля най-красивата си усмивка.

— Обещавате ли? — след това му изпрати въздушна целувка и с отпусната походка тръгна към паркираното си на тротоара порше.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Една от уважаваните особи на атлантското светско общество подаде на Джули плик.

— Ето ви квитанцията. Можете да попълните пазарната стойност на картината. От колко ще започне наддаването?

„Ше Жан“ беше дарило една картина, която щеше да бъде предложена на търг тази нощ на благотворително събитие, за да се съберат пари за построяването на нова болница за деца, болни от рак.

— Една от по-ранните картини на художничката беше продадена миналата седмица в Сосалито за седемдесет и две хиляди.

— Тогава да тръгнем от пет хиляди.

— Надявам се, че ще донесе много пари.

— Сигурна съм — по-възрастната жена огледа платното с преценяващ поглед. — Имам намерение да участвам в залагането.

Джули се усмихна.

— Късмет — тя продължи да обяснява как планира да предаде картината за събитието. Кейт бе обсъдила качествата ѝ с друг клиент, възрастен джентълмен, който често се отбиваше, но всъщност никога не беше купил нищо. Джули предположи, че той обикаля из местните галерии по-скоро в търсене на компания, отколкото на стока, но тя и Кейт се радваха на посещенията му, защото човекът никога не прекаляваше с гостоприемството им.

Когато камбанката над вратата на галерията обяви, че някой е дошъл, Джули се обърна, готова да поздрави клиента. Вместо това влязоха детективи Кимбол и Санфърд; да бяха снаряжени с всички полицейски атрибути, нямаше да приличат повече на полицаи. Поведението им беше служебно. Всички млъкнаха и се спогледаха.

— Добро утро — поздрави Джули любезно.

Двамата кимнаха.

— Ей сега ще се върна при вас.

— Свършете си работата — каза Кимбол, която изглеждаше по-дружелюбна от Санфърд, въпреки че Джули подозираше, че

безгрижието ѝ бе поза. Робърта Кимбол нямаше вид на човек, който често обикаля художествени галерии.

Джули се обърна към организаторката на благотворителната вечер.

— Ще остана след събитието и ще опаковам платното за новия купувач, за да съм сигурна, че няма да бъде повредено.

— Много мило — набръчканото ѝ лице придоби тъжно изражение, когато потупа ръката на Джули. — Скъпа, знам, че периодът е труден за теб — тя хвърли кос поглед към двамата детективи, които разглеждаха изложените експонати — или се преструваха, че го правят. — Пол беше чудесен човек. Още не мога да повярвам, че умря по такъв ужасен начин.

След тези думи жената излезе. Възрастният джентълмен целуна Кейт по бузата и също си тръгна.

— Май изгонихме всички с присъствието си — каза Кимбол. — Съжалявам.

— Не ставаше дума за продажба. Какво ви води насам?

Двамата детективи погледнаха към Кейт, която стоеше наблизко и очевидно не знаеше какво да прави. Джули я представи и отново настъпи тишина.

— Някой иска ли еспreso? — попита Кейт.

— Бих пила, благодаря — отвърна Кимбол. Санфърд отказа.

— Ще сме в ателието — каза Джули на помощничката си, която се извини и отиде да направи кафето.

Джули ги поведе. Предишния ден по същото време беше стояла в ателието с Дерек Мичъл. Запита се дали някога щеше да влезе в помещението, без да се сети за него. Съмняваше се. Сякаш присъствието му продължаваше да витае между тези стени и сега, когато тримата влизаха, то я връхлетя.

Детективите седнаха на ниското канапе. Джули се разположи срещу тях.

— Имаме още снимки — Санфърд вдигна един кафяв плик.

— На същия мъж?

— Камерата го е хванала да минава през фоайето два дни преди престъплението. Един от кадрите е с много добро качество.

— Може ли да видя?

Полицаят отвори плика, извади няколко лъскави снимки и ги подаде на Джули.

— Горната е най-добрата.

Кейт влезе, носейки поднос с малка чашка еспресо за Кимбол. Поднесе ѝ го, докато Джули проучваше снимката. Беше по-добра от онази, която бе разглеждала предишния ден, но не много. Изображението бе зърнесто и не на фокус. Тя прехвърли другите, но както Санфърд беше казал, горната беше най-добра.

— Определено на всички снимки е един и същи човек. Не може да се сбърка — продължи Джули. — Но никога не съм го виждала преди.

Санфърд не може да скрие разочарованието си.

— Сигурна ли сте?

— Категорично. Не го познавам.

Той се облегна отново назад и подпря ръце на седалката.

— Бих изпил една чаша вода, ако донесете.

Кейт, която надничаше над рамото на Джули, скочи.

— Да, разбира се. Джули?

— Не, благодаря.

Младата жена излезе, оставяйки Джули сама с двамата детективи, които я изследваха със съсредоточеност, подобна на онази, с която Дерек Мичъл беше изследвал платното с дебелия гол мъж.

— Какво става? — попита тя.

— Разкажете ни отново.

— За нападението?

— Всичко. От мига, когато вие и Пол Уилър напуснахте апартамента.

Тя погледна към Кимбол, чието изражение остана непреклонно. Бе допила еспресото си и седеше с ръце, отпуснати на коленете. Санфърд продължаваше да стои облегнат назад. И двамата имаха напрегнат, внимателен вид.

Джули търпеливо повтори версията си. Когато стигна до момента, когато бе видяла за първи път нападателя, спря.

— Може би ако ми кажете какво точно ви интересува, бих...

— Не искаме да спестявате нищо — обади се Кимбол. — Продължете, моля ви.

Джули изчака, докато Кейт влезе и поднесе водата на Санфърд, след това продължи от мястото, където бе спряла и им разказа всичко, завършвайки с пристигането на парамедиците. — Останах с Пол. Държах го, докато ме принудиха да си тръгна.

Известно време никой не продума. Санфърд изпи водата си и чинно я сложи до празната чашка от кафе на Кимбол.

Кимбол бе тази, която първа наруши неприятното мълчание.

— Изпратихме тези нови снимки на останалите, които са били с вас в асансьора. Всички отрекоха да го познават, също като вас.

— Нападателят имаше маска, слънчеви очила, ръкавици. Няма как да сме сигурни, че е човекът, сниман във фойето.

— Така е — кимна Кимбол. — Не разчитахме на късмет. Но нещо, което жените — и двете! — казаха, независимо една от друга, ни поразиха. Нещо, което не бяхме хванали по-рано, или не бяхме му обърнали внимание.

Джули премести поглед към Санфърд, но воднистите му очи не издаваха нищо. Явно с Кимбол се бяха разбрали предварително, че този път тя ще е водещата.

— И какво е то? — погледна я Джули.

— Вие не сте коленичили. Когато нападателят е поискал всички да паднат на колене, вие сте останала права.

— Коленичих.

— Но не веднага. Защо? — притисна я Кимбол. — Маскиран мъж насочва пистолет към вас и ви изкрещява да паднете на колене. Една от жените от Нешвил призна, че толкова се е уплашила, че се е подмокрила. Коленичила е на пода веднага, боейки се, че ако не го направи, ще бъде застреляна. Приятелката ѝ е сторила същото.

— Господинът от Калифорния... — започна Джули.

Кимбол я прекъсна.

— Каза, че направо замръзнал от страх и не можел да се помръдне. Тогава маскираният го мушна с пистолета и му казал да се смъкна долу. И той го направил. Вие, обаче, не. Всички казаха, че не сте се подчинили. Възразили сте, казали сте му, че Уилър има артрит в коленете. И в края на краищата именно Уилър е бил този, който ви е дръпнал да паднете на колене до него.

Санфърд се размърда и се наведе напред като партньорката си.

— Необикновено смела ли сте, госпожице Рътлидж?

— Никога не съм мислила, че съм, но смелостта ми никога не е била подлагана на изпитание до такава степен. Хората реагират различно при смъртна опасност. Не мисля, че знаем как ще реагираме, докато не попаднем в такава ситуация. Не си спомням да съм чувствала особена смелост.

— А какво чувствахте?

Тя се поколеба, после отвърна:

— Примирение.

Настъпи кратка пауза, после Санфърд каза:

— Смятали сте, че ще ви убие независимо какво ще направите?

Тя срещна острите очи на детектива, после се обърна към Кимбол, която я гледаше също така настойчиво.

— Знаех, че би го направил. Знаех го в мига, в който видях, че обира е фалшив. Той беше влязъл да убие Пол и — бях сигурна — да убие и мен. Ако не съм коленичила веднага, след като е заповядал, то е — струва ми се, — защото знаех, че действията ми няма да променят изхода. Взирах се в стъклата на слънчевите му очила и се опитвах да видя през тях.

— С надеждата да го склоните да не ви убие?

— Не. Да видя очите му.

— Успяхте ли?

Тя наведе глава и я поклати.

— Мъчех се да разбера дали не е Крейтън.

— Не е бил той, госпожице Рътлидж.

— Сега го знам.

Телефонът в галерията звънна. Джули чу френския акцент на Кейт през стените: „Ше Жан. Съжалявам, в момента е на среща“.

Разпитват я от полицията. Това щеше да е по-правилното. Интервюто беше приело тона на разпит, което я караше да се чувства доста неловко.

— Защо да е важно? Какво значение има в кой момент съм коленичила?

Санфърд заговори с нисък глас.

— Казвате, че независимо дали сте коленичила или не, това не би променило изхода.

— Както и стана.

— Пол Уилър е мъртъв, но вие сте си жива и здрава.

— Констатирайте очевидното — каза Джули.

— Ами да, ето защо може да се окаже толкова важно — изгледа я настойчиво Санфърд.

— Извинете ме, детектив. Смисълът нещо ми убягва.

— Това е смисълът, госпожице Рътлидж — обади се Кимбол. — Може да се направи изводът, че не сте коленичили, когато нападателят е заповядал да го направите... защото сте знаели, че не сте в опасност.

Ариел Уилямс влезе в къщата си доволна, че денят вече почти е свършил. Пусна резето на вратата след себе си, изключи се от света, щастлива, че е в своята светая светих, където бе свободна да се отдаде на униинето си. Въпреки, че ѝ липсваше съквартирантката ѝ Керъл, която бе заминала за останалата част от лятото, беше добре, че тази вечер е сама.

Беше офис мениджър в компания за електрически продукти, която продаваше, инсталираше и ремонтираше осветителните и охранителни системи за търговски клиенти и жилища. Всичко, което влизаше или излизаше от компанията, минаваше първо през бюрото ѝ. Нейна отговорност беше да го насочи към правилния отдел. Не беше на това място от отдавна, но компетентността ѝ вече ѝ бе спечелила похвалите на шефа и уважението на колегите.

По принцип обичаше работата си. Но днес всеки час бе дълъг и скучен, всяка дейност — дразнеща. Беше броила минутите преди да си тръгне към къщи и да се хвърли в леглото с кутия сладолед с шоколадови парченца. Снощният отказ заслужаваше цял галон.

Каква глупачка е била всъщност да вярва, че блестящ, богат тип като онзи, ще отиде при нея, кралицата на вечното съмнение.

Такъв мъж можеше да си избере, която си поиска жена в бара. Какво я беше накарало да си помисли, че ще избере нея от всичките изтънчени жени на това място?

Ама че тъпачка!

Въпреки това обаче, когато беше излязла от тоалетната, напълно вярваше, че я чака на бара, където беше казал, че ще бъде. Дори когато не го забеляза веднага, не ѝ хрумна, че е изоставена. Предположи, че е отишъл в мъжката тоалетна. Когато след няколко минути той още не бе

дошъл, тя излезе и го описа на служителя, който паркираше колите. Мъжът беше разсеян и зает.

— Светъл костюм? Да, той беше... Благодаря сър. Лек път. Ох, той беше тук преди минута.

— С Поршето ли си тръгна?

— Порше? Тази вечер не беше с порше — той вдигна ръка да възпре следващия ѝ въпрос и подсвирна оглушително на един от другите си колеги. — Хей, Грег, ще помогнеш ли на тази дама тук? Ей сега ще дойде, мадам. Съжалявам за чакането — след това се обърна отново към Ариел. — Тръгна си с някакво пиленце.

Все едно я беше шамаросал.

— Жена? Бил е с жена? Коя?

Тя си получи колата и се прибра вкъщи, чувствайки се най-голямата наивница на света. Когато мина покрай кафенето, където трябваше да се срещнат да пият кафе, се смути. Мъж като него не би и помислил да влезе на такова място.

Беше страшна глупачка. Колко ли време му бе отнело да се спаси, след като му бе помахала весело? Десет секунди? Пет? Беше унижително да си представя колко доволен може би е бил, когато се е извинила, че трябва да се отбие в тоалетната и го е оставила спокойно да се изнесе.

Пусна чантата си на пода и я прекрачи на път за спалнята, където смени работния си костюм с най-старата си и най-удобна пижама, а на мястото на обувките с високи токчета нахлузи хавлиени чехли. Тази вечер нямаше да излиза, а сигурно и утре вечер, дори и ако приятелките ѝ я поканеха на женско парти. Просто нямаше желание да се облича, да отиде в клуб и да бъбри безгрижно. Самоуважението ѝ, което и без това никога не е било кой знае колко високо, беше напълно съсипано.

В кухнята си взе една кутия сладолед от хладилника, извади лъжица от чекмеджето и ги занесе в дневната, където се сви в ъгъла на дивана и взе дистанционното да включи телевизора.

Беше толкова засрамена от наивността си, че дори не сподели снощния си лош късмет с Керъл, а те си разказваха всичко. Помисли си дали да не ѝ звънне. Един дълъг разговор с най-добрата ѝ приятелка над половин галон сладолед беше първата стъпка към изцелението на тъгата.

Но точно когато се пресегна към телефона, той звънна. Тя погледна номера. Въпреки, че пишеше „Забранен“, знаеше кой се обажда.

— Задник!

Вместо да отговори, тя загреба пълна лъжица сладолед и я пъкна в устата си. Телефонът спря да звъни. Но само за няколко секунди. После започна отново. „Забранен“.

Това продължи три пъти, преди да грабне слушалката.

— Мътните да те вземат. Спри да звъниш!

Беше си помислила, че си е отишъл мирно и тихо. Лош спомен, добре блокиран.

Първия път, когато беше звъннал, не можа да повярва на нахалството му. Веднага щом се представи, тя му каза всичко, което мислеше за него: че е лъжец, мошеник, изменник, че никоя жена, която е с всичкия си, няма да го допусне да припари край нея. Беше му казала да се пръждосва нанякъде и да си стои там, и ако не иска тя да съобщи в полицията, да не ѝ звъни никога повече.

Но той го направи и продължаваше да го прави.

Никога не я заплаши. След първите няколко пъти никога не произнесе и една дума. Но обидата му отекуваше в тишината и съдържащата се в нея заплаха я разстройваше, особено сега, когато беше сама в къщата.

Искаше ѝ се да може да си позволи собствена охрана, но бюджетът ѝ не би могъл да издържи на най-основното, да не говорим за глезотийките. За да е по-спокойна, докато Керъл отсъстваше временно, тя бе сменила ключалката. Керъл разбра опасенията ѝ и ѝ каза, че е по-добре да проявява излишна предпазливост, отколкото да съжالياва, освен това се бе съгласила да си поделят разходите по поставянето на допълнителни заключалки на всички прозорци. Но тази вечер допълнителните предохранителни мерки изобщо не успокояваха нервите на Ариел, които и без това бяха изопнати от русокосия чаровник. Нямахше нужда от тези гадости, за да я разстройват още повече.

След като даде воля на сълзите си, вече не можеше да се сдържа.

— Наистина си жалък, знаеш ли го? Това, което вършиш, са глупости. Детска работа. Мислиш се за голям мъж, но никой истински мъж няма да тръгне да звъни и да диша тежко по телефона. Върни се

там, откъдето си дошъл. Или върви по дяволите. Само спри да звъниш! — тя остави с трясък слушалката до голяма степен с облекчение, че беше казала всичко, което мисли.

Като гребна дълбоко с лъжицата в сладоледа, тя стигна до едно мъдро решение: като цяло, независимо дали бяха от ниско потекло, или красноречиви богати типове, мъжете бяха боклуци.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Точно когато Джули си помисли, че няма как положението днес да стане по-лошо, то стана.

Главната зала на общинския културен център, където се провеждаха благотворителните събития, беше декорирана така, че да наподобява султанска шатра. Топове ярко боядисана коприна се спускаха от тавана и се събираха в центъра, където една огледална топка блестеше като бижу. Келнерите бяха облечени като Аладин, келнерките — като забулени танцьорки на ориенталски танци. Вместо цветя, украсите за коктейлните маси, пръснати из помещението, бяха направени от паунови пера.

Джули едва има време да оцени ефекта, защото когато влезе, първия човек, когото разпозна сред тълпата, беше Дерек Мичъл.

Върху ръката му се бе облегла червенокоса красавица в яркозелена, обшита с мъниста, рокля. Двамата представляваха убийствена двойка. Стояха в група от хора, отпиваха шампанско и бърбреха, когато Дерек я хвана, че ги гледа.

Усмивката му застина. Няколко секунди се гледаха един друг. Дали и той като нея се питаше защо пътеките им се пресичаха сега, а никога преди не е ставало? Или може би е ставало, а те просто не са се забелязали. Макар Джули да си мислеше, че е малко вероятно. Ако го бе видяла преди онази сутрин на гейта на летище „Шарл Де Гол“, би си спомнила.

Червенокосата му каза нещо и той насочи вниманието си към нея.

Мисълта, че той е в тази зала, правеше онова, което обещаваше да е дълга вечер, още по-дълга. За съжаление, Джули бе поела отговорността да стои до самия край, та дори и след него.

Поне нямаше да е вечеря на маса, само кратка програма, която щеше да бъде представена на централната пътека, докато траеше показването на архитектурния план за новата детска болница, след което щеше да има видео, което да наблегне на необходимостта от нея

и да призове към щедри дарения. Картината, която Джули бе донесла да дари, беше един от четиридесетте артикула, сред които щедри ваканционни пакети, луксозен SUV и медальон с десеткаратов диамант.

— Здравей, Джули.

Чула гласа зад себе си, тя се обърна и видя Дъг и Шарън Уилър. Дъг я прегърна. Тя и Шарън размениха въздушни целувки по бузите. Шарън беше с червена шифонена рокля, с яркожълти диаманти около врата и същите обици.

— Тази вечер изглеждаш много красива — каза ѝ Джули искрено.

— Благодаря. Краката вече ме болят — Шарън протегна крака си изпод дългата до земята рокля, за да демонстрира украсените си със скъпоценни камъни обувки.

— Обувките си струват болката.

Шарън се усмихна доволна.

— И аз така мисля, но ме питай пак, след като изкарам още четири часа в тях.

— Не очаквах да те видя тази вечер — каза Дъг.

Пол беше получил поканите за двамата само дни преди да умре, но Джули се въздържа и не им го каза.

— Дарих картина за търга — тя кимна към мястото в центъра на залата, където предметите бяха подредени в оазис, създаден от изкуствени пясъчни дюни и живи палми.

— Надявам се, че не си разстроена — каза Шарън.

— За какво?

— За погребението — красивото ѝ лице се набръчка от скръб. — Надявам се да не си го приела като грубост от наша страна. Просто не бе подходящо за теб да си сред семейството в този момент, Джули. Присъстваха сестрите на Мари. Племенниците и племенничките на Пол. Щеше да е неловко за всички — тя се пресегна и докосна ръката на Джули. — Макар че не бих те обвинявала, ако се чувстваш засегната. Моля те, кажи, че разбираш.

— Разбирам те напълно, Шарън.

Глупавата Шарън се усмихна с облекчение, но Дъг бе доловил скритото значение под думите на Джули. Той заби поглед в шарения килим между лачените си обувки, чувствайки се неловко както от това,

че не я бяха поканили на погребението, така и от неспособността на съпругата си да разбере колко е обидно.

Без Пол, който беше централният елемент в групата, нямаше какво да ги свързва. Джули се запита какви ли ще са отношенията помежду им за в бъдеще, и дали изобщо ще има такива.

— С вас ли е Крейтън? — тя зададе въпроса небрежно, макар че едва не се задави, произнасяйки името му.

— Помоли да извиним отсъствието му — каза Шарън. — Имал планове с приятели.

Доколкото Джули знаеше, Крейтън нямаше никакви приятели. Имаше платени компаньони — масажист, треньор по тенис, един професионален играч на голф, с когото играеше. Пол ѝ беше казал, че понякога си взема жена за една нощ, но никога не е имал приятелка в традиционния смисъл на думата. Прибягвал до услугите на известни мадами, беше ѝ казал Пол.

Предполагам, че смята за приятели филмовите герои, беше казал Пол с раздражение по време на един разговор за Крейтън. Те винаги са с него. Живеят в главата му. Мисля дори, че си говори с тях.

Крейтън имаше хора, които бяха наети да го забавляват. Имаше своя измислен свят. Но не можеше да се похвали, че има приятели.

Това бе просто поредната самозаблуда на майка му. Шарън или не познаваше истински сина си, или отказваше да приеме действителността.

— Говорила ли си скоро с Кимбол и Санфърд? — попита Дъг.

— Дъг, това е социално мероприятие — оплака се Шарън с жален глас. — Първото, след... сам знаеш. Няма ли да мине една вечер, без да говорим за това?

— Извинявай, Шарън — кимна Джули, след което се обърна към Дъг. — Разговаряхме тази сутрин. Дойдоха в галерията с последната купчина снимки на онзи мъж, от когото се интересуват.

— Виждала ли си го някога преди?

— Не.

— Същото беше и при мен. Дойдоха в офиса ми. Казах им, че не го познавам. Помолиха ме да взема снимките вкъщи и да ги покажа на Шарън.

— Не ми е познат — каза тя.

— А Крейтън? — поинтересува се Джули.

— Още не ги е виждал. Аз поне така мисля — Дъг отпи от уискито си със сода, малко нервно, според Джули.

Тя каза:

— Ще покажат най-ясните снимки по телевизията.

— Така ми казаха и на мен. Предполагам, че ще е в началото на тазвечерните новини — Дъг погледна часовника си. — Ще ги изпуснем.

— От полицията се надяват някой да разпознае мъжа и да каже името му — каза Джули.

— Малко се съмнявам, че някой ще го направи. Може би е гост на хотела. О, това е братовчед ми и т.н. и т.н. Отбиваше се при мен всеки ден, докато бях в Атланта — Дъг отпи втора глътка от чашата си.

— И тогава какво? — попита Джули реторично.

— И ти предполагаш това, което и аз. Освен тази неясна снимка, нямат никакви следи.

Шарън, която усърдно сканираше тълпата и само донякъде следеше разговора им, провря ръка през тази на Дъг.

— Струва ми се, че върху медальона с диаманта виждам моето име.

— О, не.

— Не искаш ли да помогнеш на децата, болни от рак?

— Джули, ако не се върна след петнайсет минути, моля те ела да ме спасиш — мен и кредитните ми карти — каза Дъг с усмивка, но Джули знаеше, че е благодарен, защото се е появила причина да прекрати обсъждането за полицейското разследване.

— Стой до него, за да си получиш диаманта, Шарън. Каузата си струва парите.

— Ще направя, каквото се иска от мен — отвърна Шарън весело.

Двамата оставиха Джули сама, но тя не остана дълго без компания. През следващия час приятели и познати се спираха при нея, някои очевидно решени твърдо да не споменават името на Пол, други пък не говореха за нищо друго. Тя разменяше кратки любезности и бързаше да се извини, че има да свърши нещо наложително.

Имаше и такива, които я третираха като домашен любимец и искаха да се уверят, че не си стои непрекъснато вкъщи сама сега, когато няма придружител. Говореха за бъдещи обеда и вечери,

опитване на вина, дори за колоездачни обиколки на Тъскани. Преструваше се на заинтригувана от всичко, но не се ангажира с нищо.

Ако не бе обещала да наблюдава продажбата на картината, щеше да си тръгне. Мразеше да е обект на любопитство или съжаление. Знаеше, че мнозина я гледат, за да видят доколко добре или зле се справя с внезапната загуба на Пол. Предвид обстоятелствата, би могла да се извини и да пропусне цялото събитие. Никой нямаше да я обвини.

Но когато мина през тълпата към мястото, където бе изложена картината, знаеше, че решението ѝ да дойде, е било правилно. След срещата с детективите тази сутрин не биваше да променя рутината си, да ограничава заниманията си или да се държи така, сякаш има нещо за криене.

Изводът на Кимбол я бе оставил за миг безсловесна. След това бе изпелтечила:

— Да не би... да намеквате, че аз... познавам нападателя? Че съм знаела какво ще се случи? Че имам нещо общо с това?

— Не се палете — бе казала Кимбол с покровителствен тон, което беше вбесяващо. — Беше подхвърлена подобна идея, това е всичко.

— Кой я е подхвърлил?

— Друг детектив, някой, който не е толкова запознат със случая, колкото сме ние. Той дори не ви познава. Както и да е, двамата със Санфърд отхвърлихме теорията му, но наша работа е да проучим всяка версия, без значение колко е невероятна.

Джули не се хвана нито за миг на обяснението ѝ. Беше им казала направо, че не може да каже нищо повече без присъствието на адвокат и бе помолила да я оставят.

И сега може би смятаха, че тя би искала Пол да е мъртъв? Беше нелепо. Както и разстройващо. Защото всяка минута, докато изследваха тази невярна теория, беше изгубено време за търсенето на престъпника. Докато гледаха нея през увеличително стъкло, Крейтън си живееше живота безнаказано и като нищо щеше да му се размине.

— Колко наддават в момента?

Познатият глас я изтръгна от мрачните ѝ мисли и тя се обърна бързо. Точно пред нея стоеше Дерек Мичъл и уж разглеждаше картината, докато всъщност очите му бяха върху нея. Беше сам.

— Осем хиляди.

Той подсвирна тихо.

— Качва се нагоре.

— Проявявате ли интерес?

— Имам празно място в спалнята си.

В това изречение имаше дузина намеци и ни един от тях не ѝ се изплъзна. Гледайки над рамото му, можеше да види червенокосата в оживен разговор с няколко души.

Дерек проследи погледа ѝ.

— Може би трябва да се консултирате с нея, преди да започнете да наддавате? Ами ако не я харесва?

— Само моето мнение има значение. Но вашето е добре дошло.

Джули, неспособна да поддържа зрителен контакт, гледаше в черните емайлирани копчета върху ризата на смокинга му.

— Приятна картина от обещаващ млад художник.

— Може ли? — той сложи ръка на кръста ѝ и нежно я дръпна встрани, така че да може да стигне до масата и да поръча да запишат сумата, която той предлага. Дори след като бе свалил ръката си, усещаше топлината от докосването му. Тя взе химикал и му го подаде. Той се наведе и написа сумата.

— Здравейте — беше червенокосата. — Вие сте Джули Рътлидж.

— Точно така.

Отблизо жената беше дори още по-блестяща. Тя се представи, въпреки че след това Джули не можа да си спомни името, защото в този момент усещаше близостта на Дерек Мичъл и отпечатъка от ръката му върху кръста си. Това я объркваше и тя го мразеше за това въздействие, което имаше върху нея. Себе си мразеше още повече.

— Познавах Пол Уилър — говореше червенокосата. — Бяхме заедно в една комисия преди няколко години. Беше истински джентълмен.

— Да, такъв беше.

— Моите съболезнования — жената ѝ се усмихна любезно.

— Благодаря.

Дерек върна химикала на Джули. Беше топъл от допира на пръстите му.

— Не давайте химикала на никого — каза той и ѝ се усмихна. — Наистина бих искал да имам тази картина.

— Можете винаги да предложите по-висока цена.

— Ще следя отблизо цялото събитие — той и червенокосата се извиниха и се отдалечиха.

Джули едва успя да си поеме дъх, когато Дъг предпазливо се приближи до нея.

— Откога се познаваш с Дерек Мичъл?

Тя се престори, че не е чула.

— С кого?

— Мъжът, с когото говореше. Адвокатът.

Джули погледна по посока на Дерек и червенокосата.

— Това е Дерек Мичъл? Всъщност не го познавам.

— Изглеждахте в приятелски отношения.

— Наддава за картината.

Дъг се наведе да прочете каква е сумата на Дерек.

— Исусе. Предполагам, че може да си позволи да ни откаже.

Джули също погледна цифрите и зяпна, когато видя, че е утроил вече обявената. Обърна се точно в мига, когато широките му рамене изчезнаха в тълпата. Продължавайки да се прави на незнаеща, тя каза:

— Какво имаш предвид като каза „може да си позволи да ни откаже“?

— След внимателно обмисляне — или поне така каза — Мичъл решил, че не може да ни представлява.

— Каза ли защо?

— Каза, че бил прекалено зает.

— О...!

— Но лъжеше.

Никой не наддаде на търга повече за картината от Дерек Мичъл. Когато спечелилите всички предмети на търга бяха обявени в края на вечерта, тълпата ги аплодира. Червенокосата се вдигна на пръсти и целуна Дерек по бузата.

Скоро след това всички щурмуваха вратите. Джули тръгна в обратната посока. Един от служителите в залата ѝ помогна да пренесе картината в едно близко помещение, където я поставиха в кош, предназначен за безопасно транспортиране.

За щастие, бе нает куриер, който да достави спечелените на търга предмети на новите им собственици, освобождавайки Джули от грижата лично да занесе картината в дома на Дерек Мичъл.

В главната зала единствените останали бяха чистачите, които бързо демонтираха декорите. Нямаше никой и в голямото фоайе на сградата, нито пък в коридора, който я отведе до асансьорната площадка, обслужваща гаражите, където бе оставила колата си, вместо да изчака дългата опашка за служителя, отговарящ за паркирането на гостите.

Усети, че стомахът ѝ се свива, когато се приближи до асансьора и натисна бутона. Когато празната кабинка пристигна, тя се поколеба, преди да влезе, но си каза, че е глупаво и пристъпи. Не можеше през остатъка от живота си да избягва асансьорите.

И въпреки това сърцето ѝ биеше силно, когато асансьорът стигна до нивото на гаража и двойната врата се отвори. Нямаше никой. Със сигурност не и някой с тъмни очила и скиорска маска с изрязана паст на акула на мястото на устата.

Излезе и тръгна към рампата. Таванът беше нисък, лампите светеха мъждиво, тъй като нямаше никой друг, стъпките ѝ отекваха неестествено силно.

Изведнъж чу металически звук. Спря и се обърна по посоката, от която бе дошъл звукът. Този ъгъл на гаража бе напълно тъмен и до голяма степен закрит от бетонна колона, достатъчно широка да се скрие човек зад нея. Толкова, че да прикрие мъж, който щраква капачката на запалка, оставяйки за кратко пламъчето да лумне, преди да го потуши отново.

Джули мигновено осъзна, че я пробват за ролята на девойка в беда.

— Тази сцена не е ли твърде елементарно клише, дори за теб, Крейтън? — гласът ѝ отека в широкото празно пространство. — Присъства в доста филми. Самотна жертва в тъмен и безлюден гараж? Хайде стига — изсмя се тя. — Не ти прави чест.

Запалката отново просветна, горя няколко секунди и угасна с чукване на метал в метал.

Беше обикновено действие, но ситуацията му придаваше някаква зловеща тайнственост. Не вярваше, че Крейтън би връхлетял от мрака и би я нападнал. Опитваше се само да я сплаши, връщаше си го заради

случката в бара миналата вечер, наказваше я, че го е хванала да се любува на отражението си в огледалото. Разиграваше страшни сцени, за да я сплаши.

Или?

До този момент му се беше разминало за убийството на Пол. Това може да го бе накарало да се чувства неуязвим. Да е убеден, че правилата не важат за него; успехът с убийството на Пол може би го бе направил дързък, склонен, дори нетърпелив сам да убие, вместо да възлага на друг да го стори вместо него.

А той имаше достатъчно причини да я иска мъртва.

Тя внезапно се уплаши. Отключи колата си с дистанционното, влезе бързо и заключи веднага след себе си. Ревът на двигателя отекна срещу повърхността на бетона. Гумите изпищяха, когато излезе на заден и после се насочи към изхода. Мина покрай тъмния ъгъл, без дори да погледне в тази посока, но с ъгълчето на окото си видя малките синьо-жълти пламъчета да светват и угасват, светват и угасват с насмешлива последователност.

Тя пое по спираловидната лента надолу към нивото на улицата с такава скорост, че ѝ се зави свят, когато спря да плати на служителя на изхода. Когато тръгна към булеварда, погледна в огледалото за обратно виждане. Никой не я следваше.

Стисна здраво волана и усети, че ръцете ѝ са покрити със студена пот. Раменете ѝ бяха напрегнати. Крейтън сигурно щеше да се радва, ако знаеше, че я е изплашил. Но не знаеше, нали? Не се беше хванала на глупавата му играчка. Подигра му се и тръгна. Прибързано, да, но без да дава външен израз на страха си. Той нямаше как да знае до каква степен я е уплашил и това я караше да изпитва задоволство.

Но когато стигна до вкъщи, откри, че шегата не е свършила.

Първият признак, че нещо не е наред бе, когато дистанционното за вратата на гаража ѝ отказа да работи. Тя остави колата в алеята и използва ключа си, за да мине през входната врата. Натисна бутона за осветлението, но не се случи нищо. Ток нямаше само в нейната къща; лампите на съседите ѝ светеха.

Тръгна опипом към холната маса, където бе оставила фенерче в шкафа. Батерията още държеше, но лъчът бе слаб и тя не видя пейката,

преди да се блъсне в нея.

Обикновено пейката стоеше до отсрещната стена, срещу масата. А сега се намираше напречно в центъра на антрето.

Липсата на електричество беше едно. Разместването на мебели — съвсем друго нещо. Беше абсолютно сигурна, че не е местила нищо.

Да не би някой да бе влязъл с взлом? И по-лошо — крадецът да е още вътре? Първият ѝ порив бе да се обърне и да изтича навън, докато набира 911 на клетъчния си телефон.

Но се стегна и си заповяда да се успокои. Преди да реши какво да прави или да се отдаде на истерия, тя остана неподвижна и напрегнато се вслуша. Не чу нищо, освен глухото туптене на собствения пулс в ушите си.

Като избута с коляно пейката настрана и продължи предпазливо напред, тя освети с фенерчето дневната, след това трапезарията, но изглежда тук нищо не беше местено или повредено. Всичко сякаш бе на място. Определено не беше обир.

Като насочи светлината към пода, тя забеляза, че ресните в двата края на пътеката под краката ѝ бяха подредени, недокоснати, след като чистачката ги бе сресала. Вероятността взломаджия да остави всичко така бе твърде слаба.

— По дяволите — ругатнята бе по адрес на Крейтън. Той го беше направил. Беше я накарал да се страхува в собствената си къща. Да се уплаши от една обикновена пейка, когато бе почти сигурна, че прислужницата я е преместила, докато е чистила, след което е забравила да я върне на мястото ѝ.

С протегнато напред фенерче, тя стигна до спалнята. На прага се поколеба и обиколи с лъча наоколо. Не видя нищо нередно и влезе, насочвайки се право към килера, където бе чула шум от предната част на къщата.

Цялата увереност, която си даваше, изчезна, когато страхът се събуди отново.

Изключи фенерчето и се отпусна на пода. В пълна тъмнина изпълзя отстрани на леглото и пипнешком затърси под него пистолета, който Пол бе оставил от долната страна на една кутия с пружина.

Намери я и дръпна, за да освободи оръжието. То лежеше тежко и студено в ръката ѝ, чуждо, смъртоносно. Зареден е, но като предпазна мярка оставих две гнезда празни, беше ѝ казал Пол. Тя сякаш го

чуваше как ѝ обръща внимание на това, че трябва да натисне спусъка три пъти, преди пистолетът да изстреля куршум.

Кожата ѝ се покри със студена пот. Не можеше да си поеме въздух докрай. Страхът, изпитан в гаражния паркинг, се увеличи стократно сега, когато осъзна, че къщата ѝ е била разбита. Разбра колко уязвима е била.

Като стисна устни, тя се насили да диша през носа, така че накъсаното ѝ дишане да не се чува. Сърцето ѝ думкаше, докато се изтегляше заднишком към стената. Хванала пистолета с две ръце, тя го насочи към вратата точно когато един силует се появи в отвора, тъмна сянка на фона на мрака отвъд.

— Не мърдай!

Без да обръща внимание на предупреждението, фигурата влезе в стаята.

Тя дръпна спусъка.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Празното гнездо изщрака шумно.

— Джули?

— Ще го направя!

Той пристъпи напред. Тя отново дръпна спусъка. Поредно зловещо изщракване.

— Следващия път ще умреш!

— Джули, това съм аз.

Тя пое дъх с облекчение. Треперейки, насочи пистолета към пода и го остави, сви колене към гърдите си и отпусна глава върху тях.

— Добре ли си? — Дерек последва звука от неравното ѝ дишане до ъгъла на стаята и клекна до нея. — Удари ли се?

— Не.

— Предната врата на къщата стоеше отворена. Защо всички лампи са угасени? Какво се е случило?

Тя избърбори през истеричен смях:

— Едва не те застрелях.

— Защо стоиш на тъмно?

— Няма ток.

— Къде е таблото с бушоните?

— В килера. Зад теб, вдясно. Пуснах фенерчето на пода някъде близо до вратата.

Той тръгна нататък, блъскайки се в мебели и предмети. Намери фенерчето. Слабият лъч заигра из стаята, докато се движеше към килера. След малко се чу тракане на закачалки, металната врата на електрическото табло изскърца. Миг по-късно лампите светнаха. Ярката светлина я заслепи и ѝ отне известно време, докато очите ѝ привикнат.

Дерек коленичи отново до нея.

— Прекъсвачът е изгорял. Сигурно е бил токов удар.

— Предполагам.

— Ти наистина едва не ме застреля — той видя пистолета.

— Да.

— Удари ли се?

Тя поклати глава.

— Искаш ли да ми кажеш какво става?

— Прибрах се вкъщи. Нямах ток. Аз... Започнах да си въобразявам — тя му каза за пейката в антрето. — Помислих, че може някой да е влязъл с взлом и да е още вътре.

— Защо не излезе и не се обади на полицията?

— Добре, че не го направих. И без това се чувствам достатъчно глупаво.

Тя се опита да стане, но коленете не я държаха. Той я хвана за лакътя и ѝ помогна да се изправи.

— Благодаря — чувствайки се нелепо, тя се отдалечи от него. — Извини ме. Трябва да пийна малко вода.

В банята напълни една чаша с вода от чешмата и докато отпиваше, нещо привлече погледа ѝ в огледалото. Бавно спусна чашата, обърна се и погледна към дантелените бикини, които висяха на закачалката на гърба на вратата. Не си спомняше кога за последен път ги е обувала, но определено не беше скоро. Трябваше да лежат сгънати в чекмеджето на гардероба, вместо да висят в банята.

— Наред ли е всичко? — надникна Дерек. Но когато я погледна, изражението му се промени. — Какво има?

— Това не би трябвало да е тук — тя посочи бикините, докато се отдръпваше встрани, така че да излезе. Когато застана в центъра на спалнята си, очите ѝ неспокойно зашариха из помещението.

— Какво имаш предвид като казваш, че не би трябвало да са тук?

— Точно каквото казах — тя търсеше нещо, някакъв, дори най-малък знак, че нещо не е наред.

— Не са ли твои?

— Да, но не съм... Не си спомням кога за последен път съм ги обувала.

Тя бързо излезе от стаята, мина през коридора и отиде в спалнята за гости. Светна лампата и погледът ѝ бързо обходи стаята, но не откри нищо необичайно.

В дневната обаче забеляза нещо, което ѝ бе убягнало по-рано в лъча на фенерчето. На края на масата лежеше една отворена книга,

обърната надолу. Книгоразделителят беше до нея, а не между страниците, където би трябвало да бъде.

Дерек застана зад нея.

— Какво?

— Никога не оставям книга по този начин. Така гръбчето ѝ се разваля. Баща ми обичаше книгите и много държеше да се пазят. Научи ме никога да не... — тя се обърна към Дерек. — Винаги използвам книгоразделител.

Без да изчака да ѝ отговори, тя се насочи бързо към кухнята и видя, че някои от нещата върху плота са преместени. Готварската книга на поставката беше затворена; а тя винаги я държеше отворена, защото харесваше снимката. На една от бутилките с вино корковата тапа бе свалена, но иначе бе оставена недокосната.

По-поразителна беше декоративната закачалка от ковано желязо, на която държеше три кърпи за бара. Тя и Пол ги бяха купили от един битпазар в Париж скоро след като се запознаха. Не бе придиричива към начина, по който да бъдат закачени, всъщност ѝ харесваше да изглеждат така, сякаш се употребяват често, както беше в действителност. Сега обаче те бяха сгънати идеално и поставени на рафта с подравнени краища.

— Бил е тук.

Дори не осъзна, че е изрекла думите гласно, докато Дерек не я хвана за раменете и не я попита кротко:

— Джули, за какво говориш?

Тя вдигна ръка към закачалката за кърпи и извика:

— Не виждаш ли? Като във филм е.

Дерек я обърна към себе си и я погледна с недоумение.

— Кое? Какъв филм?

Тя се отскубна от хватката му.

— Трябва да си тръгнеш веднага — връщайки се в спалнята, тя отвори чекмеджето на скрина и започна да събира разни дрехи. След това взе една брезентова цилиндрична торба от килера и започна да тъпче нещата в нея.

— Какво правиш? — Дерек стоеше в рамката на отворената врата и я гледаше озадачен.

— Няма да остана тук тази нощ. Не съм сигурна, че токът няма да спре пак. Поне докато не се обадя на електрическата компания да

дойдат и да проверят, не искам да стоя тук — прозвуча като благовидно извинение да се махне, когато всъщност имаше две неща. Страх, на първо място. И недоказуемата убеденост, че Крейтън е нахлул в дома ѝ. — Сам виждаш колко е горещо с неработещи климатици. Така че просто ще...

Дерек отново я хвана за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— Какво става наистина?

— Казах ти. Аз...

— Джули.

Тя задиша тежко пред полуотворените си устни и знаеше, че ако изражението ѝ издава половината от онова, което чувстваше, беше безполезно да лъже.

— Бил е тук. Идвал е.

— Кой?

— Крейтън.

— Какво те кара да мислиш така?

Тя се огледа, търсейки очевидни доказателства за нахълтване, но осъзна, че никой не би забелязал едва доловимите знаци, освен нея самата.

— Пейката. Преместил я е. И другите неща. Бикините на закачалката в банята — тя обхвана тялото си с ръце, изпитвайки отвращение от мисълта, че се е ровил из бельото ѝ. — Освен това не съм отваряла онази бутилка с вино. Книгата в дневната. Никога не бих я оставила по този начин. Кърпите на бара.

— Прислужницата ти...

Тя поклати глава.

— Бил е Крейтън. Става дума за филм. Не мога да си спомня името. Джулия Робъртс фалшифицира смъртта си, за да избяга от съпруг, който я малтретира. Но той разбира и когато я намира, той... той... подрежда кърпите. Имаше тази мания всичко да е под конец. Когато тя видя кърпите, разбра...

Джули спря, осъзнавайки колко откачено звучи. Пое си дълбоко въздух и овладя разтреперания си глас.

— Моля те, върви си. Защо още си тук? Какво правиш тук, първо на първо?

Той игнорира въпроса.

— Сигурна ли си, че някой е влизал?

— Напълно сигурна.

Той я гледа известно време, след това произнесе спокойно:

— Трябва да се обадиш в полицията.

Тя поклати глава.

— Ако не го направиш, тогава аз ще го направя.

Той бръкна за клетъчния си телефон, но тя го дръпна за ръкава.

— Недей да звъниш.

— Но ако подозираш, че някой е влязъл в къщата ти с взлом...

— Не подозирам. Знам.

— Можеш ли да кажеш дали нещо е взето?

— Не е влизал, за да краде. Влязъл е, за да ми покаже, че може да го направи.

— Крейтън?

Виждайки съмнението в очите му, тя се завъртя и отиде в банята.

Дерек я последва до вратата.

— Съветвам те да не докосваш нищо, докато полицията не вземе отпечатъци.

— Не ме ли чуваш, господин Мичъл? Нямам намерение да съобщавам това на никого. Ти не ми вярваш. Защо те да го правят?

— Не съм казал, че не ти вярвам.

— Не беше нужно. Във всеки случай аз няма да звъня в полицията. Няма доказателства за взлом. Ще си помислят, че съм откачила.

— Ако някой е влизал с взлом, трябва да бъде съобщено.

— Тогава го събщи ти — сопна се тя. Започна да дърпа фуркетите от косата си и да ги хвърля на тоалетката в банята. — Прекарай остатъка от нощта в полицейското управление, отговаряй на въпроси, разказвай и преразказвай версията си. Аз правих всичко това в деня, когато Пол бе застрелян. И не стигнах доникъде. Няма да го правя отново — тя освободи навитата си на тила коса и произнесе полугласно: — Няма да му доставя това удоволствие.

Събра някои от козметичните си принадлежности, занесе ги в спалнята и ги пхна в брезентовата торба. Дръпна ципа ѝ, вдигна я и посочи на Дерек вратата.

— Ще се видим отвън.

— Къде ще отидеш?

— На хотел.

— Не искаш ли първо да се преоблечеш?

Двамата бяха още във вечерните си дрехи, въпреки че копчето за прикрепването на подвижната яка към ризата му бе разкопчано и развързаната му папийонка висеше отпусната върху гърдите. Тя си помисли, че не я интересува как е облечена.

— Не, ще отида така.

— Ще те откарам.

— Защо?

— Не си в състояние да шофираш.

— Добре съм.

— Трепериш.

Тя осъзна, че е прав. Страхът ѝ, сега примесен с гняв, я караше да се тресе.

Дерек се приближи до нея и вдигна пистолета от пода.

— Имаш ли разрешително за него?

Тя протегна ръка и го взе, пъхайки го между матрака и пружината на леглото си.

— Това не е безобидно оръжие — отбеляза той.

— Пол ми го даде и настояваше да го нося със себе си. Богатството му го правеше мишена за отвличане. Беше параноичен на тази тема, страхуваше се, че някой би се опитал да се добере до него като ми навреди.

— Колко гнезда бяха оставени празни?

— Две.

— Късметлията аз.

— И аз. Ако те бях застреляла, нямаше да имам друг избор, освен да прекарам останалата част от нощта в полицейското управление.

Изглеждаше ѝ нелепо да заключва къщата си, но все пак го направи. Колата на Дерек беше паркирана на тротоара.

— Вече съм по-спокойна — каза тя. — Напълно съм в състояние да шофирам.

Той поклати глава.

— Можеш да се движиш след мен, за да си сигурен, че съм пристигнала в безопасност.

— Аз ще шофирам — за да предотврати по-нататъшни спорове, той взе брезентовата торба от нея.

— Ще звънна на Кейт сутринта и ще я доведа у дома.

— Звучи като план.

Той я накара да седне на пасажерското място, хвърли торбата на задната седалка, заобиколи колата и влезе в купето. Пропътуваха няколко преки в мълчание, после тя повтори предишния си въпрос:

— Какво правеше в къщата ми?

— Трябваше да говоря с теб.

— За какво?

— Спречквала ли си се с Крейтън в някакъв клуб снощи?

— Ох...

Той я изглежда.

— Това „да“ ли трябва да означава?

— Не съм признала нищо.

— Много благоразумно от твоя страна.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Дъг ми каза тази вечер, че си отказал да ги представляваш.

— Така е.

— Причината била, че си прекалено зает и не можеш да поемаш други клиенти. Само че той се съмнява в това.

— Съмнява се и не го приема. Знам го, защото днес следобед депозира хонорара ми по договора във фирмената сметка. Направи го чрез електронен трансфер, оставяйки хартиен шлейф широк една миля.

— Значи докато не върнеш парите му...

— Официално се водя негов адвокат. Или най-малко фирмата. Ефектът е същият — той спря пред знака на пресечката и я погледна.

— Което означава, че все още имаме конфликт на интереси.

Те задържаха очи няколко минути, после той се извърна и отново потегли.

— Щом случаят е такъв — каза тя, — тогава защо си дошъл тук?

— Не исках да звъня.

— Заради записването на разговорите ли?

Той сви рамене.

— Не вреди човек да е предпазлив. За всеки случай. Както и да е, след сблъсъка ти с Крейтън в нощния клуб той дойде у дома неканен. Вбеси ме и му го казах. Направо му излезе пяна на устата. Обвини те,

че го дебнеш, каза, че страдаш от посттравматичен стрес и че може да го изложиш на опасност.

— Това е абсурдно.

— Наистина ли си го дебнела?

— Разбира се, че не.

— И така съвсем случайно си се озовала в същия бар, същата вечер, по същото време и виж ти какво съвпадение — оказва се, че Крейтън също е там.

Тя погледна през страничния прозорец.

— Знам, че ходи в „Кристис“ и на подобни места. Проверих в няколко, преди да го намеря там.

— Защо си искала да го видиш?

— Да го сплаша.

— Е, успяла си. Той искаше да извадя ограничителна заповед срещу теб. Дойдох тази вечер, за да те предупредя.

Тя обърна глава към него.

— Искаш да кажеш, да ме заплашиш.

— Не, Джули, да те предупредя. Този разговор за ограничителна заповед е лудост, но има други адвокати, които биха го направили, за да смъкнат пари от Крейтън.

— И аз мога да поискам ограничителна заповед срещу него — сопна се тя. — Чакаше ме в подземния паркинг, когато си тръгнах след края на търга тази вечер.

— Какво?

— О, да. Опита се да ме плаши — тя му разказа какво се е случило, добавяйки горчиво: — Предполагам, че нахълтването му в къщата ми, за да разиграва фантазиите на болния си мозък не е било достатъчна отплата.

— Видя ли го?

— В гаража ли? Не. Но знам, че беше той. Повтори сцена от друг филм. Обсебен е от филмите.

— Да, знам. Подхвърли ми няколко цитата. Прилича на ходеща филмова енциклопедия.

— Така е. Сцената в гаража би могла да е от няколко различни филма, но заради запалката, предполагам, че е от „Цялото президентско войнство“.

— Или от „Дълбоко гърло“.

— Знаеш филма?

— Класика.

— Баща ми го използваше като урок за администрацията на Никсън. Той беше учител.

— По История за единадесети клас.

Тя го погледна с изненада, после присви очи.

— Откъде знаеш?

Той закара колата до един знак „Стоп“ през улицата срещу малък бутиков хотел на две преки от „Пийчтрий“, изключи двигателя и се обърна към нея.

— Нека изчакаме няколко минути тук, преди да влезеш и да видим дали някой те преследва.

— Никой не ме преследва — ядосано му се сопна тя. — Отговори на въпроса ми. Откъде знаеш какво е работил баща ми?

— Към фирмата имам сътрудник, който събира сведения.

Тя почервеня от ярост.

— За мен?! И защо? Страхувал си се да не съм заразена с венерическа болест? Можеше просто да ме попиташ!

— Джули...

— И какво друго научи от разследването?

— Че си направила докторат в Париж. И по-късно си се омъжила за неуспял художник.

— Който ме пребиваше — виждайки, че изражението му се промени, тя се засмя. — О, да не би детективът ти да го е пропуснал? Какъв срам. Това е най-пикантната част.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Очите му се бяха заковали върху лицето ѝ, гласът му бе тих, цялото му поведение подканяше към поверителност.

— Защо не? — изсмя се тя. — Изпращаш хрътката си да подуши наоколо, но току-виж той пропуснал нещо наистина пикантно. Не бихме искали това да се случи, нали?

По предното стъкло на колата закапаха едри дъждовни капки. Удряха като истински топки за тенис.

— Бях в Париж почти от година, когато срещнах Анри. Мизерстващ художник, без пукнато пени и много несигурен в себе си. Била съм неговата муза, каза той. По време на пикници с вино и хляб се шегуваше, редейки стихове за това как красотата и чистотата на

душата ми биха го вдъхновили да нарисува шедьоври — тя се усмихна слабо. — Дори безсмислиците звучат мелодично, когато ги произнасят на френски. Всичко беше много романтично, бохемско и страстно.

Оженихме се. Аз работех в една галерия, където той рисуваше. Постепенно започна да пие повече, отколкото да рисува. Водеше вкъщи пияни приятели. Те утешаваха измъчената му душа и му помагаха да отхвърля съмненията в себе си. Имах за тях много пониско мнение, отколкото той.

Романтиката в отношенията ни скоро избледня. Животът ни започна да става по-скоро западнал, отколкото бохемски. И страстта му да ме рисува се видоизмени в страст да ме малтретира. Само вербално, но караниците ни бяха жестоки. Оставяха ме с чувството, че съм слаба и наранена, сякаш бях физически малтретирана.

Всеки път, когато Джули се връщаше към онези дни, не можеше да си се представи в онази ситуация. Паметта ѝ би могла да промени декора, но тя не би могла да се види като участничка в долнопробната сцена. Това бе толкова далеч от сегашния ѝ живот, че приличаше на нощен кошмар, който някой друг е сънувал.

— „Да спиш с врага“ — произнесе тя тихо. — Така се казваше филмът, който не можех да си спомня — капките по стъклото се увеличиха. Станаха по-едри. По-силни. По-мокри. — Един ден се прибрах вкъщи от работа и заварих Анри в леглото с жена, една от онези, мръсните пияници, с които се заобикаляше и които поддържаха самоувереността му. Тя явно е била по-състрадателна муза.

Но, разбира се, той не спираше да повтаря, че той е засегнатата страна. Че ако съм го подкрепяла повече, ако не съм била толкова вискателна, толкова критична... — тя спря и направи безпомощен жест. — Схващаш, нали? Обвиняваше ме, че аз съм виновна, задето е алкохолик, прелюбодеец и пораженец. Когато възразих, ме удари.

С тъглчето на очите си тя видя как Дерек стиска юмрук.

— Само веднъж — каза тя, — но беше достатъчно. Обадих се на полицията и го арестуваха. По-късно се отказах от обвиненията, но подадох документи за развод. Той отказа да приеме, че го изоставям. Разкайваше се, молеше ме да се върна обратно. Щял да работи, да ми бъде верен, да спре да пие... — тя си пое дъх. — Не искам да ти досаждам с подробностите, господин Мичъл. Ако те интересуват, можеш да възложиш на детектива си да копне по-надълбоко. За да

обобща; бях в калта и имах неприятности, когато се опитах да се измъкна от нея.

— Пол Уилър те е спасил?

— Да — тя се обърна към него. — Той ме измъкна от тинята, в която бе затънал животът ми, и ме изведе на нов път. Нещо друго, което искаш да знаеш? — тя очакваше повече въпроси относно брака си или Пол.

Той я изненада.

— Защо толкова силно мразиш Крейтън?

— Запознал си се с него и ме питаш? На теб харесва ли ти?

— Неуместен въпрос.

— Не и от моя гледна точка.

— Защо си толкова сигурна, че е нахълтал с взлом в къщата ти онази вечер?

— А ти защо си сигурен, че не е?

— Не съм. Не знам. Но ти изглеждаш убедена. Защо?

Тя скръсти ръце, облегна се на вратата на колата и го изгледа преценяващо.

— Мислех, че адвокатите никога не задават въпрос, на който вече не знаят отговора.

— При кръстосан разпит.

— Точно така се чувствам.

— Нима?

— Да.

Той не отстъпи.

— Не си харесвала Крейтън от времето, когато си се запознала с него?

— Да, но Пол ми беше казал разни неща, така че бях подготвена да не го харесам. Той се оказа достоен за най-ниските ми очаквания.

— Имало ли е някакъв специален случай или събитие, което те е настроило срещу него?

Тя наклони глава.

— Що за въпрос е това, Мичъл?! Такъв, на който знаеш отговора? Или такъв, на който не знаеш?

— Интересно ми е.

— Не ти вярвам.

— Не вярваш? Глупости — той се ухили и каза с ласкателен тон:
— Имам такова честно лице.

— Не ми е приятно да те разочаровам, но усмивката ти е всякаква друга, само не и честна. Усмивка на безскрупулен картоиграч с четири аса в ръкава.

Той се засмя.

— Обиждали са ме и по-лошо — изчака малко и каза: — Само още един въпрос. Носиш черно, защото си в траур ли?

Внезапната смяна на темата я смути. Кое то той видя и се възползва от него.

— Всеки път, когато те видя, си облечена в черно. В самолета — черен костюм. Освен блузата. Цвят слонова кост. С перлени копчета. Малки, кръгли перлени копчета.

Спомняйки си бързината, с която ги беше разкопчал, тя пламна в червенина.

— В галерията — черна рокля. Тази вечер пак — очите му се плъзнаха от дълбокото ѝ V-образно деколте към подгъва и обратно. — Очертаваща фигурата и секси, но отново черна. Заради Уилър ли?

— Заради това, че обичам да нося черно.

— Отива ти. Тази вечер изпъкваше сред толкова много цвят.

— Като например смарагдовозелено — тя се поколеба, после каза: — Жената е чудесна, между другото.

— Да, така е.

— Знае ли, че си дошъл при мен, след като си я оставил вкъщи?

— Не.

Минаха няколко минути и настроението в колата се промени. Сякаш въздухът се смени. Или по-скоро не. Изведнъж стана задушно и неподвижно.

— Трябва да тръгвам — въпреки че се пресегна към дръжката на вратата, тя не я отвори. Навън валеше здраво. През улицата портиерът на хотела влезе във фойето на сухо. — Бях чувала за това място, но никога не съм идвала.

Логото върху навеса представляваше буквите К и Х, преплетени и изписани със златно. „Коултър Хауз“. Така се беше казвала сградата през миналия век. Преди няколко години инвеститори я бяха превърнали в изключително скъп хотел, който задоволяваше изискванията на хора с платинени карти.

— Приятен е — каза Дерек. — Малък, но елегантен. Изключително обслужване — забелязвайки любопитния ѝ поглед, добави: — Водил съм тук клиенти, които не са от града.

В този миг проблесна назъбена светкавица, последвана от оглушителен гръм. Те гледаха следите на бурята по небето и слушаха как дъжда се сипе по покрива на колата, но никой не помръдна, нито каза нещо. Стъклата се запотиха.

След известно време той попита:

— Разпозна ли мъжа на снимката?

— Онзи във фоайето на „Молтрие“? Не. Дори и на последната поредица от снимки.

— Поредица? — вдигна вежди той. — Видях само една снимка.

— Появява се на видеото на охранителната камера дни преди обира — тя му разказа, че Кимбол и Санфърд са ѝ занесли в галерията тази сутрин серия от снимки. — Една от снимките е доста ясна, но все пак не познавам този човек. Нито Дъг, нито Шарън го познаха.

— Крейтън също, предполагам.

— Сигурен ли си?

— Лично аз му показах снимката, Джули. Наблюдавах лицето му внимателно, а съм наистина добър в това да разчитам реакции. Такава нямаше.

— Разбира се, че няма да има! Той знае, че търсиш такава. Не виждаш ли, че играе роли? Той...

Тя се спря. Засега той бе адвокат на Крейтън. И сигурно вече се питаше дали нейните твърдения срещу племенника на Пол не се дължат единствено на прекомерна антипатия, иначе защо щеше да я пита за това?

— По телевизията тази вечер ще покажат снимката на мъжа — завърши тя.

— Може би това ще раздвижи нещата.

— Може би. Междувременно детективите се отплеснаха в съвсем друга посока.

— В каква друга посока?

— Това, че аз съм тази, която е нагласила нещата така, че Пол да бъде убит в асансьора — когато той не каза нищо, тя попита: — Да не би да си глътна езика?

— Да-а. Направо онемях. Не съм очаквал.

— Нито пък аз.

— Какво, по дяволите, ги е накарало да мислят така?

Тя му разказа как не се е подчинила на нападателя.

— Очевидно фактът, че не съм коленичила веднага, ме е поставил начело в списъка със заподозрените.

— А ти защо не коленичи?

— Защото се опитвах да надникна зад слънчевите очила и маската и да разбера дали не е Крейтън.

— Не е бил той.

— Чух го милион пъти досега.

Между тях отново надвисна мълчание, което само подчертаваше бурята от емоции. Най-после той каза:

— Кога ще си получи картината?

— Утре ще ти бъде доставена. Макар че сигурно знаеш, че не струва парите, които плати за нея.

— Гледам на това като на инвестиция.

— Ще трябва да почакаш доста години, преди да се върне.

Той остана невъзмутим.

— Парите отидоха за добра кауза. Освен това исках тази картина.

— Независимо дали любовницата ти я одобрява или не.

— Приятелка ми е — каза той спокойно.

— Не е моя работа.

— Тогава защо повдигаш въпроса?

Тя не отговори.

— Линдзи и аз се запознахме, когато тя и най-добрият ми приятел от юридическото училище, се сгодиха — каза той. — Бях им кум на сватбата и кръстник на сина им Джаксън. Скоро след кръщенето на Джаксън приятелят ми загина. Катастрофа на Осемдесет и пето авеню сутринта в най-натоварения час. Двамата с Линдзи си помагахме един на друг да преживеем станалото и продължихме да разчитаме на приятелството помежду ни. Понякога, както например тази вечер, е добре да има кой да я придружи на подобно събитие. А причината да не знае, че съм тук с теб, е, че колкото и да сме близки, нямам представа как изглежда гола.

Джули си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Е, определено успя да ме накараш да се почувствам гадно. Това се опитваше да постигнеш, нали?

Той затвори очи и като се намръщи строго, разтърка челото си.

— Да, това се опитвах да постигна.

— Защо?

Той отпусна ръката си и я погледна.

— Защото нито веднъж не се обърна към мен на първо име, а наистина би ми харесало. Защото точно сега официално аз съм адвокат на семейство Уилър. Защото обвини един от тях в няколко углавни престъпления, които ни поставят от двете страни на един юридически процес. Защото е недопустимо и неетично да сме сами. Защото изнамерих причина да дойда в къщата ти тази вечер, така че да можем да бъдем сами. И защото ми е адски трудно да държа ръцете си далеч от теб и не мога да мисля за нищо друго, освен за това какво има под тази рокля.

Като задвижен от пружина, той се пресегна през таблото и плъзна ръката си по тила ѝ, обръщайки лицето ѝ към себе си.

— Защо ми причини онова в самолета?

— Знаеш защо.

— Знам онова, което ти ми каза.

— Това беше.

— И нямаше никаква друга причина?

— Не.

— Лъжеш.

Устата му запечата нейната, устните му потъркаха нейните и ги разтвориха, езикът му докосна нейния и тя почувства как се разтапя.

Целувката беше съвършена и дълбока, еротична, не завършек на нещо, а прелюдия, предчувствие на онова, което би могло да се случи, ако тя не го спре.

Освобождавайки се, тя промърмори:

— Моля те, не ми го причинявай. Моля те, недей — но в момента, в който прошепна молбата, устните ѝ се движеха срещу неговите в очакване на още.

Целунаха се отново, устните им се сляха страстно. Той докосна тила ѝ с върховете на пръстите си, след това ръката му се спусна към гърдите ѝ и я погали през плата на роклята.

Тя простена и в опит да се възпротиви, изви настрани главата си.

— Недей.

Палецът му я погали, предизвиквайки очаквания отговор, който тя усети от зърната на гърдите до утробата си. Шокирана от себе си, го отблъсна:

— Не, Дерек!

Той я пусна мигновено и седна отново на седалката си, като я гледаше с неразбиране и дишаше тежко.

— Е, това поне те накара да произнесеш името ми.

Тя хвана бравата на вратата и я дръпна силно. Прекрачи бързо, кракът ѝ се заплете в дългата рокля. Игличките на шибация дъжд се забиваха в голата ѝ кожа. За минути косата и роклята ѝ подгизнаха. Тя отвори задната врата и се пресегна за брезентовата торба.

— Благодаря ти, че ме докара.

Дерек я гледаше как притичва през улицата и се спъва в роклята си, как най-накрая я хваща с ръка, събира я и я вдига към коленете си. Портиерът я видя в този миг и изтича да я посрещне с отворен чадър. Двамата влязоха през въртящата се врата.

Дерек пусна една ругатня. Искаше му се да запали двигателя и да се понесе със свистене на гумите, да ѝ покаже колко е ядосан.

Знаеше, че би подхождало на тийнейджър, но се чувстваше неопитен и незрял като ученик. Наведе се напред и предното стъкло се запоти. Усети таблото. Това беше успокояващо. Беше зряло.

Беше глупост, ето какво беше!

Не можеше да повярва, че е паднал дотам. Но когато се замисли за обхваналото го чувство на безсилие и отчаяние, внезапно го осени, че тя също изглеждаше нещастна като него, и като него жадна за друг вкус, за друга ласка.

Бяха го движили инстинктите му и той бе вкусвал и галил, и — мътните да го вземат, ако не беше сигурен, че тя също бе искала той да го направи. Не можеше да се заблуждава. Не и два пъти. В самолета и тази вечер тя бе устремена към него, както той към нея. С мъртъв любовник или не, но тя искаше него.

Или пък беше пълен идиот, а тя — интригантка, каквато я бе описал Крейтън? Възползваше се от всяка възможност да дискредитира племенника на Пол, дори стигаше дотам да го обвини, че той стои зад убийството. Безспорно Крейтън бе високомерен и

арогантен кучи син, но средата му бе такава. Не можеш да израснеш сред такова богатство, без да развиеш силно чувство за всемогъщество.

Но дали Крейтън беше престъпник? Човек, който ще тръгне да плаши една жена на паркинга и ще нахълта с взлом в къщата ѝ само за да я накара да си помисли, че се е побъркала? Беше ли способен да организира тайно убийството на собствения си чичо?

Едно нещо безпокоеше Дерек особено силно. До този момент поведението на Крейтън беше неприятно, но нямаше причина да вярва, че той е виновен за престъпление. Докато Джули... Сам знаеше от първа ръка на какво двуличие е способна. Дали нещата стояха така, както бе казал Крейтън? Беше ли тя просто една презряна жена, внезапно съзряла възможност да си отмъсти на мъжа, който я бе отхвърлил?

Би могъл да бъде изтъкнат аргумент, че щом е показала на племенника на Пол Уилър, че иска да прави секс с него, при условие, че Уилър е бил наблизко, тя не би могла да има никакви угризения да се чука с напълно непознат в тоалетната на самолет само две седмици, след като любовникът ѝ е бил затворен в ковчега.

В съзнанието на Дерек още звучаха думите на Крейтън: „Би се чукала и с куче, стига да има полза“.

Ариел Уилямс набра горещата телефонна линия три пъти и три пъти затвори. Подпря чело на перфорираната метална поставка на телефонния автомат и избърса потните си длани в джинсите.

Не искаше да го прави. Не искаше да се замесва в това. Въпреки че бе излязла посред нощ в бурята да търси уличен телефон, така че да не могат да я проследят откъде се обажда, все пак се страхуваше, че някоя чудодейна високотехнологична система, използваща сателит или нещо такова, би могла да доведе полицията право при нея.

Не ѝ трябваше друг шок тази вечер. Стигаше ѝ това, което преживя, когато само часове след като Били ѝ бе позвънил, дишайки тежко, снимката му цъфна на екрана на телевизора ѝ. Беше изпуснала лъжицата в купичката си със сладолед с парченца шоколадови бисквитки, мислейки си, че очите ѝ правят някакви номера. Толкова ли вездесъщ бе, че го виждаше във всяка сянка и зад всяко дърво?

Снимката беше неясна и не на фокус. Той беше направил нещо странно с косата си. Крещящото му облекло бе заменено от съвсем обикновени дрехи. Но нямаше никакво съмнение, че това е Били Дюк. Полицията го търсеше във връзка с обир и стрелба с фатални последици, разпитваха всички за информация, която веднага да публикуват.

Тя звънна на Керъл да сподели тревогата си, а приятелката ѝ я убеди да не прави нищо, поне не и преди да преспи и да обмисли последствията от замесването си.

— Той сега е проблем на другото.

Тя напомни на Ариел за допълнителните ключалки в къщата, което по някакъв начин успокои паниката ѝ. Но не и съвестта ѝ. Ядеше я отвътре, докато най-накрая не издържа. Въпреки съвета на Керъл, Ариел знаеше какво трябва да направи.

И ето я сега тук.

Тя неспокойно погледна през мръсното стъкло на телефонната кабина, една от няколкото, останали в целия град.

Дъждът беше пороен, светкавиците — ужасни. Всеки път, когато разцепеха небето, тя се свиваше. На улицата имаше няколко коли. Не беше нощ, в която човек вижда причина да излезе, колкото и важна да беше.

Макар и вече да бе решила да направи каквото ѝ диктува съвестта, тя продължаваше да се опитва да убеди сама себе си, че може да изчака до сутринта, и тогава да се обади на горещата телефонна линия. Дотогава някой друг вече можеше да е идентифицирал Били. Може би щеше да чуе по сутрешните новини, че вече е бил задържан от полицията, което щеше да я освободи от отговорността ѝ.

Ами ако никой не го разпознаеше? Ако наистина е бил замесен в убийството на Пол Уилър? Беше длъжна да съобщи онова, което знаеше и трябваше да го стори веднага. Уилър беше известен човек, участваше в безброй благотворителни акции. Не го познаваше лично, разбира се, но от онова, което бе чела и чувала за него, изглеждаше честен и високоуважаван мъж. Но без значение какъв беше и колко пари имаше, никой не заслужаваше да бъде убит.

Тя бе видяла онази дама по телевизията, тази, която е била с Пол Уилър, когато са го застреляли; бе видяла колко съсипана е от това, че е загубила човека, когото обича, по такъв жесток начин.

Не заради гражданския дълг, Ариел трябваше да го направи заради горката жена.

Тя се застави да набере отново телефонния номер.

Само след три позвънявания ѝ отговори дежурната полицайка, която се представи по име, но звучеше отегчено. След като телевизията бе излъчила новината, сигурно вече не можеше да каже колко откачалки се бяха обаждали. Вероятно очакваше, че и Ариел е някоя от тях.

— Извинете, с вас ли трябва да говоря за човека на снимката? Онзи, дето го показаха по телевизията тази вечер?

— Да, с мен. Името ви, ако обичате.

— Името ми не ви трябва.

— Не се тревожете, анонимността ви ще бъде запазена.

— Името ми не ви трябва — възрази Ариел. — Но ако искате да го хванете, мога да ви помогна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Додж се беше облегал на стената в коридора извън съдебната зала, когато Дерек се появи. Детективът изглеждаше нетърпелив и отчаяно се нуждаеше от никотин.

— Какво толкова прави вътре?

— Трябваше да убедя клиента си да приеме споразумението, което прокурорът предложи.

— Време за излежаване?

— Над две години — двамата влязоха в асансьора и прекратиха разговора, докато не напуснаха сградата на Върховния съд и Додж не запали цигара.

— За мъжа на снимката от охранителната камера... казва се Били Дюк.

— Кой го казва?

— Анонимно обаждане. Жена. С млад и разтревожен глас. Малко след полунощ, обаждането е проследено и е установено, че е от уличен телефон. Никой не я видял, щото всички магазини наоколо са били затворени в този час.

— Самотница, която е искала просто да си поговори с някого, или наистина е било сериозно?

— Повечето самотници звънят от къщи. От полицията са сигурни, че говори истината — Додж се изхрачи на земята и дръпна дълго от цигарата.

— Но?

— Но Щатският департамент за моторни превозни средства не е издавал шофьорска книжка на никакъв Били или Уилям Дюк, която да пасва. Един Уилям Уейн Дюк тук, в Атланта, излезе чернокож деветнайсетгодишен младеж. Уилям С. Дюк е бял. Той пък е на деветдесет и четири. На снимката не е нито един от двамата. Друг...

— Окей — прекъсна го Дерек, наясно, че информацията на Додж ще е пространна и подробна и ще отнеме много време. — Казано на полицейски език: къде се намира той?

— Още го издирват. Няма го в щатските, нито в окръжните данъчни регистри. Пуснаха го през националната база данни, търсят връщане на данъци, арести, шофьорски книжки. Междувременно Санфърд и Кимбол ще се срещнат със семейство Уилър и с Джули Рътлидж, за да ги питат дали знаят името и дали са чували починалия да го е споменавал някога.

— Малко съмнително, след като не разпознаха лицето му.

Додж сви рамене. Изстреля фасата на улицата и запали нова цигара.

— Замърсяваш.

— Осъди ме — той вдиша, издиша и погледна шефа си. — Е, адвокате, какво мислиш?

— Не знам. Мислех, че това ще е пълен провал, че ще се окаже, че е някой продавач на обувки от Кливланд, солиден гражданин, който може и да поскрива данъци, но не би убил и муха, още по-малко пък да застреля човек в главата от упор.

Дерек разтърка слепоочията си, след това сложи ръце на хълбоците, което правеше, когато е неспокоен.

— Вече не знам. Възможен ли е подобен сценарий? Може пък някоя самотница, някоя стара мома да се обажда с надеждата да попадне на младо ченге, което би проследило от кой телефон е обаждането и накрая да се окаже, че това е любовта на живота ѝ.

— Възможно е.

— Или пък този Били Дюк е стрелецът?

— Взе ми думите от устата.

Дерек взе клетъчния си телефон и провери за съобщения, след което набра номера на офиса си. Докато звънеше, Додж го попита какво иска да направи за него.

— Спри засега. Уведоми ме веднага, когато научиш нещо ново. Здравсти, Марлин — Дерек помахна с ръка на Додж и тръгна по тротоара в обратната посока, към паркинга, където бе оставил колата си. — Получи две години. Не, отива в графа „спечелено“. Можеше да е много по-тежко. Слушай, звънни, моля те, на семейство Уилър... Да, на двамата. На съпругата също. Уреди среща в моя офис... Кога? Колкото е възможно по-скоро.

Джули звънна на Кейт рано тази сутрин, като я помоли да мине и да я откара вкъщи от „Каултър Хауз“, обещавайки да ѝ обясни всичко, когато дойде. Кейт се изненада, когато я видя облечена в официалната рокля, с която бе на благотворителната вечер.

— Не е каквото изглежда — каза Джули, докато се настаняваше на пасажерската седалка. — Уверявам те.

Тя каза на помощничката си единствено, че токът в дома ѝ е спрял, и че макар бързо да са го пуснали отново, е решила да не остава вкъщи през нощта.

— Може би се е повредил някой трансформатор в квартала.

Кейт не я разпитва много, но се поинтересува защо Джули не е отишла със собствената си кола в хотела.

— Колата ми издава странен шум. Не исках да ми направи някой номер в бурята. Извиках си такси.

Кейт я погледна изпитателно.

— И електричеството, и колата? Сполетяла те е някаква лоша карма.

Джули се засмя пресилено.

— Сигурно.

Тя слезе на тротоара и каза на Кейт, че се налага да свърши някои неща, преди да отиде в галерията, но че ако ѝ потрябва спешно, може да я намери по телефона. Щом влезе в къщата си, тя телефонира на прислужницата, която идваше по график два пъти седмично, и я помоли ако е възможно да намине днес, като вземе и съпруга си, защото има да се преместват тежки мебели.

— Искам къщата да бъде напълно почистена. И всяка повърхност да бъде дезинфекцирана.

След половин час прислужницата и съпругът ѝ дойдоха. Джули седеше пред входната врата и ги чакаше. Чувстваше се некомфортно вътре сама, присъствието на Крейтън висеше във въздуха като влажна, зловонна мъгла.

Докато жената чистеше и подреждаше, Джули мина през всички стаи, търсейки нередности, които може да са ѝ убягнали миналата нощ. В трапезарията картините на стените бяха изкривени. Креслата в дневната бяха преобърнати. Тя откри няколко едва доловими промени, които само човек, живял в къщата, можеше да забележи.

Крейтън беше действал много умно този път.

Най-откровената му шега беше да остави няколко анатомично недвусмислени подобия на фалос сред кухненските прибори и илюстрираната готварска книга в чекмеджето на помощната масичка. Това я отврати, но беше доволна, че се е вслушала в интуицията си да провери всички чекмеджета, преди да остави чистенето и подреждането на прислужницата.

Тя сама изпра всички дрехи, а онова, което не можеше да изпере, събра, за да изпрати на химическо чистене. Тъкмо привършваше досадната работа, когато Кейт звънна.

— Току-що разговарях с детектив Кимбол. Тя и Санфърд искат да се срещнете.

— Кога?

— Колкото може по-скоро, каза Кимбол. Обещах ѝ да ти предам веднага.

— За какво става дума?

— Не ми каза. Предложи те да дойдат. Добре ли е? Казах, че ще ѝ се обадя.

— Нека ми дадат един час.

Детективите бяха вече в „Ше Жан“, когато Джули пристигна. Там я чакаше и адвокатът ѝ, на когото бе звъннала веднага щом приключи разговора с Кейт. За късмет се бе оказал свободен.

— Запознахте ли се? — попита тя.

Детективите смотолевиха кисело по един поздрав, докато се ръкуваха с Нед Фултън, който ѝ бе препоръчан от юриста в корпорацията на Пол.

— Това не е разпит, господин Фултън. Присъствието ви е излишно — каза полицайката.

— Клиентката ми не смята така — отвърна той любезно. — Не и след многозначителните изявления, които сте направили вчера.

Кимбол направи кисела физиономия, но не каза нищо.

Санфърд мина право на въпроса.

— На горещия телефон получихме обаждане късно миналата нощ — обяви той. — Мъжът на снимката беше идентифициран като Били Дюк.

Двамата детективи, Кейт и Нед Фултън се обърнаха към Джули.

Нейната реакция беше просто вдигане на рамене.

— Това име не ми говори нищо.

— Сигурна ли сте?

— Не си длъжна да отговаряш — каза Фултън.

— Нямам нищо против да отговоря. Не познавам никого с това име.

— А Пол Уилър? — попита Кимбол.

— Ако е познавал, то никога не го е споменавал пред мен. Никога не съм чувала името.

— Може би променено? Бил или Уилям?

— Съжалявам, не — отвърна Джули. — Кой го е разпознал?

— Не знаем — Санфърд не беше доволен, че е принуден да го признае. — Отказала е да се представи.

— Отказала? Значи е жена?

Кимбол кимна.

— Накратко, каза, че видяла снимката по телевизията и е познала мъжа. Оставила е името му на дежурната и е затворила. Проследихме обаждането до уличен автомат и веднага там бе изпратена полицейска кола, но когато са стигнали, вече нямало никой. Улицата била пуста.

Джули се замисли за миг.

— Възможно ли е да е било фалшиво обаждане?

— Възможно е — кимна Санфърд. — Но дежурната, която е свикнала да ѝ се обаждат какви ли не откачалки, смята, че случаят не е такъв. Гласът на жената бил млад и звучала уплашено. Задъхано. Като че ли е разтревожена. Продължихме да търсим до съмнало.

— И? — вдигна вежди Фултън.

— Досега нищо — промърмори Санфърд.

Кимбол продължила да прави изтощителни усилия да открие Били Дюк, но нито едно от тях не се увенчало с успех.

— Ще разширим търсенето и ще видим какво ще излезе. Дори и да го намерим, това не означава, че е нашият човек.

Нед Фултън пристъпи напред.

— Госпожица Рътлидж каза, че не познава този мъж нито по име, нито по лице. Има ли нещо друго?

Детективите размениха тихо няколко думи и Санфърд каза:

— Предполагам, че засега това е всичко — той погледна Джули и добави: — Разбира се, ако си спомните нещо...

— Искам повече от всеки друг убиецът да бъде намерен, детектив. Ако мога да помогна с каквото и да е, повярвайте ми, ще го сторя.

Когато си тръгнаха, Кимбол явно реши да прояви човечната си страна, и я попита как е завършила благотворителната вечер.

— Успешно ли мина? Дъждът не спря ли хората?

— За щастие, заваля едва когато събитието приключи.

— Добра посещаемост, значи?

— Много добра, да.

— Донесе ли ви картината толкова, колкото се надявахте?

Джули произнесе тихо:

— Всъщност, много повече.

Кимбол се плъзна на пасажерската седалка на полицейската кола без опознавателни знаци. Санфърд запали двигателя и потеглиха.

— Е, какво мислиш? — погледна го тя.

— Мисля, че случаят е прецакан.

— Това ли е професионалната ти оценка? Това ли се каниш да кажеш на шефа, когато ни извика да обясним докъде сме стигнали в разследването?

— Защо ѝ е да наема адвокат?

— Звучиш раздражено.

— Горещо ми е.

— Включи климатика тогава — той го направи и тя нагласи вентилатора да духа към него. — Сега по-добре ли е?

— Защо ѝ е да наема адвокат? — повтори той, но вече с обичайния си спокоен тон.

— Защото така правят умните хора — отвърна Кимбол.

— Ти не би ли го направил?

Той вдигна рамене несигурно.

— Внимателна е. Това не означава, че е виновна.

— Нито пък, че е невинна.

— Истина е — тя въздъхна. — Но се увличаме, Хоумър. Струва ми се извратено да се мисли, че всъщност тя е уредила Уилър да бъде

застрелян. Първо: сигурна съм, че е била влюбена в човека. И второ: не изглежда такъв тип.

— Какъв „такъв тип“?

— Ами такъв, който би нагласил убийство.

— Мислиш го само защото е културна и добре облечена.

— И разсъждаваме над такава възможност единствено защото нямаме нищо по-добро.

— Имаме този Били Дюк. Добре де, нямаме го. Знаеш отлично какво имам предвид.

Санфърд мина още една пряка в пълна тишина. Хванат от светофара, той попита:

— Защо според теб се сви, когато я попита за снощния гуляй?

Тя се засмя.

— Свила се е? Това е нещо ново.

— Гласът ѝ се понижи, отмести очи. Изглеждаше притеснена.

Питам се какво се е случило.

— Да не би да мислиш, че лъже? Защо ѝ е да лъже за благотворителна акция, за картина?

— Не че лъже, просто...

Прекъсна го звъненето на телефона на Кимбол.

— Не си забравяй мисълта — тя откопча телефона от колана си и го отвори. — Кимбол — очите ѝ се стрелнаха към Санфърд. — Здравейте, госпожице Фийлдс. Кейт.

Санфърд се обърна към нея толкова бързо, че вратът му изпука. Веждите му се вдигнаха от изненада и любопитство.

Кимбол слуша известно време, след което промърмори:

— Аха... аха — след малко каза: — Разбира се. Кога искате да дойдете? Добре. Там ще сме — тя затвори телефона.

— Помощничката на Джули Рътлидж? Тази Кейт Фийлдс?

— Същата. Искала да говори с нас за нещо важно.

— Каза ли за какво?

— Аха. Ти излезе прав. Шефката ѝ е разтревожена.

— Прекрасен е!

— Прекрасна — поправи я Дерек. — Казва се Маги.

— Здравсти, Маги — Шарън Уилър се наведе и почеса Маги зад ушите. — Никога не съм имала куче, но кучетата винаги ме харесват.

Двамата с Дъг Уилър бяха дошли в офиса на Дерек преди няколко минути. Дъг ги бе запознал на благотворителната вечер. Шарън бе красива по онзи благовъзпитан начин, с който се отличаваха южняшките красавици от богати семейства. Само че под красивата външност нямаше нищо. Дерек усети, че тя се смее дори когато не схваща шегата. Представи си я как е минавала през живота, чувствайки се малко объркана, но с времето се бе научила да прикрива несигурността с умел чар.

Дерек предположи също, че Дъг е свършено наясно с липсата на качества у жена си, но че я обича въпреки всичко. С нежна усмивка я гледаше как гали лабрадора.

— Защо не си вземем куче?

Тя му се усмихна.

— Много бих искала.

— А, групата е вече тук — Крейтън връхлетя вътре през вратата, която Марлин му отвори. — Здравейте майко, татко. Господин Мичъл — той събра токове, тропна и поздрави отсечено Дерек. — Явявам се, както наредихте, сър.

На Дерек му се искаше направо да го простре на пода и да го влачи до Китай.

— Вие ли сте нахлули с взлом в къщата на Джули Рътлидж снощи?

От родителите на Крейтън се изтръгнаха изненадани възклицания, но Дерек ги игнорира. Фокусира се върху Крейтън. Младият мъж го гледа в продължение на няколко секунди, после извърна глава и погледна през рамо. Огледа се, и като имитираше перфектно Де Ниро, каза:

— На мен ли говорите? Говорите на мен?

— Отговорете на въпроса.

Крейтън се засмя.

— О, сериозен сте. Бях сигурен, че се шегувате.

— За какво става дума, господин Мичъл? — поиска да знае Дъг.

Дерек задържа спокойния поглед на Крейтън още няколко секунди, след което се обърна към Дъг.

— Няма значение. Обикновена шега. Причината, поради която ви извиках тук, е да ви дам последен съвет. Безплатен съвет, защото върнах всичките ви пари — той спря за малко, после продължи: — Ако някой от вас познава този мъж на снимката, който е идентифициран като Били Дюк, трябва да съобщи в полицията веднага.

— Вече им казах, че не го познавам нито по име, нито по лице — раздразнено го прекъсна Дъг. — Можех да ви кажа това и по телефона — изглеждаше ядосан, че са го откъснали от работата, без да е необходимо.

— Вече не вярвам на телефонните ни разговори, господин Уилър — каза Дерек. — Исках да ви видя лично, така че да няма недоразумения и недоразбрани неща. Въпреки огромната сума, която депозирахте по сметката ми, няма да действам като ваш адвокат. Нито колективно, нито индивидуално.

Шарън изглеждаше обърквана, а Дъг — обиден. Лицето на Крейтън остана неутрално.

— Това ли е безплатният ви съвет? — изсъска Дъг.

— Рано или късно полицията ще открие този Били Дюк, ако това изобщо е истинското му име. Може да излезе, че е напълно безобиден, образец на честен гражданин. Или пък, че е свързан със смъртта на вашия брат. Ако е така, ако е имал някакви сделки с Пол или с „Уилър Ентърпрайзиз“ и знаете, по-добре е да съобщите незабавно в полицията, отколкото сами да стигнат до това, след като са направили връзката.

Дъг погледна към съпругата си, която мигаше с празен поглед, после към Крейтън, който каза:

— Казах на двамата детективи — които прекъснаха масажа ми, между другото — че никога не съм виждал този тип, никога не съм чувал за никакъв Били Дюк — той направи физиономия. — Само селското му име... Искам да кажа, извинявайте. Дюк презимето му ли е или фамилията? И как е: Били Дюк Смит? Или Били Джо Дюк?

Шарън изхихика.

Дъг погледна часовника си.

— Имам съвещание. Това ли е всичко, господин Мичъл?

Дерек пристъпи напред и подаде ръка.

— И отново, съжалявам за случилото се с брат ви. Надявам се да заловят извършителя скоро. А на вас — късмет.

Дъг стисна ръката му отривисто, след това побутна жена си към вратата. Крейтън ги последва.

— Искам да разменим няколко думи насаме, Крейтън.

Обръщайки се назад, младият Уилър погледна така, сякаш искаше да каже на Дерек да се гръмне. След това се усмихна любезно.

— Няма проблеми.

Дъг не можа да сдържи притеснението си.

— За какво ще говорите насаме?

— Една дреболия, за която споменах на господин Мичъл преди няколко дена — отвърна Крейтън и целуна майка си по бузата. — Вкъщи ли ще си през останалия следобед? Ако е така, ще се отбия.

— О, чудесно. До скоро, скъпи.

Те излязоха. Крейтън се обърна към Дерек и изпърха с мигли.

— Целият съм ваш.

Дерек тръгна към него и спря на сантиметри. Заговори с нисък, но отчетлив глас.

— Боклук. Задник, изтъкан от арогантност.

— На мен ли говорите?

Дерек не му обърна внимание, знаейки, че отговорът ще даде на тази мижитурка точно това, което целеше.

— Още един безплатен съвет.

— Виж ти! Поласкан съм.

— Щях да забравя онази глупост с ограничителната заповед, ако бях на ваше място. Не забравяйте поговорката: „Волът рие — на гърба му пада“. Особено след разиграните сцени от „Дълбоко гърло“ в подземния паркинг.

Крейтън поклати леко глава.

— Може ли да ми разясните за какво говорите?

— Джули Рътлидж ви обвинява, че сте я изплашили в подземния паркинг миналата нощ, когато си е тръгвала от благотворителната вечеря в общинския център. След това се е прибрала вкъщи и е била сигурна, че някой е влизал, разместил е нещата, разигравайки шега, която никак не е забавна.

— И вие разбрахте за всичко това... по какъв начин?

— Купих картината, с която тя участва в търга. Обади ми се тази сутрин да ми благодари — Дерек изпита гордост от себе си, че е способен да излъже, без да му мигне окото. — Това не беше най-

сърдечната, най-любезна благодарност, която съм получавал. По-скоро по задължение. Миналата вечер ѝ бях представен като вашия семеен адвокат. Изглежда мнението ѝ за вас не е по-високо от това, което вие имате за нея.

— Казах ви причината.

— Да, тя също. Но и тя не спомена нищо добро за вас, така че на кого да вярвам? На вас ли? На нея ли? Или на нито единия?

— Нека ви задам един въпрос, господин Мичъл. Вие видяхте ли с очите си инцидента в гаража? Подала ли е оплакване в полицията за нахлуване в къщата ѝ с взлом?

Дерек не каза нищо.

Крейтън се ухили самодоволно.

— Десет на едно, че не го е направила. Защо ли? Защото е нямало подобно нещо. Колкото до това, че съм се размотавал в гаража, това дори не подлежи на дискусия. Не схващате ли? Разказва откачени истории и хвърля семената на съмнението в съзнанието ви по същия начин, както го направи с двамата детективи. Тази жена ме мрази. И това датира от онази случка в избата — той се засмя късо. — Сега, като се замисля, сигурно би било по-добре просто да я оставя да ми направи свирка.

Яростта, която се надигна у Дерек бе толкова силна, че той едва успя да я овладее.

— Колкото повече неща казвате, толкова повече се питам дали историите на госпожица Рътлидж за вас са чак толкова откачени.

Крейтън хвърли на Дерек самодоволна усмивка, с която искаше да покаже, че това наистина вече го отегчава.

— Джули лъже. Лъже, за да поддържа обвинението, че съм имал нещо общо със смъртта на чичо Пол. Което е абсурдно поради причини, които вече дискутирахме и което, честно — започва вече да ми досажда. А сега, след като скъсахте нашите професионални отношения, не се нуждая от разрешението ви да си изляза, нали?

Дерек задържа погледа му няколко секунди, след което вдигна ръце встрани, като че ли се предава, и отстъпи назад. Крейтън поклати глава и се изсмя кратко, преди да излезе бързо през отворената врата.

— Първо искам да кажа, че се чувствам ужасно — Кейт Фийлдс завъртя кърпичката в потните си ръце. Погледна Робърта Кимбол и Хоумър Санфърд и всеки от тях кимна, че добре я разбира.

— Обичам Джули — продължи тя. — Винаги е била добра с мен. Даде ми тази работа веднага след колежа. Гласува ми такова доверие и не само като на служител, но и като на приятелка. Не бих направила или казала нищо, което да я нарани.

— Ние не изпитваме лоялността ви към госпожица Рътлидж — каза Кимбол. — Но вие имате задължение към нас, като представители на закона, както и към самата себе си, да кажете истината.

— Разбира се, знам — Кейт подсмръкна в кърпичката. — Надявах се на чудо, молах се нещо да се случи, което да ме предпази от това да ви кажа.

— Да ни кажете какво? — приведе се напред Санфърд. — Подсказали сте на детектив Кимбол, че госпожица Рътлидж не е била напълно искрена с нас.

— Не го знам със сигурност — тя премести поглед от единия към другия. — Но тя... може би знае повече, отколкото ви казва.

— Повече за какво? — притисна я Кимбол. — За стрелбата?

Кейт поклати глава и преглътна мъчително. Запита се за хиляден път дали трябваше да го прави и отново стигна до заключението, че да, трябваше. Съвестта ѝ нямаше да я остави на спокойствие.

— Истината за този мъж, Били Дюк.

Двамата детективи размениха погледи, което мигновено я накара да съжали, че е споделила онова, което знае.

— О, моля ви, не я подозирайте в конспирация или нещо подобно. Тя не би могла да има нищо общо със смъртта на господин Уилър. Категорично. Тя го обичаше. Вие не знаете, не можете да си представите какво имаше между тях. Те бяха напълно, тотално посветени един на друг — сълзите, които тя се опитваше да преглътне, потекоха от очите ѝ.

Кимбол ѝ подаде кутия с книжни салфетки.

— Кейт, знаем колко болезнено е за вас, но е жизненоважно да ни кажете какво знаете за госпожица Рътлидж и Били Дюк.

Кейт измъкна чиста кърпичка от кутията. След няколко започвания и спирания, тя успя да контролира хлипането си.

— Познах го от снимката първия път, когато я показахте на Джули. Поднасях ви еспreso, помните ли? Бяхте в ателието и...

— Сещам се — кимна Кимбол. — Как го познахте?

— Идвал е в галерията.

— Кога?

— Не съм сигурна за датата.

— След като господин Уилър е бил застрелян?

— Не. Няколко седмици преди това. Сигурна съм.

— Идвал е да се срещне с госпожица Рътлидж?

— Да.

Кимбол отправи очи към Санфърд, но бързо ги върна върху Кейт. Безмълвната комуникация между тях отново изглеждаше многозначителна, което я накара да се почувства още по-гадно заради това, че предава жената, която обожаваше повече от всички.

— Но Джули не се срещна с него.

— Отказала е?

Кейт поклати глава.

— Не, нямаше я. Той влезе и попита за нея. Казах му, че консултира клиенти в дома им и че не я очаквам да се върне за остатъка от деня. Предложих да му помогна. Той каза „не“, каза, че имал работа с Джули, и че щял да я хване по-късно.

Онова, което беше сдържала, сега най-после излезе от устата ѝ и тя се изпълни с облекчение. Поне можеше да се закълне, че никога не е виждала Джули и този Били Дюк заедно, да разговарят.

— Осъществиха ли контакт? — попита Санфърд.

— Не и доколкото аз знам.

— Идвал ли е пак в галерията?

— Никога повече. Не и докато аз съм била там, във всеки случай. И не изглеждаше като човек, който се интересува от изкуство. Не погледна нито една картина, не изглеждаше като човек, който е обсъждал с Джули някое платно и е дошъл отново. Не остави у мен впечатлението, че е потенциален клиент. Не прояви никакъв интерес към експонатите ни.

— Само към Джули.

Кейт кимна неохотно.

— Само към Джули.

— Тя някога споменавала ли е за него пред вас?

— Не, но аз не знаех името му до тази сутрин, когато ни казахте.

— Той обаче се държеше така, сякаш я познава?

Кейт се поколеба. Това бе въпросът, от който най-много се страхуваше.

— Ами, да. Нарече я на първо име, остави у мен впечатлението, че е някой, с когото тя се познава или с когото преди си е имала работа. И по начина, по който той каза, че щял да я хване по-късно, използва точно тези думи, прозвучаха неофициално, както нещо, което би казал някой познат. Не е ли така?

Детективите промърмориха утвърдително.

— Казахте ли й по-късно за посещението му? — попита Кимбол. Кейт кимна.

— Той не остави името си или визитна картичка, нито телефонен номер, така че единственото, което можах да й кажа беше, че я е търсил някакъв мъж, който е казал, че ще я открие по-късно. Тя не отдаде особено внимание на случката, аз също я забравих. И не се бях сещала за него до момента, в който не показахте снимката от охранителната камера. Познах го мигновено, но когато Джули ви каза, че не го познава, аз... аз...

— Вие си замълчахте — завърши Санфърд с обвинителна нотка в гласа.

— Не исках да я вкарвам в неприятности.

Санфърд попита:

— Ами сега?

— Какво имате предвид?

Кимбол се наведе към нея.

— Кейт, задържате ли друга информация, която би могла да й навреди?

— Не — когато я изгледаха със съмнение, тя добави: — Кълна се, че не! Всъщност, камък ми падна от сърцето. Въпреки... — долната й устна започна да трепери и тя усети напора на сдържаните сълзи. — Джули мина през ада от деня, в който господин Уилър умря. Надявам се, че след това, което ви казах, няма да направите нещата по-трудни за нея. Особено след случилото се миналата нощ.

Детективите се спогледаха озадачено, после се обърнаха към Кейт.

— Какво се е случило миналата нощ?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Къде отиваш, Маги? — клетъчният телефон на Дерек започна да звъни в момента, когато той оставяше купичката с храна на кучето на кухненския под. — Яж! — той погледна дисплея и отвори телефона. — Здравсти, Додж.

— Неподходящ ли е моментът?

Не че го беше грижа дали моментът е подходящ или не за шефа му. Когато имаше да съобщава новини, никога не чакаше удобно време, за да го направи.

— Току-що се прибрах вкъщи. Храня Маги. Какво има? — Дерек си извади една бира от хладилника и развъртя капачката.

— Току-що чух нещо интересно от един човек в полицейското управление.

— Санфърд и Кимбол са открили Били Дюк?

— Не, но е възможно да са попаднали на следа.

— Слушам.

— Изглежда има връзка между мистериозния мъж и Джули Рътлидж.

Дерек свали бутилката от устата си и внимателно я остави на кухненския плот.

— Как така?

— Ами така. Помниш онази млада жена, която работи за нея.

Дерек си представи хубавичката и наперена Кейт.

— Отишла е зад гърба на Джули Рътлидж на среща с двамата детективи.

Методите на Додж за получаване на информация може да бяха тъмни, но самата информация — никога. Тя бе винаги сто процента надеждна. Точно по тази причина Дерек усети, че му призлява.

Додж тъкмо казваше:

— Сърцето ѝ се късало, че трябва да наклепа шефката си. Раздвоена лоялност, както виждаш. Жената, която тя идолизира, срещу съвестта и гражданския дълг. На практика е трябвало да измъкват с

ченгел информацията от устата ѝ — Додж направи пауза. — Там ли си?

— Да, аз... Маги скимтеше, искаше да излезе навън и трябваше да отворя вратата и да я пусна. Продължавай.

— Ами, онова, което не ѝ давало мира, било, че е разпознала Били Дюк на снимката. Няколко седмици преди Пол Уилър да бъде застрелян, той дошъл в картинната галерия, собственост на госпожица Рътлидж. Тя не била там, но онзи попитал за нея по име и момичето твърди, че звучал сякаш е познат на шефката ѝ. Близък познат. Не споменал по каква работа я търси, казал само, че ще я хване по-късно, и си тръгнал.

Дерек нетърпеливо издърпа упорития възел на вратовръзката си. Потта се стичаше по гърдите му.

— Може да е бил клиент.

— Момичето не мисли така. Освен това би било дяволско стечение на обстоятелствата, не мислиш ли?

Да, мислеше го. Дерек можеше да допусне такива случайности, но журито основателно щеше да се усъмни.

— Как са реагирали Кимбол и Санфърд на тези новини?

— Тъй да се каже, пипали са с ръкавици, похвалили са момичето, че е направило правилното нещо. Но можеш да си сигурен, че са се хванали здраво за това и гледат любовницата на Уилър през силна лупа. О, и още нещо.

Исусе. И още ли имаше?

— Дреболия, но трябва да знаеш. Това момиче казало на детективите, че токът в къщата на Джули бил спрял снощи и че тя не била на себе си.

— В какъв смисъл „не на себе си“?

— Ами, държала се странно. Вършела особени неща. Останала си у дома тази сутрин. Кейт ѝ звъннала вкъщи за нещо рутинно по повод галерията. Прислужницата попитала дали онова, за което звъни, не може да почака. Казала, че Джули я кара да почисти цялата къща от пода до тавана. Че изхвърляла вещи наляво и надясно, дори един комплект кухненски кърпи направо от закачалката. Сувенири от Франция, които толкова харесвала, защото Пол Уилър ѝ ги е купил.

Добре де, но ако този комплект е бил подарък от него, не смяташ ли, че би трябвало да иска да го задържи? Ти нямаше ли да искаш?

Кейт е казала, че може би това е в резултат на мъката ѝ или закъсняла реакция на убийството на Пол, нещо такова, но с две думи, Джули не била на себе си през последните дни — това беше дълга реч за Додж. Той спря да си поеме дъх. — Какво мислиш, адвокате?

Ризата на Дерек беше станала на петна от стичащата се пот.

— Какво мисля аз няма значение. Вече не съм замесен. Казах на семейство Уилър днес, че трябва да си търсят друг адвокат.

— Занасяш ме.

— Не.

— Как така?

— Освен ако някой от тях, или пък всички, не бъдат обвинени, нямат нужда от мен.

— А ако някой от тях или всички те са обвинени?

— Фирмата няма възможност да вмъкне в графика си процес от такъв мащаб.

— Хм — изсумтя Додж с явно съжаление. — Това е пикантен случай, адвокате. Всичките тези мангизи. Всичкият този секс. А ще изскочат още мръсни подробности. Срамота е да стоим като външни наблюдатели.

— Аха. Но дори и да сме вън от това, бих искал да ме информираш за всяка клюка, която чуеш във връзка с Били Дюк и отношенията му с Джули Рътлидж. Дръж ме в течение.

— На твоите услуги — след това, след многозначителна пауза, Додж попита: — Искаш ли да ми кажеш защо?

Дерек се изсмя със сух, пресилен смях.

— Както ти каза, очаква се да изскочат още мръсни подробности. Детективът се изкикоти и затвори.

Дерек протегна ръка към бирата, но установи, че вече не му се пие и я изля в умивалника. Втренчи се в една точка и така потъна в мисли, че Маги трябваше едва ли не да издраци цялата задна врата, за да осъзнае той, че кучето иска да влезе.

— Съжалявам, момиче — той се наведе и я почеса зад ушите. — Кажи ми какво да правя, Маги. Умолявам те.

Изпълнен със задоволство, лабрадорът се плъосна върху хладните плочки на пода.

— Благодаря ти — той взе клетъчния си телефон от плота и набра един номер.

— Ало?

— Аз съм.

Джули не каза нищо известно време, след това колебливо произнесе:

— Добре.

— Може ли да се видим?

— Сега?

— В Атина. Има един италиански ресторант на „Клейтън“, точно на ъгъла с „Джаксън“.

— Къде...

— Близо до кампуса. Ще го намериш.

— Атина е на час път.

— В този час на деня е час и половина.

Той затвори, преди тя да е отказала.

Ресторантът бе пълен с аромати на риган и чесън, миризма на бира и прясно изпечен хляб, и с плодovia букет на евтино вино. Беше натъпкан със студенти от летните университетски курсове, поради която именно причина Дерек го бе избрал. Имаше малка вероятност някой да ги познае.

Вече не представляваше Уилър, така че технически тази среща с Джули не бе неетична. Но се държеше потайно по причини, които не можеше да определи. Може би заради начина, по който тя и той бяха започнали. Всичко от онзи полет Париж — Атланта насам го караше да се чувства като че върши нещо незаконно.

И нещо възхитително, също така.

Той пристигна пръв и с помощта на десетдоларова банкнота успя да прескочи опашката за маси, която бе дълга дори през лятото. Седна и насочи поглед към вратата. След малко Джули се появи.

Беше облечена в джинси, почти напълно избелели, и плътно прилепнал червен пуловер. В това облекло и със спусната коса, тя не изглеждаше много по-възрастна от студентките. Една група от момчета, въоръжени с халби бира, шумно аплодира задника ѝ, когато тя тръгна покрай бара към запазената от Дерек маса.

Игнорирайки подмятанията им, тя се плъзна покрай него с питащи очи.

— Поръчах червено. Добре ли е? — погледна я той.

— Червено е добре.

— Спагетите са евтини, както и виното, но и двете си ги бива.

Идвал съм тук много пъти, докато бях студент.

— Завършил си правния факултет в Харвард.

— Но получих бакалавърската си степен тук.

Един келнер донесе гарафа с червено вино и две чаши. Попита ги дали са имали време да прегледат менюто, но Дерек отвърна, че като станат готови, ще го уведоми.

— Междувременно — каза той — бих искал по-уединена маса — и той плъзна към келнера друга десетачка.

След като момчето ги остави, Дерек напълни двете чаши и вдигна своята.

— *In vino Veritas.*

Джули чукна чашата си в неговата и отпи.

— Вярваш ли го? — попита той.

— Кое?

— Че истината е във виното?

— Ти май се съмняваш.

— Защото ти и обикновената честност рядко вървите ръка за ръка.

Очите ѝ заблестяха от гняв.

— Затова ли ме накара да бия целия този път, за да ми кажеш, че се съмняваш в моята честност?

Той отпи от виното и остави чашата си.

— Кейт Фийлдс се е срещнала с Кимбол и Санфърд този следобед и им е казала, че е разпознала Били Дюк на снимката, защото е идвал в галерията и те е търсил няколко седмици преди Пол Уилър да бъде убит.

Тя се дръпна силно назад в стола си, сякаш току-що бе узнала, че е болна от силно заразна болест.

— Това е невъзможно.

— Кое по-точно е невъзможно, Джули?

— Всичко.

— Знам го от неподлежащ на никакво съмнение източник.

Тя сякаш понечи да възрази, но след това сведе поглед към карираната покривка.

— Кейт каза, че стомахът ѝ е раздразнен и помоли да си тръгне по-рано.

— Стомахът ѝ може наистина да е бил раздразнен. Казаха ми, че е плакала много, че детективите трябвало да измъкват едва ли не насила информацията от устата ѝ, защото не искала да те предаде.

Като задържа погледа му, тя каза:

— Кълна ти се, не познавам този мъж. Никога не съм го виждала, преди да ми покажат снимката. Никога не бях чувала името му до тази сутрин, когато детективите дойдоха в галерията и ми казаха, че е бил идентифициран от анонимен гражданин.

Той облегна лакти на масата и се наведе напред, питайки я с настоятелен, гневен шепот:

— Защо Кейт би лъгала полицаите?

— Не би го направила! Но може да си е мислила, че аз съм ги излъгала и това да е породило в душата ѝ смут. Щом е казала на детективите, че този мъж е идвал в галерията и е питал за мен, значи е идвал. Но това съвсем не значи, че аз го познавам.

— А, ето как изглеждало значи.

— Изглежда ти на теб!

Дерек се облегна назад и известно време двамата просто се гледаха с неприязън и недоверие.

Най-после тя не издържа:

— Защо ми казваш това?

— Мътните да ме вземат, ако знам — промърмори той и се протегна към гарафата. Марлин беше права. Той всъщност не обичаше вино, но си търсеше какво да прави.

Джули изчака да напълни двете чаши.

— Благодаря ти, че ми каза.

— Така или иначе щеше да разбереш.

— Но ти притъпи шока. Кимбол и Санфърд сега сигурно са в къщата ми и ме чакат да ме сюрпризират.

— Може би. А може би ровят да открият връзката, запасяват се с амуниции, преди да се изправят срещу теб.

— Няма връзка. Казвам ти истината.

Той отпи вино, като я гледаше.

— Как се прибра вкъщи тази сутрин?

— Кейт ме взе от хотела.

— Как обясни това, че си прекарала нощта извън къщи?

— Казах ѝ, че токът е спрял и че не ми се е искало да оставам през нощта. Че съм извикала такси, защото колата ми е издавала необичаен шум.

— Тя хвана ли се?

— Така изглежда. Когато се прибрах вкъщи, звъннах на прислужницата. Къщата беше подложена днес на пълно почистване. Трябваше да изгъркам присъствието на Крейтън.

— Ъхъ.

— Какво?

— Нищо — каза той, имайки нещо предвид. — Може би щеше да е по-добре, ако бе казала на детективите за взлома, това е.

Тя внимателно остави чашата си на масата.

— Защо?

Той избегна отговора и вместо това ѝ разказа за срещата си със семейство Уилър.

— Прекъснах официално договора.

— Как го прие Дъг?

— Не беше щастлив, но не се опита да ме накара да променя мнението си. Тръгна си сърдит и взе Шарън със себе си — като следеше внимателно реакцията ѝ, той продължи: — Останахме с Крейтън. Само двамата. Казах му за последните ти обвинения. За инцидента в подземния паркинг, за взлома в къщата ти.

— И той отказа и за двете, разбира се.

— Каза, че разпространяваш откачени истории, които да подкрепят твърденията ти, че той е убил Пол.

— И ти ли мислиш така? Че съм изфабрикувала всичко?

— Нямахше видими белези за взлом, Джули. Не видях нищо, което да причини паника.

— Мислиш, че съм го съчинила заради теб?

Той вдигна рамене.

— И от къде на къде?

— За да направиш така, че Крейтън да изглежда лош.

— Помисли, Дерек. Аз не знаех, че ще идваш вкъщи. Не се бях свила в тъмното, разчитайки на нищожния шанс ти да влезеш, така че аз да мога да разиграя сценка на емоционален срив.

Той се наведе напред и удари с юмрук по масата.

— Ако си толкова сигурна, че е имало взломаджия, защо не ми позволи да се обадя на полицията? Защо ти не се обади?

— Щеше да е безсмислено! — възкликна тя. — Крейтън е направил така, че нещата да изглеждат напълно нормални за всеки друг.

— Окей, но никой не го е видял в подземния паркинг.

Тя го гледа втренчено една-две секунди, след това прошепна:

— Мислиш, че лъжа. За всичко това. Изобщо за всичко. Нали?

Подозрителността му явно я обиждаше, правеше я несигурна. Тя изглеждаше много малка на фона на украсеното с ресни сепаре. Очите ѝ бяха станали меки от смущение, гледаха го по начина, по който го правеше Маги, когато ѝ се караше, че е съсипала някоя от играчките си.

По пътя за насам си бе казал няколко пъти да внимава изключително много, когато е в присъствието на Джули Рътлидж и бездънните ѝ сиви очи. Беше си заповядал да не мисли за целувката миналата нощ, за начина, по който устните ѝ бяха прилепнали към неговите, за безпогрешния начин, по който тялото ѝ реагира на докосванията му.

Но въпреки всички тези мъдри съвети се оказа, че той няма имунитет срещу обиденото ѝ изражение. Целият се бе стегнал, обзет от желание да се пресегне през масата и да я докосне, да ѝ каже, че съжالياва, да я помоли да не обръща внимание на гадните му подозрения и на това, което казва.

Вместо това се стегна и гласът му прозвуча безжалостно:

— Искала ли си да правиш секс с него?

Тя остана неподвижна известно време, докато смели думите му, след което се засмя сухо:

— С Крейтън?! Да не си ненормален?

— В избата в дома на родителите му. Опитала си се да му направиш свирка, докато Пол е бил на по-малко от двайсет крачки. Той каза, че рискът от това да бъдете хванати те възбуждал особено силно.

Тя преброи до десет, преди да си отвори устата, след това грабна чантата си от стола и премятайки дръжката ѝ през рамо, се измъкна иззад масата и излезе от сепарето. Блъсна се в келнера, който се приближаваше с поднос, натоварен с блюда и напитки, и едва не го събори, но не спря да се извини, нито забави крачка.

Като изсъска една ругатня, Дерек също скочи, измъкна двайсетдоларова банкнота от джоба на джинсите си и я пхна в ръката на смаяния келнер, докато се опитваше да настигне Джули.

Мина през тълпата, заприщиля вратата, и когато изскочи на тротоара, се огледа като обезумял в двете посоки. Джули вече бе на половин пряка от ресторанта, вървеше бързо, плъзгайки се сред другите пешеходци, гъвкава като водна змия.

Тя се втурна да пресече улицата, принуждавайки един шофьор да набие спирачки и да натисне клаксона на фолксвагена си. Дерек пренебрегна насрещния трафик, за да изтича след нея, настигайки я след още две преки, когато тя приближаваше паркинга, където бе оставила колата си. Ровеше в дамската си чанта за ключовете, когато той я стисна за ръката и я обърна към себе си.

— Джули.

Тя издърпа ръката си.

— Тук вече прекали. Махай се.

— Изслушай ме...

— Никога повече.

— Аз ти вярвам.

— Не ми пука дали ми вярваш или не.

Той хвана ръката ѝ.

— Искам да ти вярвам.

— Именно.

— По дяволите, вярвам ти! И ти знаеш защо.

Тя спря да се опитва да го отблъсне и го погледна внимателно, сякаш го питаше: „Каква е уловката?“

— Каж ми всичко, което знаеш за Крейтън — помоли я той.

— Поради каква причина?

— Любопитен съм.

— Гаден мръснишки интерес?

— Добре, добре, наречи го както искаш. Просто искам да ми кажеш каквото знаеш — той се огледа и кимна към пейките в парка срещу Атинския градски съвет. После обърна очи към нея. — Моля те.

След миг на съпротивление тя се остави да я поведе по тротоара. Седнаха на една от пейките. Две катерици се гонеха в тревата в малкия двор на близката сграда, най-накрая се покатериха по дънера на едно

дърво и изчезнаха сред зелените клони. Мина една двойка — усмихваха се един на друг, докато говореха и ръцете им се докосваха.

Тя започна без предисловие.

— Мога да ти кажа само онова, което Пол ми е казал.

— Точно това ме интересува.

— Не е кой знае колко. Пол покровителстваше много семейството си.

— Семейства с подобно богатство обикновено се подкрепят, особено ако някой попадне в беда.

— Предполагам, че е било точно така. Всеки път, когато говореше за Крейтън, той бе много дискретен. Повече премълчаваше, отколкото казваше.

— Карайки те да вярваш, че има много повече какво да се каже.

Тя се усмихна слабо.

— Подвеждаш свидетеля.

Той се усмихна в отговор.

— Добър съм в това.

— Обзалагам се, че е така.

Усмивката ѝ отново стана сериозна.

— Пол веднъж спомена, че е платил гаранция за освобождаването на Крейтън.

— Освобождаване от затвора?

— Не знам дали говореше буквално, или се изрази метафорично. Не питах за подробностите. Ако е искал да знам, сам щеше да ми ги каже.

Тя утихна и Дерек усети причината за мълчанието ѝ.

— Не искам да споделяш конфиденциални неща, ако това те кара да се чувстваш неловко.

Тя го погледна, след което наведе глава.

— Четеш хората много добре.

— Част от работата ми.

— Като заговорихме за това, имам чувството, че съм нелоялна към Пол.

По-нелоялна, отколкото когато прави любов с мен? Дерек не изрече гласно мисълта, разбира се. Изчака. Най-накрая тя взе решение е започна да говори.

— Пол никога не е казвал нищо ласкателно за Крейтън. Показваше неодобрението си явно. Но веднъж наистина се разприказва пред мен. Даде воля на възмущението си от нещо, което Крейтън бе направил или бе пропуснал да направи. Каза, че е напълно безотговорен и лишен от всякаква инициатива.

— Типично недоволство на по-старото поколение по отношение на по-младото.

— Да, но той продължи и каза, че не би трябвало да се изненадва, че Крейтън е израснал разпуснат и развратен, защото се е държал странно още като момче.

— Колко странно? Каза ли подробности?

— Не. Само това, че понякога Крейтън бил жесток към другите деца, без да са го провокирали. Макар да са му отстъпвали. Бил изкусен манипулатор и можел да накара всички да правят каквото той поиска. Пол също така ми е казвал, че една от учителките на Крейтън напуснала по средата на срока, обвинявайки него за внезапното си тръгване.

— Защо? Какво е направил?

— Не знам. Пол също не знаеше. Учителката отказала да даде обяснения. Просто отказала да се върне в класната стая, въпреки, че училището било частно и тя се отказвала от изключително добре платено място.

Дерек се опита да смели всичко това.

— Крейтън бил ли е подлаган някога на психоаналитични сеанси? Или на психиатрично лечение?

— Шарън не искала да чуе за подобно нещо. Дъг бил слабоволев. Пол настоявал, докато най-сетне Дъг отстъпил. По-късно, обаче, Пол осъзнал, че терапията била загуба на пари. Крейтън знаел какво да каже, знаел как да манипулира психотерапевтите.

— Майка му сякаш е била сляпа за недостатъците му.

— Той е изключително умел в играенето на роли. Може да бъде любящият син, племенникът, нечестно обвинен, че е замесен в убийството на чичо си, каквото му е удобно за момента — като се обърна към него така, че коленете им се докоснаха, тя каза: — Той живее и действа в един измислен свят, Дерек.

Тя се поколеба, осъзнавайки, че е използвала отново първото му име, но продължи нататък, преди да е направил някакъв коментар на

това.

— Животът на Крейтън е филмов сценарий, който се развива. Той го пренаписва непрестанно — за да подчертае думите си, тя сложи ръката си върху неговата. — Ти си в сценария му независимо дали го искаш или не.

— Аз?

— Ти. Аз. Всички. Той ни дава роли. Мисля, че Пол е знаел, че той е опасен или поне се е досещал. Но не е искал да обвинява собствения си племенник, че е психопат. Макар да ме е предупреждавал да стоя далеч от Крейтън.

— Предупреждавал те е да се пазиш от него?

— Не с толкова много думи. Каза просто, че колкото по-малко имам работа с него, толкова по-добре.

Тя махна с ръка да прогони един комар, който кръжеше над ръката ѝ.

— Май жива ще те изядат.

Те се изправиха и тръгнаха обратно към колата ѝ. Нощта вече бе паднала. Обществените сгради бяха празни. Музика, гласове и смях се носеха от многобройните барове и ресторанти през улицата, въпреки че районът не беше толкова препълнен с хора, както през есенния и пролетния семестър. Покрай тях притича мъж с айпод, който правеше вечерния си джогинг. След него ги отмина брадат субект, вероятно професор, кацнал на раздрънканото си колело, сигурно по-старо и от самия него.

Когато стигнаха до колата на Джули, тя я отключи, отвори вратата, хвърли в купето чантата си и се обърна към него.

— Слуша ме през цялото време внимателно, но усещам, че все още не ми вярваш с цялото си сърце — когато той понечи да си отвори устата, тя го прекъсна: — Знам, че съм права. Не се хаби да отговаряш.

И той не го направи. Сложи ръце на раменете ѝ и ги разтърка. Наведе лице да я целуне, но тя се дръпна.

— Джули — ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и той неочаквано силно я притисна към себе си. Зарови лице в косата ѝ и прошепна: — Мисля за всичко това през цялото време. За нас. По този начин — тя се отскубна и той въздъхна разочаровано. — Не се дърпай.

Но тя го направи. Изражението ѝ беше твърдо, затворено.

— В един момент ме обвиняваш, че лъжа. В следващия ми шепнеш еротични думички и се опитваш да ме целунеш. Не може така, Дерек. Във всеки случай, не и с мен.

— Не мисля, че лъжеш.

— Само дете не мислиш, че казвам истината.

— Има разлика — настоя той.

— Може би някой ден ще разбере каква е.

Тя отново се опита да се дръпне и да влезе в колата си, но той я задържа.

— Разликата е в нюансите, Джули. Детективите също го усещат, иначе щяха да те отхвърлят като възможна заподозряна. Казваш ни онова, което искаш да знаем. А какво премълчаваш?

— Нищо.

— Нещичко — той пъкна пръсти под брадичката ѝ и я принуди да го погледне. — Не съм вярвал и секунда, че си искала да правиш секс с Крейтън в онази изба.

— След онова, което направих в самолета, защо ти е толкова трудно да го повярваш? — когато той не каза нищо, тя се засмя, но смехът ѝ прозвуча горчиво. — Чакай, знам. Може правенето на секс с Крейтън да е вълнуващо, но алчна кучка като мен, която преследва богатство, не би направила нещо толкова тъпо под носа на Пол.

Той не каза нищо, което само по себе си говореше достатъчно.

— Не се опитвай да се срещаш с мен повече — тя се дръпна от него и бързо влезе в колата си.

— Джули...

— Говоря сериозно — след кратко дръпване, тя успя да разхлаби хватката му от вратата на колата и я затвори. Запали двигателя и потегли. Той остана след нея, загледан в стоповете, докато не изчезнаха зад близкия ъгъл.

Ругаейки под нос, той се обърна точно когато някаква фигура се отдалечи от тъмния дънер на близкото дърво и прие очертанията на мъж.

— Следващия път, когато се карате, ви препоръчвам да използвате пещерния метод на ухажване. Дава добри резултати с неандерталците, иначе човешкият вид досега да е изчезнал, и никой от нас нямаше да е тук.

Крейтън Уилър, с пъхнати в джобовете на панталоните ръце, излезе от дълбоките сенки на дървото и тръгна към него със спокойна походка, сякаш бе излязъл на неделна разходка. Само дето не си подсвиркваше.

Дерек се опита да прикрие смайването си и да звучи колкото е възможно по-равнодушно.

— Кой знае защо не мисля, че тактиката на пещерния човек би се увенчала с успех при жена като Джули.

Крейтън се ухили и зъбите му блеснаха в тъмнината.

— Сигурно сте прав. Много лошо, че не можете да се консултирате с покойния ми чичо относно това коя тактика на ухажване дава резултат при Джули. Той знаеше. Бяха двойка от две години, така че явно е действал правилно. Разбира се, не трябва да се забравят... — и, навеждайки се напред, той прошепна: — Па-ри-те. Може би е гъделичкал клитора ѝ със стодоларова банкнота. Как мислите?

Дерек мислеше, че ей сега може да извърши убийство. Тялото му се тресеше от ярост — на първо място към себе си, че се беше натресъл в такава абсурдна ситуация, и на второ — че този ненормалник беше толкова самодоволен.

— Кого следите, Джули или мен?

— Тази вечер ли? Вас.

Крейтън бе наясно, че Дерек е схванал намека. Той се засмя и вдигна ръце отбранително.

— Признавам, не за първи път се правя на аматьор-детектив. Не беше ли романтична снощната буря? Светкавиците, гръмотевиците, проливният дъжд. Много примитивно. Това не събуди ли животното в нея?

— Кучи син! Днес, когато говорихме, отлично сте знаели, че снощи, бях с Джули.

— Бяхте с нея, така е — Крейтън попипа лицето си. — Мога да си представя какво се е случвало зад тези изпотени автомобилни стъкла. Тежко дишане и т.н. и т.н.

— Кого от нас сте следили миналата нощ?

Крейтън сви рамене вяло.

— Изобщо не се хванах на празните ви приказки за многото клиенти, и че затова нямате време за Уилърви. Не ви ли хрумна, че

мога да проверя? Е, направих го, и онова, което показва проверката ми е, че единствено амбицията и алчността ви превъзхождат вашия талант. Което ви прави перфектният адвокат от защитата.

Тогава защо, запитах се аз, бихте отклонил многото предложени от нас пари, за да не правите реално нищо, освен да отговаряте на по някой въпрос на медиите? И вие обичате прожекторите, господин Мичъл. Виждате ли? По няколко причини това просто нямаше смисъл, а аз мразя дупки в сюжета, за да не кажа неубедителна мотивация на главния герой. Реших да разбера истинската причина, по която ни отказате.

— И започнахте да ме следите?

— Никой не казва „не“ на Уилър, господин Мичъл. Особено на този Уилър. Но аз не просто побеснях. Бях заинтригуван. Усетих... — той размаха пръсти във въздуха. — Нещо незаконно. Някаква еротика. Може би сте излъчвал миризма на съвкупление, на мускус.

— Не отиват ли прекалено далеч тези праисторически аналогии?

— Както и да е — Крейтън отново снижи глас. — Казах си: я да видим в каква посока ще тръгне нашият адвокат тази вечер? Представете си удивлението ми. Внезапно всички увъртания и недомлъвки защо не приемате да ме защитавате, придобиха смисъл. Вие, моят защитник, чукате обвинителката. Наистина, изобщо не съм предполагал. Похват, достоен за филм на Скорсезе.

Той погледна в посоката, в която Джули се бе отдалечила.

— Сигурен съм, че ви е напълнила главата с какви ли не приказки за мен и безпътната ми младост, до голяма степен преувеличени от починалия ми чичо. Каза ли ви например, че той е настоявал да премина през психиатрични сеанси? Да? А каза ли ви, че след месеци такова лечение беше решено, че съм съвсем нормален, докато тъкмо чичо Пол с неговата идея фикс за мен и недостатъците ми, беше заподозрян от лекаря, че е ментално нестабилен и емоционално неприспособен?

Той се разсмя.

— Някога трябва да ми разкажете как сте се запознали с Джули. Дали е било преди трагичния край на чичо ми Пол — той вдигна ръка с обърната навън длан. — Знаете ли какво? Не искам да знам. Ще се движа по-скоро по собствения си циничен сценарий.

Истината е, господин Мичъл... мога ли да ви наричам Дерек? Истината е, че ако направо ми бяхте казали защо се налага да ми откажете, щях да бъда очарован. Вие и държанката на чичо Пол. Ама че работа.

Внезапно той изостави любезностите и цялата му стойка стана заплашителна.

— Но вие не ми казахте. Така че сега аз ви казвам. Ако сте ме измамили, сте здравата прецакан, и като го казвам нямам предвид от честната Джули. Когато свърша с вас, няма да ви се иска да погледнете съдебна зала, още по-малко пък да влезете в нея.

Дерек бе чул достатъчно. Той пристъпи към Крейтън и заби пръст в гърдите му, правейки дупка в колосаната му риза от Оксфорд.

— Не ме заплашвайте. Не съм ваш адвокат. Казах ви го още първия ден, когато дойдохте в офиса ми. Ще се срещам, с когото искам и вие не можете да направите абсолютно нищо, за да ме спрете. Освен това не бихте могли да знаете, че съм бил в къщата на Джули миналата нощ, освен ако вие не сте били там. Ако ви хвана още веднъж близо до нея, ще се обадя в полицията и ще ги накарам да тикнат педерасткия ви задник в затвора и да ви държат там, докато правят разследване на къщата ѝ, за да разберат дали наистина някой е влизал в нея и е размествал мебелите и предметите вътре. Говоря за пръстови отпечатъци, ДНК проби, лабораторни тестове, което ще трае дяволски дълго, както се досещате. Може никога да не се стигне до обвинителен акт, но междувременно ще сте прекарвали няколко доста — меко казано — неловки седмици зад решетките. Имам клиенти в затвора, чиито съдби зависят от това как ще ги защитя в съда. Едно посещение от мен — и ще се погрижат да ви направят живота кошмарен. Така ще ви подредят, както никога не сте си представял, че е възможно — Дерек го приближи с още една стъпка. — Разбрахме ли се?

Крейтън потрепери и прошепна:

— „Ау. Направо съм надървен, шефе“. Том Круз. „Доблестни мъже“ — той се ухили и намигна. — Нищо чудно, че Джули ти облизва каймака.

Най-трудното нещо, което трябваше да направи Дерек, бе да си тръгне и да остави недокоснати блестящите му зъби.

Веднага щом Джули се прибра вкъщи, звънна на Кейт. Гласът на младата жена беше дрезгав, когато вдигна слушалката, звучеше сякаш плаче от часове. Без съмнение се бе стреснала да види номера на шефката си върху дисплея на телефона.

Джули побърза да я успокои.

— Знам за посещението ти в полицията днес, всичко е наред.

— О, Господи — Кейт, хлипайки, започна да обяснява.

Минаха няколко минути, преди Джули да разбере какво й казва.

— Не те обвинявам, Кейт. Изобщо не те обвинявам. Направила си каквото е трябвало и за това се иска много смелост. Уверявам те, че не съм ти ядосана, но те уверявам също така, че не познавам този мъж. Защо ме е търсил в галерията нямам представа. Но ти се заклевам, че няма защо да се чувстваш виновна затова, че си говорила с детективите. Не си ми навредила с нищо като си им казала за този човек, защото не знам кой е.

— Господи, Джули, не знаеш колко ми олекна. Бях сигурна, че ще ме намразиш.

— Това не може да стане.

— Накараха ме да се почувствам дори още по-виновна, като ме помолиха да не ти казвам какво съм говорила с тях. Направо се чудех как ще се държа нормално с теб. Сега съм доволна, че всичко се изясни.

За да не влезе Кейт в заблуждение, Джули побърза да добави:

— Детективите не са ми казвали.

— Тогава откъде знаеш?

— Не мога да отговоря на този въпрос, без да наруша поверителността.

— Тогава не отговаряй. Но след като знаеш за разговора ми с тях, предполагам, че няма нищо лошо в това да знаеш, че полицаите не мислят, че идването на този мъж в галерията е случайно.

— Аз също не вярвам, че е било случайно.

— Мислиш, че е бил този, който е убил Пол?

— Не знам. Тази вечер съм прекалено изморена да мисля за каквото и да било. Отивам да си легна. Ще се видим утре сутринта.

Преди да е затворила, Кейт побърза да каже:

— Не съм им казала за това, че миналата нощ си прекарала в хотела.

— О. Това няма нищо общо.

— Не мисля така. Пропуснах да им кажа онази част с чистенето на цялата къща.

Джули понечи да попита Кейт откъде знае това, но младата жена отново я заля с поток благодарности.

— Слава Богу, тази нощ ще мога да спя.

— Успокой се, утре и двете ще се чувстваме по-добре — увери я Джули.

Тя си легна малко след завършването на разговора, но бе прекалено неспокойна, за да спи. Беше обърквана, питаше се какво ли ще правят Кимбол и Санфърд с тази нова информация и как щяха да я свържат с Били Дюк. Запита се дали бяха напреднали в търсенето му.

И въпреки решимостта ѝ да не мисли за Дерек, мислите ѝ се въртяха главно около него и онова, което бяха направили от момента, когато бе седнала на седалката до него в самолета. Целта ѝ бе да го саботира, но се бе случило нещо напълно неочаквано: бе започнала да го харесва.

Беше ѝ се понравил мигновено и не само заради начина, по който изглежда. Освен завладяващата му усмивка тя хареса бързия му ум и неговата непринуденост. Изобщо не бе толкова самонадеян, колкото си мислеше, че е. По-скоро бе забавен и дори се шегуваше със себе си. Не доминираше разговора с истории за прочутите си клиенти и победите си в съдебната зала, а се прояви като добър слушател, който наистина се интересува от всичко, което тя казва.

Можеше да признае сега пред себе си, че съблазняването не е било единствено и само за да го компрометира. Беше заради нея. Цялата тъга, страх, отчаяние и гняв, които бушуваха в душата ѝ след смъртта на Пол, бяха достигнали до точката на кипене, когато Дерек я последва в тоалетната на самолета. Изригването на тази емоционална смес беше зашеметяващо.

С първата целувка тя сигурно му бе предала, че иска да я вземе веднага напълно и да я обладае, защото ръцете му, силни, топли и уверени, се бяха плъзнали под бедрата ѝ и я бяха залютели напред, за да посрещне всеки тласък, а след това я бяха притиснали здраво към него, когато той стигна до кулминацията.

След стореното, ѝ се искаше да го забрави. Мисията бе изпълнена.

Но сигурно бе глупачка да си мисли, че наистина може да го направи или че е в състояние да се самоубеди дори и за миг, че не е било заради секса. Тази вечер го смъмри, когато ѝ каза, че мислел непрекъснато за това. Но не само той го правеше. Вместо да се откъсне, съзнанието ѝ често се връщаше към станалото. Епизодът беше като запис, програмиран да се разиграва отново и отново в главата ѝ. В редки моменти, когато се чувстваше зле, тя щеше да го връща, да се хваща за някой ярък и сладък спомен, пълен с чувственост.

По-лошо, този път, когато бе с него, тези спомени нахлуха неканени в комбинация със звук и живи образи. Реакцията ѝ да е близо до него беше възмутителна и дълбоко физическа. Дори когато му беше ядосана, не можеше да отрече неповторимата болка от копнежа. И желанието нещата да са различни. Защото всичко, произлизащо от това взаимно привличане, беше немислимо, разбира се. Не можеше да има по-неподходящ момент. Условията бяха невъзможни. Пък и...

Телефонът ѝ иззвъня.

Тя го потърси опипом в тъмното и го отвори.

— Ало?

— Джули...

— Дерек?

— Вярвам ти. За всичко. Напълно.

Тя свали гарда. Нещо не беше наред. Можеше да познае по гласа му.

— Какъв е проблемът? Какво се е случило?

— Кучият му син е убил Маги.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Били Дюк гледаше отражението си в напуканото, покрито с петна огледало и се питаше къде, по дяволите, се бе дянал увереният, добре изглеждащ, елегантно облечен и любезен мъж, какъвто той бе само до преди няколко седмици.

Косата му беше пораснала, след като си бе обръснал главата. Липсваше му вълнистата грива, която не бе модерна, но бе негова запазена марка. Липсваха му ярките дрехи, заменени сега от тениски и джинси, които бяха виждали и по-добри дни.

— Не гледай така — каза му Крейтън. — Няма да издържиш. Трябва да станеш едва ли не невидим.

Той бе престанал да гледа „така“, но човекът в огледалото продължаваше да му изглежда променен и непознат. Къде беше неговата напереност? Човекът в огледалото изглеждаше неспокоен и тревожен, небръснат и отчаян. Той едва се позна в него.

Били Дюк се питаше какво се е случило с него.

Крейтън Уилър, ето какво.

Той се наведе над изцапания умивалник и наплиска лицето си със студена вода. Водата миришеше леко на канализация. Хавлиената кърпа беше толкова тънка, че през нея се виждаше. Мястото бе изоставено, но удобствата бяха най-малкият му проблем.

Крейтън се появи тази сутрин неочаквано в мотела. Били бе прекарал всяка минута да си припомня всичко, което бе казано и направено между тях.

Първото нещо, което си спомни, беше как се събужда силно ожаднял. Отлагайки ставането, той си спомни как се опитва да събере достатъчно слюнка, за да преглътне, но устата му беше изсъхнала. Неохотно бе отворил очи.

Сърцето му щеше да изхвъркне от ужас.

— Мамка ти!

Една ръка бе притиснала трахеята му, възпирайки звучната му ругатня.

— Колко силно искаш да останеш жив?

Били не можеше да му каже. Не можеше да произнесе нищо, освен нечленоразделни задавени звуци. Беше ритал с крака и извивал нагоре гърба си, беше се опитвал да отмести ръката от гърлото си, но Крейтън Уилър беше отпуснал всичките си деветдесет килограма върху него и не помръдваше. Притискаше го толкова силно, че Били се уплаши, че адамовата му ябълка ще изскочи като топче за пинг-понг.

— Достатъчно силно ли искаш да живееш, за да спреш, котенце? Или разчиташ, че великодушното и човечността ми ще ме спрат да те убия?

Очните ябълки на Били изпъкнаха. Лицето му се разкриви и се наля с кръв. Вътре в главата му започнаха да избухват жълти ракети към увеличаващата се индигова чернота. Крайниците му започнаха да изтръпват. Мозъкът му изключваше.

Но все пак една малка част от мозъка му бе в състояние да разсъждава и той си помисли колко забележително хладнокръвен е Крейтън въпреки очевидната си ярост. Ако викаше, не би бил толкова плашец. Това бе онзи отмъстителен шепот, онзи студен контрол, който убеди Били, че този човек може всъщност да го убие, че това са може би последните му секунди на земята и че може да умре, гледайки красивото лице на Крейтън, докато той бавно, но неумолимо изстиска живота от него.

Но точно така внезапно, както го бе нападнал, Крейтън го пусна. Били отвори уста като риба и се закашля. Когато успя да прокара въздух през подутия си ларинкс, той изхриптя:

— Какво ти става, мътните да те вземат? Уплаши ме до смърт.

— На това ли мириша? — Крейтън невъзмутимо седна в стола и избърса ръката си с кърпичка, сякаш докосването до Били беше нещо мръсно. Връщайки кърпичката обратно в горния джоб на самото си, той каза:

— Луис Госет Джуниър спечели Оскар за тази реплика в „Офицер и джентълмен“. Душеше Дейвид Карузо.

— Дати го начукам, на теб и на Луис не знам кой си! — Били нямаше нищо против филмите, но тази обсебеност от тях беше започнала да му лази по нервите. — Пикае ми се.

В тоалетна си свърши работата, изпи чаша вода и огледа врата си за следи. Помисли си какъв мръсник е Крейтън. Но както щеше да

разбере по-късно, Крейтън Уилър едва сега започваше.

Той се облече и се върна в главната стая, комбинация от дневна и спалня, отделени от кухненски бар в Г-образна форма, оцветен в розово. В средата на грозното помещение, подобно на цвят от магнолия върху купчина тор, стоеше златното момче, което изглеждаше толкова шибано перфектно, че накара Били да възнегодува още повече от мотелската стая, в която беше изолиран.

— Имат снимката ти.

Сърцето на Били удари силно при интонацията в гласа на Крейтън. Или по-скоро при липсата на интонация. За да прикрие тревогата си, той седна на края на леглото да обуе обувките си.

— Имат снимката ти — повтори Крейтън. — Показаха я снощи по телевизията.

— Видях. И какво? — вече обут, той стана и отиде бавно до кухненския плот.

— Излязох тази сутрин да се уверя, че си си тръгнал. Но те заварих тук, две седмици след... случката. Трябваше да си напуснал Атланта онзи следобед, Били. Такъв беше планът.

— Да не мислиш, че ми харесва да стоя тук? — той огледа мотелската стая с отвращение. — Би трябвало да тръгна според плана. Да съм заминал отдавна. Ако не беше проблемът с парите. Което беше също част от плана. Всеки ден включвам лаптопа си да проверя баланса по онази банкова сметка на Кайманите. До този момент нищо. Да не би да си пропуснал да направиш депозита? Да не би удобно да си забравил тази част от плана?

— Не — отвърна хладно Крейтън. — Но паметта ти за срокове май не е много силна? Уговорката беше ако напуснеш Атланта, без никой да е подушил следите ти, парите да бъдат депозирани. Трябваше да изчакам известно време, за да се уверя, че не те издирват като заподозрян. Когато се уверя, че е така, парите ще ти бъдат приведени.

Били изсумтя.

— Да не съм вчерашен?

— Не вярваш, че ще съдържа думата си, когато заминеш? — Крейтън сведе глава престорено срамежливо. — Не е хубаво. Не и след онова, което направих за теб.

Намекът беше тънък, но ефикасен. Били не продължи нататък.

— Кафе?

— Не.

Били направи за себе си.

— Онази снимка, на която съм, не става за нищо. Безполезна е.

— На мен ми се видя достатъчно ясна, за да те разпозная.

— Защото си единственият човек в Атланта, който ме познава.

— И бившето ти гадже те познава.

Напомнянето за нея дойде като гръм от ясно небе. Били се бе надявал, че Крейтън е забравил, че тя живее в Атланта.

— Наблегни на „бивше“ — каза той, правейки презрителен жест. — Освен това тя няма представа, че съм тук. Напълно промених външния си вид. Коса. Дрехи. Не би разпознала на такава неясна снимка Били Дюк, когото знае. А ако го направи, последното нещо ще е да се забърка в друг полицейски проблем. Не и след случилото се последния път, когато го направи.

— Може да грешиш за нея.

— Не. Познавам я. Не би го направила. Можеш да си спокоен.

Крейтън изглеждаше спокоен, седеше и потропваше във въздуха с мокасините си, украсени с пискюли. Спокоен по начина, по който изглежда влечуго непосредствено преди да нападне.

— Не те ли предупредих за охранителните камери? — попита той.

— Предупреди ме. Но как да вляза в хотела, без да бъда заснет от камерата? Монтирали са ги на всеки вход. Добре че поне онзи по-стар хотел е с остаряла система за сигурност. По-новите имат камери и в асансьорите, на всеки етаж, на всяко проклето местенце! Ако чичо ти Пол чукаше любовницата си в „Риц“... Както и да е, защо бяха в онзи хотел, наистина? Защо не на някое по-ново и по-люксово място?

— Това е един от няколкото частни хотела в града. Собственикът му беше стар приятел на чичо ми. Умря преди няколко години. Чичо Пол имаше склонност към сантиментални жестове.

— Хм. Е, това проработи в наша полза. Ако беше някъде на по-ново и по-оживено, щеше да се наложи да измислям друг план.

— Трябвало е.

Били отмина това с поклащане на глава.

— Четвъртъчните му обеда с нея бяха нещо сигурно. Знаех, че ще бъде там. Знаех по кое време. Тази информация ми позволи да планирам всичко. Освен това ти искаше тя да е там, когато го

застрелвам. Беше съвсем недвусмислен, ако си спомняш — когато в каничката се събра достатъчно кафе, той изключи кафеарката и се зае да си напълни чашата, доволен, че има с какво да се занимава. — Сигурен ли си, че не искаш малко?

— Не, благодаря.

Погледът на Крейтън беше нефокусиран.

Били, на свой ред, се взираше през облака пара, докато духаше към кафето си, за да го охлади. Реши, че е време да продължи офанзивата.

— Изненадан съм, че дойде тук, Крейтън, макар да не си очаквал да ме намериш. Бяхме се разбрали, че абсолютно, категорично няма да се свързваме един с друг. Тъй като от няколко седмици съм сам, съм доволен от компанията, но честно, ядосан съм, че наруши уговорката.

— Телевизионният ти дебют промени нещата. Трябваше да поема риска. Трябваше да се уверя, че си заминал. Но тъй като случаят не е такъв, това ми дава възможност да ти кажа, че прекали с гостоприемството ми и да те попитам какво, по дяволите, си мислиш?

Тонът му беше остър като игла.

Били реагира като убоден.

— За какво?

— За обира. За онази абсурдна маска.

— Каза ми да проявя творчество. Каза, че не трябва да изглежда като нападение.

— Не си заблудил никого.

Били забеляза, макар Крейтън да не беше помръднал, че той вибрира вътрешно. Кой, по дяволите, беше той, че да му се ядосва? Били се разгневи, че се държеше като шеф. Може и да имаше много пари, този задник, но не беше толкова специален.

— Казах ти, можеш да си спокоен. Знаеш, че неслучайно съм Били Дюк. Не могат да ме хванат. Бях напълно покрит, от главата до петите. Преправих гласа си. Изгорих дрехите, с които бях облечен, включително маската. Счупих слънчевите очила и ги хвърлих на боклука. Пистолетът е на части, разхвърляни от бурята на всички страни из града. Дори полицията да намери частите и да ги сглоби наново — шансът, за което е близък до нула — пистолетът не може да бъде проследен. Изтрих серийния номер, а първият изстрелян от него куршум беше в черепа на чичо ти — Крейтън не се впечатли.

Обезпокоен, Били добави: — Виж, няма как да ме свържат с престъплението. Ясно?

— Може да са те видели в хотела.

— Заедно със стотици други хора. Ако някога ме идентифицират и ме разпитват, имам идеално обяснение. Влязъл съм да използвам телефона.

— Да използваш телефона?

— Да, телефона в лобито. Търся си работа, обаждам се на обяви във вестниците — той взе купчина сгънати вестници от бара и ги вдигна, така че Крейтън да ги види. — Реклами, оградени в червено. Реклами със звездички. Отдолу са написани имената за контакти. Интересувам се от работа, свързана с хотелския бизнес. Тъй като клетъчният ми телефон се е скапал, хотелът е бил удобно, климатизирано, тихо място, от което мога да се обадя. Използвах телефона в продължение на няколко дни преди убийството на Пол Уилър. Ако полицаите проверят, ще установят, че наистина съм се обаждал на местни фирми във всеки от тези четири дни, номерата съвпадат с оградените в червено реклами, ще се уверят, че съм разпитвал за обявените във вестниците работни места.

Добре отидох до две фирми и взех бланки за попълване, макар че не ги попълних. Така че виждаш ли, имал съм причини да бъда там и това може да бъде доказано от съответните записи и служителите от офисите, с които съм разговарял.

Освен това в деня на тъй наречения обир си уговорих среща с един бъдещ работодател за 15:45. Каза ми, че чичо ти и жената обикновено излизали около три. Трябва да го е задържала няколко секунди онзи ден, защото не напуснаха апартамента до три и десет. Сякаш чаках цяла вечност на онези стъпала, докато гледах вратата на апартамента им. Скоро след като ги видях да излизат, си сложих маската и очилата и слязох надолу до осмия етаж, за да спра асансьора. Не беше лесно. Но се получи, нали?

Крейтън сега се усмихваше.

— Получи се.

— Съмнявал ли си се някога?

Крейтън сви рамене и остави Били да си мисли, че може би не е бил напълно убеден в способностите му да се справи с работата.

Били не обичаше Крейтън Уилър, но искаше одобрението му.

— Излязох с валсова стъпка от фойето секунди, преди да се разрази бурята. Дори ми остана време за уговорената среща.

— Наистина ли отиде?

— Интервюира ме едно момиче, което отговаряше за „Човешки ресурси“. Хареса ме. Каза, че препоръките ми били впечатляващи. Мисля си, че ако бях попълнил всички онези документи, току-виж ми предложила да ми направи свирка.

Те се засмяха, след това Крейтън каза:

— Дай ми боклуците.

Смехът на Били секна.

— Какви боклуци?

— Бижутата, които си взел от хората в асансьора. Не бива да те хващат с ръчния часовник на чичо ми.

— По дяволите, Крейтън, не знаех, че го искаш. Изхвърлих всичко. Само часовникът сигурно струваше двайсет хиляди.

— Петдесет.

— Петдесет? Исусе. Е, сега не струва и фъшкия. Изхвърлих го в камиона за боклук, докато боклукчията не гледаше. Останалите неща бяха разхвърляни в кофи за боклук из целия град. Предполагам, че някой бездомник може да е извадил късмет и да е намерил пръстен, или часовник, но дори и ако по някакъв начин попаднат в полицията — няма как да бъдат проследени до мен.

Крейтън все още го гледаше с очи, които изглежда никога не мигаха. Били си спомни сега и му се прииска нещо да раздвижи тази милионерска маска. Така нямаше да се чувства низш, подчинен в тяхното партньорство.

Той попита:

— Когато полицията те разпитва, показаха ли ти снимки от сцената на убийството?

— Защо?

— Просто се чудех — каза той с глас, който се опита да звучи равнодушно.

— Не. Не са ми показвали. Но сигурно са показали на баща ми.

— Мисля, че не би искал да видиш как изглеждаше асансьорът — Били се бе възбудил, докато разказваше на Крейтън за оживлението, което бе изпитал, когато дръпнал спусъка. — Мислех, че знам какво да очаквам. Освен това съм гледал и филми, знаеш — той се ухили. —

Но, човече! Беше по-силно, по-... — той използва ръце, за да изобрази експлозия. — В асансьора настъпи пълна бъркотия, казвам ти.

Кучият му син дори не бе коментирал кървавата сцена, създадена от Били.

— Кога планираш да тръгнеш, Били?

— Казах ти.

— Когато парите постъпят по сметката в Кайманите?

— Свърши тази малка подробност и — адиос. Повече никога няма да се видим.

— Идеално.

— Точно както го планирахме.

Крейтън бавно се изправи.

— Само че имам една последна подробност — той се усмихна, но по начин, който накара сърцето на Били да издумка.

— Каква подробност?

— Аз не съм така спокоен като теб. Особено по отношение на бившата ти любовница.

Бумтенето в гръдния кош на Били се превърна в оглушителен тътен.

— Тя дори не знае, че съм в Джорджия.

Усмивката на Крейтън стана тъжна.

— Били, наистина не трябва да лъжеш партньора си.

— Не лъжа.

Крейтън се наведе и прошепна:

— Говорих с Ариел.

Били едва не изля кафето си.

— Говорил си? Кога? Къде?

— Знам за телефонните обаждания.

Като се опитваше да възрази, той заекна:

— Те-те-телефонни обаждания? Не знам за какво говориш. Какви телефонни обаждания?

— Не ми ги пробутвай тия, Били. Знаеш много добре за какви телефонни обаждания говоря.

— Кълна се, че не знам — той бе отказвал с цялата страст, на която е способен. Сега се срамуваше, като си представяше колко ли отчаян е изглеждал на онзи богат мръсник. — Виж, нямам представа какво ти е казала Ариел, но няма начин да знае, че съм на хиляда мили

отгук. Съгласихме се да го пазим в тайна, нали? Защото сме партньори — ти и аз.

— Като такива не би трябвало да имаме тайни. Ето защо ти казвам сега, че съм решил да се уверя, че бившето ти гадже няма да ни посети.

— Как планираш да стане?

— Остави го на мен.

— Казвам ти, не трябва да се тревожиш за нея.

— Е... — Крейтън бе намигнал. — Просто за по-сигурно.

Били бе заобиколил бара толкова бързо, че удари хълбока си в ъгъла. Беше вдигнал ръце с разтворени длани и се бе усмихнал на Крейтън с онази смутена момчешка усмивка, която никога не го бе издънвала преди.

— Добре. Хвана ме. Звъннах ѝ у дома няколко пъти. За майтап. Какво толкова?

Крейтън бе погледнал часовника си и се бе обърнал към вратата.

— Масажистът ми ще ме чака.

— Чакай, какво смяташ да правиш?

— Да ми направят масаж — отвърна той с невинността на млад послушник. — О, имаш предвид бившето си гадже? — той бе прехапал устни, сякаш се замисля, и на Били му се прииска да го цапардоса. — Ами, след онова, което тя ти стори, като се има предвид степента на предателството ѝ, смятам, че наказанието ѝ трябва да е сурово, не мислиш ли? Тя не показва състрадание към теб, прав ли съм?

— Тя е просто хлапе — беше казал Били, опитвайки се да съдържи тона си спокоен. — И аз не съм бил достатъчно честен с нея.

— Повярвай ми, Били. И двамата ще се чувстваме много по-сигурни в успеха, ако не я оставим да се шляе насам-натам — Били беше на ръба, когато Крейтън бе тръгнал към вратата. Беше протегнал ръка към бравата, но Били, действайки по-скоро по импулс, отколкото с разум, я хвана преди него.

— Няма да ходиш никъде, Крейтън. Не и докато не си поговорим за това. Не и докато не се изясним.

Крейтън бе показал изненада и раздразнение.

— Звучи ми като заплаха.

— Не е заплаха. Искам само да съм сигурен, че няма недоразумения.

— Мисля, че се разбрахме един друг перфектно — с тези думи Крейтън бе хвърлил многозначителен поглед към ръката на Били около бравата. Били я натисна и отвори.

Крейтън бе почти прекрачил прага, когато спря и щракна с пръсти.

— Без малко да забравя. Оставих ти подарък. Ей там, до телевизора. Наслаждавай му се.

Тъй нареченият подарък беше филм на дивиди.

Не го изгледа, защото дяволски му се искаше да си вземе един дълъг горещ душ. Макар че никога не бе виждал Крейтън другояче, освен безукорно облечен и нагласен, този тип оставяше чувство за нечистотия. Трудно нещо би могло да направи така, че мотелската стая да изглежда по-зле, но някак си присъствието на Крейтън Уилър я беше замърсило.

Душът помогна до известна степен. Но мъчителната тревога не го напусна през целия ден. Той се опита да придаде позитивна окраска на всичко, което Крейтън беше казал и на начина, по който го бе казал, но зловещият намек изглеждаше съвършено ясен. Лошо предчувствие бе залепнало към кожата на Били като кисела пот, която отказваше да изчезне дори след душа. Искеше му се никога да не бе срещал Крейтън Уилър.

Беше му се сторил като ангел пазител, когато го срещна за първи път. Беше се появил, когато най-малко го очакваше. Вмъкна се в живота на Били, а Били му го позволи. Дори го посрещна радушно. Защото Крейтън беше спасил задника на напълно непознат — неговия, задника на Били Дюк. Никога не бе повдигнат въпроса, че Били по някакъв начин трябва да върне услугата. Освен това Крейтън беше вездесъщ.

И нещата бяха ставали точно както Крейтън бе казвал, че ще станат. Пол Уилър беше мъртъв и цялата чест се падна на Били Дюк. В дните подир стрелбата всеки път, когато гледаше по телевизията новини за историята, той едва сдържаше гордостта си. С едно уверено действие той бе преминал от низшата лига към Големия шлем.

Докато стоеше в тази жалка дупка, дните бяха станали дълги и отегчителни, но той се утешаваше като си представяше бъдещето си. Когато уговореното възнаграждение от сто хиляди постъпеше в банковата сметка на Кайманите, щеше да се махне оттук. Съвестта му

беше чиста, защото кой щеше да души около един смърдящ старец, деспот, който бе направил живота на племенника си невъзможен. Били Дюк щеше да доживее дните си като богат човек. Той и Крейтън щяха да се измъкнат здрави и читави, както бяха планирали.

Но поведението на Крейтън тази сутрин надмина всичко. Нещата, които каза, начинът, по който се държеше, бяха оставили у Били глождещото съмнение, че тяхното партньорство може и да не завърши така розово, както бе замислено. Споменаването на Ариел може и да беше само блъф, да види как ще реагира Били. Крейтън беше казал, че са се разбрали за това, но така ли беше? Беше казал, че ще депозира парите в сметката, но дали щеше да го стори?

Били бе прекарал деня, борейки се със страха, че съюзът му с Крейтън е бил колосална грешка.

Но сега, когато се погледна в огледалото, се запита къде се бе запиляла тази мижитурка, която едва не го задуши до смърт. И защо той го бе пуснал да си тръгне?

Внезапно, в един заслепяващ момент на яснота, Били се прокле, че е бил такъв мекушав задник. Хрумна му, че играе точно по свирката на Крейтън Уилър. Опитваше се да психира Били и Били почти му се бе вързал.

Той се засмя на наивността си и на това, че бе допуснал онзи повреден мозък да го манипулира. Така правеха богатите като Крейтън Уилър. Всяваха страх, като подхвърляха тънки намеци. По този начин упражняваха власт над другите хора. Крейтън бе играл интелектуална игра с него и почти го бе победил, точно както е ставало преди.

— Мамка ти!

Той отиде в главната стая и се втрени в стола, в който Крейтън седеше тази сутрин толкова дяволски перфектен и недостижим. Кой си мислеше, че е той, по дяволите, със закъснение се гневеше Били, който бе изнесъл цялото убийство на чичо му? Ама че нахалство! Не беше си мръднал задника, нали така? Тогава как смееше да критикува?

Били си напомни, че е вълк, хитър и съобразителен, който оцеляваше по инстинкт и с ловкост. Той бе жилава, зла машина. Усмивайки се на възстановеното си самочувствие, той клекна и измъкна черната кадифена торбичка от долното чекмедже на скрина.

— Не съм вчерашен.

Ухили се, като си спомни, че бе казал точно тези думи на Крейтън, който го бе погледнал по онзи гаден начин, от който на Били му се прииска да го повали с един удар на пода, което наистина трябваше да направи.

Крейтън Уилър не беше толкова умен, за колкото се мислеше. Наистина ли си мислеше, че Били Дюк ще пропусне да си остави изход за бягство? Имаше повече от един начин да се измъкнеш, и Били винаги имаше опция в случай, че първоначалният план се прецака.

Той дръпна шнура на торбичката и изсипа съдържанието ѝ върху леглото. Повечето от предметите бяха евтини, едnodневки, въпреки че чифтът диамантени обици, които принадлежаха на една от уплашените стари дами, може би струваше цяло състояние.

В сравнение с тях часовникът на Уилър бе като от евтина разпродажба.

А сега, като се замислеше, и този на Джули Рътлидж.

От самото начало Били чувстваше, че курвата дразни Крейтън почти толкова, колкото го дразнеше чичо му. Той беше подчертал, че иска Уилър да умре в нейно присъствие, и по-точно в нейните ръце. Беше го набивал в главата на Били, докато на Били му призля да го слуша и му каза. Оттогава не бе споменавал метресата на чичо си, дори тази сутрин.

Но надарен със способността да хваща или да създава възможност там, където друг няма да я види, Били бе проучил всеки аспект от живота на Джули Рътлидж веднага щом пристигна в Атланта. Бе направил това тайно наблюдение с мисълта, че тя може да се окаже по-добър партньор за него, отколкото Крейтън. Или пък да играе двойна игра. И да спечели двойно.

Например можеше да отиде при нея, да ѝ каже за плана на Крейтън и да разбере дали тя не е в състояние да измисли алтернативна схема, която да спаси живота на любовника ѝ — и това да се окаже по-доходно за Били.

При всички случаи печелеше.

Но в края на краищата се отказа. Тя притежаваше лъскава галерия и изглеждаше като аристократка, нямаше мангизите, които Крейтън имаше. Къщата ѝ беше хубава, но нищо особено в сравнение с имението, където Крейтън се ширеше — да-а, въпреки изричните инструкции на Крейтън, Били беше проучил сградата. И

междувременно бе решил, че най-добре ще е да не се занимава с Джули Рътлидж, а да се придържа към Крейтън и неговия план.

Веднъж дори обмисляше дали да не отиде при Пол Уилър и да му каже какво му готви племенника му. Но имайки предвид думите на Крейтън, че чичо му е истински задник, Били се уплаши, че Пол Уилър може да го издаде в полицията. Щяха да го тикнат в затвора, а Крейтън да си живее живота на принц.

Защото никой нямаше да повярва, че богат тип като Крейтън Уилър е в заговор с мошеник като Били Дюк. Точно това дразнеше Били. Както стояха нещата сега, ако го хванеха, той потъваше сам.

Взе часовника на Пол Уилър и прокара палец по гладката повърхност. По дяволите! Идеята да го задържи беше брилянтна. Не защото струваше петдесет бона, а защото докато го притежаваше, имаше лост да въздейства на Крейтън Уилър.

Но как да го използва по най-добрия начин? Трябваше да се избави от Крейтън колкото е възможно по-елегантно и по-изгодно. Без да бъде хванат, разбира се.

Но мозъкът му имаше нужда от почивка. Когато човек мислеше прекалено напрегнато, логическото разрешение на проблема ставаше още по-неподатливо. И докато разсъждаваше над това, той сложи дивидито, което Крейтън му беше оставил, в плейъра, и се облегна назад да се наслади на филма.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джули трябваше да натисне три пъти входния звънец, преди той да отвори.

Беше облечен по същия начин, както когато се разделиха, в джинси и бяла риза с навити до лактите ръкави, но сега бе разрошен. Ризата му беше измъкната, а косата му изглеждаше като че ли е бил под ураганен вятър. Очите му бяха зачервени и влажни. Очи на човек, който страда.

Не показа реакция като я видя, нито изненада, ни радост, ни разочарование. Лицето му бе измъчено, с отпечатана върху него скръб.

Тя произнесе името му, само това, тихо и със съчувствие.

Без да каже нещо в отговор, той остави вратата отворена и отстъпи назад. Тя влезе вътре, затвори входната врата и го последва зад ъгъла в малка стая. Две от стените бяха заети от библиотечни рафтове. Щорите върху високия прозорец бяха спуснати.

Стаята беше обзаведена с малко мебели. Бюро с компютър, купчини вестници, неотворени писма. Фотьойл. И кожено канапе за двама в тютюнев цвят, на което Дерек се отпусна и притисна очите си с ръка.

Сега, когато беше тук, Джули не знаеше какво да прави. Той бе затворил телефона веднага, след като ѝ каза, че любимото му куче е било убито. Действайки импулсивно, тя бе станала, бе се облякла и минути след разговора вече пътуваше към дома му.

Когато планът ѝ да му попречи да представлява юридически Крейтън зрееше в главата ѝ, тя бе открила адреса му. „Хебършем“ бе една от най-престижните улици в града и като повечето от къщите на завоите ѝ в „Бъкхед“, къщата на Дерек бе разположена навътре, скрита в сенките на големи дървета. Беше от по-старите сгради, но ремонтването бе направено, без да се жертва първоначалния ѝ характер. Всеки друг път тя би се наслаждавала на детайлите.

Но тази вечер повече я интересуваше собственикът, отколкото къщата. В бързината да дойде не бе престанала да се пита какво я бе

накарало да тръгне. Дали наистина беше уместно да идва?

Тя бавно се отпусна в креслото.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Той поклати глава.

Къщата бе тиха. Не се чуваше ни тиктакане на часовник, ни скърцане на дървения, нищо не нарушаваше дълбоката тишина, която притискаше тъпанчетата ѝ като налягане на петдесетметров воден стълб. Помисли дали да не си тръгне, просто да стане и да излезе, без да го безпокои повече. Можеше да се измъкне и той даже нямаше да забележи или да си спомни по-късно, че е била тук. Но нещо я караше да стои на крайчеца на седалката.

Най-после той свали ръката си и я погледна, без да каже нещо.

— Искаш ли да си тръгна?

— Защо дойде?

— Защото... — тя спря. Щеше да каже: „Защото знам колко много означаваше за теб това куче“, или „Защото знам колко болезнена е всяка подобна загуба“. Но внезапно осъзна причината, поради която бе тук. Бе дошла да се извини.

— Ако не бях аз — произнесе тя дрезгаво. — Маги щеше да е жива. Съжалявам. Толкова съжалявам.

Стана и бързо тръгна към вратата, но Дерек я извика.

— Не ти си убила Маги. Той го направи. Този извратен тип. Той я уби.

Той подпря лакти на коленете си и прокара замислено ръце през косата си. Безкрайното му отчаяние трогна Джули.

Тя се върна и седна до него.

— От колко време я имаше?

Той седеше, забол очи в килима.

— От десет години.

— В много от статиите, които четох за теб, я споменавах. Била е знаменитост като теб.

Той се засмя и избърса очи с опакото на дланите си.

— И тя го знаеше. Кълна се, че позираше за снимките.

— Мисли за това. Мисли колко много си я обичал, колко много тя те е обичала. Фокусирай се върху хубавите моменти, които сте прекарвали заедно.

Той вдигна глава и погледна към отворената врата на офиса.

— Ще е трудно. Поне известно време.

Тя проследи погледа му, после очите ѝ се спряха върху твърдия му профил.

— Намерил си я мъртва, когато си се върнал от Атина?

— Не се прибрах веднага. Спрях да хапна нещо — той притисна очите си. — Помниш ли „Кръстникът“? Състезателният кон. В леглото.

Тя издиша силно през полуотворените си устни и промърмори:

— О, Господи, Дерек.

— Да. Това ме извади от равновесие. Кресях. Той искаше да ме нарани, да ми нанесе възможно най-лошия удар. И го направи.

Звънецът на входната врата иззвъня и Джули скочи, поглеждайки го разтревожено.

— Сигурно е полицията. Когато ти дойде, си помислих, че са те.

Той я остави и отиде да отвори.

Униформените изглеждаха ужасно млади и страшно строги, навярно току-що бяха завършили Академията и се мъчеха да компенсират липсата на опит с важен и суров вид.

Размениха няколко изречения с Дерек, който им посочи стълбището.

— Първата врата вляво.

Докато ги гледаха как се качват, Джули каза тихо:

— Като работи са. Сцената, която ще видят може да пробуди някакви човешки чувства в тях.

— Не се надявай. Познават ме по име. Ще направят разследването, но прокурорът на Атланта няма да се впусне да търси убиеца на кучето ми. Не очаквам тези двамата да направят нещо повече от това да докладват. Единствената причина, поради която ги извиках, е защото искам случаят да е регистриран.

Звънецът отново иззвъня.

— Ветеринарят — каза той. — Обадох му се да дойде да ми помогне за... Маги.

Дерек отиде до вратата и пропусна да влезе мъж приблизително на неговата възраст. Изглежда се бе облякъл набързо, в износени джинси и избеляла тениска. Може би бе избрал остарелите дрехи, защото знаеше, че след като си свърши работата, сигурно ще се наложи да ги изхвърли.

Дерек и докторът тръгнаха нагоре по стълбите.

Джули намери кухнята. Уредите и плотовете бяха лъскави и идеално чисти, като на човек, който не готви често. Кафеварката беше ултрамодерна и ѝ отне време, докато разбере как да я включи, след като напълни водата и изсипа смлените зърна в металната чашка на филтъра.

След малко двамата полицаи влязоха в кухнята с не по-малко строги изражения от преди да се качат на втория етаж. Хвърлиха ѝ по един поглед през рамо, но нито единият, нито другият казаха нещо, докато прекосяваха стаята и отваряха вратата за навън.

От прозореца в къта за закуска тя гледаше как светлините на фенерчетата им танцуват по земята, след което се плъзнаха по храстите. Един от офицерите насочи лъча към клоните на едно от дърветата, сякаш очакваше извършителят да се е скрил там. Но това не беше истинско разследване и няколко минути, след като бяха излезли навън, те се върнаха обратно. Единият почука с фенерчето си таблото на охранителната система и другият кимна.

— Мислите ли, че е пипал алармата? — попита Джули. — Открихте ли пръстови отпечатащи върху бравата? Имаше ли стъпки навън?

Без да обръща внимание на въпросите ѝ, офицерът попита:

— Как се казвате?

Тя отвърна.

— Бяхте ли тук тогава?

— Кога?

— Когато собственикът е намерил кучето.

Тя поклати глава.

— Дойдох няколко минути преди вас.

Полицайте не попитаха нищо друго и излязоха от кухнята.

Дерек беше предсказал вярно. Вършеха си работата напълно формално. Тя ги последва към основата на стълбището, където се срещнаха с Дерек. Разговаряха с него с приглушени гласове. Единият си водеше бележки. Дерек зададе няколко въпроса, на които получи небрежни отговори.

След малко бележникът бе затворен, полицаите казаха на Дерек, че ще държат връзка и си тръгнаха.

Дерек затвори след тях. Хвърли поглед към Джули, докато минаваше по коридора, но не каза нищо и започна да се изкачва по

стъпалата.

Тя се върна в кухнята. Кафето вече бе готово. Откри чаши и лъжички в момента, в който чу шум пред външната врата. Дерек и ветеринарят сваляха надолу черен полиетиленов чувал.

Тя побърза да им отвори вратата и се дръпна встрани. Двамата мъже изнесоха чувала на тротоара, където ветеринарят бе паркирал пикапа си, и го вкараха в каросерията.

След малко колата затрополи надолу по алеята. Дерек седна на тротоара, загледан към улицата, и остана така известно време. Раменете му се тресяха.

Най-сетне той стана и тръгна бавно към къщата. Бялата му риза вече бе всичко друго, но не и бяла. Джинсите му бяха потъмнели от кръв.

— Ще си взема душ — каза той, когато се приближи до вратата. И отново се изкачи на втория етаж.

Когато след петнайсет минути не се появи, тя напълни една чаша с кафе и я понесе нагоре. Откри спалнята му, защото това бе единствената стая, в която светеше. Вратата към прилежащата баня бе затворена. Зад нея се чуваше плисъкът на водата. Леглото бе оправено, но в средата на матрака тъмнееше мокро петно.

Още един чувал, същият като онзи, в който бе сложено тялото на лабрадора, стоеше запечатан в ъгъла. Чаршафите и дрехите на Дерек, помисли си тя. На пода, подпряна на стената срещу леглото, стоеше картината от търга, все още в опаковката, в която тя я бе донесла. Само преди една вечер, но изглеждаше цяла вечност.

Водата спря и няколко минути по-късно той излезе от банята с увита около кръста хавлиена кърпа.

Тя му подаде чашата.

— Боя се, че е изстинало.

— Все пак благодаря — той взе кафето от нея, но не отпи. — Май се нуждая от по-силно питие.

— У дома — тя говореше решително, въпреки че нямаше представа как й хрумна. — Облечи се.

Крейтън влезе в апартамента си през фойето и спря да вземе пощата. Вмъкнат в тесния прорез на бронзовата му пощенска кутия,

стърчеше сгънат лист хартия. Той го отвори, прочете бързо съобщението и изруга, докато вървеше към асансьора.

Били искаше да се срещнат. Незабавно. Подчертано и напечатано с главни букви.

Той смачка на топка листа. Идиотът всъщност бе идвал в неговата сграда, оставил е съобщението в пощенската му кутия, след като толкова пъти Крейтън му беше повтарял да не го търси при никакви обстоятелства.

Разбира се, самият Крейтън бе нарушил това споразумение тази сутрин, когато отиде в мотела, но Били нямаше подобни привилегии.

Той взе асансьора към апартамента си и влезе право в банята, където всички стени бяха огледални. Съблече се и пусна душа. Онзи проклет пес на Мичъл беше направил истинска бъркотия.

От преди няколко дена му се въртеше в главата мисълта да го убие. Беше се снабдил с екипировка в един магазин, заедно с бояджийско облекло, в случай, че реши да възстанови сцената от „Кръстникът“.

Грубостта, с която Мичъл се бе отнесъл днес с него в офиса си, предопредели съдбата на кучето му. Крейтън бе получил някакво удовлетворение за това, хващайки Мичъл в Атина с Джули, да я опипва като надървен тийнейджър. След това гаднярът бе имал дързостта да го удари. Когато Мичъл спря в един ресторант по пътя обратно към Атланта, това бе като провидение за Крейтън, че трябва да продължи напред и да ликвидира кучето.

Човек, който си изкарва хляба като защитава крадци, би трябвало да знае по-добре, че не бива да оставя къщата си без включена аларма. Това бе единствената грижа на Крейтън. Това и лаят на кучето. Но отбиването на Дерек в „Бъргър Кинг“ разреши проблема. Кучето бе изръмжало и изляяло няколко пъти, но той му хвърли бургера и то без малко да се задави от бързане да го излапа.

Изобщо не му отне време.

След това в убежището на храстите в задния двор на Мичъл той свали грозния работен комбинезон, ботушите и ръкавиците, които носеше над дрехите си, напъха ги в една торба за боклук и хвърли торбата в контейнер зад един супермаркет на път за вкъщи. Спря на една автомивка и изми ножа, с който бе разпрал корема, и ножовката, с която довърши работата.

Но продължаваше да усеща застоялата воня на кръв върху себе си. Обичаше тази миризма, но само когато беше прясна.

Докато се търкаше, си помисли за Били, който очевидно не спазваше инструкциите. Усети остротата в тона на бележката, която мъжът бе оставил, нарастваща му ярост, която можеше да създаде неприятности.

Почти физически усети импулса, който тласкаше онзи нещастник. Разбира се, знаеше как да обуздае тези импулси, но не вярваше, че Били е способен да го направи. Реши, че въпреки съществуващия риск, трябва да обърне внимание на безумното му искане.

Докато се насапуниса и изплакна два пъти, планът му беше готов. Избърса се и приглади назад косата си с гел, което накара нюансите ѝ да изглеждат по-тъмни. Обу черни джинси и черна тениска.

След това влезе в кухнята, опакова нещата, които бе взел от килера и фризера в подплатена с фолио пазарска торба от магазина за хранителни стоки, когато се бе отбил там.

Половин час след връщането си в сградата той излезе през същата врата. Тази вечер щеше да кара нещо по-малко биешо на очи от поршето си. Имаше „Беемве SUV“ в дискретно тъмносиньо. Интериорът бе снабден хитро с всяка възможна глезотийка, но отвън возилото изглеждаше като едно от хилядите подобни по улиците на Атланта и предградията ѝ. Ето защо днес бе карал него. Не бе привлякло ничие внимание нито в Атина, нито в квартала на Дерек Мичъл.

И, като предохранителна мярка, беше сменил номерата му два пъти тази седмица.

Не се радваше особено, че трябва пак да сяда зад волана. Тази вечер бе навъртял достатъчно километраж. Шофиране до Атина, после обратно до дома на Мичъл. Разправията с кучето — въпреки, че чийзбургерът ги бе сприятелил, загуби маса време докато сложи лабрадора на леглото, което явно адвокатът му беше забранил.

За днес вече си бе изпълнил програмата. И сега трябваше да се наслаждава на безкрайната си колекция от филми в хладното, тъмно спокойствие на домашния си театър.

Но... „Един мъж прави това, което трябва да прави“. Колин Фърт. „Наистина любов“.

За да избегне вероятността някой от мотела да види колата, той паркира в сянката на магазин за намалени килими, който вече бе затворил, след което взе пазарската чанта и прекоси претъпкания паркинг пред отвратително изглеждащата рецепция на мотела.

Колко удобно, помисли си той. Всъщност откри една пътека, прокарана между вратата на рецепцията и тази на мотелския офис.

Стаята на Били беше последна на партера в най-сбутаното крило на сградата, отдалечено от шумната улица. Когато наближи стаята Крейтън се огледа през рамо, но доколкото можеше да каже, точно както и тази сутрин пристигането му беше минало незабелязано. Това не бе от местата за хора, които държат да се набиват в очи.

Почука на вратата веднъж.

Били я отвори почти веднага и въздъхна с облекчение като го видя.

— Благодаря ти, Боже. Страхувах се, че няма да дойдеш.

Крейтън побутна вратата с върха на обувката си и пристъпи в стаята. Въздухът вътре беше топъл и влажен, и смърдеше на страх — страха на Били.

— Усетих, че е спешно — той занесе пазарската чанта в кухненския бокс и я сложи на бара. — Но ти какво си мислеше, че дойде в сградата ми?

— Никой не ме видя.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Да не ме мислиш за идиот? И аз като теб не искам да ме хванат.

Били се опитваше с всички сили да се държи нафукано, но Крейтън виждаше пукнатините в наперената му фасада. Коего потвърди решението на Крейтън да действа бързо, преди мъжът да превърти напълно и да съсипе всичко.

Той извади бутилка бира от чантата.

— Мисля, че имаш треска. Какво ще кажеш за една бира?

— Благодаря.

— Отварачка?

— Зад теб е. В горното чекмедже.

Крейтън намери един ръждясал ключ и го използва, за да отвори бирата. Пяната преля над ръба на шишето и закапа върху плота. Падна малко и на пода. Крейтън откъсна от рулото кухненска хартия и клекна да я избърше. Били сякаш не забелязваше неразборията, нито това, че Крейтън почиства. Крачеше като животно в клетка.

След като приключи, Крейтън се обърна и подаде бутилката на Били, който я грабна и засмука от гърлото жадно.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

— Ти няма ли да пиеш?

— Не пия.

— Да. Забравих — Били погледна към пазарската чанта, сякаш я забеляза за първи път, но не прояви любопитство към нея. Завъртя рамене и зае агресивна стойка. — Слушай, Крейтън...

— Целият съм в слух.

— Не искам да го правиш.

Крейтън започна да вади храна и прибори от чантата. Отлично знаеше за какво говори Били, но се престори на озадачен.

— Да правя какво?

Били отпи от бутилката.

— Да нараняваш другото. Ясно ли е?

— О! Имаш предвид разговора ни от тази сутрин. Защо продължаваш да се занимаваш още с това? — той се усмихна, докато развиваше опаковка нарязана деликатесна шунка. — Това не е твоя грижа, а моя. А аз ни най-малко не се притеснявам. Както не трябва да се притесняваш и ти.

— Тя не беше част от нашата сделка.

— В началото не. Но аз съм гъвкав. Друга бира?

Били изглеждаше ядосан, но каза, че шунката била хубава и се съгласи на втора бира.

Крейтън се обърна с гръб да извади бирата, но улови с крайчеца на окото си нервните движения на Били. Били избърса ръце в крачолите на джинсите си и прокара ръка отзад по врата си. Прехапа долната си устна.

Крейтън му подаде пълна и взе празната бутилка от него.

— Готов ли си за сандвич?

— Разбира се. Днес не съм ял много. В хладилника има майонеза.

— Донесох деликатесна горчица.

— Страхотно.

Крейтън кимна към столчетата около бара.

— Сядай, Били. Изнервяш ме така — мъжът седна, но съвсем не беше спокоен. Той подпря крак на по-ниското стъпалце на стола и започна да тресе коляно. Движенията на Крейтън, напротив, бяха бавни и методични, докато приготвяше два сандвича, мажеше филийките хляб с горчица и слагаше отгоре шунката. — Швейцарско, или холандско?

— Няма значение — гледайки го, Били допълни: — Не трябва да го правиш.

Не разбирайки първоначално, Крейтън отвърна:

— Нямам нищо против. Наистина. Седмици наред си ял само консерви. Мислех, че ще приветстваш смяната на кухнята.

— Стига глупости, Крейтън. Знаеш за какво говоря и то съвсем не е за някакъв си тъп сандвич. Не бива да я убиваш.

Крейтън продължи да слага сирене и шунка върху филиите.

Били подпря ръка на бара и се наведе напред.

— Тя не знае нищо за Пол Уилър. И през ум не би й минало, че съм се забъркал в това.

— Не се знае.

— Няма. Защо ще й хрумне подобно нещо?

— Защото стават такива неща, Били. Най-малкото нещо може да те препъне. Ти си мой партньор. Имам задължение да те пазя.

— Не, нямаш. Основната причина, поради която исках да се срещнем тази вечер беше да ти кажа, че сме квит. Ще се чупя. Утре. Ти беше прав. Трябваше да напусна Атланта веднага след убийството на Уилър. Видя ли онзи чернокож детектив в шест по новините тази вечер?

— Не, пропуснал съм го.

— Ами секретарката в едната фирма, в която ходих да кандидатствам за работа, ме е разпознала на снимката от охранителната камера и се е обадила в полицията.

— Няма никаква информация за теб, нали? Нито пък истинското ти име?

— Не.

— Нито адрес. Телефонен номер?

— Не.

— Тогава не виждам проблема — Крейтън беше взел със себе си добре наточения нож, чист и дезинфекциран сега — същият, който бе използвал за кучето на Мичъл. Извади го от пазарската чанта и го използва да разполови сандвичите, след това го сложи на плота и подкани Били:

— Яж.

— Благодаря.

— Няма защо — Крейтън отхапа от сандвича си. — Ммм. Вкусно, трябва да кажа. Обичам този черен пипер върху шунката, а ти? Били отхапа от сандвича, сдъвка го и отпи глътка бира.

— Е, съгласен ли си?

— За кое?

— Да оставим нещата така. Напускам града. Никога повече няма да се видим. Няма да имаме никакъв по-нататъшен контакт. И никой няма да умре.

Крейтън вдигна поглед, когато отхапа нова хапка от сандвича и го сдъвка замислено.

— Изненадваш ме, Били. Когато се запознахме, не каза едно хубаво нещо за това момиче.

— Знам какво съм казал. Тогава така съм чувствал нещата, но сега... — той преглътна глътка бира, пресегна се за сандвича, но промени мнението си, върна го в чинията и разтърка чело.

— Какво мислиш, Били?

— Казах ти какво мисля. Онзи шибан филм.

Крейтън попи устата си с кърпичка.

— Какъв филм?

— Онзи, който ми остави сутринта.

— Гледа ли го?

— Аха.

— Страхотен е, нали?

— Ненормален е. Онзи тип, убиецът, той е ненормален. Сцената, в която...

— Разбирам какво имаш предвид. Знаменателна сцена. Бруталността е толкова картинна, ефектът е...

— Както и да е — каза Били възбудено. — Не ми излиза от главата.

Крейтън прошепна:

— Заинтригува ли те?

Долната челюст на Били увисна.

— Не, по дяволите.

Крейтън намигна:

— Мъничко поне?

— Исусе, Крейтън. Не.

На Крейтън му се искаше да се разсмее. Изпитваше дяволско удоволствие от ситуацията. Бедният Били, чак пък толкова. Почти изпита съжаление към него.

— Виж, Крейтън, бях й се ядосал. Може някога да съм казвал нещо от рода на „ще я убия“, но не съм го мислил. Това беше просто приказка — той посочи към телевизора. — Не искам нещо такова да й се случи.

— Ах, ти, Били, ах, ти, лицемерник такъв. Ти пръсна мозъка на чичо ми. Беше навсякъде из асансьора. Тази сутрин се хвалеше с това и, ако не бъркам, беше разочарован, че не съм видял снимките от работата ти.

— Онова беше различно.

Все още развеселен, Крейтън каза:

— Сериозно? Я ме осветли.

— Не го познавах. Нямах никакви чувства към него. Беше бързо. Той така и не разбра какво става.

— Разбирам — Крейтън отблъсна чинията си встрани и изтръска трошите от ръката си. Беше изял целия си сандвич. — Нямах нищо против да убия любовницата, която ти е изневерявала, ако е доброжелателно.

— Не. Да. Имам предвид... — той скочи от стола, сякаш внезапно му бе запарило под седалката. — Имам предвид, че не искам изобщо да правиш подобно нещо.

— Само така ще е честно, Били — Крейтън спокойно уви неизядената шунка и сирене. Затвори капачката на бурканчето с горчица. Взе ножа и с наточеното му като бръснач острие посочи към чинията на Били:

— Приключи ли?

— Да, благодаря. Кое е единствено честно?

Крейтън изхвърли остатъците, включително картонените чинии, в голяма полиетиленова торба, запечатана я, след това наслага всичко, дори празните бутилки от бира в пазарската чанта.

— „Хиршис кис“?

— Не, благодаря. Та кое било единствено честно, казваш?

Крейтън махна лъскавата обвивка от бонбона и го пъкна в устата си, после я пусна в пазарската чанта.

— И на мен ми е все тая за нея. Но правилното е ти да си човекът, който ще я очисти. В края на краищата е твоя курва. Но... — засмя се той, — виждам колко ще ти е трудно да го направиш. Разбирам какви емоции се борят в теб. Така че съм готов да те освободя от стреса, който това ще ти струва.

Били изглеждаше така, сякаш едва успяваше да държи сандвича и бирата.

— Можеш да задържиш...

— Часовника на чичо Пол?

— Какво? Не. Казах ти. Изхвърлих всичко, което взех при обира.

Крейтън задържа върху него погледа си, след това огледа мизерната стая бавно и подробно.

— Честна индианска? Ако претърся това място, ще се закълнеш ли, че няма да намеря торбичката с бижута?

— Кълна се.

— Клетъчният ти телефон.

— А?

— Клетъчният ти телефон. Прекалено умен си, за да телефонираш от тази стая.

— Той е за еднократна употреба. Купих го преди обира.

— Ариел ми каза...

— Никога не съм казал нищо. Обясних ти. Просто й се обадох няколко пъти и затворих. Ако ти е казала, че съм звънял, значи предполага, че съм аз, това е.

Крейтън вдигна ръка.

Били отиде до чекмеджето на скрина, извади един клетъчен телефон от него и го подаде на Крейтън, който го пъкна в джоба на панталона си.

— Няма никакъв смисъл — промърмори Били. — Никакви телефонни разговори не могат да ги доведат до мен.

Крейтън се усмихна.

— Сега се чувствам много по-добре — той се поколеба, после продължи. — Това важи, разбира се, само ако не си изпращал имейли...

— Ето лаптопа ми — преносимият компютър беше на нощното шкафче. — Провери го. Разбира се, че не съм пращал имейли. Използвал съм го единствено, за да проверявам онази банкова сметка.

— Кога за последно си проверявал?

— Вчера.

— Направих депозита късно тази сутрин, точно след като си тръгнах отгук. Можеш да провериш сега.

Били рязко каза:

— Не искам парите.

— Какво?

— Можеш да си задържиш стоте хиляди.

Крейтън се засмя тихо.

— Ами, благодаря ти за щедростта, но това са най-добре изхарчените от мен сто хиляди. Освободих се най-после от ограничения си чичо скъперник.

— Задръж си парите. Само не убивай... не убивай...

— Ах! Само да не убивам бившата ти любима — Крейтън го погледна тъжно и поклати глава. — Но аз искам да го направя, Били. Искам го заради теб. Мръсницата те предаде. И то неведнъж, а два пъти.

— Два пъти?

— Някой се е обадил и те е идентифицирал в полицията, забрави ли?

Били избърса потното си чело. Погледна отново към телевизора и Крейтън можеше да се закълне, че пребледня с още един тон.

— Ти... Ти как...

— Ах, ти! — Крейтън се закани с пръст. — Не ти казах как да убиеш чичо Пол. Само така ще е честно — аз да реша какъв метод да използвам. Нека бъде изненада. Когато я намерят, сигурно ще я дадат по телевизията.

— Кога ще го направиш?

— Знаеш ли какво е обрат в действието?

— Тъъ... Какво?

— Рязка промяна на сюжетната линия. Използва се да шокира публиката. Изключително ефикасно е. Много въздействащо. Ще е нещо такова — той разклати втората бирена бутилка, за да се увери, че е празна, после я сложи в пазарската чанта. — Обаче си мисля, че е добра идея ти да напуснеш Атланта. Двамата с теб не бива да се виждаме отново. Определено се нуждаеш от промяна на декора — Крейтън огледа обстановката с презрителен поглед. — Това място е дупка. Нищо чудно, че тази вечер не си във форма — той намокри парче кухненска хартия, за да изтрие отварачката, преди да я върне обратно в чекмеджето, след което избърса плота и хвърли хартиената топка в торбата. Провери дали не е забравил нещо, вдигна торбата, използвайки двете си ръце, за да я държи пред гърдите си.

— Би ли ми отворил вратата, ако обичаш?

Били беше спрял да хленчи и сега изглеждаше нетърпелив да се отърве от него. Бързо отиде до вратата и я отвори.

— Дотук беше, Крейтън. Радвам се, че се запознахме.

— Повече няма да се видим.

— Точно така. Късмет.

— Когато се махаш, провери да не оставиш нещо след себе си, което да ги отведе до теб. Или към мен, Били. Особено към мен.

— Както казах преди, и аз не искам да ме хванат.

— По-скоро бих умрял — Крейтън изчака малко, после кимна.

— А ти?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джули очакваше, макар и привидно възражение, или поне въпрос. Но няколко минути след като бе обявила на Дерек, че отиват в къщата ѝ, той слезе по стъпалата облечен с чисти джинси, поло и маратонки.

Качиха се в колата ѝ и пропътуваха десетминутното разстояние до дома ѝ в мълчание. Той я последва вътре, влизайки директно от гаража в кухнята.

Тя остави чантата си върху масата и отиде в килера.

— Не съм зареждала с продукти откакто Пол умря, но имам бърбън и водка. В хладилника има и бутилка вино — не тази, която бе намерила отворена предишната вечер. Нея бе изхвърлила.

— Бърбън.

— Вода?

— Само лед.

Когато питието беше готово, тя му го занесе. Беше застанал в центъра на кухнята и гледаше закачалката за кърпи от ковано желязо, сега празна.

— Бяха ми спомен, но ги е скъсал заради мен. Днес ги изхвърлих.

Като отпи от чашата си, Дерек погледна към съдовете, висящи над печката, затворените с коркови тапи бутилки с ароматни масла и оцети, рафтовете с готварски книги, редицата с прибори, готови за действие, толкова различни от неговата почти стерилна кухня.

— Ти готвиш — това не беше въпрос.

— Научих се, докато живях във Франция.

Очите му срещнаха нейните.

— Готвила ли си за Уилър?

— Често.

Той отпи нова глътка от питието.

— Искаш ли нещо?

— Не.

Беше рязък и категоричен отговор, така че тя не насили нещата.

— Искам да ти покажа нещо. Ще отнеме известно време, така че ако ти се спи, това може да почака до утре.

Той погледна надолу към чашата си, завъртя течността около ледените кубчета.

— Не мисля, че тази нощ ще мога да спя.

Тя кимна съчувствено и му направи знак да я последва. Отидоха в дневната.

— Настанявай се удобно.

Той седна на дивана, а тя отиде до секцията на стената, която служеше за медиен център.

— Кога според теб Крейтън е бил тук?

— Прислужницата ми си е тръгнала по обяд, така че е имал на разположение целия следобед. Бях занесла официалните си дрехи в галерията вчера сутринта, за да мога да се преоблека и да отида от работа направо на събитието.

— Как, според теб, се е справил с алармата?

— Един повреден детектор за движение беше дал няколко пъти фалшиви тревоги. Нямах време да го заменя и спрях да включвам алармата, за да не ме глобят от общината. А как е преминал през твоята?

— Бързах да се срещна с теб в Атина и съм забравил да я включа.

Докато разговаряха, тя извади едно дивиди от кутията му и го сложи в плейъра.

— Филм ли ще гледаме?

Използвайки дистанционното, тя мина през менюто на екрана, за да пусне филма, след което се присъедини към него на дивана, подавайки му кутията на дивидито.

— Хичкок.

Той прочете заглавието.

— „Непознати във влака“. Никога не съм го гледал.

— Стар е. Някои го смятат за класика. Крейтън, например.

Дерек насочи вниманието си към екрана и след минути бе завладян, както публиката десетилетия наред, от начина, по който Робърт Уокър пресъздаваше зловеция милионер убиец. След час

взиране, Дерек взе дистанционното от ръката на Джули и натисна копчето за пауза.

— Крейтън и Били Дюк са разменили нещата.

— Крейтън и някой — Джули погледна съсредоточено лицето на актьора, замръзнало на екрана. Любезният му маниер и приятен глас прикриваха безмилостен убиец. — Сигурна съм, че Крейтън е взел идеята от този филм. Веднъж по време на вечеря с Дъг и Шарън непрекъснато говореше за брилянтността на Хичкок, и по-специално за този филм. Можеше да цитира сценария, дума по дума. Хичкок е направил филми, които са далеч по-добре познати от този. „Психо“, „Птиците“, „Заден прозорец“. Но този бе любимият на Крейтън, мисля, заради милионера, който му напомня за него самия. Ако не поради друго, то, защото е нарцистичен егоманиак.

— Избягва камерите, защото смята, че не са справедливи към него.

— Може би и това. Във всеки случай, след като ме осени, че Крейтън не би могъл да е маскираният обирджия в асансьора, който уби Пол, си спомних как той говореше за филма. Тогава поръчах дивидито и го изгледах — тя се усмихна безрадостно. — Не смятам, че е било случайно съвпадение, че Крейтън е играел тенис, когато Пол е бил убит.

Дерек погледна пак към екрана.

— Другият главен герой е професионален тенисист.

— Малката скрита шегичка на Крейтън.

Дерек се наведе напред и сложи слънчевите си очила върху масичката за кафе. Ледените кубчета се бяха разтопили и течността вътре приличаше на билков чай. Той до такава степен бе завладян от филма и онова, което предвещаваше, че бе забравил бърбъна.

Изправи се, направи малък кръг из стаята, спирайки от време на време да види нещо: рамкирана снимка на нея и Пол, комплект от три антикварни френски книги, ваза с изсушена зелена хортензия. Спря с гръб към Джули и се загледа в картината на стената с ръце на хълбоците, позата, която бе заел, когато проучваше платното в ателието ѝ в галерията.

— Тази повече ли ти харесва от онази с дебелия мъж?

Той отиде до нея и ѝ се усмихна с измъчена усмивка.

— Много повече.

Гледаха се в продължение на един дълъг момент. Може би той си спомняше, както и тя, острите думи, които си бяха разменили онзи ден, както и защо. Най-накрая тя попита:

— Какво мислиш за хортензията ми? Луда ли съм?

— Не.

— Или пък съм чела прекалено много сценарии за филми? Адаптирани от книга, между другото. Мислиш ли, че съм направила заговор за нападение, защото съм искала да се случи?

Той седна на една отоманка по-близо до телевизионния екран и се вгледа в замръзналия черно-бял образ.

— Този тип иска баща му да бъде убит, така че да получи наследството му час по-скоро.

— В случая на Крейтън това е чичо му Пол. Но, както във филма, отношенията между тях са били напрегнати.

— Милионерът се запознава с тенисиста във влака и по време на обяд във вагон-ресторанта му предлага да убие неговата съпруга.

— Защото е уличница. Бременна е с бебе, за което тенисистът е сигурен, че не е негово. Нещо повече, той е силно влюбен в друга жена. Отчаяно иска развод, който съпругата му не дава. Но, бидейки герой във филма, той не иска смъртта ѝ.

— Милионерът форсира събитията. Без разрешението на тенисиста я убива.

— Зрителите са свидетели на убийството ѝ, отразено в лещите на нейните очила.

— Гениално направено кино.

— Защото не можеш да останеш спокоен, докато гледаш.

Дерек продължи нишката на интригата.

— И сега, след като милионерът е свършил своята част и е убил невярната съпруга, идва моментът тенисистът да върне услугата. Психопатът очаква от него той да убие баща му. Тенисистът се опъва.

— Не е очаквал, че психопатът милионер е бил сериозен във влака, когато му е предложил да свърши това. Тенисистът е смятал, че онзи говори абстрактно. Виж, аз искам някой да умре, ти искаш някой да умре. Защо не разменим убийствата? Непознати убиват непознати. Никой няма връзка с никого. Никой няма да бъде заподозрян.

Дерек се намръщи.

— Ако този Били Дюк е бил стрелецът, ако той е убил Пол Уилър, смяташ ли, че Крейтън е очистил някого друго в замяна?

— Ако следва интригата, мисля, че е напълно допустимо. Разбира се, не мога да знам със сигурност.

— Нека допуснем, че си права. Крейтън получава онова, което е искал. Пол вече го няма и Крейтън е чист. Освен ако... — той, погледна Джули. — Били Дюк. Ако бях на негово място, бих се покрил.

— Особено сега, след като показват снимката му по телевизията.

— Това сигурно изнервя Крейтън. Ако се отърве от Били Дюк, преди полицията да го е подгонила...

— Тогава Крейтън ще се измъкне чист от заговора за убийството на Пол — довърши тя тихо. — Боя се, че Били Дюк вече е мъртъв и всички възможни връзки между двамата са прекъснати. Боя се, че Крейтън вече си е измил ръцете.

Дерек стана от отоманката и този път обиколи няколко пъти стаята, преди да спре и да застане пред нея:

— Споделяла ли си тази теория със Санфърд и Кимбол?

— Не.

— А защо с мен? Защо сега?

— Мога да отговоря на двата въпроса с една дума. Маги. Ти сам изпита невероятната жестокост на Крейтън. Дни наред ти говоря, че е безскрупулен.

Той я изгледа изучаващо.

— Имах достатъчно практика в това да отсявам истината от глупостите. Наистина съм добър в това.

— Добър си. И знаеш, че съм права.

— Само че...

— ... не съм надеждна и мразя Крейтън.

Той изчака малко, острите му проницателни очи прерязваха до кости.

Най-после тя омекна.

— Добре, случи се нещо в къщата на Дъг и Шарън. Хранехме се на открито, на терасата. Комарите обичаха Пол и го нападаха през цялата вечер, така че аз отидох в избата да взема репелент. Докато бях там, Крейтън ми налетя. Онова, което ти е разказал за случилото се, е вярно, с изключение на това, че той беше нападателят, а не аз. Разкопча

панталона си и сложи ръката ми върху възбудения си член. Каза, че ако не направя каквото иска, ще се развика, Пол ще дотърчи и какво би си помислил за любовницата си, когато я види да опипва красивия му и много по-млад племенник?

Успях да се отскубна от него. Той не извика и осъзнах, че е било празна заплаха. Искал е единствено да ме унижи. Опитах се да изкарам вечерта, но не можех да го понасям близо до себе си. Всеки път, когато го погледнех, той ми смигаше или правеше някакъв друг жест, с който намекуваше за случилото се. Вбеси ме. Затова казах на Пол, че имам главоболие и си тръгнахме.

— Каза ли някога на Пол за това?

— Не.

— Защо?

— Антипатията между него и Крейтън създаваше търкания между Дъг и Шарън. Семейството му, особено Дъг, беше жизненоважно за Пол. Не исках да съм причината за отчуждаването на братята — тя вдигна ръце. — Това е. Цялата истина, нищо, освен истината.

— Защо не ми разказа твоята версия по-рано?

Тя задържа очите му няколко секунди.

— Защото в самолета аз... — тя сведе глава. — Затова.

Той се обърна и закрачи отново из стаята, преди тя да попита:

— Трябва ли да предложи теорията си на Санфърд и Кимбол?

— След разговора с Кейт те действат от презумпцията, че ти и Били Дюк сте в съюз.

— Мога да ги извадя от заблудението.

— Просто така? Ако отидеш при тях с тази невероятна идея...

— Мислиш, че е невероятна?

Той спря да крачи.

— Джули, казвам това на клиентите си непрекъснато. Няма значение какво мисля аз. Важно е журито какво мисли и в този случай журито е съставено от Санфърд и Кимбол. В състояние ли си да обориш тезата, че познаваш този образ, Били Дюк?

— Не.

— Не. Така че що се касае до детективите по случая, ти си замесена.

— Тогава какво да направя? Да си седя и да не правя нищо, да оставя Крейтън да се измъкне ненаказан?

Усещайки обидата в тона ѝ, той се наведе над нея, барабанейки по гърдите си.

— И аз го искам, Джули. Искам да го изравня със земята. Онова, което стори на Маги е углавно престъпление, но не се надявам полицията да се занимае с него, нито пък съдията да докаже, че Крейтън го е направил, а аз да получа някога удовлетворение в съдебната зала.

Той се изправи, обърна се с гръб към нея да се успокои, след което я погледна.

— Той доказва, че е достатъчно умен. А ние ще трябва да играем още по-умно.

— Като правим какво?

— Нека поставя този въпрос на Додж.

— Кой е Додж?

— Моят разследващ агент.

— Онзи ли, който разследва мен? Удобно е да имаш такъв човек на разположение.

Игнорирайки тона ѝ, той каза:

— Много удобно. Вече му казах да ме държи в течение за преследването на Били Дюк. Но ще го накарам, освен това сам да започне да го търси. Надявам се, че ще има повече късмет от полицията.

— Щом те не могат да го намерят, как твоят Додж ще го намери?

— Не ти трябва да знаеш — каза Дерек тихо и промени темата.

— Уилър споменавал ли е някога Крейтън да е бил арестуван? Има ли досие?

— Не е казал. Дали твоят агент може да разбере?

— Няма невъзможни неща, но ще видим.

— Отваря му се доста работа. Междувременно аз мога ли да се върна към бизнеса си, сякаш не съм начело в списъка със заподозрени?

— Имаш ли адвокат?

— Нед Фултън.

— Познавам го. Добър е. Остър. Утре като се събудиш, веднага му звъни и му кажи за разговора на Кейт с детективите.

— А ти какво ще правиш?

— Трябва да съм в съда в девет — той погледна часовника си. — След седем часа.

— Можеш да спиш в стаята ми за гости.

— Благодаря, но трябва... — той спря и разтърка чело. — Щях да кажа, че трябва да се прибера вкъщи и да изведа Маги навън — замълча за малко, свил юмрук. — Този кучи син! Почти съжалявам, че се обадох в полицията. Сега, когато шокът преминава, се ядосвам още повече. Това, което наистина искам, е да подгоня Крейтън Уилър и когато го пипна, да го убия с голи ръце. Превърна това в лична война. И ще му отвърна на най-елементарно и примитивно ниво. Око за око.

Тя му се усмихна.

— Примамливо е, съгласна съм. Но ти препоръчвам първо да доизгледаш филма.

Той поклати глава, умората отново го налегна.

— Гледах достатъчно. Ще спра дотук и ако нямаш нищо против, ще извикам такси утре сутринта. Утре по някое време ще трябва да си купя нов матрак.

— Полицията трябва да го види отново.

— Никакъв шанс.

— Мислиш ли, че ще можеш да заспиш?

— Няма да мигна.

— Може да се изненадаш — каза тя. — Изтощен си.

— Наистина ли изглеждам толкова зле?

Тя вдигна ръка с намерението да го докосне по бузата, но я дръпна, преди да го е направила.

— Изглеждаш ядосан и съкрушен.

— Изпитвам ту едното, ту другото.

— Знам точно как се чувстваш.

Тя изключи телевизора и лампата, после му направи жест да я последва в стаята за гости. Беше семпла стая, декорирана в топли пастелни тонове, нарушавани тук-там от нюанси на червено и щамповани фигурки на животни.

— Леглото не е много голямо.

Дерек гледаше нея, не стаята. Дори не бе забелязал леглото.

— Банята е тук — тя посочи към затворената врата отсреща. — Мисля, че ще намериш всичко, от което се нуждаеш, но...

— Джули. Дори не съм ти благодарил, че те разкарах тази вечер.

— Не ми благодари, Дерек — тя разкайно наведе глава и я поклати бавно. — Независимо от това, което казваш, ако не бях аз, Маги още щеше да е жива. И въобще ако не бях аз...

Той взе лицето ѝ в дланите си и го повдигна.

— Крейтън ни е видял заедно.

Тя зяпна.

— В Атина. Дори преди това. Видял ме е тук с теб миналата вечер. Последвал ни е до „Каултър Хауз“. Спомена за романтичната буря, за запотените стъкла на колата. Не знае как сме се запознали, нито кога, но се нахвърли срещу мен, обвинявайки ме, че имам сексуални контакти с „неговата обвинителка“. С по-груб език от този, но знае причината, поради която не бих го представлявал, и това го е вбесило. И тъй като го ударих, без да му обяснявам защо, си го е изкарал на Маги — гърлото му се стегна и той не можа да продължи.

— Аз те въвлякох в тази каша.

— Въвлякла си ме? Не си спомням да си ме влачила между седалките в онзи самолет — очите му потъмняха ѝ се изпълниха с ожесточение, и той се приближи още. — Спомням си всичко останало.

Няма съмнение, че би се зарадвал да разбере колко живо си спомня всичко и тя. Беше съживила случката до най-малки подробности в съзнанието си рано тази вечер. Застанала сега до него, чувствайки горещината на тялото му и пръстите, които докосват лицето ѝ, тя усети как споменът отново се събужда. Опасно. Особено когато той се наведе надолу и допря устни до врата ѝ.

Тя отметна назад глава, прекъсвайки контакта.

— Надявам се да успееш да си починеш. Лека нощ.

Той протегна ръка и хвана нейната.

— Остани с мен.

— Не, Дерек.

— Просто легни до мен. Само това.

Тя му хвърли разбиращ поглед, който той не би могъл да изтълкува погрешно, и пусна ръката ѝ.

Като се проклрнаше наум, Дерек прокара пръсти през косата си.

— Защо не? Духът е пуснат от бутилката. Крейтън знае. Скоро и Дъг ще научи. Какво му е лошото сега?

— Лошото е...

— Да не си бременна?

— Какво? Не!

— Ако носиш бебето на Пол Уилър...

— Не!

Той задържа погледа ѝ, хапейки вътрешната страна на бузата си. Тялото му бе напрегнато от чувство за безсилие.

— Обичала си го.

— Да.

— Него, или онова, което е направил за теб? Спасил те е от един нещастен брак, помогнал ти е да започнеш бизнес и се е отнасял с теб като с принцеса. Ти на свой ред си му поднасяла често домашно сготвени ястия, както и важните четвъртъчни следобеди.

Тя усети, че я залива гореща вълна от гняв.

— О, това ли си мислиш за мен? Щом е така, не си по-добър от Крейтън! В отношенията ми с Пол нямаше нищо от това, което ти рисува.

— Било е любов — каза той с леко подигравателен тон.

— Да, беше!

— И за двама ви?

— Да.

— И ти си го обичала, колкото той теб?

— Защо продължаваш да се връщаш отново и отново към това? Защо се съмняваш?

— Защото ти ме потърси на онзи самолет.

— А ти много добре знаеш защо.

— Бих могъл да приема това като главна причина, само дето... когато те докоснах, ти беше влажна.

Тя отвори уста да заговори, но не успя да каже нищо.

— И защото ти дойде, Джули — каза той дрезгаво. — Дойде.

Проклетият Крейтън Уилър беше напълно побъркан!

Едва успял да затвори вратата след него, Били се наведе и с подпрени на коленете ръце, направи няколко очистващи вдишвания.

Имаше нещо дълбоко сбъркано в този мъж, нещо му липсваше. Беше празен и студен, като една от онези дупки в пространството, които поглъщат светлината. Били никога не бе срещал такъв зловец тип.

Той прокле деня, в който Крейтън влезе в живота му. Прокле и безопасния му план, който той трябваше да осъзнае, че е прекалено добър, за да е истина. Но, всъщност, когато Крейтън беше обяснил „заговора“, както го бе нарекъл, първото действие бе вече изиграно, нали така? Били е бил всмукан още преди да му е бил даден шанс.

Въпреки че ако трябваше да бъде честен, не можеше да се оплаче, че е бил жертва.

Не, беше искал да са заедно. Дори бе доволен. Бе привлечен от аристократичния чар на Крейтън, който идваше от това, че имаше пари. Крейтън бе възплащение на всичко, което Били Дюк винаги се бе стремил да бъде. Така че Били се присъедини, надявайки се да намаже нещичко от милионерското лустро.

И по най-глупав начин бе повярвал, че Крейтън го е избрал заради огромния му потенциал, талант и умение.

Но това беше история и бе твърде късно да се връща към взети по-рано решения. Сега щеше да се погрижи за възстановяване на щетите. Трябваше да измисли как да се измъкне чист от това. И не само от криминално преследване. А и от Крейтън Уилър. От двете това може би беше по-сложното да се изпълни.

Когато сключваш сделка с дявола, трябва да си пазиш гърба през целия си живот, до края. Беше глупак, че не го разбра по-рано. Били Дюк беше нишка, която не би пуснал хлабаво.

Сега, като се замисли, си даде сметка, че Крейтън не бе докоснал нищо в стаята, нито тази сутрин, нито тази вечер. Всичко, което беше пипал, отнесе със себе си. Били можеше да се закълне, че от касетата с дивидито са изтрети отпечатъците от пръстите му.

Нямаше нищо, което да свързва Били Дюк с Крейтън Уилър. Ако ченгетата нахлуеха в този миг през вратата, Били щеше да се окаже накиснат абсолютно сам. При него бяха предметите, взети при обира. Да се освободи от тях му се видя най-умното нещо, което трябва да направи. А колко дълго щяха да престоят в банковата сметка онези сто хиляди, ако го арестуваха? Толкова, колкото щеше да отнеме на Крейтън да влезе онлайн и с един удар по клавиатурата да я изпразни.

Единственото, което ги връзваше на едно въже, беше Ариел. През целия ден в опити да я предпази от Крейтън, бе звънял на номера, който знаеше, но явно тя беше на работа, а той нямаше представа къде работи сега. Но дори и да знаеше, само да се приближеше до нея, тя

щеше да извика полиция и да го арестуват за убийството на Пол Уилър, а от затвора нямаше да може да предпази никого.

Мисълта за начина, по който Крейтън бе представил ужасната сцена от онзи филм с неговата бивша приятелка на мястото на жертвата, накара стомаха му да се надигне. Любовната им афера бе завършила зле, но докато бяха заедно, той я обичаше. По свой си начин, но наистина я обичаше.

Така че ако не искаш тя да умре, мисли!

Добре виждаше колко неща беше оплескал.

Но сега трябваше да се концентрира върху онова, което все още можеше да се оправи.

Той отиде до чекмеджето на скрина, извади торбичката с бижута и я сложи на леглото. Извади и друг клетъчен телефон, който си бе купил за резерва. Точно в случай, че Крейтън по някакъв начин почне да му се прави на умен. „Не съм вчерашен“ — мърмореше си. Това бяха неговите ресурси. Ограничени, да, но той щеше да ги накара да му свършат работа. Отвори новия телефон и натисна копчето за бързо избиране на номера, който вече бе програмирал в него. Изчака няколко позвънявания, но без отговор. Затвори. Реши да се обади пак и да остави съобщение на Ариел, но си знаеше, че тя не би го прочела. В мига, в който чуеше гласа му, щеше да го изтрие. Трябваше някак си да я накара да говори с него. Тази вечер. Това беше важно.

След като спасеше живота на една млада жена, която иначе би умряла само заради това, че е била свързана с него, трябваше да изнамери начин да защити и себе си. Но как?

Започвайки от деня, в който се бяха срещнали, Били прехвърли на ум всичко, което се бе случило между него и Крейтън. Единственото нещо, на което Крейтън държеше фанатично, бе по никой начин да не свързват с него убийството на чичо му. „Равностойна сделка. Само така е честно“, повтаряше той. Тази вечер, когато си тръгваше, го повтори пак. „Внимавай да не оставиш нещо след себе си, което да ги отведе до теб. Или до мен, Били. Особено до мен“.

Така че дали това не бе ключът към разрешението на проблема за Били?

Единственият начин да се изплъзне от Крейтън бе да го остави свободен и чист от всякакво подозрение. Ако Крейтън беше абсолютно

сигурен, че се е измъкнал невредим от заговора за убийството на чичо си, щеше да е абсолютно безсмислено да убива някого другико. Нали така? Надяваше се.

Обмисляйки този ход, Били гледаше кадифената торбичка. Телефонът. Торбичката. И внезапно го осениха едновременно два спомена. Единият бе непрестанният рефрен на Крейтън. Другият бе нещо, което му бяха казали преди години, по времето, когато той бе здравата загазил. (Или поне му се струваше, че здравата е загазил. В сравнение с кашата, в която се беше накиснал сега, онова беше детска игра).

Но когато се бе случило, ситуацията му изглеждаше зловеща. Беше признат за виновен по обвинение. Незащитимо. Но адвокатът му не беше разтревожен. Каза на Били, че когато защитата ти не издържа, трябва да стовариш вината върху друг.

— Адвокатът ти свежда нещата до едно, Били, момчето ми: „Някой друг го е направил“.

Били си спомни с кристална яснота хитрите думи на адвоката и те го накараха да се разсмее на глас. Дявол да го вземе, той съвсем не беше без идеи, нито пък му липсваха благоприятни възможности!

Крейтън Уилър си мислеше за него, че сега е дяволски уплашен, но дори той не можеше да надхитри Били Дюк.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Пристигна в съда навреме.

Както се и очакваше, Дерек не бе мигнал в стаята за гости на Джули. На разсъмване си бе извикал такси да го вземе, което дойде чак след половин час. Той седеше на тротоара и чакаше, когато колата найсетне се появи.

Миналата нощ Джули бе избягала от него и гневно бе затръшна вратата на спалнята си, която остана затворена през цялата нощ. Излезе, без да я види.

Къщата му бе неопишимо празна и студена без Маги, която винаги го посрещаше. Пристъп на гадене се надигна в гърлото му, когато влезе в спалнята си и видя отвратителното тъмно петно върху матрака си. Беше се изкъпал и преоблякъл бързо и бе излязъл от къщата за по-малко от петнайсет минути.

Отиде до офиса си. Марлин беше вече там и кафето — готово. Тя му подаде димящата чаша и го огледа критично, забелязвайки зачервените му очи.

— Трудна нощ?

— Маги е мъртва.

Тя слушаше как ѝ разказва за случилото се — като пропусна, разбира се — да спомене Джули и това, че е прекарал нощта в нейната къща.

— Сигурен ли си, че Крейтън Уилър е отговорен?

— Сигурен съм. Свидай съвещание в единадесет часа. Искам всички да са тук, освен тези, които имат дела в съда. Искам стегнат отчет за делата, по които всеки работи.

Независимо от случилото се, Дерек имаше работа, която не търпеше отлагане. Всъщност, даже му беше добре дошло, за да преодолее импулса да отиде при Уилър и да му свети маслото.

— Ако заседанието продължи и по време на обедната почивка, поръчай да доставят кутии с обяд. Никой да не си тръгва. Ако някой си е уговорил среща за това време, да я отмени.

Докато даваше указания, Марлин пишеше бясно в бележника си.

Той глътна кафето си наведнъж и погледна да види колко е часът.

— Извикай чистачката ми и я предупреди какво ще завари на втория етаж. Кажи ѝ да използва торбата в ъгъла. Обади се на фирмата за матраци. Помоли ги да...

Тя го прекъсна:

— За всичко ще се погрижа, Дерек. Бъди сигурен, че като се прибереш вкъщи довечера, ще имаш ново легло. Повече се тревожа за теб. Как си?

— Вече съм по-добре — съчувствието в очите на Марлин го накара да изпита нов прилив на емоция. — Ще закъснея за съда — той се насочи към вратата, казвайки през рамо: — Дръж връзка с Додж. Това изслушване няма да трае повече от час. Ще се срещна с него след това.

Той отиваше в съда да подаде молба за отлагане на делото на Джейсън Конър. От офиса на прокурора най-сетне бяха предали папките си с разследвания, малко след срещата му със семейство Уилър.

Въпреки гадното си настроение и зачервените очи, той влезе уверено в съдебната зала. Поздрави клиента си, който беше в белезници и неотзивчив. На Дерек му се прииска да го удари заради стойката, но вместо това се съсредоточи в работата си и започна да привежда доводи, позовавайки се на неизпълнението на прокурорския офис да предадат разкритията си.

След двайсетина минути разгорещени спорове прокурорът каза:

— Ваша чест, папката беше доставена добросъвестно веднага, щом завършихме. Ако поисканото от господин Мичъл време не му е позволило да я прегледа, тогава не би трябвало да поема това дело. Което той пое единствено, за да си направи малко реклама.

Още преди съдията да се произнесе, Дерек знаеше, че решението му ще е в негова полза. Получи още един месец да се опита да изкопчи нещо от своеволния тийнейджър, преди да го осъдят.

Той помоли да остане минутка с клиента си.

— Джейсън, не мога да ти помогна, ако ти не ми помогнеш.

Въпреки непрекъснатото му мръщене, момчето изглеждаше добре. Стегнато тяло, тъмна коса, тъмни очи, нацупени устни.

— Как да ти помогна?

— Като ми дадеш нещо, с което да работя. Нещо, около което да изградя защитата. Прегледах папката с разкрития. Загубен си, освен ако не покажа причина, поради която си вдигнал онзи нож срещу родителите си.

Изчака. И не получи нищо. Джейсън размърда крака, при което белезниците издрънчаха, но не отговори.

— Знаеш ли какво мисля? — изгледа го Дерек. — Че си никаквец и мижитурка и че сякаш искаш всички да мислят така.

Момчето обърна глава към Дерек, а очите му горяха.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за мен?

Най-после спечелил вниманието му, Дерек каза:

— Знам, че ще те осъдят на смърт, ако продължаваш по този начин и не ми дадеш нещо, за което да се хвана.

— Бях откачил. Ясно?

Дерек удари по масата.

— Лудият не тръгва да коли, Джейсън. Децата се ядосват непрекъснато на родителите си. Но не ги колят. Слушаш ли ме? Опитвам се да ти спася живота.

— Някой да те е молил? — той скочи от стола си. Охранителите пристъпиха напред. — Защо просто не ме оставиш сам? — изкрещя момчето и започна да се бори с охраната, докато го съпровождаха.

Обезсърчен, Дерек понечи да вземе куфарчето си, когато един от приставите се приближи и му подаде обикновен пощенски плик.

— Един тип ме помоли да ви го предам. Каза, че знаете за какво се отнася.

Когато Дерек пристигна, Додж стоеше в сянката на сградата на офиса му и пушеше. Огледа го със същото критично око, с което го бе направила Марлин, но не направи коментар за измъчения му вид. Загаси цигарата си в саксията, когато тръгнаха да влизат в сградата. Пътуваха сами в асансьора.

— Джейсън Конър е решил да се остави щата да го екзекутира.

— Тъпак.

— Крейтън Уилър уби Маги снощи.

Додж го изгледа остро.

Дерек не му спести ужасяващите подробности, разказвайки ги, докато влизаха в адвокатската фирма и вървяха към ъгловия офис.

— Тоя шибан кучи син — промърмори Додж.

— Чух те — пропя Марлин.

— Съди ме.

„Съди ме“ бе любимият израз на Додж — любимият му благоприличен израз.

Марлин размаха ръка пред лицето си, за да отвее вонята на тютюн, докато подаваше на Дерек няколко бележки.

— Нищо от това не е спешно. Присъствието на състава на съвещанието ще е сто процента и ги предупредих да са добре подготвени — след това с по-мек тон добави: — Ветеринарят се обади и искаше да знае дали да чака инструкциите ти за... останките.

Дерек кимна и влезе в частния си офис, следван от Додж, който попита:

— Какво мислиш да правиш?

— Да я кремирам.

— Може да изчакаш ден-два — посъветва го детективът. — Полицията може да поиска да разследва трупа на кучето.

Дерек направи подигравателна физиономия.

— Звънях там тази сутрин. Онези типове, които идваха снощи вкъщи, бяха излезли сутринта по задачи, но говорих с началника им. Подали са рапорт. Даде ми номера на случая и ме увери, че разследването им продължава и че сме щели да държим връзка, ако нещо се открие.

— Обаче ти не очакваш разкритията им със затаен дъх...

— Изобщо не.

— А откъде знаеш, че е бил той? — Додж се отпусна в едно от креслата с лице към бюрото на Дерек.

От вътрешния джоб на самото си Дерек измъкна плика, който му бяха дали в съдебната зала и го подаде на детектива, който го изгледа с любопитство, след това го отвори, извади единствения лист и прочете двата напечатани върху него реда.

— „Как вървят нещата с мократа поръчка?“. Майкъл Дъглас, „Перфектно убийство“ — той погледна нагоре към Дерек. — „Мокра поръчка“ означава да си изцапаш ръцете с кръв. Какво общо има с това Майкъл Дъглас? Пропуснал ли съм нещо?

— Крейтън Уилър е ходещ справочник за филми. Историк на киното, мамка му. Онова, което направи на Маги...

— Като в „Кръстникът“?

— Да.

— Исусе.

— Да.

Додж върна листа в плика и го плъзна по бюрото.

— Ще го предадеш ли на полицията като доказателство?

— При всички положения.

— Особено сега, когато имаме повод.

— Те сигурно няма да се впуснат в разследване, но все пак смятам да поискам да го изпратят до криминалните.

Додж направи физиономия.

— Криминалните са затрупани със случаи за убийства на хора.

— Не се надявам да излезе нещо от това.

— Защо този кучи син се е захванал с теб? Защото му каза, че няма да го представляваш ли?

Дерек седна на стола си и го завъртя няколко пъти, докато съзерцаваше мърлявия детектив. Не виждаше причина да не му се довери.

— Додж, ще ти кажа нещо.

— Ако съдя по тона ти, след това ще трябва да ме убиеш. Честно, ако е така, не искам да знам.

Дерек се усмихна мрачно и започна с полета си на връщане от Франция, като разказа всичко, включително теорията на Джули, че Крейтън е сключил с някого сделка за убийство, вероятно с Били Дюк.

Когато свърши, настъпи дълга тишина.

Най-накрая Додж се прокашля.

— Имам нужда от цигара.

— Не можеш ли да изчакаш малко, докато ме посъветваш нещо.

— Ти си тук мозъчният тръст, адвокате. Ти си този, на когото плащат големите мангизи да измъква хората от неприятности.

Дерек прие хленча на детектива като това, за което трябваше да мине — тактика на отлагане. Нуждаеше се от време да асимилира всичко, което бе научил. Дерек се изправи и отиде до прозореца. Гледайки навън, изпита завист към хората, които се бореха с уличния

трафик, бързаха за срещи, изпълняваха поръчки, справяха се с всекидневните досадни задължения, и денят им беше нормален.

Нормалността го бе напуснала в мига, когато бе погледнал лицето на Джули Рътлидж. Тя бе права в едно отношение: намираше се наред тази каша заради нея. Ако не беше тя, Маги още щеше да е жива. От друга страна, ако не беше тя, той щеше да защитава Крейтън Уилър и перспективата да бъде адвокат на онзи откачен, го накара да потръпне. Щеше да върви подир един никаквец като Джейсън Конър през целия път до неговата екзекуция. Защото нямаше да защитава Крейтън Уилър дори срещу обвинение за нарушаване на правилата за уличното движение.

Потънал в мислите си той се сепна, когато Додж заговори:

— Без значение на всичко останало, този Крейтън Уилър е задник, който заслужава да бъде спукан от бой. Познавам някои момчета. Срещу каса студена бира ще...

— Додж.

— Сериозно ти говоря.

Дерек се засмя.

— Знам, че говориш сериозно. И мен ме изкушава, повярвай ми. Но по-скоро бих искал да му съсипя живота, отколкото да го свърша.

— Само заради Маги ли смяташ, че държанката на Уилър е права, като твърди, че Крейтън е замислил убийството на Пол Уилър?

Дерек пренебрегна това, че детективът нарече Джули „държанка“.

— Склонен съм да вярвам, че тя има право. Гледах достатъчно от онзи филм на Хичкок. Престъпникът е зловеща реминисценция на Крейтън. Очарователен. Красив и сладкодумен. Богат.

— И психопат — завърши Додж. — И аз съм гледал този филм. Доста отдавна. Първата ми съпруга — или може би беше втората — ме изрита от къщи. Наложих се да прекарам в хотел няколко нощи, докато тя се успокои. Имаше фестивал на филмите на Хичкок в един от онези стари театри, които организират такива неща, а телевизорът в стаята ми нямаше кабел, така че излязох и изгледах всичките.

Той спря и замислено се почеса по бузата.

— Виждам накъде бие с това, като е такъв побърканий на тема кино. Ако наистина е сторил това на Маги, значи е чистокръвно зло.

Дерек се извърна от прозореца, сигурен, че Додж не е завършил.

— Но какво?

— Нищо — детективът потупа джобовете си в търсене на някоя цигара.

— Хайде. Какво?

Той сви рамене.

— Някой се вбесява на някого и убива кучето му. Случва се непрекъснато.

— Така ли мислиш? Че Крейтън ми се е ядосал, защото няма да съм му адвокат, затова се е промъкнал в къщата ми и е обезглавил кучето? И това е всичко, което измисли?

— Не знам — отвърна Додж сприхаво. — Просто казвам.

— Казваш какво точно? — Дерек се върна на бюрото си и седна, загледан упорито в събеседника си. — Да не намекваш, че след като Джули Рътлидж ме е манипулирала веднъж, може би го прави отново?

Въпреки че Додж избягваше да гледа право в него, накрая се предаде.

— Онова, което казвам, е, че най-сигурният начин за една жена да получи онова, което иска, е да използва онова, без което ние, бедните глупаци, не можем. Случва се непрекъснато.

— Но тя не го използва. Не ми позволи да я докосна. Не и след събитията в самолета.

— Ама ти се иска.

Сега Дерек бе този, който избягваше зрителния контакт.

— И тя го знае.

Дерек не отговори.

— И колкото повече не ти позволява, толкова повече го искаш, а колкото повече го искаш, толкова по-сляп ставаш. Знаеш, че има директна зависимост между надървен чеп и сляпа глупост.

Дерек стана от стола си толкова бързо, че го завъртя.

— Добре де, да кажем, че си прав. Както полицията, смяташ, че тя е организирала убийството на Пол Уилър и сега се опитва да стовари вината върху Крейтън — той се наведе напред, за да подчертае думите си. — Но тя е обичала Уилър, човече. За какво ще иска да го убива?

— По дяволите, откъде да знам! Не казвам, че е точно така. Просто не искам да изключа никаква възможност. Трябва да признаеш, че има някои улики срещу нея — Санфърд и Кимбол не са глупаци.

Напротив. Заедно са дяволски добър екип. Не биха се взирали толкова в нея, ако не усещат, че има нещо гнило.

Ти сам каза, че не си видял нищо, което да не е наред, в къщата ѝ. Вземаш за чиста монета думите ѝ, че Крейтън Уилър е нахлул с взлом и е разбъркал нещата ѝ, че я е плашил в подземния гараж.

— Тя не е убила Маги. Аз бях с нея.

— Каза, че ти е отнело време да се прибереш и че всъщност сте се разделили бесни един на друг.

— Тя не е убила Маги.

Додж се облегна назад.

— Може би не. Но останалото... — той спря да си поеме дъх. — Само не забравяй, че не е толкова невинна, колкото ти се иска да бъде. Гледай я обективно, преди да се забъркаш в нещо, което би разрушило кариерата, репутацията и живота ти. Прекалено умен си, за да захвърлиш всичко заради един хубав задник.

Дерек го гледаше.

— Можеш да пухтиш, да беснееш и да ме ругаеш колкото щеш, но това не променя истината, която ти казвам. Освен това ти сам ме попита — добави Додж оправдателно. След това промърмори нещо под нос. — Знам какво говоря, адвокате. Една жена ще те прецака много по-лошо и по-бързо от всичко друго на тоя свят, имам цял камион папки в архива си, с които да го докажа. Когато някоя те хване... — той погледна Дерек и тъжно поклати глава.

Дерек отпусна враждебната си поза и се върна зад бюрото. Никога не се бе чувствал толкова изморен. Знаеше, че агентът му мисли само доброто. Погледна го мрачно:

— И какъв е твоят съвет?

— Бягай по-далеч от това.

Дерек вдигна поглед и за няколко секунди го задържа върху детектива.

— Добре... — въздъхна Додж, като опипа отново джобовете си. — Не мислех, че ще се вслушаш, но пък да се надяваме...

— Независимо дали Джули е забъркала цялата тази работа, или Крейтън е организиран убийството на Пол Уилър, ключът към мистерията лежи в човека, който всъщност го е извършил.

— Оня, Били Дюк?

— Той е най-добрата следа до този момент. Можеш ли да го откриеш, Додж?

В отговор детективът се изправи и се насочи към вратата.

— И още нещо.

Додж се обърна.

— Можеш ли да разбереш дали Крейтън Уилър има досие?

Додж се намръщи.

— Не искаш ли прекалено много?

— Неосъществимо ли е?

— Е, Мойсей е разделил на две Мъртво море.

— Червено море. Ще опиташ ли?

Додж отново се обърна към вратата, но Дерек пак го спря. Възрастният мъж простена.

— Наистина имам нужда от цигара.

— Относно Джули. Ти повдигна някои логични въпроси, Додж. Благодаря за помощта.

Детективът изглеждаше успокоен.

— По дяволите. Не е моя работа да те уча. Май се изхвърлих по отношение на нея. Но онова, което знам с абсолютна сигурност...

— Да?

— ... е, че здравата ти е влязла под кожата.

Когато Джули пристигна в галерията, Кейт вече я чакаше и от вратата започна да ѝ се извинява.

— Снощи ти казах, че не е необходимо никакво извинение, нито обяснение — прекъсна я Джули. — Трябвало е да отидеш в полицията и да им кажеш каквото знаеш. Това е било правилното.

Те се прегърнаха и Кейт побърза да отиде в главната зала да се захване с документацията, която бе занемарила през последните няколко дни. Първото позвъняване дойде в единадесет и половина.

Джули вдигна телефона.

— „Ше Жан“.

Нищо. Беше почти сигурна обаче, че човекът, който бе позвънил, е от другата страна на линията, но след като не получи никакъв отговор, затвори.

Същото се случи два часа по-късно. Кейт в това време получаваше колет и се подписваше на бланката на куриера, така че пак Джули вдигна. Произнесе само едно „ало“, преди да затвори.

Третото позвънява дойде малко след това.

След няколко секунди тишина, тя промърмори:

— Върви по дяволите! — и ядосано остави слушалката на мястото ѝ.

— Кой беше?

— Някакъв ненормалник.

Кейт сложи пакета, който бе подписала, върху бюрото на Джули.

— Звъня два пъти тази сутрин, преди да дойдеш.

— Но ти не ми каза.

— Първия път си помислих, че е станала грешка. Втория път просто затворих, без да мисля. До сега.

Джули се опита да получи номера на човека, който бе звънял.

— Частен телефон.

Очевидно Кейт не гледаше другояче на позвъняванията, освен като на досадни.

— Ще се обезсърчи и ще престане — каза тя и събра нещата си, готова да излезе. — Защо не дойдеш за по едно питие с мен, Джули? Може да хапнем някъде за вечеря.

— Благодаря, но искам да свърша тук, преди да си тръгна.

— Добре тогава, до утре — Кейт я докосна по рамото и излезе през задната врата.

Джули погледна стенния часовник и включи малкия телевизор на бюрото си. В момента вървеше ранната емисия новини. Тя гледа през първия половин час, но не споменаха нито веднъж за убийството на Пол Уилър, нито пък за това, че Били Дюк се издирва. Не знаеше дали да чувства облекчение или разочарование.

Бе очаквала днес детективите да я потърсят, да се изправят срещу нея с онова, което Кейт им бе казала вчера за посещенията на непознатия в галерията. Бе се обадила на Нед Фултън да е готов, защото може да ѝ потрябва. Но от полицията нямаше и дума.

Ядосваше се като си помислеше, че прахосват часове наред, опитвайки се да я свържат по някакъв начин с този мъж, когото не познаваше. Но ръцете ѝ бяха вързани. Единственият начин да им каже

да спрат безполезните си опити да търсят несъществуваща връзка, беше да издаде, че Дерек е този, който ѝ е казал.

Дерек.

Днес не го бе чувала. Кое то не бе изненадващо, но не знаеше дали да чувства облекчение или разочарование. Когато отиде да провери резето на входната врата, призна пред себе си, че е разочарована.

Ядоса се снощи на думите, които ѝ каза, но бе разочарована тази сутрин, когато се събуди и установи, че е излязъл, без да се обади, без дори да ѝ остави бележка. Беше оправил леглото в стаята за гости и изглеждаше така, сякаш изобщо не е влизал.

На път за хранилището тя спря на прага на отворената врата към ателието и си помисли, че ако вдъхне достатъчно дълбоко, може да долови миризмата на пияната му за бръснене. Беше я пренесъл в помещението. Замислено се приближи към картината с голия мъж, която той толкова не бе харесал и се усмихна при спомена за въпроса му дали някой с всичкия си би платил за нея.

Появата му онзи ден в галерията я бе разтърсила. Той бе последният човек на земята, когото бе очаквала или желала да види. А вече изпитваше нетърпение отново да го зърне... Беше забелязала всичко — стойката, формата на ръцете, косата му, едва доловимия белег на брадичката му. Бе гледала толкова много негови снимки предварително, че всички тези физически характеристики ѝ бяха познати още преди да го срещне на борда на самолета.

„Мога ли да ви почерпя с едно следобедно питие?“ Той я бе озарил с такава дяволита усмивка, която още караше стомаха ѝ да пърха. Усмихвайки се смутено, тя си прошепна: „Спечелихте ме още на «здравей»“...

— „Джери Магуайър“.

Сърцето ѝ се срина в ледена пропаст. Задъхвайки се от ужас, тя се завъртя.

В рамката на отворената врата стоеше Крейтън. Беше се облегал небрежно на касата, с кръстосани глезени и сардонична гримаса на лицето.

— Да не би да те възбужда този внушителен джентълмен с големия кренвирш? — след това добави с по-мазен тон: — Или те хванах в момент, в който бленуваш на глас за расовото адвокатче?

Знаейки, че не би могла да скрие нито страха, нито отвращението си, тя попита:

— Какво искаш, Крейтън?

— Джули, Джули. Усещам враждебност. Откакто си ми практически леля, все се каня да намина и да видя как я караш.

— Можеше да ме попиташ как я карам, когато ми се обади днес.

— Обадил съм ти се?

— Толкова е тъпо и долно да разиграваш тази игра с телефона, Крейтън. Отрязването на главата на безпомощно куче повече се връзва с теб.

— Нямам представа за какво говориш. Нито съм звънял по телефона, нито пък съм обезглавявал куче — той я изгледа. — Честно ти казвам, Джули.

Тя усети, че ѝ е трудно да диша. Ненавистта ѝ към него я задушаваше и това ѝ даде смелост.

— Галерията е затворена. Нахлул си с взлом, затова настоявам да излезеш. Ако не го направиш, ще се обадя в полицията.

Той взе безжичния телефон от масичката за коктейли и ѝ го подаде.

— Хайде. Ще бъде интересно. Ти, аз, двамата детективи, които и без това вече те подозират, ще е приятно в малкото ти ателие тук. Ще им кажа, че си ме поканила, че сега, когато чичо ми Пол не е между живите, си искала да продължим оттам, където бяхме спрели онази вечер в избата.

— Никога няма да ти повярват. Дерек не повярва.

Той вдигна вежди.

— Дерек не е повярвал?

— Казах му истината за тогава.

— Той ли повдигна темата?

Тя не каза нищо, което накара слаба усмивка да заиграе по лицето му.

— Този факт ме кара да вярвам, че любимият ми адвокат се съмнява в твоята версия. Но не се отчайвай. Може би ще имаш повече късмет с детективите — той размаха телефона. — Искаш ли да набера вместо теб?

Тя го бутна настрана и мина през вратата.

— Щом ти не излизаш, аз ще изляза.

Тя продължи по коридора по посока на хранилището с изправен гръб, преструвайки се, че сърцето ѝ не е в гърлото и не бие оглушително. След онова, което бе сторил на лабрадора, вече не се съмняваше в жестокостта, на която е способен.

Той хвана лакътя ѝ с ръка и я блъсна срещу стената, приковавайки я с тяло, като стисна пръсти около шията ѝ.

— Може и да си обичала да чукаш чичо Пол. И по-странни неща са се случвали. Разбрах, че още повече ти е гот да чукаш нафукания Дерек Мичъл. Но си мисля, че онова, което обичаш най-много, е да се чукаш с мен — той се притисна към нея. Тя опита да се освободи, но усилията ѝ го накараха само да се засмее с триумфална усмивка, от която кожата ѝ настръхна.

— Пусни ме.

— Харесва ти да се месиш в живота ми, нали, Джули? А? Мислиш си, че можеш да ме прецакаш, като привлечеш онзи адвокат на своя страна? Помисли отново.

— Предупреждавам те, Крейтън.

— Така ли? Какво ще направиш? — пръстите му се стегнаха около гърлото ѝ. — Извън лигата си, скъпа, и е много тъжно, че си прекалено горда и глупава, за да го осъзнаеш. Оттегли се, докато сладката ти мека кожа още е цяла.

Той я освободи рязко и се ухили, когато тя обгърна с ръце тялото си да се защити.

— Не че не се изкушавам да прокарам език по всеки милиметър от тази възхитителна кожа. „Винаги съм искал да го направя“. Робърт Патрик. „Факултетът“. Нямам търпение да разбера кое у теб толкова е омагьосало чичо Пол. Но, уви, Джули скъпа, ще трябва да запазим това пикантно проучване за друг път. Тази вечер имам среща.

След като го каза, той се върна в задната стая. Мина зад бюрото ѝ, спря и погледна колета, който Кейт бе приела днес.

— Не забравяй да отвориш колетчето си — след което се измъкна през задния вход и шумно затвори след себе си.

Джули остана притисната до стената, краката ѝ трепереха толкова силно, че едва я държаха.

Най-накрая успя да отиде до задната стая, като се подпираше в стената. Залитна към вратата, през която той бе излязъл и решително

пусна резето, после се облегна на нея, шумно поемайки въздух през устата.

Отиде до бюрото и се пресегна за телефона, но премисли и го остави, където си беше. Крейтън не би дошъл тук, ако не вярваше, че може да манипулира ситуацията, да я използва за своя изгода, а на нея да навреди. Сигурно се надяваше тя да съобщи за инцидента на детективите, така че той да изопачи всичко, което тя им е казала, карайки я да изглежда нелепо или виновна.

Погледът ѝ падна върху колета на бюрото ѝ.

От етикета не бе ясно кой точно е изпращачът. Изглеждаше безвреден, но тя нямаше доверие на небрежно подхвърлените реплики от Крейтън.

В съзнанието ѝ се завъртяха кинематографични образи на хора, които откриваха ужасяващи неща в обикновени кутии.

В галерията не се чуваше никакъв звук и сърцето ѝ бумтеше в ушите, когато отвори чекмеджето на бюрото си и извади канцеларския нож. Плъзна бутона, който разкри острието, и го притисна към лентата на опаковката, правейки дълъг разрез, което ѝ напомни за скалпел, минаващ по кожа. Бързо разряза лентата в двата къси края и остави ножа настрана.

Пръстите ѝ бяха толкова студени, че едва усещаше картоната, докато го отваряше. Вътре имаше парченца зелен дунапрен. Стандартен опаковъчен материал. Напълно безобиден.

Протегна ръце, след това бързо ги сви в юмруци и ги дръпна. Пое си няколко пъти въздух, надявайки се да забави ритъма на сърцето си. Преодоля безпокойството си и отново протегна ръце към кутията. След няколко агонизиращи секунди на страх бръкна сред дунапрена. По бюрото и по пода се разсипаха безтегловни стърготини. Протегна пръсти и го напипа.

Предметът беше увит в предпазна опаковка с въздушни мехурчета. Тя го хвана с две ръце и го извади.

Когато разбра какво е, леко извика. Коленете ѝ се подгънаха и тя се свлече на пода, цялото ѝ тяло се разтреперан неконтролируемо. От устата ѝ се откъсна хлип.

Беше стъклена купа, която тя бе поръчала специално за един клиент.

Нищо повече.

Докато седеше и се опитваше да регулира дишането си, погледна към вратата, през която Крейтън беше излязъл. Стори ѝ се, че чува злорад смях.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Фирмата на Дерек понастоящем се занимаваше с дузина активни дела. Три пъти повече бяха висящите. Той бе добре запознат и се подготвяше за всяко от тях, дори и ако друг адвокат представяше клиента в съда.

След продължителното съвещание на състава мозъкът му бе съвсем преуморен. Но когато вдигна клетъчния си телефон и Додж каза: „Открих го“, съзнанието на Дерек се фокусира и той на мига разбра за кого става дума.

— Къде?

— В един мръсен мотел към летището.

— Как го откри?

— Платих на информатор, който често посещава близкия бар. Има си нещо с онази корейка, която върти мотела, така че виси непрекъснато там и ѝ е показал снимката на Били Дюк. Тя станала нервна. Той ми се обади и аз отидох да се срещна с нея лично. Като ѝ дадох малко мангизи, призна, че е познала Били Дюк, когато са го показали по телевизията. Бил наел стая при нея почти от месец, но под друго име.

— Защо не е съобщила?

— Нелегална е. Трябваше да ѝ дам две стотачки, за да не превърти напълно, страхува се да не я депортират — Додж спря да си поеме дъх. — Мисля, че моя информатор може да забрави романа си с нея, но във всеки случай хванах Били Дюк. Искаш ли да почукам на вратата му и да кажа „здрасти“?

— Не. Трябва да се обадим на Санфърд и Кимбол.

— Трябва ли? — в тона на Додж явно се долавяше съмнение в необходимостта от това.

— Каква кола кара Били Дюк?

— Корейката се кълне, че не знае.

— Ако той излезе, последвай го, но ми се обади веднага. Дръж под око вратата на стаята му.

Дерек затвори и помоли Марлин да се свърже със Санфърд и Кимбол.

— С когото и да говориш, кажи, че е спешно.

Докато чакаше си помисли дали да не звънне на Джули, но думите на Додж да се пази го отказаха. Ако тя казваше истината, щеше скоро да разбере, че Били Дюк е заловен.

Ако пък лъжеше и Дюк бе неин съучастник, Дерек би нарушил закона, казвайки й, че скоро ще го арестуват.

Когато Джули се прибра вкъщи, още трепереше. Изненадващото посещение на Крейтън в галерията напълно я бе разстроило. Глупаво беше, но не можеше да отрича: този човек притежаваше способността да я плаши. Беше изиграл една от откачените си игрички и тя се бе хванала. Беше я накарал да се страхува да отвори една най-обикновена пощенска пратка.

Използвайки дистанционното, тя затвори вратата на гаража веднага, след като вкара колата вътре. Но продължаваше да се чувства неспокойна. Като си спомни пръстите на Крейтън около гърлото си и това как я притисна към стената с тяло, тя сгъна ръце върху волана и подпря челото си върху тях, дишайки дълбоко.

Всеки път, когато го видеше — в бара, в галерията — той ставаше все по-агресивен физически. Дали не беше белег за остра психоза?

Гаражът пазеше топлината на деня. Не след дълго кожата й се покри с пот, но тя продължаваше да трепери. Онова, което бе започнал с планирането на убийството на Пол, не беше завършено. Беше почти сигурна. Явно се чувстваше по някакъв начин застрашен от нея, иначе не би отправял заплахи, не би я предупреждавал да се оттегли. Нещо се готвеше. Но какво? Ако не знаеше какво престъпление е планирал или коя може да е жертвата, как би могла да го предотврати?

Най-накрая горещината я накара да излезе от колата.

След взлома специално внимаваше да държи вратите заключени, включително онази, която водеше към гаража и кухнята. Тя извади ключа си, за да отключи.

Въпреки неизправния детектор за движение, с почти религиозно усърдие включваше алармената система, дори когато излизаше за

съвсем малко.

Така че когато натисна бравата на вратата към кухнята, очакваше да чуе предупредителното пиукане. Отказът му да се включи бе дори по-стряскащ от оглушителната аларма, тишината бе зловеща и ужасяваща.

Сърцето ѝ започна да бие силно. Тя усети, че я облива пот, когато адреналинът нахлу в тялото ѝ. Едва дишаше. Мозъкът ѝ бе преуморен, но се насили да мисли рационално и да не се паникьосва. Още не.

Дали прислужницата ѝ не беше забравила да включи алармата, преди да си тръгне?

Не. Жената не беше идвала днес. След вчерашното основно почистване нямаше нужда.

Дали пък тя самата не бе пропуснала да го направи тази сутрин? Започна да рови из съзнанието си, опитвайки се да си спомни действията си и можеше да се закълне, че последното нещо, което бе направила, преди да заключи вратата, бе да нагласи алармата.

Безшумно остави чантата си върху кухненската маса и събу обувките си. Отиде боса до плота и взе един нож от дървения блок. Той имаше дълго, назъбено острие, но щеше да се чувства по-сигурна с пистолета си, който бе оставила под леглото. Стигна на пръсти до вратата, за да излезе от кухнята и се послуша.

Къщата бе тиха като гробница, освен думкането на собственото ѝ сърце.

След пет минути, когато мускулите ѝ започнаха да треперят от напрегането да остане безшумна, тя се насили да ги отпусне. Отново ли играеше играта, измислена от болния мозък на Крейтън?

Беше ли включила тази сутрин алармата? Беше се ядосала на Дерек първо, че ѝ бе казал „Ти дойде“, и второ, че бе излязъл, без да се извини или да каже поне една дума. Може би — явно! — е била до такава степен потънала в мисли за него, че още неuleгналият навик да включва алармата ѝ се бе изплъзнал.

Въпреки всичко тя държеше ножа пред себе си, докато се движеше из къщата и проверяваше дали някой не е влизал. Огледа целия коридор, който водеше към спалните. И пак спря да се послуша, но не долови нищо.

Все още на пръсти, Джули се приближи до спалнята за гости. Леглото си стоеше така, както Дерек го беше оставил. Вратата към

банята бе отворена. Преди фактът да стигне до съзнанието ѝ, тя прекоси стаята. Банята изглеждаше както винаги — готова за гости. Тя все пак събра смелост да надникне в гардероба и се почувства страшно глупаво, когато рязко го отвори. Беше празен, с изключение на лоста за закачалки и сгънатото на горния рафт одеяло. И като връх на глупостта, тя клекна и надникна под леглото.

Въздъхна с облекчение и се изправи, след което излезе в коридора. Вратата към нейната спалня зееше отворена.

Тя рязко се дръпна, когато го видя, че изниква. Изглеждаше като чудовище в къща с призраци. Изневиделица. Внезапно.

Можеше да каже, че някак си го бе очаквала. Но въпреки всичко изкрещя.

Когато Дерек влезе в заведението за барбекю от другата страна на булеварда срещу „Пайн Вю Мотел“, Додж седеше до тезгяха, обърнат към прозореца, откъдето имаше пълен изглед към мотела и околните сгради. Дерек се отпусна на стола до него и отмести настрана чинията с оглозгани кокали и замръзнал сос.

— Ребърцата не бяха лоши — каза Додж.

— Не, благодаря.

Келнерите разнасяха чинии с барбекю и гарнитура на дузината посетители, но никой от тях не знаеше, че мястото се наблюдава от полиция.

— Забелязах две полицейски коли в единия край на пресечката — обяви Дерек.

— И в другия има. Плюс още две на улицата зад мотела. Цивилни.

Дерек проследи посоката, в която Додж бе кимнал. Един незабележим седан бе паркиран срещу салона. В блясъка на неоновия надпис Дерек разпозна два силуета в купето — един мъж зад волана и жена на пасажерското място.

— Обикновено тя ми издава информация — високомерно отбеляза Додж.

— Обикновено?

— Имахме споразумение.

— Какво споразумение?

— Просто споразумение. Ама нещата се закучиха. Ако говорим с нея, не давай вид, че знаеш.

— Гроб съм.

Пристигането на Санфърд и Кимбол прекрати разговора. Дерек и Додж гледаха как двамата детективи паркират пред офиса на мотела. Малко след това Кимбол влезе вътре. Беше пълно с народ. Тя натисна звънеца на бюрото. Корейката разтвори лентите, които се използваша като завеса, разделяща на помещението на две. Кимбол показа значката си.

— Сключих сделка със Санфърд. Ако корейката ни сътрудничи и даде на Кимбол ключовете, те няма да я издадат на имиграционните — каза Дерек на Додж.

— Вярваш ли го?

— Може би не.

Кимбол излезе от офиса шейсет секунди след като беше влязла, размахвайки ключа за стаята и Санфърд се измъкна бързо от немаркираната кола, където бе останал да я чака. Дватама се насочиха към стаята, гледащи към улицата, завиха зад ъгъла и продължиха надолу по дългата част на оформения като буква „Г“ коридор, появявайки се в жълтите локви светлина, хвърляни от монтираните над вратите крушки, и изчезвайки в тъмните петна между тях.

Когато бяха на няколко ярда от последната стая, започнаха да се движат по-внимателно, докато заемат позицията от двете страни на вратата. Санфърд почука с дулото на служебното си оръжие. Не се случи нищо. Той каза няколко думи, след което почука пак. Когато отново не дойде отговор, кимна към Кимбол, която се наведе напред и мушна ключа в ключалката. Отвориха вратата и бързо влязоха вътре.

Дватама цивилни полицаи излетяха от колите си и хукнаха към стаята с извадено оръжие.

— Да тръгваме — Дерек блъсна вратата на салона за барбекю и се присъедини към гонката. Пресече булеварда, а Додж го настигна с пъхтене.

Бяха почти стигнали до стаята, когато двамата цивилни се показаха от нея. Вече нямаше защо да бързат. Оръжията им бяха в кобурите.

Виждайки Додж, жената изстреля:

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Намерих го. И дойдох.

— Поздравления. Само че закъсня доста. Не е тук.

— Мамка му! — изсъска Дерек.

Партньорът ѝ го изгледа.

— Теб какво те засяга, Пери Мейсън? — след това се обърна към

Додж: — Още ли работиш за него?

— Внася ми висока здравна осигуровка.

Ченгето се изплю на тротоара, след това тръгна.

— Ще бъда в офиса.

Додж изчака малко, след това се обърна към жената:

— Можеш ли да ни вкараш в онази стая?

— Ама че си задник.

Додж изпусна дълга въздишка:

— Трябваше да тръгна веднага, Дора. Обадиха ми се.

— И затова благородно ме остави аз да напиша чека.

— Адвокатът искаше да дойда тук колкото се може по-бързо.

— Тази вечеря ми струваше двайсет и два долара.

— Казах ти, че съжалявам. Хайде, не се сърди.

Тя погледна през рамо към отворената врата в стаята на Били

Дюк.

— Щом Санфърд те види, ще се вкисне.

— Да, но след това ще се почувства по-добре.

— Не му казвай, че аз първа съм те видяла.

— Разпитахте ли управителката? — попита Дерек.

Тя го изгледа подозрително.

— Може и да съм го направила.

— Попитахте ли я...

— Не ми казвайте как да си върша работата, господин Мичъл.

Додж направи крачка към нея.

— Той няма предвид това, Дора. Но ако си научила нещо интересно...

— Забрави, Додж. Не искам и Кимбол да души след мен — тя се отдалечи.

— Не помниш ли, че аз ти позволих да стигнеш до върха?

Тя продължи да върви, но показа среден пръст на Додж през рамо.

Той се засмя.

— Така показва любовта си — след което последва Дерек към отворената врата на мотелската стая. Санфърд се извърна от гардероба, където тършуваше, при шума от стъпките им и сложи облечените си в ръкавици ръце на хълбоците си.

— Благодаря за обаждането, господин Мичъл. Но никой не ви е упълномощил да се присъединявате към партито.

— Всички ли знаят всичко? — вдигна вежди Додж. Никой не отговори и той попита: — Някакви следи от Били Дюк?

— Били Ууд — каза Кимбол, докато излизаше от банята. Като партньора си, и тя беше с латексови ръкавици, но ръцете ѝ бяха празни. — Под това име се е регистрирал. Платил е за едномесечен престой кеш, когато е дошъл — десет дена преди Уилър да бъде застрелян. Собственичката го е виждала само веднъж оттогава. Забелязала го да носи торба за боклук към контейнерите отзад.

— Говорихте с нея само няколко секунди — отбеляза Додж.

— Добра съм — засмя се детективката.

— Като сте толкова добра защо тогава вие не го намерихте?

Тя му хвърли убийствен поглед. Санфърд изглеждаше ядосан на всички.

— Защо изпратихте вашия човек да го намери, господин Мичъл?

— Проявявам законен интерес.

— Чух, че вече не представлявате семейство Уилър.

— Не ги представлявам.

— Тогава защо това нетърпение да намерите този тип, господин Мичъл?

— Без коментар.

— Има ли нещо общо с кучето ви? — подхвърли Кимбол и Дерек я изгледа свирепо. Тя сви рамене. — Носи се такъв слух. Съжалявам. Наистина.

Странно, но Дерек повярва на думите ѝ.

— Благодаря — кимна той.

— И аз съжалявам — погледна го Санфърд. — Случилото се наистина е ужасно.

Преди да са казали още нещо за Маги, Додж се намеси:

— Изпратихте ли някого да изследва кофите за боклук?

Кимбол влезе отново в детективската си роля.

— Не сме аматьори. Хората ни ще преровят контейнерите, но може да са били изпразнени, след като Били Дюк, или както се казва, е изхвърлил боклука. Жената на регистратурата не беше сигурна за деня, в който го е видяла.

— А някаква кола?

— Не знаем — каза Санфърд.

— Нашата дама на регистратурата каза, че никога не го е виждала с кола — обади се Кимбол. — Може би е паркирал някъде и после се е прибирал пеша до стаята си в мотела. Колеги проучват района.

Додж изсумтя и подхвърли песимистично:

— За този квартал ще имате нужда от информация. Гответе се да изхарчите някакви пари.

Очевидно детективите се съгласиха, защото никой не го опроверга.

Дерек остави детективите да си говорят. Не бе прекрачил прага на стаята, защото ако съществуваха някакви доказателства, не искаше да ги замърсява. Беше разбрал онова, което детективите и Додж казаха, но се опитваше да добие представа за стаята и човека, който я бе обитавал.

Беше тъжно място, с биещи на очи кърпки върху измазаните стени и петна от вода по тавана. Леглото беше неоправено и чаршафите изглеждаха мръсни, като че ли бяха употребявани седмици, без да бъдат прани. Щом Дюк е изхвърлял собствения си боклук, значи не е идвала чистачка. Зад Кимбол през отворената врата Дерек можеше да види хавлиените кърпи на пода, сякаш са били небрежно пуснати.

Но в цялото помещение нямаше и една лична принадлежност, нищо, което да не спада към обзавеждането.

— Него не просто го няма, напуснал е — унило произнесе той.

Санфърд се намръщи.

— Така изглежда. В гардероба няма дрехи. Както и в чекмеджетата на скрина.

— Освен отвратителна воня, и в банята няма нищо. Явно водопроводната инсталация не работи както трябва.

— Проверихте ли в умивалника в банята? — поинтересува се Додж.

— Още има по него капки вода — отвърна Кимбол, — което означава, че не е много далеч.

— Има ли прозорец в банята?

— Не достатъчно голям, за да се измъкне през него възрастен човек.

— Наблюдавам мястото от шест и десет тази вечер — каза им Додж. — Не е излизал през вратата през това време. Така че когато съм дошъл сигурно вече е бил офейкал, но не много преди това, щом още се виждат капки в умивалника.

— Сигурно е било по обяд — предположи Санфърд.

— Повече ме интересува не кога е излязъл, а къде е отишъл — нетърпеливо го прекъсна Дерек.

— И ние бихме искали да знаем — увери го Санфърд.

— Но още нямаме нищо, което да го свързва със стрелбата. Може просто да е дошъл по работа.

Дерек не мислеше, че Кимбол наистина вярва на това предположение повече от него.

— Кой, дошъл по работа, ще тръгне да плаща кеш, вместо с кредитна карта?

— И ще използва две различни имена — добави Додж. — Или поне ние знаем за толкова.

Тя грубо каза:

— Ясно, ясно.

Дерек огледа мизерната стая.

— Усещането, което имам от стаята, е, че това е била негова бърлога, място, където да се крие.

— И аз мисля така — Додж посочи металния контейнер за боклук. — Празен.

— И е единственият в банята — каза им Кимбол.

— И след като го е изчистил, нищо не е останало след него — кимна Дерек.

— Нищо видимо — Санфърд взе клетъчния си телефон. — Ще кажа да поръсят прах за отпечатъци. Може би ще получим някакви, които да пуснем през базата данни. За всеки, който е използвал измислено име, бил е арестуван и са му вземани отпечатъци през някакъв период от живота му. Най-малкото ще научим истинското му име.

Кимбол влезе в кухнята и извика отвътре:

— Чиниите са измити. И контейнерът за боклук е празен. Но подът не е измит. Лепне — тя се наведе да надникне зад бара. Когато няколко секунди по-късно се изправи, Дерек улови многозначителния поглед, който хвърли на партньора си.

— Намерихте ли нещо?

Тя поклати глава.

— Не. Може да успеем да разберем каква е самоличността му от онова, което е разлял, това е — тя се намръщи. — Защо още сте тук? Дори не сте ченге, освен това ви казах да си тръгвате.

Додж кимна на Дерек.

— Видя достатъчно.

— Предполагам — но той не направи крачка да си тръгне.

— Какво има?

— Нещо не се връзва.

— За какво си шепнете, вие двамата там? — попита Санфърд.

Игнорирайки го, Дерек огледа още веднъж стаята. Погледът му се плзна по телевизора, след това отскочи обратно. Той осъзна какво го тревожеше. Всичко в помещението беше старомодно, но телевизорът изглеждаше приказно нов и имаше вграден дивиди плейър.

— Проверете плейъра.

Санфърд го погледна любопитно, но потърси дистанционното и го откри сред обърканите чаршафи на леглото. Включи системата и натисна бутона да отвори контейнера за дивиди. Оказа се празен.

Той погледна очаквателно Дерек.

— Просто предчувствие — въздъхна адвокатът разочаровано.

Ариел си пръсна парфюм и се огледа в огледалото за последен път, след което взе чантата си. След пиршеството със сладолед преди три вечери беше решила, че няма да позволи заради някакъв негодник да стане дебела. Както баща ѝ обичаше да казва, единственият начин да си отгоре, ако те изхвърлят, е да се качиш отново на коня.

Затова сега щеше да излезе и да си прекара добре.

И, между другото, напук на него.

Тя внимателно заключи след себе си. Докато вървеше към колата си, съседката ѝ през улицата ѝ извика. Тя простена вътрешно, но махна с ръка и също извика:

— Здравейте, госпожо Хамилтън — възрастната дама живееше сама и очевидно се чувстваше самотна. Тя често причакваше Ариел, обикновено когато младата жена най-много бързаше. Или така ѝ се струваше.

— Ариел, спри!

Възпитана да уважава по-възрастните, Ариел хвърли чантичката си в колата и изчака госпожа Хамилтън да докуцука.

— Цветята ви изглеждат страхотно — усмихна ѝ се Ариел, когато старицата се приближи. Госпожа Хамилтън имаше най-добре изглеждащата градина на улицата и се гордееше, че прави всичко сама.

— Благодаря, миличка — жената сложи покритата си с кафяви петна ръка на гърдите си, сякаш по-лесно да си поеме дъх. — Тревожа се за теб.

— Че защо?

Обикновено госпожа Хамилтън я питаше дали се храни правилно, кореше я, че остава до прекалено късно, караше я да използва слънцезащитен крем. Затова се сепна, когато старата дама каза:

— Днес, докато беше на работа, идва един мъж да те търси.

— Мъж?

— Мисля, че беше дрогиран — прошепна старицата. — Никак не ми хареса как изглеждаше.

— Как точно изглеждаше?

Сърцето на Ариел започна да бие тежко, докато съседката ѝ описваше Били Дюк подробно. Не какъвто го бе познавала първоначално, а какъвто го бе снимала охранителната камера.

— Какво искаше?

— Видях го да дебне около къщата ти, да наднича през прозорците, да думка по вратата. Извиках му, казах му, че не си си вкъщи и го попитах не го ли вижда.

Друг път сигурно щеше да ѝ се стори смешно, но сега на Ариел никак не ѝ беше до смях.

— Той пресече улицата и аз побързах да вляза вътре и да сложа веригата на вратата, но той започна да размахва ръце и да вика като

побъркан: — Моля ви, помогнете ми!

— Да му помогнете?

— Каза, че отчаяно иска да говори с теб, че било въпрос на живот и смърт и ме попита дали съм знаела къде работиш. Звънял на работното ти място и му казали, че вече не работиш там.

— Наскоро си смених работата — слава Богу, че го беше направила.

— После ме попита дали знам номера на клетъчния ти телефон и аз му казах, че и да го знаех, което не е така, не бих му го дала. Заплаших го, че ще се обадя в полицията, ако не се пръждоса и затръшнах вратата пред лицето му. Гледах го обаче през щорите. Отиде до колата си и тръгна нанякъде — госпожа Хамилтън я погледна с тревога: — Не ми е работа, разбира се, но ми се струва, че не бива да оставаш насаме с такъв човек, Ариел.

— Не се тревожете, госпожо Хамилтън. Няма — тя стисна ръката на старата жена. — Ако го видите пак, обадете се в полицията.

— Непременно ще го направя! Ти внимавай!

Ариел я увери, че ще се пази и жената се върна в градината си. Ариел се позачуди дали да не се върне и сама да съобщи в полицията за неочакваното идване на Били. Но това щеше да означава въвличане, което тя бе обещала на себе си и на Керъл, че ще избягва. Надяваше се госпожа Хамилтън да го е изплашила.

Реши да не позволява Били Дюк да ѝ разваля вечерта, която бе планирала, но когато влезе в блестящия бар, още се опитваше да се отърси от неясната тревога.

Стана още по-лошо, когато видя Тони, наведен над една от коктейлните маси в дъното на помещението; изглеждаше невероятно елегантен и красив.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Писъкът на Джули проехтя по коридора.

Той направи крачка към нея, след това се подпря с ръце на касата на вратата, запушвайки отвора. Кожата му изглеждаше восъчна, неестествена. Очите му бяха хлътнали дълбоко в тъмните очни орбити.

Джули се обърна и побягна, но той хукна след нея, хвана я за рамото, обърна я и се стовари върху нея, пробождайки се с ножа. Острието потъна в плътта му до дръжката. Той отвори уста да извика, но онова, което излезе беше отвратителна течност, която опръска гърдите на Джули. Тя извика.

Опита се да го отстрани от себе си, но той се бе вкопчил в нея, беше увесил ръце върху раменете ѝ. Двамата сякаш танцуваха странен танц, докато тя успя да го отблъсне от себе си. Той продължаваше да не я пуска.

След това започна да се гърчи, отпусна се на пода по гръб, като се тресеше толкова силно, че раменете и петите му удряха шумно по дървения под.

Джули се наведе над него и като залиташе, отиде в стаята си. Взе безжичния телефон, оставен на нощното ѝ шкафче, и с треперещи пръсти започна да набира 911. Никой не отговори. Пусна телефона и той тупна на пода. Клетъчният ѝ телефон беше в чантичката ѝ в кухнята и тя тръгна към коридора с несигурни крака.

Конвулсиите на мъжа сега бяха по-слаби. Опита се да не гледа към стърчащия от него нож, когато клекна до него.

— Ще извикам помощ. Но трябва да взема телефона си. Връщам се веднага. Опитай се да...

Очите му бяха отворени, но гледаха към тавана, без да дават признаци, че я познават. Той като че ли не я чуваше, или не усещаше присъствието ѝ. Като че ли вече бе на друго място. Тялото му потрепери.

След това напълно притихна.

Дерек и Додж прекосиха булеварда и тъкмо бяха стигнали до паркинга на салона за барбекю, когато Дерек видя Кимбол и Санфърд да излизат от изоставената мотелска стая на Били Дюк като подгонени от демон.

Почти тичешком, те се насочиха към офиса на мотела. Санфърд сложи полицейския буркан на покрива на седана, докато Кимбол надникна през вратата на офиса. Тя извика нещо на Дора и партньора ѝ, които в момента разпитваха корейката. Не след дълго Кимбол се върна в колата при Санфърд. Той запали двигателя и след миг колата се понесе бясно, оставяйки след себе си миризма на изгоряла гума.

Дерек погледна Додж, после, без да си кажат и дума, се стрелнаха към колата на Дерек. Влязоха в купето и преди Додж да е успял да затвори вратата, Дерек вече натискаше педала на газта.

— Какво мислиш? — попита той, когато се врязаха в трафика и вдигнаха скоростта до тази, с която се носеше колата на детективите, само че без да могат да се възползват от предимството, което дава въртящият се на покрива буркан.

— Не знам, но е нещо важно.

— Били Дюк?

— Може би. Имаш ли нещо против да пуша?

— Ти как мислиш?

Пътуваха в напрегната тишина.

След десет минути Додж промърмори:

— Май тръгват по посока на твоята къща?

— По-скоро тази на Джули — стомахът му се сви още повече, когато осъзна, че следваха необозначената полицейска кола във вътрешността на нейния квартал. — О, Исусе, не.

— Какво? — вдигна вежди Додж.

Дерек не отговори. Още щом видя линейката със запалени фарове да осветява пъката, в която се намираше къщата на Джули, той закова рязко и изскочи. Затича, разбутвайки съседите, които се бяха събрали на малки групички и обсъждаха какво се е случило.

Без да обръща внимание на жълтата полицейска лента, с която вече бе оградена ливадата пред къщата ѝ, той се провря отдолу и изтича към входната врата. Едно униформено ченге обаче го спря.

— Хей! Стой!

— Какво се е случило?

— Вие тук ли живеете?

— Не.

— Семейството ви ли?

— Не.

— Тогава се махайте.

— Аз съм Дерек Мичъл, служител на правосъдието. Какво се е случило?

Ченгето се намръщи, огледа се, и каза:

— Фатален удар с нож.

Коленете на Дерек омекнаха като желе.

— Кой... — гърлото му се стегна, преди да е довършил въпроса, което очевидно докосна някаква струна на съчувствие у полицаия.

— Почакайте тук — той се обърна с гръб и тръгна към отворената врата.

— Мамка му — Дерек се мушна покрай него и стигна до вратата, почти сблъсквайки се с друг полицай, който блокира пътя му и го блъсна в гърдите.

— Кой ти разреши да влизаш?

— Махни се от пътя ми — опита се Дерек да свали ръцете на ченгето от себе си, но те не помръднаха.

— Оставете го на мен! — дойде на помощ друг полицай.

— Хайде, приятел, успокой се, иначе ще ти сложим белезници.

— Дръпнете се от мен!

Хоумър Санфърд се появи под свода на дневната на Джули с обичайната си свирепа физиономия.

— Мичъл? Пак ли ти? Какво става, по дяволите?

Дерек се опита да разгадае безизразното изражение на детектива.

— Джули? — изграчи той.

Санфърд го гледа в продължение на няколко секунди, след това направи знак с глава към стаята отзад. Дерек направи крачка, или по-скоро опита. Ченгетата още го държаха.

— Пуснете го — нареди Санфърд. Униформените се подчиниха. Той се запрепъва към дневната, дръпвайки се назад, когато видя Джули, бледа като смъртник, но жива.

Тя седеше на дивана, сгушена в кадифената покривка, въпреки че стаята се стори на Дерек топла като парник. Дрехите ѝ бяха на петна.

Кръв и нещо друго, мръсно на вид и издаващо силна воня. Цветът на лицето ѝ беше белезникав, от което очите ѝ изглеждаха още по-тъмни и големи, отколкото си спомняше.

Висок, слаб чернокож мъж стоеше до камината с малък бележник в ръка. Изглеждаше смутен. Друг детектив, началник, който Дерек разпозна — Греъм? Грант? Нещо такова — седеше на отоманката, на която Дерек бе седял предишната вечер, за да вижда по-добре екрана на телевизора. Той гледаше Джули и Робърта Кимбол, седнали една до друга на кушетката.

Беше странна гледка. След това Греъм-Грант каза на Санфърд:

— Изведи го оттук.

— Аз съм Дерек Мичъл.

— Знам кой сте. А аз съм сержант Греъм, детективът, който провежда разследването по случая. А сега, след като така любезно се представихме един на друг, се омитайте веднага.

— Аз съм адвокат на госпожица Рътлидж.

Очите на Джули се разшириха, но тя не възрази. Кимбол изглеждаше изненадана. Санфърд като че промърмори нещо, но Дерек не го чу.

Греъм се обърна към Джули.

— Успели сте да се обадите на адвоката си?

— Аз... не съм звъняла на никого, освен на 911.

— Той сигурно ни е последвал — обясни Кимбол. — Беше в мотела, в който е бил отседнал Били Дюк — след това добави неохотно: — Всъщност той е човекът, който го откри. По-точно — неговият информатор.

— Защо го търсехте, господин Мичъл? — попита Греъм.

Но преди Дерек да успее да отговори, погледът на детектива се премести зад него. Дерек се обърна. Двама санитаря, под ръководството на един разследващ от Районния център по патология „Фултън“, бутаха носилка с труп в полиетиленов чувал, затегнат с колани. Съдебният патолог кимна на Дерек, когото познаваше от многобройните съдебни процеси, на които бе свидетелствал, но не каза нищо.

Вместо това се обърна към Греъм:

— Ще ви уведомя, когато разбере за кой ден е определена аутопсията, сержант.

— Не можете ли да ми кажете нещо още сега?

— Бил е мъртъв, когато парамедиците са дошли. Следи от борба и травми. От корема му е стърчал обикновен кухненски нож, който явно е причината за смъртта — и той отмина нататък без повече коментари.

Дерек погледна Санфърд.

— Били Дюк?

— Още не сме сигурни за самоличността му.

Греъм се изправи.

— Не разполагаме с много. Госпожице Рътлидж, ще трябва да дойдете в управлението с нас и да отговорите на някои въпроси.

— Сега?

— Веднага.

— Може ли първо да се измия и да се преоблека?

Греъм се замисли за миг, след това каза:

— Детектив Кимбол, останете с нея. Дрехите ѝ са доказателства.

Дерек се пресегна да хване ръката на Джули, когато детективката стана да я придружи и минаха покрай него. Тя го погледна объркано и той едва съдържа импулса си да я прегърне. Беше трудно да се държи като професионалист.

— Ще ви чакам тук, госпожице Рътлидж. Не казвайте нищо, освен ако не съм с вас. Разбрано?

Тя кимна и прошепна тихо „благодаря“. Той стисна окуражително ръката ѝ.

Кимбол го погледна с вдигнати вежди и промърмори:

— Все по-интересно и по-интересно.

Беше права.

Час по-късно Джули разказа историята си на сержант Греъм и младия чернокож детектив, който още не бе казал и дума, поне на изслушването на Джули. Тя предположи, че наскоро е получил статус на детектив и още е под менторството на Греъм. Санфърд и Кимбол — знаеше го — бяха в съседната стая и наблюдаваха през двустранното огледало.

Дерек беше до нея, възплъщение на професионализъм. Беше в полицейското управление, когато тя пристигна с Греъм и по-младия му

партньор. Не бяха разменили и дума по пътя от дома ѝ дотук. Допусна, че детективът е чувал за репутацията на Дерек и знае, че би вдигнал шум до бога, ако клиентът му бъде принуден да говори, а той не присъства.

Младият детектив нагласи видеокамерата, след което вдигна палци нагоре, давайки знак на Греъм, че е готов. Греъм произнесе датата, часа и имената на присъстващите, след което любезно я помоли да им каже какво се е случило.

Разказа им всичко, което можа да си спомни от момента, когато бе влязла през задния вход и бе забелязала, че алармата не изписка, до онзи ужасен миг, когато Били Дюк бе потръпнал за последен път, преди напълно да притихне.

Когато завърши, в стаята остана тихо няколко минути, после Греъм кимна:

— Благодаря, госпожице Рътлидж.

— Клиентката ми е готова да сътрудничи. А сега, ако това е всичко...

— Не е — поклати глава Греъм. След това се обърна отново към нея: — Не мога да не отбележа, че в разказа си нарекохте жертвата по име.

— Бяха ми казали, че се казва Били Дюк.

— Кой?

— Детективи Санфърд и Кимбол.

Дерек се обади:

— Освен това той е бил взломаджия, а не жертва.

— Може да се спори, господин Мичъл. Госпожица Рътлидж е имала касапски нож. Били Дюк е бил невъоръжен. И той е този, който е в моргата.

— Бил е невъоръжен? — попита тя.

— Дори не е носел джобно ножче — отвърна детективът.

— Не знаех — каза тя със слаб глас. — Предполагах...

— Заплаши ли ви, че ще ви нарани?

— Самото му присъствие е било заплаха за клиентката ми.

— Благодаря ви, господин Мичъл — каза детективът, но задържа преценяващия си поглед върху Джули. — Когато алармата ви не изпищя, защо не излязохте от къщата? Защо не се обадохте в

полицията веднага? Казахте, че сте помислили, че в къщата има някого.

— Казах, че съм се страхувала, че има някой.

— Каква е разликата?

— От страх може да започнат да ти се привиждат разни неща. Дори си помислих, че съм глупава — тя погледна към сплетените си пръсти, които бе стиснала толкова здраво, че кокалчетата бяха побелели. — Преди няколко седмици имах травмиращо преживяване.

— Знам, че сте били с Пол Уилър, когато е бил застрелян.

— След това... не бях на себе си. Плаших се от всичко, и този път си помислих, че е един от тези случаи.

— Помислили сте си, че си въобразявате, че някой е нахлул в къщата ви.

— Да.

— Но сте държали ножа, докато сте претърсвали къщата.

— В случай, че греша.

— В случай, че грешите, сте се приготвили да прободете смъртоносно неканен посетител?

— Не отговаряй на въпроса — намеси се Дерек.

Греъм не коментира.

— Когато първоначално видяхте мъжа, познахте ли го?

— Изкара ми ума. Не си помислих веднага: Били Дюк. Никога не го бях виждала лично, само на онези снимки от охранителната камера. Честно казано, единственото, което се мярна в съзнанието ми беше, че прилича на зомби. Беше смъртно блед. Кожата му изглеждаше изкуствена.

Тя описа, доколкото можеше вида му.

— Тръгна към мен, след това запречи вратата. Ето така — тя демонстрира как бе застанал Били Дюк, увиснал на касата на отворената врата. — Изглеждаше много зле. Като болен. Имаше му нещо, не беше наред. Което, струва ми се, обяснява защо падна срещу мен. Не помислих, че ме напада. Може и да се лъжа, разбира се, но не смятам, че бе дошъл да ме нарани. Беше дошъл за помощ.

— Помощ?

— Това е, което тя каза — намеси се Дерек. — Човекът, който е приличал на ходеща смърт, е излязъл от спалнята ѝ срещу нея. Както всеки нормален човек, тя се е обърнала и е побягнала. Той я е хванал,

завъртял я е към себе си, след това е залитнал към нея, като че ли се е нуждаел от помощ, за да остане прав. Това го има на видеото.

— Благодаря ви, господин Мичъл. Помня какво каза клиентката ви.

— Тогава защо продължавате да я въртите на шиш? Кое точно не ви е ясно?

— Не съм го намушкала аз — обади се Джули. — Сам падна върху ножа. И тогава започна да се гърчи.

— Това също помня, че го казахте — кимна детективът.

Джули срещна скептичния му поглед.

— Това е истината.

— Повърнал е върху вас.

— Видяхте дрехите ми.

— Паднал е на пода.

Тя кимна.

— Потръпвал е на пристъпи. След това се е сгърчил няколко пъти и е починал.

— Така беше.

— Което би могло да се случи и ако е бил намушкан с нож в корема.

Тя не каза нищо.

— Казали сте на оператора на 911, че човек, влязъл с взлом в къщата ви, е мъртъв.

— Точно така. Опитах се да звънна от домашния телефон, но не успях да се свържа. Тръгнах да взема клетъчния си апарат, но той умря, преди да го намеря.

— Как разбрахте, че е мъртъв? Докоснахте ли го, проверихте ли пулса му?

— Не. Но знаех. Очите му... Просто знаех. Взех клетъчния си телефон от кухнята, където бях оставила дамската си чанта. Звъннах на 911, след това излязох навън и останах на верандата, докато линейката не пристигна. Парамедиците го прегледаха и ми казаха, че е мъртъв. Първите полицаи дойдоха почти веднага. И останаха до идването ви.

— Знаете останалото — намеси се Дерек. — Искате ли да попитате нещо друго клиентката ми, преди да си тръгнем?

Греъм погледна въпросително по-младия детектив, който още не бе проронил и една дума. Онзи поклати глава и Греъм се обърна към двустранното огледало. Секунди по-късно Санфърд и Кимбол влязоха.

Джули премести поглед от единия към другия, но по израженията им нямаше и най-слаб намек защо са били поканени да се присъединят към групата. Изглежда присъствието им не се хареса и на Дерек. Той се изправи.

— Изкарайте един отвратително дълъг ден.

— Както и вие — каза Кимбол. — Тази вечер се появявахте къде ли не. Но още не сте обяснили защо помощникът ви е търсил Били Дюк.

— Имате ли въпроси към клиентката ми? — усмихна се Дерек.

— Кога сменихте страните, господин Мичъл?

— О, имате въпрос към мен?

— Не се правете на умник — заядливо рече Кимбол.

— Малко странно е — намеси се и Санфърд.

— Кое е странно?

— Първо представлявате семейство Уилър. След това — не. В момента сте адвокат на госпожица Рътлидж.

— Благодаря за лекцията по история — той хвана Джули за лакътя, с което я подкани да стане и прекрати този разговор.

Но Кимбол пристъпи напред.

— Чакайте — заби тя поглед в Джули. — По-рано казахте, а сега отново повторихте, че никога не сте срещали Били Дюк, никога не сте го виждали в плът и кръв, преди да умре в къщата ви.

— Точно така.

— Били ли сте някога в мотел „Пайн Вю“?

— Не отговаряй — предупреди я Дерек.

— Всичко е наред — кимна му Джули. — Никога не съм и чувала за мотел „Пайн Вю“.

— Сигурна ли сте?

— Не отговаряй.

— Напълно съм сигурна — отвърна тя, без да се интересува от съвета на Дерек.

— Открихме нещо в стаята на Били Дюк, което явно не принадлежи на онова място — Кимбол извади малка полиетиленова

торбичка от джоба на блейзъра си и я подаде на Джули. — Да сте си губили копче?

Джули усети, че подът пропада под нея.

В торбичката имаше кръгло перлено копче с малко хромирано оченце от долната му страна, копче от една кремава копринена блуза, което Дерек също би разпознал.

Той се приближи и тя усети горещината от вина и неудобство, които се излъчваха от него, толкова осезаемо, колкото и от нея. Никой не каза нищо известно време, след което Санфърд я подтикна:

— Госпожице Рътлидж?

— Аз...

— Това е едно копче, за Бога — каза Дерек. — Човек може да си купи дузини такива. Може да е на всекиго.

— Ваше ли е, госпожице Рътлидж?

Дерек не се обезсърчи. Хвана Джули за ръката и я дръпна да стане.

— Достатъчно, детектив! Човекът, когото търсите във връзка с брутално убийство, се е появил в къщата на моята клиентка тази вечер. Тя се е изплашила за живота си. Той я е атакувал и случайно е бил пронизан от нож. Смъртта му е трагична, независимо дали е в резултат на рана или друга неизяснена причина, която няма да бъде разкрита преди аутопсията. Знаете как да ме намерите.

Преди да напусне „Ше Жан“, Крейтън беше казал на Джули, че има среща, но това по-скоро му се искаше. Би могъл да отиде при Ариел по всяко време, когато пожелае, разбира се. Знаеше я къде живее, къде работи. Но му се искаше да направи този втори контакт да изглежда случаен, както първия.

Надявайки се тя да е човек на навика, той се върна в „Кристис“ и се изправи до една от високите коктейлни маси покрай стената. Така оставаше в сянка, но позицията му позволяваше изглед към целия бар, и особено към входа. Ако влезеше, щеше веднага да я види.

И този път бе оставил поршето си вкъщи в полза на SUV-а, тъй като не искаше пиколото да го запомни. Беше се преоблякъл и сега носеше дизайнерски джинси с ленено спортно сако, но не толкова изпъкващо, колкото някой от костюмите му.

Дори и да привлечеше нечий поглед, вероятността да знаят името му бе малка. За разочарование на родителите си, той рядко посещаваше благотворителни събития или социални сбирки, където фотографите се избиваха да снимат за светските хроники на вестниците. Не искаше лицето и името му да се появяват там и всеки да знае кой е.

Майка му, Господ да благослови невежеството ѝ, си мислеше, че бягството му от камерите е привлекателно, убедена, че се дължи на дълбоко вкоренена срамежливост. Нямаше представа какво мисли баща му по въпроса. Сигурно изобщо не мислеше за това.

Крейтън до такава степен избягваше да бъде сниман, че човек можеше да си помисли, че е грозен. За красавец като него, какъвто беше, бе трудно да се прави на невидим, но се бе научил как да не изпъква и да се превръща в част от тапетите, вместо да става център на внимание.

Когато жадуваше анонимност, той оставаше в сенките и не правеше нищо, за да привлече погледите към себе си. Тази вечер бе жизненоважно да не го запомнят, така че не флиртуваше с келнерката, която взе поръчката му за сода, не установи зрителен контакт, нито заговори някого. Още бе сравнително рано и заведението не бе достигнало пълния си капацитет, така че можеше да си остане сам на масата.

Беше минал почти час, когато Ариел дойде сама и изглеждаше дори по-несигурна и смутена, отколкото предишния път. В напразен опит да прикрие неувереността си, бе гримирала очите си с щедра ръка. Когато влезе, отхвърли назад русата си коса, но движението изглеждаше отрепетирано, неестествено.

После спря да огледа тълпата. Когато го забеляза, се стегна. Нерешителността в изражението ѝ беше съвсем явна. Това бе мъжът, който се бе появил с обещание, след това жестоко я бе обидил като я изостави и я бе накарал да се чувства като глупачка. Трябваше ли да го игнорира, или да се конфронтира с него и да му каже какъв негодник е, или пък да се опита отново да го накара да я хареса?

Тя избра първата опция. Високомерно отметна глава и отиде до бара, след което, перчейки се, щракна с пръсти да привлече вниманието на бармана.

Крейтън изчака, докато ѝ сервираха бледозеленото мартини с цвят, от който направо на човек можеше да му се доповръща, след което нехайно се приближи. Тя отпи от питието си, без да благоволи да го погледне.

— Съжалявам, че се наложи да си тръгна, без да платя.

Тя обърна главата си към него, сякаш току-що е забелязала, че е там. Не каза нищо.

— Извикаха ме неочаквано. Ти беше в тоалетната. Нямаше как да ти кажа, че плановете ни за вечерта се объркват.

Тя се върна към питието си. Усмихна се на минаващия покрай нея барман, колкото да се увери, че Крейтън е забелязал, че не дава пет пари за него и извиненията му.

— Трябваше да си тръгна, Ариел. Нямах избор.

Тя остави мартинито си достатъчно силно, за да се разплискат няколко капки върху бара.

— Пиколото ми каза, че си си тръгнал с жена.

— Асистентката ми.

Това изглежда я успокои.

— Асистентка?

— Семейството ми по всякакъв начин се е опитвало да ме открие. Бях излязъл сам да се разведря и не отговарях на обажданията им на клетъчния ми телефон. Помолили са асистентката ми да открие къде съм.

— Защо?

— Заради инцидента с племенницата ми — той погледна надолу към бара и изтри събралата се влага под чашата му с вода. — Била е изнасилена.

— Изнасилена? Мили Боже!

Това бе перфектната лъжа за случая и предизвика очакваната реакция. Той въздъхна тежко.

— От момче, което е смятала за приятел.

Очите на Ариел станаха кръгли, пълни с безпокойство, обида и съчувствие.

— Отвел я на отдалечено място. Накарал я... да използва устата си, за да го облекчи, а после... — той спря, сякаш му бе прекалено трудно да продължи.

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Не е нужно да ми казваш повече.

Всъщност, той изпитваше удоволствие да разказва как бе прилъгал на времето малката сладка Алисън Пери да се повози с него. Току-що бе получил шофьорската си книжка. За да отпразнува случая и шестнайсетия си рожден ден, родителите му му бяха подарили „БМВ кабрио“.

Алисън бе смаяна и му каза, че никога досега не се е качвала в кабрио. Но когато нещата започнаха да стават интересни, той трябваше да вдигне подвижния покрив, за да заглуши писъците ѝ. Накрая се наложи да я удари, за да я накара да млъкне, и тя загуби съзнание.

По-късно неговата дума беше срещу нейната, когато тя се оплака.

В края на краищата — не без малко театър — семейство Пери се отказаха от полицейско разследване и се оставиха да бъдат убедени, че за „децата“ ще е много по-добре, ако случилото се остане скрито-покрито.

Парите, платени на семейство Пери да си затварят устата, бяха доста, но на Крейтън не му струваше нищо, освен една строга лекция.

Сега той каза на ококорената Ариел:

— Асистентката ми знае, че идвам тук понякога, затова се отбила да провери. Откри ме, докато ти беше в тоалетната. Аз...

— Всичко е наред. Разбирам — тя притисна ръката му.

— Не знам как е фамилията ти.

— Уилямс.

— Не знам къде живееш. Като пълен идиот, дори не взех телефонния ти номер. Сигурно си си помислила... Един Господ знае какво си помислила.

— Почувствах се адски гадно.

Той я докосна по бузата.

— Съжалявам.

— Как е племенницата ти?

— Ще живее. Но, разбира се, няма никога да превъзмогне травмата.

— Онзи тип в затвора ли е?

— Делото е още висящо.

— Надявам се да го затворят и да изхвърлят ключа.

— И той би трябвало да се надява на това.

— Че защо?

— Защото ако го пипна, ще му се иска да се спаси зад решетките.

Лицето ѝ грейна от възхищение пред рицарството му. Той ѝ поръча второ martini и предложи да се махнат от бара и да намерят някое по-закътано местенце. Помещението беше вече пълно. Една групичка претендираше за масата му, но той насочи Ариел към един ъгъл, където беше по-тихо и по-тъмно. Докато завърши второто си питие, тя се развесели.

Той погледна часовника си и изруга тихо.

— Какво? — попита тя.

— Трябваше да отида с родителите си в болницата на посещение на племенницата ми тази вечер.

— О!

— Искаш ли да останеш, или да те изпратя до колата ти?

Щом той си тръгваше, тя нямаше желание да остава. Крейтън остана доволен като разбра, че не е използвала услугите на пиколото.

— Прекалено скъпо е — каза му тя, когато заобиколиха, пресякоха алеята и стигнаха до служебния паркинг зад офис сградата, откъдето всички си бяха тръгнали. Нейната кола бе единствената на паркинга. Наоколо нямаше никой.

— Оценявам разбирането ти повече, отколкото си мислиш, Ариел.

— Не го споменавай. Чувствам се толкова зле заради теб. Горкото момиче. Както и семейството ѝ.

Те замълчаха за момент, после той сложи ръце на раменете ѝ и ги разтърка леко.

— Разочарова ли се?

— Когато излязох от тоалетната ли? Опустошена. Сигурно не трябва да го признавам, но така се чувствах.

— Позволи ме да те компенсирам — той се наведе към нея и допря устни към бузата ѝ. — Може ли да се видим утре вечер?

— Хм — тя обърна глава, така че устните им се допряха.

Миризмата на ябълков ликьор в дъха ѝ беше силна. Почти му призля. Но когато простена тихо, направи го да звучи така, сякаш е възбуден.

— Може ли да дойда у вас? Искам да бъда сам с теб. Ще бъде ли проблем?

— Съвсем не. Съквартирантът ми е извън града.

Той рязко се дръпна и се намръщи.

— Съквартирант? Жена или мъж?

Тя се изкикоти:

— Жена.

— Ааа. Добре. Значи ще разполагаме с целия апартамент?

— Къща, всъщност.

Той отново се наведе към нея и потърка с устни ухото ѝ.

— Това ми звучи чудесно. Ако дойда утре вечер при теб, има ли опасност съквартирантката ти да се прибере неочаквано?

— Не.

— Откъде си сигурна?

Тя му разказа за съквартирантката си Керъл, която наесен щяла да започне да преподава в едно училище, но в момента работела като келнерка, за да има с какво да живее до започването на учебната година. Едва поемайки си дъх, тя продължи да дърдори за Керъл и онзи студен бар в Атина, където работела и получавала страхотни бакшиши, защото била хубавичка и добре възпитана.

— И — тя завъртя очи, — знаеш как вие, мъжете, си падате по големите цици. Особено онези студенти там.

Тя с престорена свенливост продължи, докато той си помисли, че му иде да я стисне за гръкляна.

— И за да не шофира дотам и обратно всяка вечер, с всички тези откачени шофьори по пътя, Керъл остава да ноцува в квартирата на едно от момичетата, работещи в заведението. То заминало през лятото в Испания да учи езика и тя я нае.

Когато спря да си поеме дъх, Крейтън подхвърли:

— С други думи, няма никаква опасност да ни прекъснат в... неподходящ момент? — той сякаш случайно докосна с върховете на пръстите си гърдите ѝ. Погледна я в очите, за да се увери, че е забелязала.

Забелязала беше. Започна да диша плитко и остро, когато прошепна.

— Изобщо няма опасност.

— Идеално — целуна я отново, като я притисна, насилвайки се да пъхне език в устата ѝ. Когато се отдръпна от нея, взе лицето ѝ в шепи.

— Значи тогава, утре вечер?

Главата ѝ кимна няколко пъти утвърдително.

Попита я за адреса ѝ, за това в колко часа да отиде. Тя предложи да сготви, а той попита дали да не донесе нещо.

Ариел прошепна сякаш на себе си:

— Това е среща.

Крейтън отново я целуна силно и кратко, после я пусна и отстъпи.

— Да се махаме оттук, преди да съм забравил колко много племенницата ми се нуждае сега от подкрепа.

— Трябва да отидеш да я видиш — каза тя. Отключи колата си, влезе и запали двигателя, после смъкна стъклото. — Ще се видим утре вечер.

Той закачливо докосна върха на носа ѝ.

— Не можеш да си представиш с какво нетърпение го очаквам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Джули погледна към Дерек, който седеше зад волана на колата си, готов да тръгне.

— Не ме арестуваха.

Не беше й казал къде отиват. Странно, тя прояви апатия към посоката, стига да не беше към нейната къща. Въпреки че сигурно нямаше да й позволят да остане там тази вечер, дори и да искаше, заради престъплението.

— Ще го направят — каза той. — Утре. Или тази вечер, ако получат заповед.

— Ще намерят блузата. Виси в гардероба ми. Скоро я закачих, след като я взех от химическо чистене. Когато свалих найлоновата торба, забелязах, че копчето липсва — тя му хвърли бърз поглед. — Помислих, че съм го загубила в самолета.

— Как копчето на блузата ти се е озовало в онази отвратителна мотелска стая, Джули?

— Не знам.

— Аз съм ти адвокат, не съм полицаи. Ако си била там, можеш да ми кажеш.

— Не мога да повярвам, че изричаш това.

Той спря на един червен светофар и се обърна към нея.

— Опитвам се да ти помогна.

— Като ме наричаш лъжкия?

Светна зелено и шофьорът зад тях натисна нетърпеливо клаксона. Като ругаеше под нос, Дерек пресече кръстовището. Въздухът беше зареден с негодувание.

Най-после той каза:

— Как ще обясниш, че копчето ти — ако приемем, че е твое, — е попаднало в онази стая?

— Крейтън. Взел е копчето, когато е бил в къщата ми. Взел е нещо невинно, нещо, за което няма да разбере веднага, планирайки да го използва да ме свържат с Били Дюк.

— Може би Крейтън не е бил човекът, нахлул в къщата ти. Може би е бил Били Дюк?

— Не. Сигурна съм, че е бил Крейтън. Поредното му изплезване: „Виждате ли, по-умен съм от вас“ — тя погледна Дерек. — Щях да го кажа на детективите, ако не беше ме накарал бързо да излезем.

— Нямаше да ти повярват.

— Както не ми вярваш ти.

— Основателно. Както сама казваш, изглежда, сякаш е Крейтън.

— Обаче?

— Не можеш да го докажеш, Джули.

— Смятам, че работата на полицията е да го докаже.

— Така е. Но, повярвай ми, ще е от полза, ако можеш да неутрализираш подозренията им. Така, както е в момента, всичко, което си направила, изглежда странно. Вчера си наредила на прислужницата си да изчисти цялата къща.

— Защото Крейтън беше вътре, а аз не мога да понеса мисълта, че...

— Разбирам. Но не можеш да докажеш, че е бил там. Особено сега, когато всичко е дезинфекцирано. Под клетва аз трябва да кажа, че не съм видял никакви белези за нахлуване. Това почистване е направило впечатление на Санфърд и Кимбол.

Тя го погледна любопитно.

— Така говори мълвата, Джули. Додж е чул да се приказва в полицията. Може да се приведе като доказателство, че си унищожила улики. А сега трябва да попитам отново: какво вероятно извинение можеш да дадеш за това, че си накарала прислужницата ти да изтърка всичко с дезинфектант?

— Крейтън е ровил из нещата ми. Имах чувството, че къщата е мръсна.

— Мога да го разбера — каза той. — Къщата ми никога повече няма да бъде същата — отлагайки останалото за по-нататък, той й каза за бележката, която бе получил от Крейтън.

— Сякаш стореното от него не бе достатъчно, ами и се надсмива.

— Защото иска да го преследвам. Сигурно е очаквал да го направя веднага, след като открих вкъщи касапницата. Когато не оправдах очакванията му, ми изпрати бележка. Предизвиква ме, размахва ми червен плащ. Искаше ми се да му извия врата. Но ако се

поддам на импулса, печели той. По-скоро ще го разбия в съдебната зала. Изпратих бележката в полицията — продължи той. — Но има проблем с поредицата от доказателства. Те ще твърдят — съвсем основателно, — че самият аз съм напечатал бележката. Някои хора са го правили. Няма да ми повярват от раз.

— Разпитали ли са Крейтън за Маги?

— Не, доколкото знам, въпреки, че когато рутинно ме попитаха имам ли врагове, първото име, което споменах, беше неговото.

— Той е убедителен лъжец. Отрече да знае нещо, когато му споменах за кучето.

— Какво?! — той я погледна, но трафикът беше засилен, така че трябваше да върне вниманието си към пътя. — Кога е било това?

— Изненада ме в галерията непосредствено, след като бях затворила. Сигурно е наблюдавал, видял е Кейт да си тръгва, и тогава се е вмъкнал през задния вход.

— Не е ли бил заключен?

— Кейт не е заключила след себе си, защото знаеше, че оставам. Или пък Крейтън разполага с ключ. Не бих го отхвърлила. Единственото, което знам, е, че се появи и ме изплаши.

Тя разказа за инцидента.

— Обикновеният му коментар за една колетна пратка ме накара да се страхувам да я отворя, защото не знам какво ще намеря вътре. Ето защо бях толкова нервна, когато се прибрах къщи. Онова, което казах на детективите, беше истина. Бях несигурна и уплашена, но си мислех, че съм позволила на страха си да ме превземе и че се държа глупаво. Точно затова не излязох и не звъннах в полицията, когато алармата ми не се задейства — тя добави тихо: — Трябваше да се доверя на инстинкта си.

Споменът за последните мигове на Били Дюк я накара да потрепери. Подробностите бяха живи в паметта ѝ. Гледката и миризмата. Усецането, когато усети как ножът пробощда кожата му. Колко топла и влажна бе кръвта, която покри блузата ѝ и стигна до кожата. Колко ужасни бяха гъргорещите звуци, които той издаваше, докато се опитваше да говори. Конвулсиите му върху пода.

Улицата отвъд стъклото на колата се размаза от сълзите, които изпълниха очите ѝ.

— Надявам се, че ще разберат, че нещо друго го е убило. Не беше ножът. Как ще живея с тази мисъл?

Той се пресегна през таблото и хвана ръката ѝ.

— Била си в смъртна опасност, Джули.

— Може би не съм била.

— Не си го ударила с ножа. Паднал е срещу него.

— Кълна се, че беше така. И все пак...

— Опитай се да не мислиш за това. Вече почти пристигнахме.

— Къде?

Няколко минути по-късно бяха пред „Каултър Хауз“. Той паркира отпред и се обърна да я погледне.

— И в твоята, и в моята къща се случиха ужасни неща. Да отседнем тук, става ли?

— Навсякъде би било добре, само не вкъщи.

— Но не „навсякъде“ ще има такова обслужване.

Той излезе и мина от другата страна да ѝ отвори. Портиерът го поздрави по име.

— Имате ли свободни стаи? — попита го Дерек.

— Сигурен съм, че ще намерим за вас, господин Мичъл.

Не след дълго един камериер с връзка старомодни месингови ключове отвори вратата на апартамент на най-горния етаж и ги покани да влязат. Всекидневната бе отделена от спалнята с двойка френски врати с щори от прозрачна материя, които се спускаха върху стъклото. Когато служителят се увери, че не се нуждаят от нищо за момента, ги остави.

— Обичат си тук кретона — отбеляза Дерек, когато включи една стояща лампа.

Тя се усмихна.

— Да. Но е очарователно. Всъщност, впечатлена съм, че знаеш какво е кретон.

— Мама шиеше аматьорски декорации за приятелките си.

— Ще ми е приятно да ми разкажеш.

— Първо храната.

— Не мога да ям, Дерек.

— Трябва да ядеш.

Той поръча да им донесат за вечеря царевична супа от раци, придружена от зелена салата с парченца моцарела и хрупкави хлебчета

— и тя с изненада установи, че е гладна. Той поръча бутилка бяло вино за нея, докато опитваше уискито от минибара. Когато свършиха, келнерът от румсървиса дойде и отнесе масата.

Джули занесе чашата си с вино на дивана и седна в ъгъла, като събу обувките си и подви крака под себе си.

— Защо сме тук?

— Казах ти. И двете къщи са в кръв. Кръвта на Маги, и тази на Били Дюк.

На практика бе вярно, но тя си помисли, че има нещо повече. Продължи да го гледа, докато той ѝ се усмихна виновно.

— Тук сме, защото не искам да те открият. Още не.

— Имаш предвид детективите? Мислиш ли, че ще ме арестуват?

— Не знам. Сигурен съм, че ще претърсят основно къщата ти. Все пак е сцена на местопрестъпление, но те ще си покрият задниците и ще издайстват заповед за претърсване, която им дава правото да обърнат всичко с главата надолу.

— Както направиха с живота ми.

Той не каза нищо.

— Страхуваш ли се какво ще намерят? — попита тя.

— Да, страхувам се. Не защото смятам, че ме лъжеш. А защото мисля, че си права за Крейтън. Щом е бил достатъчно умен да вземе онова копче и да го подхвърли в стаята на Били Дюк, един Господ знае какво друго е направил, за да изглежда така, сякаш вие двамата — ти и Дюк — сте действали заедно.

Тя се загледа в напитката си, докато плъзгаше пръст по ръба на чашата.

— Боя се, че е така.

— Знам.

— Днес следобед в галерията наистина се боях, че ще ме нарани. Физически. Показах, че се страхувам, макар да не исках. Опитах се да не се издавам, но...

— Но си човек.

Тя се усмихна тъжно и той ѝ върна усмивката.

— Така е — тя отпи от виното, след което остави чашата на края на масата, сгъна ръце в скута си и си пое дълбоко въздух. — Говори ми, Дерек. Говори ми за нещо друго. Разкажи ми как майка ти е декорирала къщата ви.

Той се засмя.

— Беше хоби, но тя наистина имаше усет за това. Приятелките ѝ идваха да я питат какъв цвят да боядисат стените, а тя се запалваше и отиваше да пребоядиса цялата къща.

През следващия половин час той говори за семейството си и оживлението му ѝ показва колко се гордее той с него. По-големият му брат живееше в Августа със съпругата си и двете им дъщери тийнейджърки.

— Голямата постъпва тази есен в колеж. Направо не мога да повярвам. Сякаш вчера беше с розови панделки и идваше да целувам наранените ѝ коленца.

Сестра му работела като медицинска сестра, когато се омъжила за един анестезиолог от Хюстън.

— Не е лош човек, но е толкова досаден, че може да те приспи без алкохол. Те имат три момчета. На възраст от девет до четири. Да излезеш с тях и да мине без злополука си е предизвикателство.

Джули се засмя:

— Сигурна съм.

— Всъщност са страхотни хлапета — той се беше отпуснал в стола, подпрял крака на отоманката. Беше съблякъл сакото си, с разкопчана на гърдите риза и с навити нагоре ръкави. Вдигна ръце и преплете пръсти отзад на тила си. — Стига съм приказвал. Сега ти ми разкажи за себе си.

— Знаеш за мен, благодарение на твоя Додж.

— Съжалявам за това — каза той и сякаш наистина го мислеше. — Действах в интерес на клиентите си, които по това време мислех, че ще бъдат семейство Уилър. Да те проверя беше част от работата ми.

— Всъщност, в някаква степен е облекчение, че знаеш всичко. Всички скелети от гардероба ми са открити.

— Дали? Знам фактите от живота ти, но не и друго.

— Не е истина. Знаеш, че съм встрастена в изкуството.

— Нямах предвид онзи дебел мъж, нали?

Тя се засмя.

— Не, но трябва да се интересувам от всичко заради клиентите си. Някои от нещата, които продавам, не бих искала в къщата си.

— Какво ще кажеш за картината, която аз купих? Би ли я искала в къщата си?

— Нея я харесвам. Ти имаш добър вкус.

— Благодаря.

— Знаеш ли, че обичам да готвя?

— Не знам доколко си добра.

— Много съм добра.

— Мога ли да помоля да проверя?

— Може би. Някой път.

Тази размяна на реплики не изключваше бъдеше между тях. Но и не обещаваше такова. И двамата го осъзнаха и за миг настъпи тишина.

Най-накрая той каза:

— Родителите ти. Разбираше ли се с тях?

— Имахме някои сблъсъци. Типичните разправии. Но като цяло съм живяла в щастливо семейство. Татко бе посветен на мама. Тя го обичаше. Те на свой ред обичаха мен.

— Защо звучиш изненадано?

— Не е изненадано. Признателно, може би.

— И защо?

След като помисли малко, тя въздъхна.

— Майка ми е била много млада, когато ме е родила. Сигурна съм, че ѝ е било трудно да завърши образованието си и да прави кариера, при условие, че вече има съпруг и дете, за които да се грижи. Татко не беше изискващ съпруг. Аз не бях трудно дете. Но... но тя така и не опита нищо друго. Нито пътува, нито направи опит да разбере дали ще хареса нещо друго, освен да работи като училищен администратор. Някак си се примири прекалено рано. Често съм се питала дали е съжалявала за избора, който е направила.

— Усещала ли си някакво негодувание към себе си или към баща ти?

— Нищо такова. Тя се грижеше за нас с безкрайна любов — Джули леко сви рамене. — Ето на какво се възхищавам. И за какво съм благодарна.

Той се размърда в стола и вдигна очи към нея, сякаш се обръща към свидетел, преди да зададе големия въпрос.

— Как близките ти възприеха връзката ти с Пол Уилър?

— Татко бе почти с десет години по-възрастен от мама. Беше починал няколко години преди да се запозная с Пол. Заради неблагоприятията ми във Франция мама не ми каза, че има рак, докато

той не напредна. Знаеше, че съм се събрала с Пол, но никога не ни видя заедно. Когато получих вест, че гасне бързо, той ми плати самолетното пътуване дотам. Пристигнах твърде късно, за да се сбогувам с нея. Добре, че Пол дойде с мен. Бях толкова съсипана от смъртта ѝ, от това, че не съм била с нея, че не знам какво щях да правя, ако не беше той. Помогна ми много.

— Сигурен съм.

Между тях отново легна тишина. С намерение да промени темата, тя се обади:

— Четох за твой случай в пресата.

— За кой?

— Джейсън Конър.

Той въздъхна.

— Труден случай.

— Как можеш да го защитаваш след онова, което е направил?

Най-хладнокръвно е убил родителите си.

— Обвиняват го, че ги е убил.

— Във вестниците пише, че ги е накълцал на парчета.

— „Престъпление от ярост“. И аз четох статиите — каза той сухо. — Надявам се, че бъдещото съдебно жури не ги е чело.

— Описват го като непоправим хулиган.

— Истина е. Но бягането от училище, пушенето на трева, дребните кражби и няколкото юмручни схватки са нещо твърде различно от двойно убийство. Той е, освен това грубиян и мрази целия човешки род. Направи всичко възможно да ми стане ясно, че не му пука за усилията, които полагам заради него.

— Наистина ли си отказал хонорара си?

— Да.

— Защо?

— Защото този грубиян и нехранимайко заслужава по-добра защита от посредствената, която би получил от служебния защитник, който просто ще претупа задълженията си, защото тайно е съгласен с обвинението. И защото това хлапе, за което никой не дава пет пари, ще бъде екзекутирано, ако аз не му опазя живота.

Тя понечи да каже нещо, но той я спря:

— Джули?

— Какво?

— Ако продължим да говорим за делото „Конър“, ще започнем да спорим.

Тя осъзна, че е прав.

— Предполагам, че трябва да говорим за моето дело. След като се самоназначи за мой адвокат...

— Стори ми се, че имаш нужда от такъв.

— Благодаря ти — тя вдигна едната си вежда. — Не вярвам да се откажеш от хонорара си и в моя случай?

Той се ухили.

— На теб ще взема двойно.

Макар да се опитваха да го потиснат, общият им проблем се бе просмукал в уютната стая като отвратителна миризма.

— Когато се появи в къщата ми, Кимбол каза на Санфърд, че си ги последвал от мотела, в който е бил Били Дюк.

— Така е.

— Какво правеше там?

— Додж душеше наоколо. Той ми се обади, а аз звъннах на Санфърд. Той и Кимбол дойдоха на място и не бяха особено щастливи да ни видят. Особено след като се установи, че стаята на Били е очистена. Никакъв боклук, никаква следа от него.

— Или пък от Крейтън.

Той поклати глава.

— Предложих им да проверят дивиди плейъра, но се оказа празен.

— И няма връзка между Крейтън и Били Дюк.

— Така изглежда.

— Но полицията свързва Били Дюк с мен.

— Каза ми, че не искаш да говорим за това — той свали краката си от отоманката и се измъкна от стола. — Защо не се опиташ да поспиш малко? — той кимна към спалнята. — Аз ще остана на дивана.

— Искаш ли да използваш банята?

— Благодаря.

Той изчезна през френските врати.

Като не знаеше какво да прави, Джули отиде до прозореца и отвори дървения капак на един от прозорците. Нощното небе беше ясно. Луната беше в третата си четвърт. Улицата долу бе тиха и

доколкото можеше да съди, нямаше никой, който да проявява любопитство към тях.

Дерек излезе от банята.

— Твой ред е.

Тя затвори капака и се обърна към него.

— Мислех си, че Крейтън ни е проследил онази вечер в бурята дотук. Може и сега да е навън. Неприятно ми е да мисля, че ме гледа, че гледа нас. Той не е просто досадник, Дерек. Той вече е зловец.

— Посягал ли ти е преди тази вечер в галерията?

— Не и така. В „Кристис“ ме стисна за ръката и ме притисна към стената. Тази вечер беше различно. Не беше грубо, беше агресивно.

— Когато се срещнахме в Атина беше подигравателен и саркастичен. Отправи някакви заплахи, но обезглавяването на Маги беше неочаквано. Помолих Додж да се опита да открие дали няма досие, но Додж не беше оптимист.

Джули прехвърли през съзнанието си онова, което знаеха за Крейтън.

— Нали знаеш, казват, че серийните убийци с времето започват да действат с по-голяма скорост? Колкото повече убиват, толкова по-чести стават убийствата?

Той кимна.

— Трябва ли да кажем на Кимбол и Санфърд за посещението на Крейтън в галерията? Да им кажем какво е казал и как се е държал.

— Те знаят за Маги. Изказаха ми съболезнования, но не споменаха Крейтън като свързан с това — той сложи пръст под брадичката ѝ, накара я да се обърне първо на едната, после на другата страна, погледна шията ѝ.

— Няма одраскано.

— Не беше чак толкова силно. Просто ме притисна към стената с тялото си.

— Ако го съобщим, детективите ще го разпитат, той ще признае, че е бил там, но ще откаже за всичко останало. И пак стигаме до задънена улица.

— Но ти ми вярваш, нали?

Той се усмихна.

— Искан ми се да получавах по пет цента всеки път, когато клиент ми зададе този въпрос — той прибра ръката си. — Опитай се да

поспиш.

Тя отиде в спалнята и затвори френските врати след себе си, разбирайки отлично, че той бе избягнал да ѝ отговори направо. Това беше специалният му подарък.

За щастие — и нейният.

В продължение на половин час Дерек лежа по гръб, гледаше тавана и се опитваше да се накара да заспи. Не се получи. Диванът беше прекалено къс за него, но не мястото бе виновно. А това, че Джули бе наблизно.

Не бе чул и звук откъм спалнята през изминалите двадесет минути, и все пак усещаше, че и тя не спи. Не виждаше нито светлина, нито движение през текстилните щори върху вратите, но някак си знаеше, че е будна ѝ неспокойна като него.

Ругаейки шепнешком, той отхвърли лекото одеяло, спусна крака на пода и се изправи. Пресегна се за ризата си, но после се отказа и я остави да лежи на стола. Отиде бос до френските врати и ги отвори. Те не издадоха звук, но тя мигновено се извърна от прозореца, където стоеше и гледаше навън. Беше се загърнала в бялата хавлиена роба, каквито осигуряваха за гостите на хотела. Скриваше я от шията до глезените.

В продължение на няколко секунди, които му се сториха цяла вечност, те останаха да стоят в двата края на стаята, гледайки се един друг. По-късно той не си спомняше как е влязъл. Само това, как е протегнал ръце към нея и се е страхувал какво ще му отговори, когато я попита: „Ако те докосна, ще ме отблъснеш ли?“

Тя си пое бързо дъх и поклати глава.

Бавно, очаквайки да побегне в следващата секунда, той развърза колана на робата и мушна ръце под нея. Пръстите му докоснаха голия ѝ корем и тя потрепери.

— Страхуваш ли се, Джули?

— Много.

— От какво?

Очите ѝ се затвориха рязко, после се отвориха, когато му отвърна:

— Главно от това.

Но не се противопостави, не се дръпна, когато смъкна робата по раменете ѝ. Тя се свлече върху покрития с килим под. Сутиенът ѝ беше дантелен, същия като онзи, който носеше в самолета. Гърдите ѝ напиреха от чашките. Той прокара пръсти по гладките заоблености, после обхвана лицето ѝ в шепи.

— Излъжи ме за всичко друго. Но не ме лъжи за това.

— Не лъжа. Няма.

Гласът ѝ трепереше, както и устните ѝ, когато приближи своите до тях. За разлика от преди, сега започнаха бавно и внимателно, устните им се приближаваха и отдалечаваха, вкусвайки. Но без всякакво въведение, целувката се задълбочи. Резервираността и свенливостта ги напуснаха. Паметта му още пазеше вълнението от чудесния ѝ вкус. Често след онзи полет на връщане от Франция бе разтърсван от спомена колко секси бе устата ѝ, когато отговаряше на целувките му.

Но колкото и силен да бе споменът, не можеше да се сравни с реалността.

Той протегна ръка и разкопча сутиена, който се присъедини към хотелската роба. Прегърна я и простена, усетил пълните ѝ меки гърди срещу своите, потънал в трепета да бъде тяло до тяло с нея.

Целуваха се безкрайно дълго. Страстно, докато останат без дъх, принудени да се пуснат. Докато си почиваха, тя облегна челото си върху гърдите му и влажните ѝ устни потърсиха кожата му. Тя протегна ръка и я зарови в косата му, придърпвайки го надолу.

Дланите му се плъзнаха по бикините ѝ и той стисна силно ханша ѝ, като я притисна още по-плътено към себе си. Тя издаде нисък гърлен стон, заглушен от езика му.

Закова очи в нейните, докато разкопча панталона си и свали ципа. Тя се дръпна от него и докато той се събличаше, легна на леглото по гръб, протягайки ръце към него.

Наведе се над нея, издърпа надолу бикините по краката ѝ, после положи ръката си между бедрата ѝ, обхващайки я с длан. В продължение на няколко секунди очите им излъчваха много по-гореща интимност, отколкото което и да е докосване. Основата на дланта му я притисна там, където бе най-чувствителна. Дишането ѝ се учести и гръбнакът ѝ се изви нагоре.

После той се отпусна върху нея. Когато потъна в нея, ръцете му се плъзнаха върху нейните, вдигнати над главата ѝ. Пръстите им се сплетоха и миг по-късно, когато достигнаха кулминацията, той имаше чувството, че се рее безтегловен някъде в пространството.

— Тук ли се каниш да спиш?

— Може да умра тук — промърмори той. — Щастливо.

Тя се засмя тихо и прокара пръсти през косата му.

— Харесва ми начина, по който се обличаш.

— А?

— Харесвам дрехите ти. Ти си един от най-добре облечените мъже, които някога съм виждала.

— Точно сега, след такова абсолютно фантастично чукане, това ли е всичко, което ти идва наум?! За дрехите ми?

Тя отново избухна в смях.

— Харесва ми как изглеждаш и без тях.

— О, нима?

— Аха.

След малко той каза:

— Аз пък те предпочитам гола — вдигна ръка и огледа територията, върху която се бе опънал. — Да, съвсем определено. Гола.

Целуна я по косата, върху която бе облегал бузата си, след това я целуна по корема. Тя се сви, когато наболата му брада я одраска.

— Съжалявам — промърмори той.

— А аз не. Обичам да ме драскаш.

— Дори по...?

Лицето ѝ се обля в гореща руменина.

— Особено там...

— Страхувах се да не те остържа прекалено силно по онези нежни местенца.

— Не и по начина, по който го направи.

Улавяйки дрезгавината в гласа ѝ, той каза:

— Добре е да го знам.

Целуна гърдите ѝ, после остана фокусиран върху едната и се заигра с език с връхчето ѝ. Джули го гледаше как я гали. Докосна

лицето му и прокара палец по добре очертаната извивка на челюстта му. Като корабно платно, цялото ѝ същество сякаш се изду от емоции.

— Дерек?

— Ммм?

— Дерек?

— Не ме разсейвай. Мога да правя това цяла седмица.

— Не мога да чакам цяла седмица.

Той се надигна и погледна лицето ѝ, нуждата ѝ бе очевидна, защото той отговори мигновено. С едно плавно движение я възседна и отново се зарови в нея.

Джули сложи ръце върху хълбоците му.

— Не мърдай. Още не. Искам да те усетя.

Той изпълни молбата ѝ, само наклони глава и я целуна бавно и възбуждащо. След това се вдигна и видя сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Джули! Мили Боже, нараних ли те?

— Не. Не — тя го стисна, когато той се опита да се измъкне.

— Тогава какво?

— Аз...

— Уилър? — гласът му беше изпълнен с несигурност и боязън.

— Заради него ли плачеш?

— Не — прошепна тя. — Заради теб.

— Заради мен?

— Това е последното нещо, което мислех, че ще ми се случи сега. Аз не... — тя спря, за да оближе една сълза в ъгълчето на устата си.

— Какво? Не си... какво?

— Не съм се надявала на това — тя го погали по гърба, докосна косата му, веждите, и най-накрая устните, където върховете на пръстите ѝ спряха. И прошепна с едва доловим глас: — Не се надявах да имам теб.

Когато се събуди, вратата на банята беше затворена и тя чу от душа да се лее вода. Протегна се и се прозя, искаше ѝ се да има цял ден на разположение и да си спомня какво се беше случило предишната нощ, да съживи всеки безценен миг от него. Мислеше, че

е преситена, но когато се сетеше за ръцете на Дерек, за устата му, цялото ѝ тяло пламваше от еротични спомени и подновено желание. Това я изпълваше с живот.

И с ужасна тъга.

Облак пара последва излизането му от банята. Беше гол и очевидно доволен от това, докато нейните бузи пламнаха от внезапно смущение. Тя вдигна чаршафа да прикрие гърдите си и срамежливостта ѝ го накара да се засмее.

— Прекалено късно. Вече те видях.

Дори начинът, по който бе казано, причини тръпки в долната част на корема ѝ.

— Добро утро. Отдавна ли си будна?

— Отпреди десет секунди.

Възбудата му пролича, когато той отиде до леглото, седна на крайчеца му и я отви. Пъхна едната си ръка между бедрата ѝ, а с другата хвана нейната ръка и я сложи върху пениса си. Тя го погали.

— Имаме ли време за това?

— Ще трябва да сме бързи.

Той притисна палеца си в нея, от което дъхът ѝ спря.

— Това няма да е проблем.

Когато излезе от банята след втория си душ за сутринта, той бе обул боксерките си. Тя се зави с чаршафа.

— Има ли новини? — попита тя.

— Ти правиш новините.

Тя погледна през портала към всекидневната, където се намираше телевизорът.

Очите ѝ се върнаха върху Дерек.

— Събудих се един час преди теб. Хванах новините — той се приближи до леглото, наведе се и обхвана нежно лицето ѝ в длани. — Новинарските екипи на всички местни станции са паркирали колите си пред къщата ти, откъдето предават репортажи, че предполагаемият убиец на Пол Уилър е умрял мистериозно снощи вечерта. Дъг беше нападател от репортери, когато тази сутрин излизаше за работа.

Тя простена отчаяно.

— Заяви пред тях, че с удивление е научил, че най-близката приятелка на брат му, ти, може да си познавала убиецата.

— Това е кошмар.

— Може да стане по-лошо, преди да се оправи, Джули.

— Точно затова се чувствам зле.

Той свали ръце от лицето ѝ.

— Фактът, че не искаш нещо да съществува, не го прави да не съществува. Боя се, че днес ще е истинско изпитание. Така че по-добре ставай.

— Имам само дрехите, с които дойдох — тя се огледа за тях.

— Помолих камериера да ги изглади — той я целуна кратко, след това отиде към френските врати. — Ще поръчам закуска.

Тя не можеше да помисли за храна, но не възрази, а се измъкна от леглото и отиде в банята. Взе си душ, изми косата си с хотелския шампоан и включи сешоара. Не носеше никаква козметика, освен някои дреболии в чантата си. Сложи си малко пудра на носа, руж на страните и блясък на устните. Беше достатъчно.

Тъй като дрехите ѝ още не бяха дошли, облече хотелската роба, с която бе вечерта, и се присъедини към Дерек във всекидневната. Служителят от румсървиса вече бе доставил поръчката и в момента вдигаше капака на едно от блюдата.

— Палачинките им със сирене са страшно калорични.

— Дерек, не мога да ям.

— Същото каза и снощи.

Той измъкна един стол за нея и ѝ наля кафе от терموканата. Оказа се прав, дори нейният нервен стомах не можа да устои на няколко хапки от палачинката.

— Какъв е планът ти? — попита го тя, докато отпиваше от втората си чаша кафе.

— Ще изчакаме и ще видим какво ще стане. Не искам да се показваш, докато не добия ясна представа с какво ще се сблъскаш.

Тя погледна към вратата.

— Дали персоналът на хотела ще ме издаде?

Той поклати глава.

— Те не разпитват за хората, които водят тук, и аз не им казвам. Гордеят се с дискретността си. Освен това съм им оставил сигурно едно малко състояние през годините. Дължат ми го.

Тя си взе малко от палачинката.

— Свикнали ли са да прекарваш нощта със свои клиентки жени?

Той сложи чашата си с кафе в чинийката и изчака да срещне очите ѝ.

— Това никога не се е случвало преди.

За да прикрие смущението си, тя сръбна кафе. Той протегна ръка през масата, взе ръката ѝ и зараглежда пръстите ѝ.

— Питам се какво щеше да се случи, ако се бяхме срещнали, преди да отидеш във Франция. Преди да срещнеш Пол Уилър.

— Може би щяхме да се презираме.

— Съмнявам се — възрази той меко.

— Както и аз.

— Може би щяхме да се влюбим един в друг, да се оженим, да имаме деца.

Гърлото ѝ се стегна. Той докосна бузата ѝ.

— Това... още може да се случи, Джули. Когато всичко отмине, можем да заживеем заедно.

Моментът беше прекъснат грубо от звъна на хотелския телефон. Двамата го погледнаха, после размениха погледи. Дерек стана и вдигна слушалката. Слуша известно време, без да откъсва очи от очите на Джули, след това каза рязко:

— Окей — и прекъсна. — Беше Додж. Обажда се отдолу. Сега се качва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

На вратата се почука и Дерек отвори. Агентът влезе. Когато видя Джули, той поклати глава:

— Разбрах.

Дерек ги представи един на друг:

— Джули Рътлидж, Додж Хенли.

Агентът започна без предисловия:

— Надутият пуяк на рецепцията каза, че сигурно няма да искаш да бъдеш безпокоен тази сутрин. Намекна, че не си прекарал нощта сам. Но не очаквах да си толкова глупав.

— Ще пийнеш ли кафе?

По-възрастният мъж огледа боксерките на Дерек, после се обърна към Джули, която седеше увита в хотелската роба.

— Имахме само по един чифт дрехи — обясни Дерек. — В момента ги гладят.

Додж изсумтя.

— Удобно.

Дерек скръсти ръце пред голите си гърди, осъзнавайки веднага, че изглежда нелепо.

— Защо дойде тук? Да ни очерняш, да хвърляш камъни по нас или да ни кажеш какво става?

— Нищо добро — промърмори агентът. Отиде до масата и погледна към чинията на Джули. — Ще довършите ли това?

— Вземете я.

Додж взе останалата палачинка и я изяде с удоволствие, облизвайки рикотата и ягодовия сос от пръстите си, когато свърши.

— Що се касае до мен, нямах време да закуся тази сутрин. Телефонът ми звънеше нонстоп.

— Кой беше? — попита Дерек.

— Всички, които подкупих снощи. Разходите ми по този случай ще ти излязат през носа, и ще излъжа, ако кажа, че съжалявам — той си наля кафе от термоканата в чашата на Дерек и засърба.

— Какво чу?

— Претърсили са къщата ѝ, като са започнали от гредите на тавана и са се спускали надолу.

— Нека позная — прекъсна го Дерек. — Открили са блуза с липсващо копче. Знаехме, че ще я открият. Кое то не доказва, че копчето, намерено в мотелската стая на Дюк, е от блузата на Джули. Не е единственото такова.

— Не сме в съда, и аз не съм съдия — каза Додж. — Запази си забележките, адвокате — той погледна Джули. — Ще имаш нужда от тях.

— Какво друго?

Додж седна на малката масичка срещу Джули и адресира думите си към нея:

— Намерили са пистолет под матрака ви.

— Пол ми го беше дал за защита.

— Късметлийка сте, че не е същият калибър като онзи, с който беше застрелян.

— Ако снемат отпечатъци от него, ще открият и моите — прекъсна го Дерек.

Додж побледня и изглежда шефа си.

— Опа... Започва се.

— Казах ти за това. Когато отидох в къщата ѝ лампите бяха угасени и тя взела оръжието...

— Добре, добре — Додж поклати глава и отново се обърна към Джули. — Забравете за пистолета. Това е добрата новина. Вашият приятел Уилър е носел луксозен ръчен часовник.

— „Патек Филип“. Беше с него по време на обира в асансьора.

— Тъхъ. Значи си представяте колко са се забавлявали Санфърд и Кимбол, когато го откриха в къщата ви с всички останали неща, които са били задигнати онзи ден.

Дерек видя как кръвта буквално се отдръпва от лицето ѝ.

— Това е невъзможно...

— Уви, така е, госпожице Рътлидж. Всичко било в една малка черна кесийка от кадифе, както бе описано от жертвите на обира, включително от вас самата. Намериха я в кутия за обувки в гардероба ви, която е стояла точно над чифт черни сатенени обувки. Между другото, детектив Кимбол отбеляза какви страхотни обувки имате.

Джули се взираше в пространството пред себе си и Дерек се усъмни, че е чула нещо от онова, което Додж бе казал, с изключение на кадифената торбичка. Наложил се да произнесе два пъти името ѝ, преди тя да излезе от вцепенението. Когато погледна към него, очите ѝ бяха изпълнени с неверие, объркване и страх.

— Той трябва да ги е сложил там. Били Дюк. Излезе от спалнята ми. Сигурно това е правел вътре. Пазел е бижутата и е дошъл в къщата ми да ги остави, за да бъдат намерени.

Тя погледна отчаяно от единия към другия. Дерек не бе сигурен какво изразява собственото му лице, но физиономията на Додж определено бе скептична.

Джули стана от стола, като притиснато в ъгъла животно, което заема отбранителна стойка.

— Ако аз съм замислила онова нападение и убийство, вярвате ли, че щях да съм толкова глупава да запазя бижутата? В кутия за обувки?

Додж не каза нищо, а Дерек нервно прокара пръсти през косата си.

— Разбира се, че не.

— Но играещият двойна игра партньор може да е искал да бъдат намерени на ваша територия.

Джули удари с малкия си юмрук в края на масата и се наведе към Додж:

— Не съм имала партньор! Никога не съм виждала онзи мъж до момента, когато, залитайки, излезе от спалнята ми!

— За да се хвърли срещу осеминчовото назъбено острие на касапския нож, който вие случайно сте държала на нивото на корема.

— Стига, Додж! — озъби му се Дерек. — Какво друго можеш да ни кажеш?

Додж свали погледа си от Джули и се обърна към Дерек.

— Снели са отпечатъци от онази миша дупка в мотела и са ги прекарвали през базата данни. Установили са самоличността. Уилям Рандал Дюк.

Той измъкна малък бележник от вътрешния джоб на омачканото си спортно сако и отгърна лъскавата синя корица.

— Трябва да се признае, че нашето момче има няколко дребни провинения, но не стига до затвор. Обвинен е в углавно престъпление за изнудване в Орегон преди три години. Имал авантюра с жена, която

твърдяла, че я е изнудвал. Той на свой ред заявил, че му е платила — десет хиляди, между другото — за извършени услуги. Всички доказателства били косвени, основани единствено на неговата дума срещу нейната. Оправдали го. Появява се в Чикаго година по-късно, бил обвинен в преследване. Но се оказало, че жената е излъгала съпруга си за отношенията си с Дюк — той вдигна очи и ги премести от единия върху другия. — Харесвал жените, очевидно. И те явно също го харесвали. Обвинението в Чикаго било свалено.

Сега бързо нататък. Преди няколко месеца бил обвинен в Небраска за друг опит за изнудване. Този път го обвинявали, че е измъкнал от една вдовица на средна възраст хиляди долари кеш и предмети. Тя и Дюк имали страстна връзка в продължение на няколко месеца, но той нещо я ядосал и тя запратила по него книга. Вечерта, преди да даде показания в съда, вдовицата се оказала мъртва, което според прокурора било работа на Дюк.

— Мъртва?

— Напълно, адвокате. Убита на паркинга на един магазин. Отишла за бутилка мляко. Тя и млякото били намерени да лежат близо до колата ѝ. Млякото било студено, тялото ѝ — топло. Убиецът се е омел светкавично. Никой нищо не е видял. Сякаш фантом я е нападнал. Последното изречение е цитат от хлапето, което я открило. Просяче. Излязло да събира изоставените колички на паркинга.

— Дюк ли я е убил?

Додж се ухили.

— Има желязно алиби. Било му е отказано освобождаване под гаранция, защото имало риск да избяга. Бил е гост на районното.

— Бил е в затвора? — вдигна вежди Джули.

— Заключен по-надеждно от... Заключен — обобщи той. — Прокурорът събрал всички, които можели да кажат нещо, но ключовият му свидетел бил мъртъв и той не могъл да направи кой знае колко. Журито заседавало по-малко от два часа, включително с обедната почивка. Дюк бил оправдан. Убиецът на вдовицата останал неразкрит.

Нито Дерек, нито Джули проговориха. Опитваха се да смелят информацията.

Най-накрая Дерек каза:

— Дошъл е тук от Небраска?

— Никой не може да каже със сигурност кога е пристигнал в Атланта. Няма документи, че е работил някъде. Поне не и с автентичния му социално осигурителен номер. Между онази работа в Небраска и три дни преди Уилър да бъде застрелян, когато той се появява на лентата на охранителната камера, е бил под радара — никакви данни за похожденията му — Додж затвори бележника и го върна в джоба си. — Така завършва животът на Уилям Рандъл Дък.

— Имал ли е семейство тук?

— Проверява се, но не изглежда да е имал. Роден е във Вашингтон от самотна майка. Майката се самоубива, когато той е в осми клас и след това влиза в социален дом за изоставени деца. Не е известно да има други близки.

— Измъква се от два сериозни процеса, без да бъде осъден.

Додж каза:

— Което възбужда въпроса защо такъв изкусен хитрец като него ще тръгне да създава по такъв глупав начин сензационна новина като нахлуе в къщата на госпожица Рътлидж и остави откраднатите вещи, след като не са го хванали, когато ги е взел.

Двамата мъже се обърнаха към Джули в очакване на отговор. Тя бе пъхнала ръце в широките ръкави на робата и бе обхванала лакти.

— Страхувал се е, че ще го хванат с тях.

— Тогава защо просто не ги е изхвърлил в най-близкия контейнер? Защо, на първо място, изобщо е дошъл в Атланта? Защо не е напуснал града веднага, след като е убил Уилър?

Това бяха логични въпроси, на които тя нямаше отговор.

Чукането по вратата прозвуча неестествено високо. Дерек отвори. Камериерката го поздрави с добро утро и подаде дрехите им, прилежно изгладени и закачени на закачалки.

— Благодаря — кимна той и автоматично бръкна в джоба си за бакшиш, преди да си спомни, че не е с панталон.

— Аз ще се погрижа — изправи се Додж и даде петдоларова банкнота на жената, след което излезе заедно с нея в коридора.

— Къде отиваш?

— Да пуша. Обуй си панталона, за Бога. И се обади на онзи надут пуяк на рецепцията. Кажу на този задник, че се връщам веднага, след като си изпуша цигарата. Не искам да минавам през същия разпит отново — и той се затътри по коридора.

Дерек затвори вратата. Джули взе едната закачалка от него и без да каже дума се насочи към спалнята.

— Джули?

Тя се обърна към него.

— Приятелчето ти не вярва и на една моя дума.

— Той не вярва на никого.

— А ти? — тя го гледа няколко секунди, после каза: — Никога не си ме питал, Дерек.

— Да те питам какво?

— Дали съм виновна или не за убийството на Пол Уилър.

— Не съм те питал, да.

— Питай ме.

Той се поколеба, осъзнавайки, че тя изпитва доверието му към нея.

— Виновна ли си?

— Не.

Когато той не каза нищо в отговор, изражението ѝ стана толкова далечно, че му бе трудно да повярва, че са преживели такава рядка и удивителна интимност преди по-малко от час, когато лицето ѝ бе толкова омекнало от екстаз, колкото тялото ѝ — напрегнато, за да го поеме по-пълно.

Очите ѝ, които снощи бяха пълни със сълзи от страст, сега бяха хладни. А върху устните ѝ — ожулени от наболата му брада и целувките — личеше сарказъм и тъга.

— Обзалагам се, че искаш да получаващ по петак от всеки клиент, който казва същото.

Отне ѝ по-дълго време от обикновено да се облече, защото ръцете ѝ трепереха и не можеше да се концентрира и върху най-простото действие. Когато се върна във всекидневната, масичката от румсървиса беше отнесена и Додж се бе върнал. Седеше на дивана с бележник в ръка.

Дерек крачеше неспокойно, хвърляйки от време на време по някой поглед през прозореца, чиито щори бе отворил. По килима се виждаха ярки райета слънчева светлина. Тя изведнъж си помисли, че за повечето хора днешният ден сигурно е един красив ден.

Дерек спря да крачи след влизането ѝ и премина право на въпроса.

— Намерили са изоставена кола на няколко преки от къщата ти. В нея имало цилиндрична брезентова торба, пълна с дрехи и тоалетни принадлежности, няколко списания, лични вещи. Снели са отпечатъци от колата и би трябвало да докажат, че Дюк я е използвал. Оставил я е там и е отишъл в къщата ти. Един от прозорците в спалнята ти е бил разбит. Така е влязъл.

— Как е избегнал алармата? Има датчици на всеки прозорец.

— Телефонният кабел е бил прерязан.

— Значи затова не успях да се свържа с 911. Нямах сигнал — като погледна към Додж, тя продължи: — Канех се да свържа охранителната си система с радиосигнал.

— Препоръчвам ви го — язвително произнесе детективът.

— Какво друго? — направи се тя, че не е усетила.

Дерек направи знак на агента да продължи.

— Криминолозите ще процедират по същия начин с колата, както с мотелската стая.

— Няма да намерят доказателства срещу мен — завъртя глава Джули.

Двамата мъже размениха погледи. Усетила многозначителността в тях, тя седна на облегалката за ръце на стола, в който Дерек така удобно се бе разположил предишната вечер.

— Или вече имат?

— Косъм от коса, която прилича на вашата, е намерен върху пасажерската седалка, на тапицерията на облегалката за глава. Казах „прилича на ваш“, защото е изпратен в лабораторията за анализ.

— Никога не съм била в кола, шофирана от Били Дюк. Крейтън трябва да е взел косъм от четката ми за коса. Или нещо подобно. Не знам! Всичко, което знам, и го знам със сигурност, е, че той е отговорен за това. За всичко това! Трябва да проверим дали е бил в Небраска по времето на процеса срещу Били Дюк.

— Не схващам.

— Той може да е убил онази вдовица вместо Били.

— Онзи сценарий за филма, дето действието се развива във влака?

В гласа на Додж прозвуча насмешка, която тя игнорира.

— Същият. Убил е онази жена, за да не може тя да свидетелства срещу Били, което на свой ред е задължило Били да убие Пол.

— Как един плейбой от Атланта научава за дело за изнудване в Омаха?

— Не знам.

— Вдовицата и крадливият ѝ любовник може да са били голяма новина в Небраска, но...

— Не знам как го е направил! — извика тя, прекъсвайки го. — Знам само, че е той — тя се обърна с умолително изражение към Дерек: — Не виждаш ли? Той е зъл дух. Той е дързък. Няма никакъв страх, защото няма съвест. Сигурно е изгледал стотици филми, в които обвиняват някого за убийство. И би трябвало да знае какво да направи, за да ме накара да изглеждам виновна. За него би било игра. И ще се забавлява... — осъзнавайки, че е започнала да звучи отчаяно и истерично, тя стисна устни, за да спре да говори.

След известно време Додж се прокашля и преглътна.

— Дерек ми каза, че Крейтън вчера ви е посетил в галерията.

— Тероризира ме. Макар да съм сигурна, че не вярвате, или мислите, че преувеличавам.

— Вижте, госпожице Рътлидж, онова, което аз мисля, е, че този свят ще е по-добро място без този тип. Ако той е човекът, убил Маги, значи е страшен садист. Показали са снимката му на корейката, която държи мотела, на останалите наематели в него, на персонала в „Молтри“, където вие и Пол Уилър сте се срещали. Никой не го разпозна. Нито пък луксозната му кола. А може би не е искал да привлича внимание.

— Той има друга кола. Някакъв SUV. Мисля, че притежава няколко автомобила.

Додж си го записа в бележника и каза:

— Ще го проверя — но Джули не вярваше, че това спада към топ приоритетите му.

— Държи личния си живот в тайна. Нарекохте го плейбой, но смятам, че не е правилно. Плейбоите се заобикалят с красиви жени и държат да са на показ — така градят имидж. Те организират разточителни партита. Около тях се навъртат групички хрантутници. Те жадуват и търсят внимание. У Крейтън няма нищо такова. Не

мислите ли, че за самонадеян човек, какъвто е той, е странно, че избягва всякаква публичност?

— Много богати хора го правят.

— Но Крейтъновото поведение противоречи на личността му. Трябва да има причина за това. Проверили ли сте дали има полицейско досие?

— Днес бях малко зает — сопна се Додж.

Дерек, който досега бе мълчал, се обади:

— Кажй й за телефона.

Тя го погледна — изправен до прозореца, с гръб към стаята. С гръб към нея.

— У Били Дюк е имало клетъчен телефон, когато е умрял — Додж бръкна отново във вътрешния джоб на самото си и извади един лист. — Една моя приятелка, полицайка, конфискува това за мен в замяна на изискана вечеря в ресторант по неин избор. Това е запис на всички разговори, направени от този телефон. Първият разговор е направен в нощта преди убийството, което показва, че телефонът е бил нов.

— Нито един от телефоните не е на Крейтън — каза Дерек.

— Казал е на Били Дюк да не му звъни.

Додж й показа разпечатката.

— От друга страна...

Джули сканира с поглед номера, който бе подчертан всеки път, когато е бил набран.

— Галерията.

— Вчера е звънял пет пъти.

— Обади се. Искам да кажа, предполагам, че е бил той.

Дерек се приближи и я изгледа с немигащи очи.

— Нямахте причина да го споменавам — каза тя оправдателно. — Вдигнах телефона в галерията три пъти вчера, и трите пъти никой отсреща не произнесе и дума. Ако не ми вярвате, обадете се на Кейт.

— И тя ли го чу?

— Не. Но каза, че и на нея се случило. Вижте продължителността на тъй наречените „разговори“. Минута или дори по-малко.

— За шейсет секунди могат да се кажат много неща.

Тя размаха листа пред Додж:

— Това само доказва, че е звънял. Но не доказва, че някой е говорил с него.

Дерек погледна агента, който се намръщи и каза:

— И все пак не изглежда добре. Особено, след като после е отишъл в галерията и е питал за вас.

— Никога не съм го виждала.

— Тогава защо би идвал да ви търси, госпожице Рътлидж?

— Представа нямам.

— Нямате?

— Нямам.

— Хм — Додж я гледа изучаващо няколко секунди, после отмести очи и започна да опипва джобовете си.

Явно това бе навик, който означаваше нещо за Дерек.

— Какво има, Додж?

По-възрастният мъж спря да движи ръце. Погледна първо Дерек, после нея. Когато очите му спряха за втори път върху Дерек, изражението му беше съчувстващо.

— Открили са още едно нещо, и то, адвокате, е главното.

— Казвай.

Додж наклони глава към Джули, но не откъсваше очи от Дерек.

— Тя знае. Питай нея.

Всичко в нея се сви на топка. Молекула по молекула Джули усети как всичко вътре в нея се разпада. Беше неизбежно да го разберат, но тя се надяваше, че преди да стане това, Крейтън и приятелчето му Били Дюк ще бъдат разкрити като убийци на Пол Уилър.

— Какво? — поиска да знае Дерек и когато нито тя, нито Додж казаха нещо, той повтори гневно: — По дяволите, какво?

Джули се опита да говори, но езикът ѝ сякаш бе залепнал за небцето. Успя единствено да произнесе умолително името му.

Додж се надигна и тръгна към вратата. Хвана бравата, но преди да излезе, се обърна към стаята.

— Онзи четвъртък не е бил един от обичайните им четвъртъци за следобедна среща. Тя и господин Уилър са празнували нещо тогава. Прав ли съм, госпожице Рътлидж?

Все още неспособна да говори, тя кимна.

— Санфърд и Кимбол трябвало да отидат при шефа си и специално да помолят за неговата намеса. Наложило се лично той да заплаши сериозно адвоката на Уилър, и чак тогава адвокатът отстъпил и въпросната папка била предадена.

— Папка с какво? — попита Дерек.

— Завещанието на Пол Уилър. Променил го е. Още не било заверено, но госпожица Рътлидж е трябвало да наследи цялото му състояние. Неговият дял от бизнеса, имотите му. Всичко до последния цент.

Думите отекнаха като камбанен звън, след което настъпи плътна тишина.

Дерек гледаше Джули със смесица от изумление, неверие и едва сдържана ярост.

Тя бавно завъртя глава, знаейки, че каквото и да каже в този момент, ще е погрешно.

— Ще изляза — изпъшка Додж.

Няколко минути по-късно Дерек се присъедини към него в двора, където хотелът сервираше чай от три до пет всеки следобед, когато времето позволяваше. Сенчест и тих, той бе ограден от покрити с бръшлян тухлени стени от три страни и непробиваем жив плет от храсти към улицата. В средата му имаше издялан от камък фонтан, от който дискретно струеше вода върху един херувим, държащ лира.

Дерек седна край малката масичка от ковано желязо, където Додж вече се бе разположил, запалил „Кемъл“ без филтър. Известно време просто седяха и мълчаха. Дерек гледаше как едно колибри прехвърча от един цвят хибискус към друг. Додж се взираше в пространството и пушеше.

Най-накрая той се обърна към Дерек.

— Чука ли я?

— След самолета ли?

— След закуска.

Дерек изсумтя.

— Всъщност...

Додж кимна и угаси цигарата си, разтърквайки я силно в пепелника. Веднага запали нова.

— Изобщо ли не е споменавала за завещанието?

— Не.

— Лош момент да го разбереш.

— На мен ли го казваш...

— Тя сега какво ти каза?

— Нищо. Не й дадох възможност. Трябваше да изляза, да поема малко чист въздух, да си проясня главата.

— Е, проясни ли я?

— Още съм много далеч от този момент.

— И какво ще правиш?

— Мътните да ме вземат, ако знам — Дерек се изправи и закри по покритите с лишеи тухлени павета.

— Не ми ли беше казал, че е ангажирала Нед Фултън да я представлява?

— Даа, той е добър.

— Съветът ми, адвокате, е да го оставиш той да се оправя с нея в съда, а ти да стоиш далеч от тази каша.

Дерек продължи да крачи, а Додж — да пуши. Минаха няколко секунди и Додж произнесе:

— Няма да го направиш, нали?

Дерек спря и проследи с очи колибрито, което излетя над един огромен червен цвят.

— Твърде вероятно е да я затворят, Додж.

— Звучи отвратително мелодраматично.

— Така е. Обезглавяването на Маги беше мелодраматично. Не можем да престанем да мислим за Крейтън и неговия нюх за мелодрама. Той е фалшив. Изплъзва се винаги. Както каза Джули, у него няма съвест. Той е самонадеян и сто процента убеден в способността си да направи всичко, което му доставя удоволствие и да избяга безнаказано.

— И е имал същите мотиви да убие Уилър — произнесе гласно агентът, унесен в мисли. — Наследството. Може би е знаел, че чичо му възнамерява да промени завещанието си и е искал да го очисти, преди да успее да го стори.

— Или пък е научил, че вече го е направил и го е убил за отмъщение.

— Ако е така, защо не е ликвидирал и нея?

Дерек се замисли за това, преценявайки личността на Крейтън от няколкото си срещи с него и всичко, което Джули му беше казала.

— Тогава не би било забавно.

— Забавно?

— Той обича потайните, извратени шеги. Ако успее да я натопи за убийството на чичо си, ще се смее на неин гръб, освен това ще е сигурен, че тя никога няма да похарчи състоянието. Ако я признаят за виновна, той и родителите му могат да не признаят новонаправеното завещание.

— Милионер, измамен от държанка убийца. И племенникът е възстановен като наследник.

— Точно така. Това би го накарало да злорадства.

Додж смачка празния пакет и замислено отвори друг.

— Става. На теория. Но все още нищо не свързва Крейтън с Били Дюк.

— Няма и да го свърже. Той е дяволски хитър. Нещо ме тормозеше, но не можех да определя точно какво. Но когато Джули започна да говори за това, че Крейтън винаги бяга от прожекторите, осъзнах какво е. Първия ден, когато дойде в офиса ми, и следващите пъти, той не докосна нищо. Нито чашата с вода, нито облегалките на стола, нито бравата. Аз или Марлин му отваряхме вратата всеки път. Той дори не се ръкува.

— Не оставя никакви следи от себе си.

— Никакви физически следи.

— И напротив, разполагат с много нейни — агентът посочи с брадичка по посока на хотелската стая, където Дерек и Джули бяха прекарали нощта. — Ще издействат заповедта за арест по обяд. Помни ми думата.

— Заради убийството на Били Дюк?

— Не. На Уилър. Задръж си пледоарията. Може би и на двамата.

— Всичко са само косвени улики, Додж.

— Може да я задържат няколко дена, докато съберат повече доказателства.

— Няма такива, които не са нагласени. Сигурен съм. Тя е обичала Пол Уилър.

— Говорим за много пари, Дерек.

Додж никога не се бе обръщал към него на първо име. Нито пък бе говорил някога толкова спокойно и убедено. Дерек нямаше как да не почувства значимостта на този факт.

Той повтори:

— Тя е обичала този човек, Додж. Повярвай ми, не ми е приятно да го кажа, но е така.

Той погледна надолу към възрастния мъж, докато онзи омекна.

— Окей. Тя не би убила Пол Уилър за никакви пари. Можеш да повтаряш това до второ пришествие, само че то не ти решава проблема.

— Няма да получим нищо от Крейтън. Разрешението е в Били Дюк — Дерек помисли за момент, след което продължи: — Джули каза, че изглеждал ужасно, като болен, нуждаел се от помощ. Кога можем да очакваме резултати от аутопсията?

— След като толкова много зависи от нея, сигурен съм, че детективите са натиснали патолозите да я направят по-бързо.

— Наблюдавай как вървят нещата. И ме информирай за всичко, което чуеш.

— Ще ти струва скъпо.

— Обещай на онази полицайка — Дора ли беше? — три луксозни вечери. Трябва ми информация, която се превръща в амуниции. Започни със съдържанието на брезентовата торба, която са намерили в колата на Дюк.

— Вече ти казах.

— Представи ми пълен опис, ако можеш. И...

— Ще имам ли време да пикая?

— Не и днес. Провери за досие на Крейтън.

— Вече е направено. Такова животно няма. Издадени са му само няколко глоби за превишена скорост. Това е.

— Досиета на Джули?

— Направих няколко предпазливи сондажа, но тя е Свещения Граал.

— Направи каквото можеш.

— Между другото, ти какво смяташ да правиш?

— Да се кача горе и да говоря с клиентката си.

Ариел не чу новините за смъртта на Били Дюк, докато не включи рано сутринта телевизора. Когато първото съобщение бе последвано от друго, а то от трето — едно от друго по-ужасяващи, тя се опита да се свърже с Керъл да я попита дали е чула нещо. Разбира се, след като приятелката ѝ настоя да не се замесва, Ариел изостави ролята, която бе изиграла при идентифицирането му. И искаше да си остане извън цялата тази работа. Все едно, беше вълнуващо да чува да споменават непрекъснато анонимното обаждане, което тя бе направила в полицията на горещата линия.

Бе шокирана да научи, че Били е умрял в къщата на Джули Рътлидж. Говорителят на полицията, детективка на име Робърта Кимбол, намекна, макар да не го изрече направо, че той не е умрял по естествен начин, като например сърдечна атака, и че госпожица Рътлидж има нещо общо със смъртта му.

Ариел се запита защо жена от такава класа като нея, с любовник милионер, ще се забърква с мошеник като Били Дюк. Но пък милионерът е бил по-възрастен от госпожица Рътлидж. Може би не е успявал да я задоволи сексуално, докато Били беше специалист. Той можеше да е любезен, очарователен и забавен, стига да поискаше. Джули Рътлидж би била цел за такъв тип мошеници.

Ариел така бе потънала в репортажите по телевизията, че не осъзна, че е минал половин час, което означаваше, че графикът ѝ за целия ден отиваше на кино. А я чакаше толкова работа!

Искаше да направи нещата идеално за срещата-вечеря днес.

Щеше да е на работа до пет и трийсет, а вечерята бе насрочена за седем и половина, така че искаше да свърши предварително колкото се може повече неща.

Тя се облече бързо за работа, след това отиде в кухнята, запържи телешкото печено в зехтин, после го прехвърли в керамичен съд с капак, в който да къкри целия ден. Щеше да прибави зеленчуците, когато се прибереше от работа. И да направи салатите. Да сложи по лъжица сорбе в индивидуални десертни чаши и да ги върне в хладилника.

Беше подредила масата, когато снощи се прибра, леко залитаща от ябълковите мартинита и пияна от удоволствието, че го е видяла отново, и щастлива да разбере, че в края на краищата не е избягал от нея и че наистина иска да я види отново. Насаме. А колко пъти само

трябваше да го уверява, че няма опасност никой да дойде и да ги прекъсне?

Ако това не звучеше обещаващо, тя не знаеше какво.

На излизане хвърли последен поглед към масата — искаше ѝ се да има параван или нещо друго, което да разделя масата от кухнята. Свещите щяха да помогнат за постигането на смекчаващ ефект. Не трябваше да забравя да вземе няколко, когато купува цветята и виното. Червено. За да си върви с телешкото. Тони със сигурност знаеше, че червеното вино върви с телешко.

Да не забравеше също да купи кутийка презервативи.

Надяваше се да се наложи.

Тя включи радиото в колата си, когато съобщаваха новините и беше сигурна, че ще споменат за Били Дюк. Последния път, когато ѝ бе звънял, се бе опитал да каже нещо, преди тя мигновено да затвори, а после бе оставила телефона отворен, така че той да не звъни отново. Това беше не снощи, а предишната вечер.

Ариел се надяваше, че съседката ѝ, госпожа Хамилтън, няма да свърже мъжа, чиято смърт бе станала новина тази сутрин, с човека, който вчера бе търсил Ариел къщи само часове, преди да умре. Което си беше малко страшничко. Ариел нямаше как да не се запита какво ли е искал да ѝ каже Били.

„Въпрос на живот и смърт“, беше казал на госпожа Хамилтън. Ариел си бе помислила, че е само метафора, но очевидно не е било така. Лудориите на Били най-после го бяха довършили. Той беше мъртъв. Скърбейки за него като човек, когото бе познавала, тя изведнъж изпита облекчение, че повече няма да се страхува от него.

Можеше да го изтласка от съзнанието си и да помечтае за довечершната среща с Тони.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Дерек се върна в хотелската стая и завари Джули да говори по клетъчния си телефон, очевидно с Кейт. Казваше на асистентката си, че Били Дюк се е появил в къщата ѝ и е умрял там, което е било едно ужасно преживяване.

— За съжаление, репортажите са верни. Умря от рана с нож, но... — тя погледна към Дерек, който ѝ направи знак с ръка да млъкне. — Но това са полицейски работи, Кейт, така че нямам право да го дискутирам.

Тя продължи да уверява Кейт, че е в безопасност, след което ѝ възложи управлението на галерията временно.

— Надявам се скоро да се върна на работа — завърши тя накрая.

— Каза ли ѝ къде си? — попита Дерек веднага, щом разговорът приключи.

— Отбягнах отговора.

— Добре.

— Официално ли съм избегнала ареста?

— Още не.

— А ти няма ли да ходиш в офиса си?

Той поклати глава.

— Звъннах на Марлин, поставих ѝ задачи и ѝ казах, че ще съм навън през целия ден. Тя знае как да се справя, когато ѝ задават въпроси.

— Като отговаря уклончиво?

— Именно.

— А другите ти клиенти?

— Ти си тази в неотложна ситуация, така че вниманието ми е съсредоточено върху теб.

— Благодаря.

— Не е безплатно. Ще ти изпратя сметка за хонорара си. Можеш да си го позволиш — добави той.

Тя се намръщи.

— Точно този вид забележка се надявах да избягна.

— Затова ли не ми каза? За да избегнеш остроумия? Или заради наследяването на дяволски голямо състояние, ти е изскочило от ума?

— Кога според теб е бил подходящият момент за подобен разговор, Дерек?

— По всяко време.

— Например?

— Когато се запознахме.

— Това не е нещо, което се казва на напълно непознат.

— Даа, би било малко неловко. Но преди и след като правихме любов... — тя почервеня, но той продължи, преди да е успяла да го прекъсне. — Какво ще кажеш например за деня след това, когато дойдох в галерията?

— Ти беше бесен, не беше в настроение да слушаш.

— Можеше да ми го кажеш снощи.

Тя не каза нищо. Не беше нужно. Погледът, с който го погледна, говореше достатъчно. Той изруга, отиде до прозореца, погледна навън и отново се върна.

— Щеше да се разчуе рано или късно. Сигурно го разбираш.

— Надявах се да е по-късно. Страхувах се от това.

— Тогава защо, за Бога, не ми каза, Джули?

— Защото знаех как ще реагираш. Знаех, че това би променило всичко.

— Дяволски си права, че всичко ще се промени! — разгорещено произнесе той. — Това ти дава най-старите мотиви в историята на правото. Параграф 101 за углавно престъпление.

— Знам! Знаех как ще ти изглежда. Как би изглеждало на Санфърд и Кимбол. На всички.

— Не би изглеждало по-лошо, отколкото сега.

Гневът ѝ се изпари.

— Сбъркала съм, като съм го скрила. Разбирам го.

Той също омекна.

— Яд ме е на мен точно толкова, колкото и на теб. През цялото време усещах, че криеш нещо от мен.

— Всъщност, не си толкова ядосан, колкото си мислех, че ще бъдеш.

— Както Дерек, онзи тип, с когото прави любов цяла нощ, и аз съм ти бесен — той протегна ръка и отвори френските врати. — Тук вътре нищо ли, което... направихме... Как можа... — красноречието го напусна. Той изруга, после удари длани една в друга. — После ще говорим за това. Като твой адвокат...

— Ще ме представляваш ли?

— Пред полицията ще изглежда наистина лошо да се оттегля сега, след като миналата вечер се обявих за твой адвокат. Гневът е емоция, която не мога да си позволя. Гневът е вредна реакция. След дъжд качулка. Погрешно подбираш жури, което предполагаш, че ще е на твоя страна, заблуждаваш го да вярва колко убедителен ще е свидетелят, и разбираш, че клиентът ти лъже пред всички в съда, където няма дубъл. Но стореното сторено. Приемаш го и продължаваш напред — той седна на отоманката, без да откъсва поглед от нея. — Така че, първо: Санфърд и Кимбол ще искат да знаят кога е станало това.

— Кога Пол е променил завещанието си? Беше го споменал още преди една година и продължаваше да повдига въпроса от време навреме. Опитах се да го разубедея.

— Сериозно ще се усъмнят в това, Джули.

— Но това е истината.

— Кой би се отказал от такива големи пари?

— Аз. Направих го. Но Пол не се отказа. Беше накарал адвоката си да състави ново завещание. И го беше подписал онзи четвъртък сутринта, преди двамата да се срещнем за обяд.

— Да отпразнувате събитието.

— Той да го отпразнува. Не аз. Той беше доволен. А аз...

— Ти беше недоволна.

— Несигурна. Знаех си, че ще доведе до неприятности.

Дерек се замисли за миг, след това я попита как адвокатът е приел новото завещание.

— Той опита ли се да разубеди Уилър?

— Не ми бяха известни разговорите между тях. Но се държеше много мило с мен, когато се срещнахме след погребението на Пол. Дадох му ясно да разбере, че не бързам със заверката на завещанието.

— Крейтън би бързал.

— Адвокатът го възпря.

— Значи семейство Уилър все още не знаят, че Крейтън няма да наследи чичо си?

— Така мисля. Пол настояваше това да си остане само между нас двамата, колкото е възможно по-дълго. Мисля, че се боеше Крейтън да не направи нещо. Пол не криеше привързаността си към мен. А Крейтън не криеше, че това не му харесва.

— Виждал те е като заплаха.

— Коего ме кара да се питам защо не съм била аз мишената му, а Пол.

— Додж също го отбеляза — Дерек й разказа какво беше говорил с агента.

— Може би си прав — каза тя след известен размисъл. — Ако Крейтън ме бе елиминирал, нямаше да е тази игра, която стана. Боя се, че още я играе — тя се наведе към него: — Какво е правел Били Дюк в къщата ми, Дерек?

Той изрече очевидното.

— Подхвърлил е улики, които да те свържат с обира.

— Ако можем да го докажем...

— ... сме прецакани.

Думите му я накараха да се стъписа.

— Защо?

— Защото тогава би изглеждало, че или Били Дюк е действал сам, или че е играел двойна игра с теб, неговата партньорка. Във всички случаи Крейтън излиза чист.

— Били Дюк го е направил от името на Крейтън.

— Няма съмнение. Но не предлагай тази теория на детективите, Джули.

— Защо не?

— Защото биха те попитали защо, щом бижутата са били у Крейтън през цялото време, не ги е скрил в къщата ти, докато е бил там и се е ровел из нещата ти.

— Полицията не знае за това.

— Ще разбере. Трябва. Това ще е единственото обяснение за чистенето на къщата ти, което е било толкова основно, че прислужницата ти го е споменала пред Кейт, която на свой ред го е казала на детективите.

— А те са го сметнали за многозначително.

— Неслучайно са детективи.

Тя отпусна глава.

— Нещо повече...

Джули простена.

— Има и още?

— Били Дюк не е имал оръжие. Логично е, не можем да твърдим, че е отишъл в къщата ти да те нарани.

— Което го прави да изглежда сякаш сме приятели.

— Най-малкото познати.

— Но аз не съм го пускала вътре. Влязъл е с взлом.

— Това е нещо. Но не кой знае какво.

Тя въздъхна.

— Лошо е, нали?

— Няма да те заблуждавам, Джули. Така е. Те имат мотивите.

— Новото завещание. Но какво ще кажеш за удобния момент? Кога се предполага, че съм уредила това с Били Дюк? Никога до вчера не го бях виждала.

— Има превес на доказателства в противното — каза той. — Телефонната разпечатка. Идването му в галерията. Копчето ти в мотелската му стая, твой косъм на облегалката в колата му. Всички те са косвени, но в комбинация с имотите на Уилър, са достатъчни да накарат един амбициозен съдия да започне да отделя слюнка.

Тя стана и отиде до бара, отвори едно безалкохолно, но го остави, без да отпие.

— А през това време Крейтън е въвн от подозрение.

— Боя се, че си права. Съдружникът му е мъртъв и никой не може да направи връзка между двамата.

— Все пак къде ли са се свързали? В Небраска?

— Добре, но какво ще прави космополит и градски сноб като Крейтън в Омаха? Направо го виждам как потреперва при мисълта дори само че ще прелети със самолет на трийсет хиляди стъпки над Омаха.

— Отишъл е да вербува Били Дюк.

— Да извърши убийство.

— Вдовицата в замяна на Пол.

— Възможно е.

Усетила съмнението му, тя попита:

— Какво?

— Първо трябва да докажем, че Крейтън е бил в Омаха. И ако Били Дюк е бил в затвора, къде са се срещнали, за да сключат тази сделка. Допускам, че Крейтън може да го е посетил в затвора, но...

— Прекалено е умен да го направи — възрази тя. — В затвора биха документирали посещението му.

— Точно това щях да кажа. Щом Крейтън е удушил жената на паркинга на магазина като „фантом“, и без никой да види, значи би...

— ... искал някой да знае.

Този път Дерек бе стъписан.

— Не това щях да кажа. То противоречи на онова, което каза за него по-рано, че не обича да е в светлината на прожекторите.

— Не, не противоречи. Потайна шега. А това е напълно в негов стил. Ако се върнем обратно към филма, след момента, в който спряхме да гледаме, има сцена, в която милионерът се появява на едно парти. Убийството на съпругата на тенисиста е в устата на целия град. В хода на разговорите на партито, онази наивна старица пита как някой би удушил човек. Милионерът ѝ отговоря, че ще ѝ покаже. Слага ръце около шията ѝ, за да демонстрира. Разбира се, никой, освен тенисиста, не знае, че той пресъздава убийството, което е извършил — тя се върна и седна на дивана. — Крейтън не иска да бъде хванат, но аз мисля, че би искал да подчертае, особено пред нас, колко умен е.

— Един вид иска да влезем в шегата му.

— Да, и аз много се страхувам каква ще бъде кулминацията.

Дерек стана и започна да крачи неспокойно.

— Трябва да установим връзката му с Били Дюк.

Тя взе телефонната разпечатка на телефона на Били Дюк, която Додж бе оставил.

— Галерията не е единственото място, където е звънял много пъти — тя посочи останалите номера. — Звънял, е на този номер през цялата нощ.

— Може да е за доставка на пица.

— Не е. Докато беше навън с Додж, набрах въпросния номер и се свързах с гласова поща с автоматичен отговор.

— Щом ние сме го забелязали, можеш да се обзаложиш, че Санфърд и Кимбол не са пропуснали — Дерек се пресегна за клетъчния си телефон, отвори го и звънна на Додж.

Агентът отговори мигновено.

— Сигурно ушите ти горят. Току-що говорех за теб. Слушай, онази телефонна разпечатка...

— Вече са я проверили.

— И?

— Ариел Уилямс. Двайсет и седемгодишна. Работещо момиче. Уплашила се, когато Кимбол цъфнала на работното ѝ място, за да ѝ зададе няколко въпроса за Били Дюк.

— Познавала ли го е?

— Признала, че тя го е идентифицирала след показаните снимки по телевизията.

— Какви са били отношенията им?

— Не казала направо, но по общо мнение той ѝ е бивше гадже, с което тя не иска повече да има нищо общо.

— Къде са се запознали?

— В Небраска. Тя не одобрявала оправдаването му. Каза, че искала той да отиде в затвора, както заслужавал. Преместила се тук и изобщо не се зарадвала, когато ѝ се обадил и ѝ казал, че я е последвал. Казала му да се маха и да я остави на мира. Но Дюк бил настоятелен. Звънял и затварял, както правел и с госпожица Рътлидж.

Дерек застана така, че и Джули да чува.

— Момичето се кълне във всички светии, че не е виждало Били Дюк откакто е напуснала Небраска, а когато чула по новините тази сутрин, че е мъртъв, не съжалявала — Додж направи пауза и изхриптя, поемайки си въздух.

— Споменала ли е Крейтън Уилър?

— Не, доколкото знам.

— Питай.

— Окей. И още нещо. Да си чувал за филм със заглавие „Ярост“?

— Не — Дерек погледна към Джули, която поклати глава.

— Ами, не знам какво означава, ако изобщо означава нещо — каза Додж, — но в брезентовата торба на Дюк е имало едно дивиди с това заглавие.

— Не мога да повярвам това за Джули — каза Шарън Уилър, докато мажеше масло върху една бисквита.

Дъг отмести чинията си, практически оставяйки обяда си недокоснат.

— Аз не вярвам.

— А аз вярвам. Никога не съм й имал доверие — Крейтън направи знак на Руби да допълни чашата му със студен чай. — Нещо ставаше с тях, с нея и чичо Пол.

— Ставаше?

— Да, татко. Ставаше. Така и не разбрах какво. Но определено имаше нещо — Руби с неприкрито презрение напълни чашата му. Той хвана другата й ръка и я целуна, но тя я издърпа и се отдалечи, мърморейки под нос. — Благодаря ти — извика той подире й с напевен глас.

Дори грубото поведение на прислужницата не бе в състояние да развали прекрасното настроение, в което се намираше, след като бе пуснал телевизора в банята тази сутрин и чу, че Били Дюк е умрял в къщата на Джули Рътлидж, очевидно от фатална прободна рана.

Новината му беше дала увереност.

Били Дюк бе отишъл в къщата на Джули. Джули го беше пробола. Той беше умрял, а нея я разследваха.

Перфектно! Страхотно!

Е, не беше ли блестящ? Беше свършил основната работа. Откъсна копчето от блузата й и небрежно го пусна в мотелската стая. Косъмът от косата й, който сложи върху седалката в колата на Били. Беше планирал полицията да намери Били мъртъв в мотела „Пайн Вю“, убит, със следи, които водят право към Джули.

Но така стана още по-добре. Този сценарий я направи да изглежда дори още по-виновна и имаше по-висока забавна стойност.

От самото начало съдбата на Били беше решена. Крейтън никога не бе възнамерявал да го остави да живее, след като приключи своята част от сделката. Но бе решил, че ще е честно да остави Били жив достатъчно дълго, за да види бившето си гадже да умира от ужасната смърт, която заслужаваше.

Но след това Били го принуди да преосмисли момента. Първо беше дошъл в сградата на Крейтън да остави бележката. Това беше глупаво. Прочувственото му: „Тя е само дете. И аз не бях съвсем честен спрямо нея“ и т.н., бяха убедили Крейтън, че Били, независимо от това колко пъти й се беше заканвал, че е свидетелствала против него

като ключов свидетел, видеше ли женска, се размекваше тотално. Мъж в такова състояние не мислеше ясно и бе способен да направи нещо необмислено. Като например да си признае.

Така че, бай бай, Били, беше ми приятно да работя с теб.

За късмет, Крейтън беше отишъл в мотел „Пайн Вю“ подготвен. Били обичаше бира. Бе потънал в нещастията си, за да забележи колко дълго време отне на Крейтън да отвори бутилките. Не беше заподозрял нищо.

Крейтън се питаше дали по-късно, може би посред нощ, когато вътрешностите му са започвали да се гърчат и се е почувствал зле и дезориентиран, той се е досетил. Може би си е помислил, че шунката е била развалена. Или сиренето. А може да е предположил, че е пипнал някой стомашен вирус. Реално погледнато, убиването на Били не донесе на Крейтън дори най-малка тръпка. Той нямаше свидетели за края. Може би ако имаше, щеше да е по-весело.

А казано честно, направо се прозяваше от скука. Изобщо не беше така вълнуващо, като, да кажем, да гледаш как плисва кървав гейзер от артерията на онова куче. Но си беше ефективно и не можеше да се направи по-добре.

Крейтън бе планирал да се върне в онзи отвратителен мотел за последен път, преди тялото на Били да започне да вони, и да потърси откраднатите бижута, защото знаеше, че алчният кучи син лъжеше, когато му каза, че ги е изхвърлил. От оръжието обаче сигурно наистина се беше отървал, както твърдеше. Защото дори Били бе достатъчно умен, за да не рискува да го хванат с оръжие на убийство. Но бижутата, от тях щеше да спечели, а Били обичаше да се перчи с хубави дрехи.

Крейтън си беше спестил неприятния проблем с чистенето, когато по причини, които нямаше да научи, Били отиде в къщата на Джули. Крейтън сигурно никога нямаше да разбере мотивацията му да го направи. Очевидно Били се опитваше да се отърве от доказателствата, които го свързваха с нападението и убийството. Но защо рискуваше да го спипат?

Е, какво значение имаше сега? Това, че бе умрял в къщата на Джули излезе само от полза за Крейтън и това бе единственото, което го интересуваше. Той беше чист, а Джули изглеждаше по-черна от дявола.

Тази сутрин, за да отпразнува чудесния обрат, веднага щом излезе от душа Крейтън се бе обадил на мадам, за да му изпрати едно от момичетата си веднага. Баща му му бе телефонира, докато момичето влагаше целия си талант да го обслужи перфектно. Беше му трудно да скрие въодушевлението си, когато каза на баща си, че да, наистина е чул новината за Джули, и че не е изненадан.

Дъг му каза, че сега е важно семейството да остане обединено и предложи — всъщност заповяда — Крейтън да не говори с никоя медия. Сякаш пък щеше да го направи.

— Вместо да ходиш в офиса — каза баща му, — защо не прекараш деня тук, с майка си и мен? Трябва да обсъдим каква позиция да заемем по отношение на случая.

Крейтън въобще нямаше намерение да ходи в офиса, както баща му много добре знаеше, но той бе до такава степен изпълнен с доброта и сърдечност, че не тръгна да се разправя със стареца си за глупости.

След като направи едно лаконично изявление пред репортерите, които се бяха събрали на улицата пред имението, Дъг се оттегли да се занимава с някакви документи. Шарън прекара сутринта в планиране на парти за вечеря, за момента, когато „всичко това ще е вече отминало“. Крейтън усъвършенства бекхенда си, след което отиде да плува. Руби бе попитала дали да сервира обяда на терасата и Крейтън бе казал, че идеята е отлична.

Навън бе приятно, не много горещо, и обядът трая дълго.

— Крейтън, наистина ли вярваш, че Джули и този Били Дюк са организирали убийството на Пол? — внезапно попита майка му.

— Ами така изглежда, нали? Ммм. Кълна се, че никой не прави пилешка салата като Руби — той погледна към чинията на баща си. — Не си ли гладен?

— Не.

— Аз и Джули никога не сме били близки — отбеляза Шарън, докато разсеяно си играеше с гердана си от перли. — Отказа ми, когато ѝ предложих да я включа като член в моя градински клуб, но иначе бе много мила. Освен това изглеждаше, че наистина обича Пол.

— Обичаше го — заяви Дъг. — Сигурен съм в това.

Крейтън завъртя очи.

— Винаги я защитавате.

— Не я защитавам. Съобщавам факт. Няма значение как изглежда, никога няма да бъда убеден, че Джули е участвала в... престъпление срещу Пол. Нашето единодушно становище по този въпрос — подчерта той, поглеждайки към Крейтън, — ще бъде, че уважаваме изключително високо Джули Рътлидж, че по всичко личеше, че тя е предана на Пол, както и той на нея, и че сме сигурни, че проведеното разследване ще установи, че е напълно невинна. Разбрано ли е?

Шарън се пресегна през масата и сложи ръка върху неговата.

— Разбира се, скъпи.

След като каза, каквото имаше, той отблъсна стола си назад и се изправи.

— Ще бъда в кабинета.

— Още тъгува — каза Шарън на Крейтън, след като баща му влезе в къщата. — Всяко напомняне за Пол го натъжава. По-добре да отида да поговоря с него — тя стана от масата и последва съпруга си вътре.

Крейтън се протегна и се прозя, гледайки нагоре през клоните на дъба, който скриваше под сянка масата, и се запита какво да прави през останалата част от деня сега, когато не се налагаше да ходи до „Пайн Вю“ и да търси часовника на чичо си.

Дори се почувства някак безцелно и унило сега, когато всичко бе свършило. Беше такъв сложен план, вдъхновен от един от любимите му филми и перфектно изпълнен.

Бе започнало един ден, когато треньорът му по тенис бе отделил допълнително време на друг играч. Първоначално на Крейтън му бе досадно да стои и да гледа, но се случи нещо непредвидено. Той рядко четеше вестници. Нещата, които си представяше бяха винаги по-интересни от действителните събития. Реалните житейски драми бледнееха в сравнение с онова, което мозъкът му създаваше.

Дори баскетболните кошове за упражняване в кьнтри клуба бяха заети през онзи ден и нямаше какво да прави, докато чака треньора си, така че взе един вестник, който някой бе оставил, и го запрелиства разсеяно, когато забеляза една странна история за млада жена от Атланта, която получила призовка да се яви в съда в Омаха, Небраска, за да свидетелства срещу мъж, когото съдят за изнудване.

Онова, което Крейтън бе намерил за най-интересно, беше, че съдебният случай зависеше от свидетелството на жената, бивша любовница на обвиняемия, и това на вдовицата, която го обвиняваше, че я изнудва.

Горкият наивник, помисли си Крейтън. Обзалагам се, че му се иска и двете да са мъртви.

Не остана за урока си по тенис. Вместо това смени поршето си с Ленд Роувъра, който си бе купил, но се бе качвал в него само няколко пъти. Отиде в „Уолмарт“ за първи път в живота си и купи най-грозните дрехи, които можа да намери, чифт очила за четене с минимален диоптър и опаковка боя за коса.

Отне му два дена да стигне до Омаха, където се регистрира в един мотел под фалшиво име. На следващия ден беше в сградата на съда точно когато свикваха съда. Вдовицата бе наобиколена от тълпа местни репортери още щом пристигна. Наслаждавайки се на блясъка на славата си, тя изглеждаше безцветна, дебела и размъкната, и всезнаеща, и според Крейтън, слабо можеше да мине за жертва.

Били Дюк се усмихваше с неубедителна самодоволна усмивка.

Крейтън прочете внимателно репортажите в местните вестници за делото и изгледа в мотелската си стая всички новинарски емисии по телевизията. Съобщаваше се, че младата жена от Атланта е подпухнала от плач, докато е давала показанията си. Наричаха я честен свидетел и начина, по който бе обрисувала обвиняемия, не беше ласкателен.

Тя признала, че е имала сексуални отношения с Били Дюк. Той я накарал да повярва, че това е истинска любов, че накрая ще свърши с брак. И докато ѝ обещавал семейно бъдеще, тарикатът здраво чукал вдовицата.

Били Дюк беше мошеник и мерзавец. Дали е престъпник или не, щеше да се реши от свидетелствата на вдовицата, а тя беше дошла в съда адски бясна и искаше той да си го получи.

За два дни Крейтън беше проследил всяка нейна стъпка, изчаквайки възможност.

Вечерта на втория ден жената влезе в един супермаркет. Когато излезе с покупките и се приближи до колата си, Крейтън тръгна към нея с най-обезоръжаващата си усмивка и я попита дали тя е жената, която е гледал по телевизията. Поласкана, дебеланата се усмихна,

изпърха с изкуствените си мигли, побутна огромния си бюст и му каза, че да, тя била.

Тъпа крава. Отвращаваше го. Той се опита да избегне да я докосва по тялото, с изключение на гърлото. Иначе всичко стана изключително лесно. Докато журито получи случая, беше му писнало до смърт от Омаха, от парцалите от „Уолмарт“ и от тъмната му коса.

Малко след оправдаването на Били Дюк Крейтън се изправи на входната му врата и се представи като човека, на когото Били дължи живота си. И каза на тъпака какво иска в замяна. Били беше толкова впечатлен — или уплашен — от дързостта на Крейтън, и толкова благодарен за свободата си, че лесно бе убеден. Стоте хиляди долара помогнаха да се стопят всички възражения, морални и всякакви други.

Били беше хитър по свой начин, но не беше от лигата на Крейтън. Нещо повече, не се и доближаваше. Показваше го дори онази трогателна бележка: Били се размекваше за „сладкото хлапе“ всеки път, когато станеше дума за нея. Беше се застъпил за живота ѝ.

— До самия си горчив край.

— Какво казваш, скъпи?

Крейтън не бе осъзнал, че е изрекъл думите гласно, докато майка му не се присъедини отново към него, носейки чаша и чинийка.

— Еспресо?

— Не, благодаря.

— Баща ти е на телефона, говори с адвокатата на Пол.

Тя продължи да бърбори, но Крейтън я изключи. Не изпитваше никаква привързаност към „сладкото хлапе“, за разлика от Били. И не обичаше неопределения край. Ако Били беше звънял в къщата ѝ, кой знае какво можеше да е казал, съзнателно или не, за Крейтън Уилър.

— Един от новинарските ванове остави следи от гумите по ливадата извън вратата — говореше майка му. — Нямаат никакво уважение към собствеността на хората.

Освен това би било забавно.

Той рязко стана.

— Извини ме, мамо. Трябва да вървя.

— Да вървиш? Мислех, че ще прекараш деня с нас. Дъг го очакваше. Ще се ядоса.

— Ще му мине.

— Какво да му кажа? Кое е толкова важно?

Крейтън се наведе и я целуна по бузата, след това се отдръпна и й смигна:

— Имам среща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Докато Кимбол разпитваше Ариел Уилямс в компанията, където младата жена работеше, Санфърд беше в Окръжния център по патология „Фултън“ и наблюдаваше аутопсията на Били Дюк. Детективите бяха решили да си разделят задълженията за по-голяма експедитивност. Хвърлянето на една монета реши кой къде да отиде.

Санфърд изгуби.

Носеше си две пакетчета двойно ментова дъвка и налага няколко едновременно, докато изваждаха органите на Били Дюк върху стоманената маса. Когато приключиха, патологът остави асистента си да зашие тялото и отиде до мивката да измие ръцете си. Санфорд, облекчен, че всичко е минало, попита за предварителното му мнение.

— Умрял е от кръвоизлив, нали?

— Ножът определено е бил в състояние да причини фаталния изход. И е умрял от загуба на кръв. Скоро след това — мъжът изтръска водата от ръцете си и измъкна две книжни кърпи. — Но според мен парамедиците са пристигнали на мястото само минути след получаването на раната.

— Точно така. Получихме разпечатка от дежурния кога е получено обаждането на 911.

— Ако жертвата е получила незабавна помощ в травматичния център, можеше да преодолее убождането с ножа.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че е умрял преди кръвта му да изтече. Умрял е от нещо друго.

— Например?

— Ще ви уведомя, когато приключа изследванията.

Санфърд пристигна в полицейското управление непосредствено преди Кимбол, която донесе пакет солети и ги остави на бюрото му.

— Това за какво е? — попита той.

— Винаги ти се гади след аутопсия. Солетите помагат.

— Благодаря — той изяде две веднага. — Какво каза момичето?

Кимбол му разказа разговора си с Ариел Уилямс.

— Впечатлението ми е, че казва истината. Малко пестелива е, когато описва отношенията им, но сигурно не ѝ е лесно да говори за това. Не работи отдавна на това място. Всичките ѝ колеги зяпаха. Тя изглеждаше уплашена и невинна и каза, че звучало безсърдечно, но се радвала, че Били Дюк не е наоколо, за да ѝ причинява повече неприятности.

Санфърд сдъвка нова солета.

— А каза ли нещо за Джули Рътлидж? Дюк споменавал ли я е пред нея?

— Никога.

— Щеше да е прекалено лесно — промърмори той. В този момент телефонът на бюрото му иззвъня и той вдигна. — Здравсти, док. Бързо действате. Да, имам — той се заслуша, след което каза: — Умрял от какво? — навеждайки се напред, взе химикал и бележник и надраска нещо, после го побутна към Кимбол.

Продължи да слуша, без да прекъсва патолога отсреща, още пет-шест минути.

— Някаква идея за времето, по което може да е станало? Ъхъ. Ъхъ. Добре. Ще бъдете ли там днес, ако се наложи да ви зададем някои въпроси? Чудесно. Благодаря ви, че така бързо ми се обадохте — той затвори.

— Хепатитна некроза, предизвикана от токсини — прочете Кимбол написаното в бележника. — Бил е отровен?

— Предположението на патолога е, че е свръхдоза ацетаминофен.

— Тайленол?

— По-вероятно ацетаминофен, комбиниран с пропоксифен, нещо, което можеш да си купиш на всеки ъгъл като болкоуспокояващо.

— Сигурен ли си?

— Не четеш ли брошурите, които получаваме непрекъснато?

— Знам, че си прав за това — каза ядосано Кимбол. — Откъде патолозите могат да знаят какво е убило Били Дюк? Не е имал време да премине през пълен токсикологичен преглед.

— Професионално предположение. Каза, че е видял много неща, докато е работил в Спешното. И понеже лекарствата са толкова достъпни, това е популярна форма на самоубийство. Така бил загубил

един пациент. Момчето променило мнението си десет часа, след като взело цяла опаковка дарвоцет, около трийсет-четирийсет таблетки. Звъннало на 911 и го транспортирали в Спешното. Лекували го със съответен антидот, което обикновено дава резултат, ако се направи навреме. Но в случая ставало дума за голяма свръхдоза, а и момчето не потърсило помощ веднага. Ефектът бил необратим. Получило остра чернодробна недостатъчност и починало. Патолозите казват, че ще подложат органите на Дюк на съответните тестове, разбира се, но са почти сигурни, че е това.

— Значи Били Дюк е умирал, когато е отишъл в къщата на Джули?

— Така изглежда — Санфърд отвори бележника и си записа нещо. — Според екипа на Греъм са намерили повръщано върху леглото на госпожица Рътлидж, на пода в банята и върху скрина. Изглежда Били Дюк е бил там доста време, преди тя да се прибере и да го открие. Докторът каза, че с времето състоянието на Дюк се е влошавало и накрая не е можел да стои на краката си.

— Дали умишлено е взел свръхдоза? За да се самоубие?

— Ако е така, защо ще се мъкне в къщата ѝ?

— Сигурно го е измъчвало нещо наистина важно — въздъхна Кимбол. — Каквото и да е то, тя не е излъгала, че е изглеждал болен и се е нуждаел от помощ.

— Все същото — каза Санфърд, затваряйки шумно бележника. — Бих искал да знам дали някога са ѝ предписвани болкоуспокояващи.

— Здравсти, Линда. Неподходящ ли е моментът?

Макар и облечена в джинси и провиснала тениска, вместо в съдийска тога, червенокосата приятелка на Дерек бе очарователна. Днес великолепната ѝ коса беше събрана в объркан кок на върха на главата. Тя премести очи от него върху Джули, после отстъпи встрани и им направи знак да влязат в дома ѝ.

Дерек я целуна по бузата.

— Трябваше първо да ти телефонирам, но бяхме доста заети.

— Чух. Съобщиха за вас по новините. Сега ти ли си ѝ адвокат?

— От снощи. Линдзи Грейво, това е Джули Рътлидж. Джули, Линдзи.

Жената се усмихна и ѝ каза:

— Запознахме се вечерта на търга.

— Невъзможно е да забравя — кимна Джули, — купихте от нас такава картина.

— Неприятности ли имате?

— Може да се каже — призна Дерек. — Но не до степен да нарушаваш закона, като ни пускаш да влезем.

Тя се засмя.

— Щях да ви пусна дори да имаше полицейска хайка след вас. Хайде, влизайте. Тъкмо пресаждах няколко растения — те я последваха в къщата и влязоха в спретнатата кухня.

— Къде е Джаксън? — попита Дерек.

— У един приятел. Трябва да мина да го взема към пет. Ще пиете ли нещо?

— За мен нищо — каза Джули.

— Всъщност, дойдохме да изгледаме един филм — той вдигна найлоновата торбичка с дивидито, което бяха взели пътьом. — Може ли да използваме телевизора ти?

— Разбира се, но твоят не работи ли?

— Нямам желание да се прибирам къщи. А не можем да отидем в дома на Джули, защото е бил претърсван сутринта от полицията. Сигурен съм, че е пълен хаос — той не ѝ каза, че в хотелската стая, в която бяха прекарали нощта заедно, няма дивиди плейър. — Сложно е, Линда, но мислим, че този филм може да ни насочи.

— Към какво?

— Не знаем — отговори честно Джули.

Хареса ѝ, че жената приема ситуацията, без да я квалифицира.

Тя посочи една стая, свързана с кухнята, и каза на Дерек:

— Знаеш къде е, нали ти го инсталира. Аз ще съм тук, ако нещо ти потрябва.

Джули последва Дерек в едно уютно помещение, в което изглежда Линдзи и синът ѝ прекарваха много време. На масата се виждаха пъзели, игри, а под нея бяха струпани купчини книги. Имаше и огромен брой дивидита на рафта под плоскоекранния телевизор на стената.

— Подарил си им телевизор?

— Миналата година за Коледа. Знам, че разглезвам Джаксън, но той не е някое лошо и капризно дете.

Те седнаха на дивана и той взе дистанционното.

— Гледала ли си го някога?

— Не.

— Нито пък аз — докато течаха имената на участниците, той взе ръката ѝ и започна да я гали. — Тук никой няма да ни види. Искаш ли да си поиграем? В края на краищата минаха часове, откакто...

— Да, и през половината от тях ми беше бесен.

— Което съвсем не означава, че не съм искал да ти скоча.

По тялото ѝ преминаха тръпки на удоволствие, но тя прошепна:

— Пропускаме началните кадри.

Беше друг филм на Хичкок, напрегната история за сериен убиец в Лондон. Дерек превъртя напред една част от него, търсейки сцени на насилие.

— Чувствам се като ненормалник, който се интересува само от насилие.

Главната сцена беше шокираща. След като я изгледа, Дерек спря дивидито. Известно време двамата бяха толкова разтърсени от картините, че не можеха да говорят.

Най-накрая Дерек издиша шумно.

— И теб ли това те тревожи толкова, колкото и мен?

Тя кимна.

— Насилие без кръв.

— Като в „Непознати във влака“. Брутално. Пресметнато.

— И като онзи подлец, този е толкова...

— Концентриран. Хладен. Жесток.

Без да кажат нищо повече, те изгледаха филма до финала му.

Линдзи влезе веднага след като бе свършил.

— Почти пет е. Трябва да отида да взема Джаксън. Нещо, което да мога да направя вместо вас, докато съм навън?

— Не, благодаря. Цяло съкровище си, че ни позволи да изгледаме това — Дерек стана, отиде до нея и я прегърна. — Предполагам, че няма да сме тук, когато се върнеш.

— Когато излезете, заключи и пусни алармата. Знаеш кода.

Джули стана.

— Наистина го оценявам, Линдзи.

— Стига, стига. Следващият път, когато се срещнем, се надявам нещата около теб да са се оправили — тя се усмихна мило на Джули, прошепна нещо в ухото на Дерек и го целуна по бузата.

Джули едва изчака Линдзи да излезе, след което попита:

— Какво ти каза?

Той извади телефона от калъфчето му и провери дисплея.

— Бях го сложил на вибрация. Додж е звънял два пъти. Не исках да вдигам и да слушам какво ще ни каже.

— Линдзи каза ли ти нещо за мен?

— Каза, че е доволна, че сме се събрали.

— Откъде знае?

— Предполагам, че е видяла мечтателните погледи, които ми хвърляш.

Джули го изгледа свирепо и той се засмя.

— Женска интуиция, може би? Не знам — сви рамене с безразличие и продължи да се занимава с телефона си. — Додж не е оставил съобщение, което вероятно означава, че новините са лоши.

— Говорил ли си с Линдзи за мен?

— Не, наистина. Но след благотворителната вечер, когато я докарах у тях каза, че ще изчака да мине достатъчно време от уважение към Пол Уилър и след това ще пита за теб.

— Направи ли го?

— Да. Но аз ѝ казах, че не бързам, защото вече съм те чукал, така че...

— Какво?

Той я погледна и се засмя.

— Шегувам се.

— Не си ѝ казал за онова в самолета, нали?

— Разбира се, че не. Аз съм кръстник на сина ѝ, за Бога — той набра номера на Додж. — Но тя непрекъснато ме караше да ти се обадя. Каза, че си била умна, изискана, възхитителна, с две думи — жената, която ми трябвало.

— Ти какво отговори?

Той се засмя.

— Промърморих нещо от рода на това, че не ми трябва сватовник, много благодаря. След това дойдох право в къщата ти и ти едва не ме застреля. Здравсти, Додж. Съжалявам, току-що...

Джули чуваше гласа на агента. Звучеше развълнувано. Дерек го прекъсна.

— Не, облечени сме. В момента сме в дома на Линдзи Грейво. Дойдохме да изгледаме филма, който Били Дюк... Добре, изчакай малко — той включи спикера. — Говори. Сега и двамата можем да те чуваме.

Без предисловия Додж попита:

— Госпожице Рътлидж, някога предписвани ли са ви болкоуспокоителни?

— Защо?

— Просто отговорете.

— Миналата пролет.

— Получих резултатите от аутопсията — каза той, гласът му не звучеше щастливо.

— От прободната рана ли е умрял?

— Не. Но за вас щеше да е по-добре, ако беше станало така. Можехте да пледирате самозащита.

Виждайки разтревожения поглед на Дерек, Джули седна на дивана, за да смели думите на агента.

— Според патолозите Били Дюк е погълнал смъртоносна доза болкоуспокоителни.

Додж спря, очевидно изчаквайки реакция от единия от двамата. Дерек не каза нищо, гледаше Джули.

Тя направи безпомощен жест.

— Пол си бе наумил, че трябва да се науча да играя голф и ходехме да играем заедно. Не мога да кажа, че се радвах особено и бях почти щастлива, когато разтегнах мускул на кръста. Това ми даваше оправдание да не ходя на тренировки. Докторът ми предписа противовъзпалителни и някакви глупави болкоуспокоителни. Но аз не ги пих. Взех само две таблетки през първата нощ. След като останах един ден на легло, противовъзпалителните ограничиха болката до минимум. Не се нуждаех от друго.

— Полицията е проверила чекмеджето ви с лекарства, докато са претърсвали. Не са ви предписвани болкоуспокоителни — каза Додж. — Но Кимбол се обади на аптекаря ви. Изпълнил е рецепта за вас през март.

— Запази ли останалите таблетки, Джули?

— Да — отвърна тя на Дерек. — Исках да ги имам под ръка, в случай, че кръстът ми се обади пак. Крейтън сигурно е взел шишенцето, когато е идвал вкъщи.

След една кратка, но многозначителна пауза, Додж продължи:

— Санфърд е направил малко разследване. Тези симптоми за свръхдоза включват повръщане, прежълтяване, дезориентация, трудности при говоренето и ходенето, конвулсии. И така нататък. Точно както описахте състоянието на Били Дюк в полицията.

— Това е неубедително — каза Дерек. — Може да са симптоми и на други заболявания.

— Ще направят пълни токсикологични изследвания. Черният му дроб може да е бил изпържен от нещо друго. Но междувременно...

— Това е поредно доказателство срещу мен.

Нито един от мъжете не възрази; тя знаеше, че мислят същото.

— Предполагам, че според вас това потвърждава вината ми, господин Хенли.

Додж се закашля.

— Не, госпожице Рътлидж. Всъщност, дължа ви извинение.

Веждите на Дерек отскочиха нагоре.

— И защо?

— Крейтън е имал полицейско досие, точно както предположи. Беше в ръцете ми цели пет минути, което ми бе достатъчно, за да видя, че мис Рътлидж е била права за Крейтън през цялото време. Той е извратен. Има много неща, но ще ви кажа само главното, защото се боя, че губим ценно време.

Дерек и Джули се спогледаха при тържествения глас на Додж. Не го прекъснаха.

— Някой си Джери Баскъм е бил съученик на Крейтън. В шикозно начално училище в Северна Каролина. Накара Крейтън да правят секс в съблекалнята, иначе щял да му отреже малкия пръст с ловджийски нож. Вместо да каже просто: „Не, благодаря!“ Крейтън осакатил онова момче за цял живот.

Баскъм се кълне, че никога не е имал хомосексуални наклонности и никога нищо такова не се е случвало. Полицията е разпитвала какво е правел Крейтън с ловджийски нож в съблекалнята на физкултурния салон, първо на първо. Докато провеждали по-

нататъшно разследване, семейство Уилър отишли при другото семейство и предложили да изгледят различията си чрез посредник.

— Обзалагам се, че Баскъм са били заплашени — ако не искат Джери да бъде представен като предлагащ секс на свой съученик, да не се занимават с този проблем повече.

— Както и да е — продължи Додж. — Крейтън не бил съден. Проблемът отшумял.

— Парите сменили собствениците си?

— Ти какво мислиш, адвокате? Настъпило следващото лято. Крейтън бил на петнайсет, отишъл на лагер. Някаква Сара Уокър го обвинила, че я е изнасилил. Признала, че се напила с контрабанден алкохол на излета. Крейтън я поканил да се разходят сами в гората. Когато се прибрала час по-късно, залитайки, имала вагинален кръвоизлив. Била в истерия. Неговата версия: не знаел, че е девствена, била го подвела, а той ѝ дал онова, което искала.

— О, няма съмнение, че е искала да бъде жестоко изнасилена — произнесе със сарказъм Джули.

— Той го нарекъл „груб секс“. Това е цитат от показанията му. Момичето било в ужасно състояние. Наложило се да посещава психиатър. Не ѝ позволявали да излиза от стаята. Семейството ѝ настоявало да бъде повдигнато обвинение срещу него, когато внезапно се появили няколко от останалите момчета лагерници, готови да свидетелстват, че Сара им била правила свирки и какви ли не други сексуални услуги. Казали, че Сара била девствена единствено в най-буквален смисъл и че ако ги била примамила в гората, и те щели да реагират както направил приятелят им Крейтън.

— Крейтън няма приятели — обади се Джули.

— Просто са пръснати много пари — това каза Додж след няколко секунди.

— Нека отгатна — въздъхна Дерек. — И това се разминало.

— Обвиненията били свалени, когато Сара Уокър отказала да свидетелства.

— Когато джобовете на семейството ѝ били подобаващо подплатени?

— Това го няма в досието, но не бих спорил — изсумтя Додж. — Има още. Някои по-маловажни нарушения, датиращи от времената, когато той бил дете. Един мъж съобщил, че когато той и съпругата му

се събудили, открили, че Крейтън стои до леглото им и ги гледа. Това било определено като сомнамбулизъм. Маникюристка, която ходела в дома им да прави ноктите на Шарън Уилър, го обвинила, че ѝ се показва във „възбудено състояние“. Той признал, че се бил възбудил, но нямал представа, че тя го гледа, което я накарало да се пита как тогава спермата му била попаднала в обувката ѝ. Но маникюристката внезапно получила работа в луксозен спа салон на остров Амелия.

Друго момиче, Алисън Пери, излязла на среща с него на шестнайсетия му рожден ден. Взел я да я повози на новото си кабрио, когато тя била изнасилена анално. На това той отговорил, че двамата се били съгласили, че това е най-сигурният начин за предотвратяване на забременяване.

— Исусе — Дерек обхвана лицето си с ръце.

— Затварян ли е някога?

— Нито веднъж, госпожице Рътлидж. Семейството е купувало обвинителите.

— И по всяка вероятност и някои служители на закона — допълни Додж. — Каквото и друго да е правило, малкото лайно е показвало девиантно поведение. И си мисля, че е свършил с предумишлено убийство.

Джули се изсмя сухо.

— Той е девиантен, но аз съм първата заподозряна.

— Дръж ни една стъпка пред тях, Додж — каза Дерек на агента.

— Това правя.

Чу се изщракване и връзката прекъсна.

Дерек замислено затвори телефона си.

— А сега какво? — тя посочи към телевизора. — Филмът не направи пробив.

— Не съм толкова готов да го изоставя като маловажен — той изгледа черния телевизионен екран, сякаш виждаше играещи образи отвъд него, после се обърна към Джули. — Били Дюк не е имал куп дивидита, с които да се развлича, докато е в мотел „Пайн Вю“. Имал е само едно. Това. Защо точно този филм? Никога не бях го чувал до днес. Дали Крейтън го е дал на Били? Кога? И къде? — той сви юмрук. — Защо не можем да ги свържем?

— Аз разчитах на момичето, което е идентифицирало Били Дюк. Но според Додж тя не е казала на Кимбол нищо, което да може да се

използва.

Внезапно Дерек спря да крачи.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че в закона за углавно престъпление, параграф 101, мотивът са парите?

— Да.

— Знаеш ли какво гласи параграф 102?

— Какво?

— Всички лъжат.

Крейтън напусна имението на родителите си през задния вход, за да избегне репортерите отпред, които се надяваха да подочуят още нещо. Той отиде до апартамента си и прекара следващия час и половина в домашния гимнастически салон в тренировка, докато тялото му се покри с пот.

Избърса се с кърпа и се изпружи в шезлонга навън под слънцето. След петнайсет минути последва парна баня, която трябваше да изкара всички токсини от организма му. После дойде горещият душ, когато се сапуниса, завършен с потапяне в леденостудена вана, която трябваше да затвори порите му.

Подрязва ноктите си и ги полира грижливо. Използва ексфолираща маска за лицето, а след като я отми, нанесе тоник, от който кожата му се стегна и изтръпна приятно. Положи специални усилия за косата си с четката и сешоара.

Преди да се облече, спря да се полюбува на многобройните си отражения в огледалните стени на банята. Можеше да види голите си лъскави форми от всеки ъгъл. Не успя да открие недостатък.

Отзад изглеждаше като статуя на Адонис. Беше с идеални пропорции, с подчертана мускулатура от раменете до ханша. Хълбоците му бяха стегнати, леко вдлъбнати отстрани, красиво извити там, където преминаваха в бедра. Часовете, прекарани на тенис корта, бяха оформили добре прасците му.

Оцени гледката на фасадата дори още по-високо. Реално погледнато нямаше как да не я хареса. Изсветляла от слънцето коса. Морскосини очи. Нос, който дори най-големият специалист по ринопластика не можеше да направи по-съвършен. Устните му бяха добре оформени и чувствени, нито прекадено розови, нито бледи.

Устата би минала за красива, ако не беше ъгловатата му челюст и квадратната брадичка.

Нямаше окосмяване по гърдите. А ако имаше, щеше да го махне. Окосмените гърди му напомняха за филмите за варвари, брадати мъже, които гложат големи животински кости и се съвкупяват с жени с мръсни крака. Отвратително.

Гърдите му бяха гладки и със златист загар. Той хвана с пръсти зърната си и когато се възбудиха ги стисна, докато удоволствието премина в болка. Пенисът му потръпна, после се изду и щръкна. От тази красота очите му се напълниха със сълзи.

Мастурбира бавно, без да бърза, изтръгвайки удоволствието от това да прави любов с безбройните си отражения, които го заобикаляха. Кулминацията го остави слаб, но изпълнен с еуфория.

Облече се в дрехи, които никога преди не бе носил. Това бе важна нощ и той искаше да изглежда по най-добрия начин. За съжаление, никой нямаше да го знае, освен него. Само ако имаше как да сподели с някого как брилянтно бе използвал един филмов сюжет и го бе превърнал в жива драма.

Джули си получаваше заслуженото заради Били Дюк, точно както Били Дюк си го бе получил за чичо Пол. Никой не знаеше, нито някога щеше да разбере, че Били беше само средство.

Крейтън бе мозъчният тръст.

Беше срам, наистина, че той бе отказал заслужената чест. Но отказването от признание бе цената, която трябваше да плати за личната си запазена марка за интелигентност. Още като тийнейджър се бе примирил с факта, че никой няма — и не би могъл — да знае за неговия гений, освен той самият.

И жертвите му, разбира се.

Тазвечерната изпълнителка беше особено наивна. Щеше да умре в състояние на върховно смущение, защото никога нямаше да види как става. Перфектният обрат в действието.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Въпреки мъчителния ден, който бе имала, Ариел бе готова с всичко за срещата вечеря в седем и половина. Печеното изпълваше малката ѝ къща с чудесен аромат. Салатата се охлаждаше в хладилника. Кабернето бе отворено, за да диша. В средата на масата стоеше ваза с рози, заобиколена от свещи, готови да бъдат запалени всеки момент.

Толкова добре бе организирала всичко, че ѝ оставаха двайсет минути да си вземе душ и да освежи грима си, преди да се облече. Роклята ѝ без ръкави се завързваше около врата и бе скандално къса.

Тя нанесе лосион на депилираните си крака и obu сандалите с високи токове, разбухна косата си, пръсна парфюм върху голите си рамене и между гърдите, прокара златни жички през дупките в ушите си и беше готова.

В седем и половина запали свещите, после надникна през прозорчето на входната врата и огледа улицата за него, питайки се дали ще дойде с поршетото. Представяше си какво щяха да си помислят съседите ѝ, когато изръмжи по уличката със скромни, непретенциозни къщи, и паркира пред нейната!

В седем и трийсет и пет провери печеното, за да се увери, че не е изсъхнало.

В седем и четиридесет и пет беше обезпокоена, но не и наистина разтревожена. Може да беше попаднал в задръстване. Заради любопитни шофьори една спукана гума на разклонението на автострадата можеше да забави движението, а един калник — направо да го спре.

В осем без десет си каза, че ще умре, ако той и този път я изостави. Наистина.

Какво беше това — Гадната седмица на Ариел?

По-рано днес без малко не припадна, когато я извикаха в офиса на шефа ѝ и той я представи на тантурестата полицайка.

— Искат да ти зададе няколко въпроса.

Беше се изразил прекалено меко.

През следващия половин час детективката я пече на бавен огън за Били Дюк. Само час преди това Ариел беше решила, че сега, когато е мъртъв, ще го изхвърли завинаги от съзнанието си. И как да станеше, след като той продължаваше да бъде заплаха.

Тя си призна за анонимното обаждане на горещата телефонна линия на полицията, вярвайки, че с това ще покаже на детективката каква надеждна гражданка е. Но не успя да се откачи толкова лесно. Робърта Кимбол бе настояща, задаваше й въпроси за Омаха.

— Живял ли е там с вас?

— Не. Никога. Прекара нощта в апартамента няколко пъти, но това е всичко.

Кимбол се интересуваше преди всичко кога за последен път Ариел е виждала Били.

— Не и след процеса срещу него — не каза, че вчера е идвал, докато е била на работа.

Детективката се позова на многократните му опити да се свърже с нея по телефона.

— Но той никога не каза нищо, нито пък аз. Всеки път му затварях.

— А съквартирантката ви? Тя разговаряла ли е с него?

— Не. Керъл това лято е в Атина.

Детективката я попита дали Били Дюк някога е споменавал Пол Уилър или Джули Рътлидж.

— Не. Напълно сигурна съм. Не бях чувала за тях до убийството на господин Уилър.

Ариел беше отговорила на всичките въпроси искрено. Най-накрая Кимбол явно остана доволна, че е измъкнала от нея всичко, което знае, и по-нататъшният разпит би бил само загуба на време. Тя благодари на Ариел за сътрудничеството и си тръгна.

Ариел се върна към задълженията си, преструвайки се пред любопитните си колеги, че нищо особено не се е случило. Със сигурност не беше приятно, но всичко бе минало добре. Били беше мъртъв. Времето, в което беше живял на гърба на жените, бе свършило. Скоро хората щяха да забравят, че тя изобщо е имала нещо общо с него.

Тя отново си напомни да не позволява нищо, особено вече споминалия се Били Дюк, да разваля вечерта ѝ с Тони. В края на работния ден бе изхвърлила детективката и всичко, свързано с Били от главата си, предвкусвайки вечерта.

Като предпазна мярка не вдигаше телефона си. Той звънеше на равни интервали, след като се бе прибрала вкъщи. Не разпозна номера и нямаше име, за да идентифицира човека отсреща. Страхувайки се, че Робърта Кимбол ѝ се обажда за поредна серия въпроси, тя включи гласовата си поща.

Знаеше, че не е Тони. Не му беше дала номера си — нито на домашния, нито на клетъчния си телефон — и „пропускът“ бе умишлен, защото тайно се страхуваше, че може да ѝ се обади и да отмени срещата.

Когато стана осем, а него още го нямаше, тя бе сигурна, че изобщо няма да дойде. Как можеше да ѝ го причини втори път? А тя как можеше да е толкова наивна? Сигурно си мисли за нея, че е най-голямата глупачка, която някога се е раждала. Ако изобщо мислеше за нея.

В осем и петнадесет духна свещите и отиде в спалнята да се преоблече. Като хлипаше, тя събу сандалите и ги изрита, и тъкмо вдигаше ръце да развърже връзките на роклята около врата си, когато се чу тихо почукване на входната врата.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Всички ужасни неща, които си бе мислила за него и всички отвратителни имена, с които го бе наричала, излетяха в миг от главата ѝ. Замаяна от щастие, тя изтича до вратата и я отвори със замах.

Името му замръзна върху устните ѝ.

Докато Ариел Уилямс очакваше разтревожена срещата си на другия край на града, Дерек крещеше в клетъчния си телефон:

— Какво имаш предвид като казваш, че е „сдържана“?

— Ти не знаеш ли какво значи „сдържана“? — сопна му се Додж.

— Да, знам какво значи, но си мисля, че можеш да я убедиш. Единственото, за което те молим, е адрес.

— Не си особено популярен сред полицаите, адвокате, в случай, че не знаеш. Сигурно си наясно колко отрепки са на свобода заради

теб. А сега се опитваш да измъкнеш онова хлапе, Конър. Вдигаш шум, че първите ченгета на местопрестъплението са го фалшифицирали, за да съберат доказателства, и че официалната информация за липса на виновност била скрита. Ченгетата не са се нервирали така на защитен адвокат от процеса срещу О'Джей Симпсън. Ти си първият.

— Свърши ли?

— Само ти казвам, а ти ме кастриш. Открих ти полицейското му досие, нали? Едва не му лапнах чепа, и каква благодарност получавам?

— Съжалявам. Благодаря ти.

— Пак заповядай.

— Само че адресът ни е необходим, Додж.

— Разбирам. Но щом полицейските шефове не ги е грижа кой е убил кучето ти, сигурно не са склонни да ти дадат информация, част от която е адресът на Ариел Уилямс. А аз мога да натисна само Дора. Тя е обаче самотна майка на две деца. Казва, че ако разберат, че тя е каналът, през който си получил информация за времето, в което е претърсена къщата на госпожица Рътлидж и аутопсията, както и...

— Добре — Дерек уморено разтърка чело. Погледна през таблото на колата си към Джули, която също държеше клетъчния си телефон и говореше с Кейт. С поклащане на глава тя му даде да разбере, че не е извадила по-голям късмет от него.

Додж в момента казваше:

— Нещата наистина са се затегнали сега, когато официално издирват Джули за разпит във връзка със смъртта на Дюк.

— Знам, че правиш най-доброто. Но този адрес наистина ми трябва. Ариел Уилямс може да се окаже ключът към всичко.

— Освен това...

— Какво?

— Ами, като знам що за тип е Крейтън Уилър, малко се притеснявам за това момиче. На него не би му харесало това, че е идентифицирала Дюк пред полицията.

— Което е още една причина да я намериш бързо. Иди при приятелката си. Обещай ѝ да е първа — Дерек затвори телефона си.

Джули, която бе приключила разговора си секунди преди това, вдигна вежди въпросително.

— Не питай — въздъхна той. — Кейт случайно да е разбрала нещо?

— Звъняла, е в компанията, където работи Ариел Уилямс, но тъй като е било след работа, получила само номер за спешни случаи. Обадила се на него, но попаднала на пореден запис, с който била помолена да остави име, телефонен номер и да изложи същността на проблема, за да получи отговор.

Според нея е възможно Ариел Уилямс да е вписана в телефонния указател, но има стотици жени с фамилия Уилямс.

Търсенето в Гугъл показва, че Ариел има страници във „Фейсбук“ и в „Май спейс“, но не е даден домашен адрес, а последните постинги са от преди две седмици. Кейт ѝ изпрати имейл. Никакъв отговор. Продължава да търси — тя си взе едно картофче, вече изстинало, завъртя го, помисли, и го върна в кутията. — Чувствам се гадно, като карам Кейт да прави това за мен.

— Тя иска да помогне. Сама го каза. Чувства, че ти го дължи, след като е говорила с полицията зад гърба ти.

— Знам, че желанието ѝ да помогне, е искрено. Но в момента съм бегълка. А тя ми помага и ми оказва съдействие.

— Никой не я е питал дали знае нещо за теб.

— Защото не е отговаряла на позвъняванията на детективите. Не вдига телефона на никого, освен на мен. Това е умишлено отбягване.

— Което не може да бъде доказано. Дори ако я попитат къде си, тя честно може да им каже, че не знае, защото наистина не знае — той погледна през предното стъкло на колата към златните неоновы арки на „Мак Доналдс“. Бяха си поръчали от гишето за шофьори, след което паркираха, за да си изядат сандвичите, докато проведат телефонните разговори.

Дерек си мислеше, че Ариел Уилямс може да се разприказва полесно пред тях, отколкото пред детектив като Робърта Кимбол. Струваше си да опита, така че бяха започнали да ѝ звънят веднага, след като напуснаха къщата на Линдзи, но всеки път се включваше единствено гласовата поща.

В продължение на почти три часа чакаха Додж да се добере до някаква полезна информация, като например адреса ѝ, но до този момент и той удряше на камък. Не можеше да се свърже с никоя от своите къртици в Департамента за моторни превозни средства или в данъчното, за да се добере до регистрациите ѝ. А познатата му полицайка беше станала твърде съдържана.

— Ще се опита да смекчи сърцето ѝ с нежни приказки — каза Дерек.

— Не мога да си представя Додж и „нежни приказки“.

— Понятието е разтегливо, все пак.

Джули сгъна опаковката около остатъците от бургера си и я пъхна в плика заедно с неизядените пържени картопки.

— А междувременно аз съм бегълка пред закона. Вярваш ли, че могат да ме осъдят?

— Няма начин.

— Емоционално ли говориш, или това е обективното ти професионално мнение?

— С онова, с което разполагат, не могат да те обвинят. Залагам си кариерата.

Тя му се усмихна слабо.

— Дано да си прав.

— Не се страхувам толкова от обвинения и образуване на процес, колкото от това, че Крейтън е на свобода. Той е дявол, Дерек.

Дерек пушна остатъците от сандвича си в плика при нейните.

— Няма да ти възразя. Достатъчно е онова, което видях, че е сторил на Маги. Оттогава не ми се прибира. Такава бруталност, такава гадост. Наистина е дявол. И не само защото уби любимото ми куче, но и защото оскверни дома ми. Вече никога няма да е същият за мен. Всеки път, когато си помисля за това, направо кипвам от ярост. А Маги не ми излиза от ума... — той спря, неспособен да продължи.

Джули се наведе, обхвана лицето му и го целуна по устните.

Когато се отдръпна, видя, че очите му блуждаеха по лицето ѝ.

Той прошепна:

— За такова събиране и такова влюбване ли говорех по време на закуската?

Тя кимна.

— Ами, знаеш ли какво?

Той я погледна многозначително и продължи да я гледа, дори когато клетъчният му телефон позвъня. Отвори го.

— Моля те, кажи ми, че Дора се е добрала до адреса.

— Може и да се ожения за нея.

— Ариел Уилямс?

Сияйната усмивка на младата жена изчезна при вида им. Бузите ѝ бяха зачервени и това бе доказателство за Джули, че е плакала. Гримът ѝ беше размазан. Като се изключат обувките, тя бе облечена като за специален случай, а не за тиха вечеря вкъщи. Зад нея Джули видя струйка дим, която се виеше от очевидно наскоро угасените свещи.

— Ариел Уилямс? — повтори Джули.

Без да говори, тя кимна с глава.

— Казвам се Джули Рътлидж.

Младата жена преглътна с труд.

— Знам коя сте.

— Откъде? — попита Дерек.

Очите ѝ се преместиха към него.

— Виждала съм я по телевизията. В новините.

— Казвам се Дерек Мичъл — когато тя нито каза, нито направи нещо, което да покаже, че го познава, той продължи: — Бихме искали да поговорим с вас.

— За какво? Ако е за Били, вече казах на полицията всичко, което знам — долната ѝ устна потрепна леко. — Пък и моментът не е подходящ.

— Знаете ли, че Били Дюк е умрял? — попита Джули.

— Намушкали сте го с нож или нещо такова.

— Съдебните патолози смятат, че е починал от чернодробна недостатъчност, дължаща се на свръхдоза.

Очите на Ариел, блестящи от скорошните сълзи, се разшириха.

— Никога не съм знаела, че взема дрога.

— Падна върху ножа, който държах, за да се предпазя, но е починал от свръхдоза широко разпространени лекарства. Не съм му ги давала аз. Ние, господин Мичъл и аз, сме сигурни, че го е направил мъж на име Крейтън Уилър — Джули направи кратка пауза, после продължи: — Моля ви, Ариел, може ли да влезем вътре за няколко минути? Обещаваме ви, че няма да стоим дълго. Много е важно, иначе нямаше да ви се натрапваме.

Момичето погледна първо единия, после другия, и въздъхна:

— Надявам се да е така.

Вратата водеше право в нейната всекидневна. Тя им посочи дивана с муселинена калъфка, акцентиран от възглавнички с ярък цвят. Диванът и люлеещият се стол бяха основните мебели в стаята. Имаше двойка маси и лампи, разлистен, добре гледан фикус близо до прозореца, рамкирани постери на стените. Декорирана с ограничен бюджет, но с око за цвят и пропорция, стаята напомни на Джули за нейния собствен първи апартамент в Париж. Беше приятна и много подредена.

Ариел седна на люлеещия се стол и Джули си помисли, че изглежда напълно безразлична към причината, която ги бе довела неканени до вратата ѝ. Върху масата за хранене бяха подредени чинии и чаши, цветя и свещи. Бутилката вино бе отворена, но пълна.

Джули усети, че Ариел я гледа замислено.

— Да не би да очаквате гост?

— Да, но той... изглежда, че ще закъснее.

Това обясняваше наскоро загасените свещи и размазания грим по бузите ѝ.

— Който и да е, изпуска много — каза Дерек. — Ухае прекрасно, пък и тази поразителна рокля...

— Благодаря — тя се изчерви. — Какво искахте да знаете?

— Да започнем с това кога се запознахте с Били Дюк.

Тя завъртя очи.

— Проклинам този ден. Двете с приятелката ми бяхме в един клуб.

— В Омаха? — попита Дерек.

Тя го потвърди с кимане.

— Били дойде в същия клуб. Вися там цяла нощ. След това започна да идва редовно. Беше привлекателен. Приветлив. Обличаше се хубаво, караше хубава кола и нямаше нищо против да черпи. Обичаше много да се хвали, беше щедър, винаги пръскаше пари наоколо. Но така и не каза от какво живее. Сега знам защо не е говорел за работата си. Бил е професионален изнудвач. Мошеник.

— Не сте знаели до момента, когато се е забъркал с вдовицата и я е ограбил?

— Господи, не! Но тогава вече бях започнала да подозирам, че хитрува.

— Кое ви накара да заподозрете?

— Не идваше на срещите. Избягваше да ми отговаря директно на директни въпроси. Изведнъж изчезваше с дни, след това се появяваше с цветя и вино, но без да обяснява къде е бил. Все белези за двойна игра — тя се обърна към Джули. — Но знаете какви сме, жените. Не обичаме да си признаваме онова, което сърцето вече знае.

Ариел отново погледна масата и разочарованието в очите ѝ накара Джули да изпита съжаление към нея. Приличаше на малко момиченце, обидено незаслужено. След няколко секунди тръсна глава и продължи:

— Когато арестуваха Били, видях възможност да се измъкна и да започна на чисто. Говорихме с Керъл и...

— Керъл? — вдигна вежди Дерек.

— Съквартирантката ми.

— Казах ѝ, че напускам Омаха и че си търся някакво ново място. Тя се нави да дойде с мен и двете се преместихме тук. Хареса ни веднага. Храната. Начинът, по който говорят хората — веждите ѝ се смръщиха. — Не бях особено шокирана, когато обвиниха Били в изнудване. Процесът и всичко... А след това го пуснаха! Не мога да повярвам!

— Съдията е проявил небрежност — каза Дерек. — Не е трябвало да базира целия си процес на свидетелствата на жертвата. В минутата, когато вдовицата е умряла, е загубил.

Ариел го погледна изненадано.

Джули каза:

— Той е адвокат от защитата.

— О!

Дерек продължи:

— Били ви е последвал в Атланта.

— И това не мога да повярвам. Толкова много си мечтаех за ново начало на ново място. Първия път, когато ми се обади и се представи, направо побеснях и му затворих телефона веднага. Той нямаше номера на клетъчния ми телефон, но продължи да звъни на домашния.

— Знаем как действа — кимна Дерек. — Не ви е казал нищо. И вие сте затворили.

Тя смутено наведе глава. Дерек погледна Джули и тя разбра, че той е усетил лъжа.

— Казах на онази детективка — госпожа Кимбол — казах ѝ, никога не бих говорила с него. Но това не е цялата истина. Той звъня същата вечер, когато аз се обадох на горещата телефонна линия и им съобщих името му. Направих го заради глупавите му обаждания. Виках му, казах му, че прекалява и че тези телефонни игрички са детинска работа, казах му да престане. Разбира се, не го направи. Продължи да звъни до вечерта, преди да умре. Телефонира ми от номер, който не знаех, така че вдигнах. Но беше той.

Джули се приведе напред.

— Каза ли нещо?

— Опита се, но беше неясно. Аз не... — тя покри устата си с ръка. — О, Боже! Мислите ли, че вече е бил отровен? Дали не се е обадил за помощ? А аз му затворих — произнесе тя отчаяно.

— Помислили сте, че е поредното досадно обаждане — каза ѝ Дерек успокоително. — Това ли е последният път, когато го чухте?

Погледът ѝ зашари между тях и тя прехапа треперещата си долна устна. Не можеше да изглежда по-виновна, и Джули осъзна, че тази млада жена не е способна да излъже убедително, без значение колко много се стареа. Робърта Кимбол сигурно не бе задавала правилните въпроси.

Дерек изрече името ѝ тихо, сякаш опитомяваше диво жребче.

— Има ли нещо друго?

Тя се поколеба, след което изригна:

— Били е идвал вчера. Но аз бях на работа — тя разказа историята с възрастната съседка, която живеела на улицата отсреща. — Видяла го да думка по вратата ми. Извикала му и го попитала какво иска. Казал ѝ, че е нещо на живот и смърт и че иска да говори с мен. Тя ми каза, че не изглеждал наред. Всъщност, помислила, че е дрогиран. Реших, че са просто приказки на стара жена, но явно е била права. Във всеки случай я е изплашил. Изтичала вътре и се заключила.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— А сега си мисля, че може да е дошъл при мен за помощ. О, Боже, чувствам се отвратително. Искам да кажа, че не мога да го понасям, беше мошеник, но ако е умирал... — сълзите пробиха през миглите ѝ и се затъркаляха по страните. — Защо не е отишъл в болницата?

— Може би не е знаел, че е погълнал смъртоносна доза — предположи Дерек.

— Ако беше отишъл в болницата, щяха да го арестуват — каза Джули. — Не е искал това — тя се протегна и хвана свитите ръце на Ариел. — Но разбирам напълно как се чувствате. Той беше вътре в къщата ми. Според полицията е прекарал там доста време. Може би часове. Мисля, че е дошъл да остави свидетелства, които да ме изкарат виновна за убийството на Пол. Но той, освен това е умираше. Не знаех. Действах като човек, който си мисли, че ще бъде нападнат.

— Не съм си помисляла, че сте смятали да го убие — каза Ариел. — Когато чух по новините какво се е случило, знаех, че трябва да има някакво друго обяснение. Свръхдоза. Бррр. Кой, според вас, може да му я е дал?

— Племенникът на Пол, Крейтън — каза Дерек.

— Името ми звучи познато. И него дадох по телевизията, нали?

— Не — отвърна Джули, поглеждайки Дерек. — Той избягва публичността. Името му ви звучи познато, защото полицията го е разпитвала няколко пъти.

Очите на момичето се разведриха.

— Имал е алиби. Сега си спомних.

— Обаче Джули и аз смятаме, че Крейтън е замислил убийството на чичо си.

— С Били?

— Да. Мислим, че са сключили сделка в Оаха, че Крейтън е убил вдовицата, която е щяла да свидетелства срещу Били, след което му се представил като негов избавител.

— Дааа... — проточи замислено Ариел. — И след като Били е изпълнил неговата цел, този племенник вече не го е искал в картинката.

— Така смятаме — каза й Джули. — За съжаление, не можем да го докажем. Затова дойдохме при вас. Надяваме се, че ще можете да ни помогнете с нещо.

— С какво?

— Като например има ли връзка между Крейтън и Били — каза Дерек.

— Съжалявам, не знам. Никога не съм го чула да споменава някого на име Крейтън.

— Ами приятелите на Били в Омаха?

— Ако е имал някакви приятели, не съм знаела.

Дерек се наведе напред.

— Ариел, не искам да ви плаша. Но Крейтън наранява хората. Не отправям фалшиви заплахи. Жестоките престъпления, които е извършил, са регистрирани официално. Ако е смятал Били Дюк за заплаха, която трябва да елиминира, може да сметне и вас за такава.

— Мен? — изписука тя. — Никога не съм го срещала.

— Но сте свързана с Били. Идентифицирали сте Били в полицията. Крейтън може да се страхува, че Били ви е казал нещо за него.

Тя ги погледа неразбиращо.

— Ариел — Джули отново се протегна и докосна ръката ѝ. — Както казва Дерек, ние не искаме да ви плашим. Но ако съществува и най-незначителен шанс Крейтън да се доближи до вас, бягайте от него колкото можете, и се обадете в полицията.

— Ако не на полицията, то на нас — Дерек извади визитната си картичка от вътрешния джоб на самото си и надраска от другата страна няколко телефонни номера, преди да ѝ я подаде. — Това са всичките ми телефонни номера, тези на Джули и на моя агент. Казва се Додж. Знае за вас. Ще ви отговори незабавно. Добре е да го имате на ваша страна.

Тя взе визитката и я стисна в юмрук.

— Не искам да остана тук сама. Ще помоля Керъл да се върне.

— Добра идея — Дерек се усмихна успокояващо. — Наистина мисля, че ако Крейтън е възнамерявал да се свърже с вас, вече би трябвало да го е направил — той погледна към Джули. — Нещо друго?

— Просто внимавайте, Ариел, и нека държим връзка. Бих искала да знам как сте.

Някак срамежливо, тя каза:

— Много тъжно е онова, което се случи на господин Уилър.

— Да, така е. Благодаря.

Те се изправиха и тръгнаха към вратата.

Дерек се обърна към масата.

— Провали ли се срещата ви?

Ариел въздъхна.

— Така изглежда. Той трябваше да е тук преди час.

— Как се казва? Ще го намеря и ще го набия заради вас.

Тя се засмя, изчервявайки се отново на вниманието, демонстрирано от Дерек.

— Казва се Тони. Бруно, всъщност, но му викат Тони.

— Нищо чудно — отбеляза Дерек. — Както и да се казва, той е пълен глупак, щом пропуска среща с вас.

— Благодаря — тя се изчерви още повече.

Стиснаха си ръцете и Джули и Дерек тръгнаха към неговата кола.

— Тя е привлекателна. Сладка е — каза той. — Жал ми е, че се забъркала с такъв тип като Дюк и че трябва да се обяснява в полицията, без да има каквато и да е вина.

— Да, и на мен. Отгоре на всичко и срещата ѝ пропадна.

— Каква мижитурка.

— Още когато ни отвори вратата бях сигурна, че нещо не е наред. После видях масата и... — Джули спря да върви и хвана ръката му. — О, Боже!

Тя се завъртя и хукна обратно към къщата.

— Джули? Какво има?

— Името му — извика тя през рамо. — Току-що схванах.

— Името му?

— Бруно. Така се казваше убиецът в „Непознати във влака“.

— Исусе, ти си права.

Джули хвана бравата на вратата на Ариел и започна да чука и едновременно с това да я вика по име. Момичето отвори с широко отворени от страх очи.

— Сега пък какво?

— Бруно — задъхано произнесе Джули. — Какво е последното му име?

— Антъни. Затова му викали Тони.

Джули погледна към Дерек.

— Бруно Антъни.

— Защо? — недоумяваше Ариел. — Какъв е проблемът?

— Как изглежда той, Ариел?

— Ами... много добре изглежда. Искам да кажа, страхотно.

— Висок? Строен? Рус? Сини очи?

Тя кимна.

— Добре облечен? Много елегантен...

— Откъде знаете?

— Това е Крейтън Уилър.

Младата жена отстъпи крачка назад.

— Кога се запознахте с него? — попита Дерек.

— Преди няколко вечери.

— Къде? Как? Той ли дойде при вас?

— Да. В... „Кристис“. В бара. Аз... хванах го да ме гледа. Той се приближи и ме заговори, поръча ми питие — тя им разказа, че я е поканил на кафе, след това избягал от нея. — Пиколото ми каза, че си е тръгнал с друга жена.

— Това трябва да съм била аз — каза Джули, обяснявайки на Дерек. След това се обърна към Ариел. — Може би съм спасила живота ви онази нощ.

— Ето защо е бил толкова ядосан, когато дойде в къщата ми след онази среща — каза Дерек. — Объркала си му плановете за Ариел.

Тя изхленчи:

— Плановете му за мен?

Дерек сложи ръка на рамото ѝ.

— По дяволите, страшно съм доволен, че ви открихме тази вечер.

— Да, слава Богу — каза Джули.

Ариел не сподели облекчението им.

— Защо би искал да ме нарани?

— По някакъв начин е научил, може би чрез Били, че вероятно вие сте идентифицирали Били в полицията. А вие казахте, че Били обичал да се перчи. Може би Крейтън се е страхувал, че надявайки се да спечели отново вниманието ви, Били може да се изфука, че е бил съучастник на един богат тип в заговор срещу чичо му.

— Надявайки се да спечели отново вниманието ми?

— След като ви е изневерил с вдовицата.

Ариел ги погледна объркано.

— Били не е изневерявал на мен. Не ми е бил гадже. Беше гадже на Керъл.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Керъл Махони?

Лицето ѝ — той можеше да види само половината от него — представляваше смесица от изненада и предпазливост. Очите ѝ шареха, опитваха се да видят зад него.

— Да?

Крейтън се усмихна.

— Слава Богу. Имах дяволския късмет да ви откроя.

Тя отвори входната врата само толкова, колкото закачената верига позволяваше. Той я позна от снимките, съпътстващи новинарските репортажи за процеса на Били в Небраска.

— Кой сте вие?

— Съжалявам — той извика на лицето си нова усмивка.

— Питър Джаксън — надяваше се, че тя не знае режисьорите по име, дори тези, които са спечелили награди. — Аз съм журналист, пиша за „Атланта Джърнал“.

Лицето ѝ, вече подутото от плач, стана войнствено.

— Не искам да говоря с репортери.

Преди да е затворила вратата, той каза:

— Ариел ми каза, че се плашите от пресата. Предупреди ме, че сигурно ще ми затръшнете вратата в лицето.

Тя се поколеба.

— Говорили сте с Ариел?

— Не лично. По телефона — това, че се изкара неин приятел, помогна, но в мокрите ѝ очи продължаваше да се чете несигурност.

— Вижте, ще изчакам, докато ѝ позвъните, за да се уверите кой съм — това беше блъф и докато тя го обмисляше, той ѝ внушаваше: Отвори ми вратата, преди някой да мине и да ме види. — Не искам да безпокоя Ариел тази вечер — каза тя. — Знам, че очаква за вечеря някакъв мъж.

Той се засмя.

— Ааа... Значи затова звучеше така задъхано по телефона.

— Наскоро се запознали. Беше развълнувана. Не съм ли добър, а?

— В такъв случай съм й още повече благодарен, че отдели време да говори с мен. Боя се, че бях настоятелен.

— Предполагам, че искате да ме питате за Били.

— Били Дюк е голяма новина днес. Да умре в къщата на метресата на жертвата си. Дяволска работа.

Изражението й стана кисело.

— Не и ако познавахте Били.

— Не го познавах. Затова исках да ви задам няколко въпроса. Да разбере вашето мнение.

— Не искам да говоря за него. Не искам да минавам пак през всичко.

— Всичко, през което минахте тогава в Омаха?

— Вие знаете?

Той й се усмихна тъжно.

— Трябва да си правя проучванията, Керъл. Такава ми е работата.

— Съжалявам, господин...

— Джаксън. Наричайте ме Питър.

— Виждате ми се свестен, Питър, и съжалявам, че сте били целия този път и сте си дали труда да ме търсите. Но не искам да коментирам — тя отново понечи да затвори вратата. Разбира се, можеше да я подпре с крак и да я разбие — както и ненадеждната верига, но не искаше да го прави по този начин. Щеше да е по-добре, ако нямаше знаци за насилствено влизане.

Щяха да намерят тялото й дни след това и щеше да остане загадка кой е бил нападателят й. Още повече, че не бе забелязала, че не е дошъл с кола. Беше я паркирал на пътя, в гъсталака, да не се вижда. Къщурката не би могла да е по-добре разположена за онова, което щеше да направи. Ако бе търсил място, за да снима филм с жена в риск, това би било перфектното. Беше отдалечено от всяка пътека, нямаше видим адрес и най-близките съседи се намираха на половин миля.

— Разбирам резервите ви — каза той бързо, преди тя да затвори вратата. — Исусе, след всичко, станало в Омаха, кой може да ви вини? Но аз искам честно да ви предупредя. Един от моите колеги подготвя

първа страница за Били Дюк, която ще излезе утре. Споменава ви. Прочетох черновата и мога да ви уверя, че не е никак ласкателна за вас. Той стана истински женомразец, откакто жена му го напусна.

Снижавайки гласа си до съчувствен шепот, Крейтън каза:

— Моята история ще е с различна насоченост към вас и вашите отношения с Били. Няма да ви изкарам като една от неговите курви...

— Онзи репортер ме нарича курва?

Крейтън сви рамене безпомощно.

— Той си е гадняр и търси пикантното. Аз ще напиша истината. Но няма как да го направя, ако не разговаряте с мен.

През процепа на вратата тя го изгледа отгоре до долу и той видя, че защитата ѝ отслабва.

— Пиех вино отзад на верандата. Искате ли да се присъедините?

Той се усмихна, обърна се и тръгна към ъгъла на къщата. Ако тя не променеше мнението си и не звъннеше на Ариел, за да го провери, щеше да го пусне вътре.

В това имаше невероятна ирония. Керъл Махони беше избегнала клещите на предполагаемия убиец Били Дюк, само за да бъде убита от неидентифициран извършител, както изглежда, без мотиви.

Той можеше да си представи как някое от местните ченгета дръзва да допусне, че е била убита от клиент на спортния бар, където е работела, където всяка вечер едва е напъхвала порядъчно големите си цици в тениска с два номера по-малка, където е разнасяла подноси с пилешки крилца и халби бира над главата си, осигурявайки свободна гледка към гърдите си на пияната тълпа от надървени песоглавци.

Дразнела ги е и ги е предизвиквала да ѝ пускат по-големи бакшиши.

Можеше да заключат, че на някого просто му е писнало само да го дразнят и си е поискал нещо повече...

Всеки, който е гледал страшни филми, знае, че уличниците винаги умират. Броят на трупове на лошите момичета значително превишаваше този на техните целомъдрени двойнички. Безразборните приятелки на Джейми Лий Къртис в „Хелюин“. Даян Кийтън във „В търсене на мистър Гудбар“. Списъкът беше безкраен.

В един момент си мислеше да остави нещата така. Наистина го мислеше. Сериозно обмисляше дали да не остави Керъл Махони да си живее живота.

Само че имаше проблеми. Първо, както беше казал на Били, краят оставаше недовършен, а той можеше да си го позволи, и още как. Ако Били беше толкова тъп, че да използва клетъчния си телефон, за да звъни безброй пъти в къщата, която Керъл дели с Ариел, един Господ знаеше каква друга глупост можеше да е извършил. Крейтън не бе в позиция да пита Ариел дали е отстъпила и е казала на Били къде може да намери бившето си гадже. Но Крейтън трябваше да допусне, че го е направила. От всичко, което знаеше, Били трябва да е изливал сърцето си пред Керъл дни наред. Дори седмици. Поне проблемът с телефона беше разрешен. Сега се намираше на дъното на езерото Стоун Маунтин, освен ако някоя риба не го беше глътнала.

Второ, той беше обещал на Били, че ще го направи, и въпреки, че Били беше мъртъв, той бе негов партньор, а Крейтън беше морално задължен да съдържи думата си пред него.

Трето, той го искаше.

Беше измъчвал хора преди и изпитваше огромно удоволствие от това, но върховното, ненадминатото до този момент беше задушаването на онази вдовица, което той усещаше, докато животът напускаше тялото ѝ. Беше направо удивително. Не, не беше точно. Бе далеч по-върховно от всяко чукане. Нито храната, нито пиенето, нито дрогата, нито модните дефилета, нито колите или секса, нищо не можеше да се сравни с този прилив на удоволствие. Този вид ненадминато блаженство да отнемеш живота на друг човек, да си играеш на Господ с него, на диктатор, който решава участието му.

Дори след като вдовицата се отпусна, той искаше да усети този особен трепет отново. Чичо Пол не се броеше. Нито пък Били. Не ги беше наблюдавал как умират. За да постигне тази несъмнена висота, трябваше да го свърши със собствените си ръце.

И, освен това, Керъл беше предала Били, когато свидетелства срещу него, и не биваше да ѝ се разминава за това.

Ариел щеше да продължи да живее, само защото някой в „Кристис“ може да е запомнил, че я е видял с него. Несъмнено бедното момиче щеше да е разсипано, когато научеше за убийството на съквартирантката си. Нейната лоялност към Керъл беше разбираема. Тя бе направила много, за да я измъкне от Омаха. Бе изтърпяла тормоза на Били, за да предпази Керъл от по-нататъшните усложнения с него.

Разбира се, никога не би свързала убийството на Керъл с Крейтън. Ако някога откриеше, че мерзавецът, който я бе изоставил два пъти, не беше Бруно Антъни, а самият Крейтън Уилър, имаше просто обяснение: Той често е използвал фалшиво име при срещи с жени, защото не е искал да го свързват с „Уилър Ентърпрайзиз“. Щом жените научаваха истинското му име, направо се лепваха; моментално се превръщаха в пиявици, готови на всичко, само и само да се докопат до семейното състояние. Така че той рядко казвал истинското си име на жена, с която току-що се е запознал.

Ако това разкритие обезпокоеше Ариел достатъчно, че да я накара да отиде в полицията, той можеше искрено да каже, че и двата пъти я е срещнал случайно. Докато е пийвала ябълково мартини, може и да е избъбрила нещо за бивша връзка с престъпник, но — Боже мой! — кой би помислил, че тя говори за Били Дюк, хладнокръвния убиец на чичо му? Какви бяха шансовете за това?

Детективите може и да не мислеха, че шансовете са нищожно малки, но не можеха да докажат обратното. Той и Ариел се бяха срещнали два пъти в същия бар свършено случайно. Той никога не ѝ е телефонира, нито пък тя на него. Да, беше си уговорил среща с нея, но по-късно е променил мнението си. Да, беше постъпил гадно с нея, като я изостави. Но да не отидеш на среща, дори с любим човек, не беше престъпление.

И сега, когато знаеше, че тя е косвено свързана с убиеца на починалия му чичо, ами... Слава Богу, че се е доверил на инстинктите си и не е отишъл на уговорената вечеря.

Всичко това му мина през ума, докато завиваше зад ъгъла на къщата. Керъл го чакаше на преградената задна веранда и пиеше вино с цвят на урина от евтина стъклена чаша.

Той забеляза, че тревата свършва няколко ярда по-нататък от основите на къщата, и че голата почва е влажна. Сякаш се молеше да оставиш стъпки по нея. Не че не беше взел предохранителни мерки. Носеше обувките, които си бе купил, преди да отиде в Небраска. Бяха грозни и нарушаваха свършенството на гардероба му, но ако откриеха дори един отпечатък от обувка, той можеше да ги отведе до „Уолмарт“, където стотици хиляди мъже от огромния район на Атланта биха могли да са ги купили. Крейтън бе платил за тях кеш.

Отбеляза си мислено: да се отърве от обувките по-късно тази нощ. Нямах да страда от липсата им.

Той спря на края на тревата и кимна към виното.

— Колко от това изпихте днес?

— Недостатъчно.

— Или прекалено много. Не сте била на работа тази вечер. Отидох в бара, където Ариел ми каза, че ще бъдете — всъщност, той бе облякъл анцуг върху дрехите си и се бе престорил, че е бегач, който е получил схващане на прасеца, докато вися в бара половин час. Когато не я видя, бе я потърсил в къщата на приятелката ѝ, която си бе дал труд да открие.

Ариел му помогна с останалото.

„Не съм ходила там, но тя ми каза, че е в края на онзи селски път. Наистина страхотно място. Малко старичко, но очарователно, знаеш ли? С онази огромна пълзяща глициния, която покрива цялата южна страна. Мисля, че мястото е било собственост на баба ѝ, или нещо такова.“

Благодаря ти, Ариел.

Керъл му каза онова, което и сам вече бе разбрал.

— Казах им, че съм болна.

— Кой би ви обвинил?

— Ариел. Казах ѝ, че не се чувствам в настроение да разнасям напитки тази вечер. А тя ме караше да отида. Вече била изхвърлила Били от мозъка си, което и аз трябвало да направя, така ми каза. Предполагам, че е по-силна от мен. Както и да е, мислеше, че ще отида на работа. Но аз просто не можах.

Той се огледа, обхващайки пейзажа. За да избере мястото. Посочи към дървото, отдалечено на трийсетина ярда.

— Там ли свършва имотът?

— Да ви кажа, не знам къде е границата. Знам, че там имало рекичка и старо индианско гробище.

— Нека отидем.

— Къде? Тъмно е.

— Което го прави още по-приятно. Луната изгрява — като се усмихна очарователно, той протегна ръка: — Мисля, че трябва да излезете от тази къща. Прекарали сте вътре цял ден, нали? Опитвали сте се да се оправите в противоречивите си чувства по отношение на

Били. Мразили сте го, но сте имали връзка с него, и макар да не искате, се чувствате зле от начина, по който е умрял.

Тя наведе глава.

— Точно така.

— Мога да кажа веднага, че сте плакала. И ако това е някаква утеха за вас, от онова, което чух за този тип, той не заслужава и една сълза. Особено ваша. Хайде. Имате нужда от чист въздух.

И в този момент тя бе негова.

Отключи мрежестата врата и я отвори. Беше облечена с шорти и тениска. Краката ѝ бяха боси. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в тъмночервено.

Той огледа оценяващо фигурата ѝ.

— Ариел ми каза, че щом вляза в бара, веднага ще ви позная. Каза ми, че сте сладурана. Мислех, че преувеличава. Но не било така.

Тя направи стеснителен жест.

— Благодаря.

Точно тогава някъде във вътрешността на къщата Глория Гейнър запя „I Will Survive“.

Керъл спря и погледна назад.

— Клетъчният ми телефон.

По дяволите!

И преди да си го е помислил, започна да звъни и друг телефон.

— Това е домашният. Някой се опитва да се свърже с мен.

— Мътните да го вземат! — изруга Крейтън.

Керъл го погледна, слисана от бурната му реакция.

— Кого?

— Един колега. Нещастникът се опитва да се добере до същите източници, до които съм стигнал аз. Изненадан съм само, че аз ви открих пръв.

— Защо ще ме търси, след като вече е написал статията си?

— Той така действа. Пише статията така, както иска, независимо дали е точна или не. След това я обсъжда с човека. Разбира се, публиката вярва на онова, което е публикувано първо — той произнесе с обиден тон: — Искате ли да се обадите?

Тя се поколеба, после твърдо поклати глава и тръгна устремено към дърветата.

— Не. Явно е гадняр.

Крейтън ѝ подаде ръка и тя му позволи да я води. С другата си ръка разхлаби вратовръзката си.

— Детектив Кимбол?

— Госпожице Рътлидж? — гласът на детективката беше изненадан, напрегнат и рязък. — Къде сте?

Джули седеше отпред. Ариел бе на задната седалка, хлипаше, молеше се и трескаво набираше цифрите на клетъчния си телефон. Дерек караше като луд.

— Моля ви, изслушайте ме, детектив — каза Джули. — Една млада жена е в опасност.

— Имаме заповед за арестуването ви, госпожице Рътлидж.

— Дерек и аз сме заедно с Ариел Уилямс.

— Ариел...

— Пътуваме към Атина, за да се срещнем със съквартирантката ѝ.

— Керъл Махони — довърши детективката.

— Крейтън Уилър ще я убие, ако не го спрем.

Настъпи кратка тишина, после тя чу Кимбол да казва:

„Обърни“, което очевидно бе адресирано към Санфърд.

— За какво говорите, госпожице Рътлидж? Какво общо има Крейтън Уилър със съквартирантката на Ариел Уилямс? Как я открихте и какво...

— Всичко това може да почака — Дерек, който слушаше по говорителя, я прекъсна. — Животът на тази млада жена е изложен на голям риск! Обадете се в полицейското управление в Атина, окръг Кларк Юг. Търсете там... Ариел, тя къде работи точно?

Момичето изхълца.

— Че... че... червеното...

— „Червеното куче“ — каза той.

— „Червеното куче“, да.

— „Червеното куче“ — произнесе Дерек достатъчно високо, за да го чуе Кимбол. — Спортен бар. Всяко ченге в района го знае. Вземете оттам полицейска кола. Тя се нуждае от полицейска закрила. Кажете на полицаите да останат с нея.

— За какво, по дяволите, говорите вие двамата? — долетя до тях гласът на Санфърд, сякаш идваше от преизподнята. И той беше на говорител. — Мога да пусна полицейски бюлетин за издирването на колата ви, господин Мичъл.

Заплахата вбеси Дерек.

— Можете! Но това ще отнеме ценно време, а ако момичето умре тази нощ, ще носите вината със себе си до гроб!

— Защо Уилър ще иска да убива Керъл Махони? — попита Кимбол.

— Защото чрез нея може да се напипа връзката му с Били Дюк — каза Джули. Тя се обърна към Ариел. — Случайно да успя?

— Звънях на клетъчния й дузина пъти. Никакъв отговор. Но тя обикновено не вдига, докато е на работа. Обажда ми се, когато излезе в почивка. Или си пращаме имейли.

— Изпратихте ли й?

— Осем. Но не отговори. Предполагам, че батерията й е паднала, макар че и двете внимаваме за това.

— Имате ли номера й в къщата, където живее?

Ариел започна да набира номера.

По време на този разговор Кимбол и Санфърд крещяха въпроси и заповеди, но всичко това бе игнорирано.

Сега Дерек извика:

— Ще изпратите ли някого в онзи бар или не?

— Аз — не! — отсече Кимбол. — Не и докато не знам причината.

— Казахме ви причината — обади се Джули.

— Вие имате предубеждение срещу Крейтън Уилър, госпожице Рътлидж — каза Санфърд.

Като гледаше Дерек, Джули каза:

— Мога да им разкажа сюжета на филма.

— Филм? Филм ли казахте? — извика Кимбол в слушалката. — Филм за какво?

— Ще е само загуба на време — прошепна Дерек в ухото на Джули. — Пък и няма да постигнем нищо. Не и с нагласата, която имат — вече по-силно, той произнесе: — Възможно ли е да се опитате да локализирате Крейтън Уилър?

— С каква цел?

— Попитайте го къде е оставил тялото.

— Какво тяло?

— На онова момиче, което е убил, докато вие двамата се мотааете — после се обърна към Джули: — Затвори — тя го послуша. — Да ги оставим известно време да смелят информацията и да видим какво ще направят.

— Не вдига и домашния — обади се Ариел от задната седалка. — Звънях й пет пъти. Всеки път се включва гласовата поща. Наистина ли мислите онова за тялото, което казахте? — попита тя с треперещ глас.

— Не, Ариел, това бе само колкото да стреснем полицаите, за да се задействат — той размени поглед с Джули, знаейки, че тя споделя страховете му относно безопасността на Керъл Махони.

Телефонът на Дерек извъня.

— Додж — произнесе той.

Докато тичаха от къщата на Ариел към колата на Дерек, той бе звънял на агента, каза му да остави всичко и да потегли към Атина. Помоли го също да се обади, ако получи повече информация.

Дерек вдигна след второто позвъняване.

— Къде си?

— На двайсет минути оттам.

— Как стигна толкова бързо?

— Наруших закона. Карах с над сто и трийсет и минах на червено на всички светофари в Лоурънсвил. Накъде да тръгна, щом стигна до там?

— „Червеното куче“. Това е бар...

— Знам го. Бил съм там.

— Търсиш Керъл Махони. Керъл Махони. Работи като келнерка. Изчакай една секунда — като погледна към Ариел в огледалото за обратно виждане, Дерек я помоли да опише достатъчно високо съквартирантката си, така че агентът да чуе.

— Дребна. Тъмна коса. Кафяви очи. Красива. Големи гърди.

— Какво?

— Големи гърди.

— Ще се уплаши от теб, така че бъди мил.

— Че аз винаги съм мил.

— Кажи й, че действаш от името на Ариел. Изолирай я, ако можеш, не я изпускай от очи. Ако иска да говори с Ариел, позвъни ми.

— Защо е всичко това?

— Смятаме, че Крейтън Уилър ще се опита да я убие. Но не й го казвай.

— Къде си?

— Зад теб, но отминах всички червени светофари в Лоурънвил.

— Ще ти звънна — Додж затвори.

Джули взе внезапно решение.

— Лично аз ще се обадя в полицейското в Атина.

— И ще се предадеш сама?

— Ще накарам Ариел да говори с тях. Може да им каже, че се тревожи за приятелката си, защото не я е чувала и да помоли някой полицай да я потърси.

— Минали са само няколко часа, откакто не са говорили. Това ще ти кажат.

— Но първо трябва да проверят, нали?

— Струва си да се опита — кимна той, но не прозвуча обнадеждено.

Джули получи номера на полицейското управление в Атина от телефонни справки.

— Знаеш ли — каза Дерек, когато тя започна да избира номера, — на телефона си от часове. Полицаяте от Атланта могат да ни локализират именно по този начин.

— Ще трябва да поемем риска — като подаде телефона си на Ариел, тя каза: — Спомени, че Керъл е била бивше гадже на Били Дюк. Името веднага ще ги накарат да се задействат.

Ариел бе така уплашена, че звучеше почти истерично. Джули не бе сигурна дали това е предимство, или не. След няколко минути момичето затвори.

— Казаха ми, че целият град е с главата надолу заради някакви мероприятия на братствата и сестринствата. Никой не е на място тази вечер. Но казаха, че ще изпратят човек до бара да попита за Керъл веднага щом стане възможно.

Джули погледна към Дерек.

— Какво друго можем да направим?

— Нищо, освен да стоим и да чакаме някой да се свърже с нас.

— Колко?

Той натисна педала за газта до пода.

Детектив Кимбол затвори телефона си.

— Шарън Уилър казва, че Крейтън е обядвал с тях, след това е излязъл, казал, че има среща. Тя не знае с кого. Баща му също не е говорил с него оттогава. Шарън Уилър искаше да знае защо ѝ звъним и попита дали може да помогне. Ти чу какво ѝ казах.

— Просто проверяваме някои неща.

— Просто проверяваме някои неща.

— Как ти се стори?

— Обаждането ми я накара да се почувства неловко — призна Кимбол. — Днес бяха информирани за новото завещание. Тя започна да плаче, каза, че се страхували да кажат на Крейтън „за предателството на чичо му Пол“. Това е цитат.

— Крейтън още не знае?

Кимбол сви рамене, но взе трансмитера за полицейското си радио.

— Нека някой мине покрай сградата, в която е апартаментът му, да види дали е там, да провери дали колата му е на мястото си на паркинга — тя поговори с диспечера и помоли да предадат молбата ѝ колкото се може по-скоро.

Когато свърши, Санфърд каза:

— Ония приказки за някакъв филм. Джули Рътлидж го спомена. Както и Мичъл.

— Да, за какво беше?

— Помниш ли първия път, когато разпитвахме Крейтън? — попита той.

— Прислужницата ни сервира сладък чай и домашни ореховки.

— Това ли е всичко, което си спомняш?

— На следващия ден трябваше да изгоря калориите. Ти какво си спомняш?

— Попитах го какво работи в „Уилър Ентърпрайсиз“. А той ми отвърна: „Аз съм кралят на света!“

— Наистина си спомням. Разпери ръце и го извика.

— Ъхъ. Като Леонардо Ди Каприо в „Титаник“. Децата ми са гледали този филм дузина, че и повече пъти. Харесват го. Дразня ги, казвам им, че краят не се променя. Корабът винаги потъва.

— Мисля, че наистина е гадняр — потънала в мислите си, произнесе Кимбол. — Да парадира пред две ченгета с мизерни заплати, че не му се налага да виси по цял ден в семейната компания.

— И аз това си мисля. И какъв високомерен начин да го каже. Прилича на реплика от филм.

— Какво трябва да означава това?

— Мътните да ме вземат, ако знам.

Диспечерът ги прекъсна, за да ги свърже с патрулката, която се намираще край сградата на Крейтън Уилър.

— Поршето му си е на мястото — обяви той.

— О... — въздъхна Кимбол, явно разочарована.

— Както и Ленд Роувъра.

— Има и Ленд Роувър?

— Дори още една кола. Мястото ѝ е празно. Една от другите собственички в сградата беше в гаража, когато отидох там. Каза ми, че Уилър имал тъмносин SUV. Не е сигурна за марката и модела, защото всичките ѝ изглеждали еднакви. Колата не е тук, а той не отваря, когато звъним на вратата.

Кимбол му благодари, но го помоли да стои там и да докладва, когато Уилър се прибере. Ако се прибере.

Тя погледна към Санфърд:

— Мичъл излезе хитър, а?

— Така разправят. Затова го мразим. И защото винаги се застрахова.

— По тази причина не би правил прибързани изявления само защото някой го е раздразнил.

— Лошо е за бизнеса.

— Не би си вирил много главата, освен ако...

— ... е абсолютно сигурен, че е прав — завърши мисълта ѝ Санфърд. — Но може да си вири главата заради нея.

— Под „нея“ имаш предвид Джули Рътлидж?

— Усетих вибрации. А ти?

Кимбол завъртя очи.

— Ако под вибрации разбираш разместване на пластове в земната кора, тогава — да. И един от полицаите, който отишъл в дома на Мичъл по повод убийството на кучето му.

— Да?

— Изпрати ми имейл тази сутрин. Пита дали знам, че Джули Рътлидж е била в дома на Мичъл онази нощ, за да му окаже подкрепа. Не знаел дали това е важно, но...

— Не си ми казала.

— Случи се днес, не се бях сетила до този момент.

Санфърд се заяде:

— Добре, да кажем, че нещо става между тях.

— Със сигурност, според мен.

— И въпреки това...

— Дерек Мичъл се застрахова. Винаги.

— И аз така мисля. Щом казва, че Крейтън Уилър представлява заплаха за някого...

— Слушам те — Кимбол грабна трансмитера отново и помоли диспечера да я свърже с полицейското управление в Атина. — Какво пък, по дяволите? — каза тя на Санфърд, докато чакаше. — Няма да е за първи път, когато се правя на глупачка. Нито пък ти.

Без да отвърне, Санфърд сложи портативния буркан на покрива на колата и натисна педала за газта по посока на Атина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Телефонът на Дерек извъня. Той го отвори и го включи на високоговорител.

Прозвуча гласът на Додж:

— Не е там.

— Какво?

— Да нямаш тапи в ушите?

— Излязла ли е с някого?

На задната седалка Ариел изпадна в паника.

— Вече се е добрал до нея. Знам, че го е направил.

— Днес не е ходила на работа — продължи Додж. — Една от колежките ѝ каза, че им се обадила, че е болна; беше бясна, защото не могли да ѝ намерят заместничка, а в бара било пълна лудница. Мисля, че единственият човек в Атина, който не е тази вечер в бара, е Керъл Махони.

— Тогава трябва да отидеш в дома ѝ. Ариел — Дерек се обърна назад. Ариел бе скръстила ръце и се люлееше напред-назад. — Ариел! — повтори той остро.

Тя вдигна глава и го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Къде живее Керъл?

— В онази къща.

Дерек отчаяно се сдържаше да запази спокойствие.

— Знам, но какъв е адресът?

Тя обърна очи към Джули и произнесе жално:

— Не знам. Никога не съм ходила, а Керъл не ми е споменавала адреса.

— Ариел, не можеш ли да си спомниш нещо? Името на улицата? В коя част на града е? Близо ли е до студентските общежития?

— Не. Извън града е. Поне с такова впечатление останах. Тя ми каза, че зад къщата имало гора. Едната стена била покрита с пълзяща глициния.

— Това стеснява обсега ни на търсене до половината къщи в Джорджия — отбеляза саркастично Додж.

Чувайки това, Ариел започна да плаче. Агентът изруга. После, след кратка пауза, каза:

— Имам идея. Ще ви звънна.

Додж влезе в препълнения бар и се провря през тълпата, докато намери келнерката, с която бе говорил по-рано.

— Къде живее Керъл?

— В къщата на Савана.

— Знаете ли къде се намира това?

Тя му отвърна, че не знае. Не я чу, но го разбра, по мърдането на устните ѝ.

— Къде е шефът ви?

— Какво?

Той допря устни до украсеното ѝ с безброй обици ухо.

— Извикайте шефа си.

Раздразнена, че ѝ създава грижи, вместо да търчи между масите и да прави бакшиши, тя се вдигна на пръсти, сканира помещението, след това посочи с пръст към бара.

— Онзи, с обърнатата назад бейзболна шапка. И с тениска с „Булдозите“.

Додж кимна с благодарност и разбута стоящата до него групичка. Когато стигна до бара, той се наведе към трийсет и няколкогодишния мъж.

— Вие ли сте мениджърът? — извика той.

— Да. Какво има?

— Някакви момчета. Изпразват склада.

— Крадат?

— Само си помислих, че ще искате да знаете.

— Мамка му!

Той плъзна една бира към клиента си, извика на един от служителите да го замества и изтича към дъното на бара, изчезвайки през въртящата се врата. Додж го последва. Откри го да стои в центъра на склада с ръце на хълбоците и да се оглежда объркано.

— Имате келнерка, която се казва Савана. Трябва ми домашния ѝ адрес.

— Какво става, по дяволите?! Да не сте се побъркал? Кой сте вие?

Додж се приближи до него, хвана го за ръката и изви палеца му назад така, че почти достигна опакото на китката.

— Аз съм човекът, който ще ти счупи палеца, ако не ми дадеш адреса на Савана. Броя до две. Едно и половина.

— Трябваше да обуя някакви обувки — каза Керъл. — Страхувам се, че ще стъпя върху нещо мръсно.

— Искаш ли да седнем? Ей там има един дънер.

— Сигурно ще има буболечки. Или змия.

„Господи, ама че мрънкало!“, помисли си Крейтън. Чудеше се какво е намерил Били в нея. Освен очевидното. Циците.

— Да се върнем — предложи тя. — Тук е толкова тъмно, нищо не се вижда и е страшно. Гробището и всичко наоколо...

— Още не си ми казала за Били и теб — беше преминал на „ти“.

— Ще ти разкажа на чаша вино.

— Каж ми сега.

Тя спря и го погледна, и на лунната светлина той видя първите белези на страха. Тя се опита да го скрие със слаба усмивка.

— На верандата ще ни е по-удобно. Имам и малко хубаво сирене.

Той се насили да ѝ се усмихне.

— Както кажеш. Води.

Усмивката ѝ се разшири. Тя се обърна и тръгна по посока на къщата.

Следвайки я, той се пресегна и развърза вратовръзката си.

— Керъл?

— Хмм?

— Ако забравя да ти кажа по-късно, знай, че „Тази вечер си прекарах чудесно“.

— Окей. На „Дебни Роуд“ 441, южно от града — докладва Додж чрез спикера на телефона на Дерек. — Да имаш представа къде е?

— Знам шосето. Вътре или извън осморката?

— Извън, но не далеч. Имам го на GPS-а.

Тъй като Дерек шофираше, Джули записа инструкциите, които Додж им беше дал.

— Не ни чакай — каза му Дерек. — Сега сме само на две минути от разклонението.

— Вече ме настигате.

Дерек прекъсна.

— Ариел, звънни на домашния номер още веднъж — тя се подчини, без да коментира. Той погледна Джули и прочете по лицето ѝ безпокойство. Очевидно и тя се тревожеше за това какво могат да заварят там.

Джули подскочи, когато телефонът в ръката ѝ иззвъня. Отвори го.

— Да?

— Джули?

Джули, не госпожица Рътлидж. Това бе обрат от последния път, когато бе говорила с Робърта Кимбол.

— Да?

— Детектив Санфърд и аз се свързахме с полицията в Атина. Мениджърът на „Ред дог“ е казал на един от полицаите, че някакъв мъж го е изнудил за информация за Керъл Махони.

— Бил е Додж — каза Дерек така, че да го чуят. — Не знаехме адреса на къщата, в която живее Керъл Махони и бяхме отчаяни. Додж сигурно не се е държал особено любезно.

Санфърд попита:

— Там ли отивате? В къщата?

Джули го прекъсна:

— Ариел е много разтревожена за приятелката си.

— Чуйте ме — Санфорд прозвуча с най-сериозния си тон. — Напомням ви, че това е работа на полицията.

— А аз ви напомням, че вие не реагирахте, когато първоначално ви се обадохме — каза Джули разгорещено.

— Изчакайте атинската полиция — предложи Робърта Кимбол. — Вече са изпратили кола до къщата. Офисът на шерифа също е известен.

— Те закъсняват, а ние сме тук — Джули прекъсна. В светлината на верандата на малка къща тя видя Додж да стои изправен. Миг след това той опря рамо във входната врата, натисна и тя поддаде.

Дерек спря колата си. Тримата излязоха от купето и се заизкачваха по стъпалата към верандата.

Додж ги посрещна на входната врата.

— Няма я.

— Някакви свидетелства за насилие?

— Не. На задната веранда има една чаша с вино.

— Колата ѝ е тук — извика Ариел. — И тя трябва да е тук някъде.

Момичето мина покрай Додж и влезе в стаите, като викаше името на Керъл.

Когато се отдалечи достатъчно, Додж произнесе тихо:

— Не исках да се притеснява и да изпада в истерия пред вас. Но не аз съм единственият, който е ходил в бара и е искал този адрес.

— Крейтън?

— Мениджърът каза, че някакъв тип е звънял, представил се е като член на факултета по чужди езици, и е поискал адреса на къщата на Савана. Човекът предполага, че е бил манипулиран и че не е трябвало да го прави.

Ариел се върна в дневната, на косъм да изпадне в истерия, от което се боеше Додж.

— Не е тук. Къде е? Какво ѝ е сторил?

Джули я прегърна през раменете.

— Спомена, че зад къщата имало гора?

— По дяволите! — промърмори Кимбол.

Санфърд взе завоя на две колела.

— Какво?

— Патрулните току-що са пристигнали в къщата.

— И няма никой?

— Всички са там — докладва Кимбол. — Колата на Керъл Махони. И две други.

— SUV?

— Не. Колата на Дерек и на копия му. Включили са бурканите. Но беше докладвано, че е изоставено едно тъмносино беемве сред храсталациите на половин миля от къщата.

Санфърд изруга, а Кимбол му отвърна като ехо. Ако Керъл Махони беше мъртва и бе в ръцете на Крейтън Уилър, гневът на шефовете щеше да се изсипе върху техните глави.

— Поне местните полицаи ще попречат на Мичъл и на госпожица Рътлидж да вземат закона в свои ръце.

— Колите са там. Но няма хора.

— Какво?

— Къщата е празна.

— Къде, по дяволите, са се дянали?

Четиримата прекосиха поляната, която разделяше къщата от линията на гората: Дерек бе благодарен на луната, но беше обут в градски обувки, а почвата беше неравна. Добре поне, че бе в прилична форма. Додж напредваше с усилие. Въпреки това двамата бяха изпреварили жените, които игнорираха предложението му да останат в къщата. Сега се препъваха из тревите зад тях.

— Имаш ли оръжие? — извика Додж.

— Не.

— Лош навик, адвокате. Трябва винаги да си носиш.

Дерек се обърна назад и го видя да измъква един пистолет изпод самото си.

— Ако го хванеш — изпъшка Додж, — какво очакваш да направиш без оръжие?

Дерек стигна до дърветата, но не забави ход. Гмурна се стремително в мрака на гората.

Крейтън цитира репликата на Джулия Робъртс от „Хубава жена“ секунда преди да преметне вратовръзката си над главата на Керъл и да я стегне около врата ѝ.

Тя издаде уплашен звук, който премина в задавено гъргорене. Коленете ѝ се изкривиха, ръцете ѝ се замятаха към гърлото. Той стегна вратовръзката още, извивайки я назад и продължи да усуква, сякаш се опитваше да изцеди вода от нея. Керъл се мятеше бясно, забила босите си пети в пръстта. Заби нокти във вратовръзката, след това вдигна ръка зад главата си и се опита да издраска лицето и ръцете му. Беше очаквал

реакцията ѝ и бе готов. Като сложи едната си ръка на тила ѝ, той блъсна лицето ѝ в дънера на едно дърво, зашеметявайки я, при което ръцете ѝ се отпуснаха безжизнено отстрани.

Но не искаше да я убива по този начин. Би било прекалено бързо. Стегна и изви още, надявайки се да провокира отговор. В „Ярост“ убиецът с вратовръзка бе лице в лице с жертвата си. Той искаше да гледа лицето ѝ, докато я души. Крейтън също би се наслаждавал на това, но обстоятелствата бяха различни. Не бе изнасилил Керъл Махони, времето и мястото не бяха подходящи, за да пресъздаде точно сцената.

Освен това би му харесвало да пици. Както Сара Уокър и Алисън Пери бяха пицели, когато отнемаше девствеността им. Както Джери Баскъм бе пицъл, когато видя отрязаните си израстъци да лежат в локва кръв върху мокрите плочки на банята. Крейтън предполагаше, че мършавото хлапе бе пицяло повече от ужас от гледката, отколкото от болка, но забавлението бе едно и също.

Разбира се, липсата на въздух не позволяваше на Керъл Махони да пици, но би му харесало поне да изскимти. Както бе направила вдовицата на паркинга на онзи супермаркет.

— Керъл!

Викът дойде отдалече, но го накара да замръзне. Той извади момичето от унеса му. Тя простена и се размърда, в отчаян опит да се освободи от него.

— Керъл!

Този път беше друг глас. На Джули. На Джули? Как, по дяволите...

Чувайки звук, той обърна главата си тъкмо в мига, в който Дерек Мичъл заби юмрука си в лицето му. Ударът беше толкова силен, че той политна назад и вратовръзката се изхлузи от пръстите му.

Мичъл го събори на земята, метна се върху него и възседна гърдите му.

— Ах, ти, мръсен кучи син!

Мичъл изпрати втори юмрук в челюстта му близо до ухото и болката прониза целия му череп.

— Дерек?

Джули? Отново тя? Тази жена беше истинска напаст. Трябваше да накара Били да убие и нея.

— Насам!

Думите им звучаха изопачено. Крейтън изпитваше затруднения да се фокусира.

Мичъл казваше:

— За онези хлапета, които нарани, и за които ти се размина. А това са поздравии от Пол Уилър.

Още един удар в брадичката на Крейтън го накара да си прехапе езика до кръв.

— А това е за Маги.

Крейтън видя юмрукът да се приближава, но не можеше да направи нищо, за да го спре.

Чу изхрущяването на челюстната си кост. Болката се забави, но когато дойде, беше със силата на чук и без малко да го остави в безсъзнание. Той усети как Дерек Мичъл слага ръка върху гръдния му кош и се изправя.

В този миг чу Мичъл да крещи тревожно:

— Джули! Не! Недей!

Крейтън отвори очи. Тя стоеше над него, размахваше пистолет в ръцете си, насочила дулото право в лицето му. С най-смразяващия глас, който някога бе чувал, тя прошепна:

— Най-последно.

И натисна спусъка.

— За ръката ти — Додж подаде на Дерек кубчета лед.

Дерек кимна и ги сложи върху подутите си посинели кокалчета.

Додж бе излязъл да пуши половин час преди това и тъкмо се бе върнал. В добавка към леда бе донесъл три кафета от „Старбъкс“. Подаде по едно на Джули и Дерек, а третото задържа за себе си.

Бяха в чакалнята на Спешното отделение на регионалната болница в Атина, където Крейтън и Керъл бяха транспортирани в отделни линейки. Униформени полицаи и служители от шерифския офис обикаляха наоколо, непрекъснато се наливаха с кафе и се пречкаха на медицинския персонал. Цивилните им колеги бяха на конференция със Санфърд и Кимбол.

Додж сръбна от кафето си.

— Някой прегледа ли я?

— Ръката ми ли? — Дерек я сви и опъна пръстите си. — Всичко е наред. Няма счупено.

— Истинско чудо, като се има предвид начина, по който го удари.

— Малко му беше.

Дерек изръмжа.

— Какво, по дяволите, си мислеше, Додж, като й даде пистолета?

— Не можех вече да те гоня, щях да припадна. А ти беше без оръжие.

Агентът й се усмихна.

— Не знаех, че ще дръпне спусъка.

— Искях само Крейтън да си мисли, че ще го направя — каза тя тихо. Пол не само настояваше тя да държи пистолет под леглото си за защита, но я бе научил да стреля точно.

Звукът от пистолета бе накарал Крейтън да изкрещи. А тя бе стреляла в земята, съвсем близо до главата му, за да усети удара; достатъчно близо, за да знае какви са били последните минути на Пол Уилър, когато животът е изтичал от него.

Додж погледна към детективите.

— Вдигнаха ли шум за това, че сме ги изпреварили?

Дерек поклати глава.

— Вероятно обсъждат юрисдикцията.

— До този момент дори не са ни разпитвали — Джули, която седеше до Дерек, изтърка засъхнала кал от панталона си. — Казах им, че Крейтън не се е предал лесно, и че Дерек и аз е трябвало да направим каквото можем, за да го усмирим, докато дойде полицията.

Додж се изхили.

— Да го усмирите ли? Да бе.

— Ариел ще ме подкрепи.

— От онова, което видях, челюстта на Уилър бе счупена — изгледа я агентът. — В момента е в хирургията.

— Вече няма да е толкова красив — агентът изсумтя. — И се обзалагам, че се е наложило да му сменят бельото — той се огледа. — Къде е Ариел?

— С Керъл. Докторите я преглеждат. Издраскана е и шията й е наранена, но за няколко дни ще се оправи. Разрешиха на Ариел да прекара нощта с нея веднага щом я настанят. И двете са направо разтърсени.

— Още няколко секунди — и щеше да е прекалено късно — каза Дерек. — Дори и да го хванехме, Керъл щеше да е мъртва.

— Но не е — каза Джули.

Дерек се обърна и ѝ се усмихна, след това отпи от кафето си и кимна към входа.

— Ето ги.

Дъг и Шарън Уилър, заедно с мъж, когото Джули не познаваше, в момента преминаваха през автоматичната врата. Забелязвайки я веднага, те тръгнаха към нея. Дъг имаше решителен вид. Шарън изглеждаше разстроена, едва се държеше. Джули никога не я бе виждала с толкова рошава коса. Тази вечер бе направо съсипана.

— Идват с тежката артилерия — промърмори под нос Дерек, имайки предвид мъжа, който се насочи към Кимбол, Санфърд и колегите им от атинското полицейско управление.

— Адвокат? — допусна Джули.

— Повече прилича на Антихрист. Отивам да пуша — Додж се запъти за навън.

Семейство Уилър не го удостоиха с поглед, когато мина покрай тях. Джули се изправи и отиде при тях. Дерек също стана.

— Не е истина! — извика Шарън, карайки всички в чакалнята да се обърнат и да я изгледат.

Дъг я обгърна с ръка и я притисна по-близо, но не откъсваше очи от тези на Джули. Произнесе името ѝ с въпросителна интонация.

— Крейтън още е в хирургията — каза тя. — Беше наранен...

— Бил е брутално пребит — извика Шарън, хвърляйки яростни погледи към Дерек.

— Синът ви бе заловен, докато се опитва да убие една млада жена, госпожо Уилър — каза той.

Джули се радваше, че Дерек е способен да говори за това без омраза. Тонът му бе дори любезен.

— Ако не го бях спрял — добави той, — щеше да я убие.

Шарън се притисна към съпруга си отново. Дерек бързо се дръпна настрана и помогна на Дъг да я отведе до един стол. Тя покри лицето си с ръце и започна да хлипа. Дъг се наведе над нея, прошепна нещо в ухото ѝ, след това изправи гръб и се обърна към Джули и Дерек.

— Ще направим най-доброто за Крейтън — тонът му внушаваше, че очаква възражения. Погледна към адвокатата, който говореше със Санфърд и Кимбол; от израженията им личеше, че остават непоколебими пред тирадата му.

Когато Дъг се върна при Джули, болката, която се четеше в очите му — очите на Пол — беше огромна. Сърцето ѝ се сви при вида му.

— Съжалявам, Дъг — каза тя с дрезгав от емоциите глас. — Наистина.

— Знам — той направи безпомощен жест. — Крейтън е... трагедия. Но ми е син. И като баща трябва да направя всичко за него.

— Така правят родителите. Грижат се за децата си.

Дъг я гледа няколко секунди, после каза:

— Точно както Пол го е направил за теб. За дъщеря си.

ЕПИЛОГ

— Искам ти да закачиш картината ми.

— Още ли не е закачена?

— Исках първо да преобоядисам стените.

— В какъв цвят?

— Същият.

— Разбирам. Ами, картината ще изглежда добре на отсрещната стена.

— Мислиш ли?

— Предполагам, че още искаш да е в спалнята ти.

— Освен ако не откриеш по-подходящо място за нея.

— Ще хвърля един поглед. Обади ми се и ми кажи по кое време е удобно да намина.

— Добре.

Беше събота сутринта, две седмици след онази дълга нощ в Атина.

Без да го очаква, Джули отвори вратата, сложила престилка над джинсите и потника. Той също бе облечен като за съботна сутрин.

Разговорът замря, когато впериха очи един в друг, застанали от двете страни на прага. Бе жадувала да го види, но така и не посмя да го потърси. Знаеше, че ако го види отново, инициативата трябва да е негова.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато избърса ръце в престилката си.

— Кафето е още горещо — тя му направи знак да влезе и го поведе към кухнята. — Готвех.

— Предположих — той кимна към престилката ѝ.

— Пиле, готвено с вино. Искаш ли кафе?

— Разбира се.

Тя му наля една чаша и успя да избегне допира на пръстите му, докато му я подаваше.

Той погледна към печката.

— Ухае така, че направо ми потичат слюнки.

— Правя го за майката на Кейт. Тази вечер ще събира приятелки на парти и искаше да поднесе нещо специално.

— Браво на теб, че си даваш този труд заради другите.

— Какво толкова? Приятно ми е. Готвенето има терапевтично въздействие.

— Нуждаеш ли се от терапия?

Тя се усмихна леко и допълни чашата си.

— Седни.

Двамата седнаха един срещу друг до масичката и известно време само пиеха кафе и мълчаха. И двамата не знаеха накъде да гледат.

Тя заговори първа:

— Боядисал си стените. Значи планираш да останеш в онази къща. Няма да се местиш.

Той я погледна озадачено. Тя продължи:

— Беше казал, че тази къща няма да е вече същата без Маги. Помислих си, че ще се преместиш.

— Тя още ми липсва и всичко ми напомня за нея. Но друга къща... Аз обичам това място. Освен това няма да позволя на Крейтън Уилър да има такова влияние над живота ми.

— Радвам се, че оставаш там. Мястото е красиво.

— Благодаря. Когато дойдеш да закачиш картината, ще те разведа да разгледаш.

— С удоволствие.

Настъпи отново неловка тишина.

Най-накрая тя не издържа:

— Робърта ми звъня и...

— О, вече е Робърта?

— Тя настоява. Звънна ми и разказа, че веднага щом Крейтън се свестил и бил в състояние да проговори, изпаднал в сляпа ярост. А яростта му избила в неவிждано красноречие — почти пет часа говорил от леглото си. Всичко било записано на видео.

Дерек кимна.

— Да, и аз така разбрах. Той признал — гордо и без никакво разкаяние — за всичко, дори за престъпления, за които никой не знаеше, че е извършил.

— Намериха ли телата на ония две момичета, които каза, че е убил?

— Вчера. Точно там, където обяви, че са.

Джули тъжно поклати глава.

— Семействата им сега поне знаят какво се е случило.

— Страхувал се е, че Пол ще се ожени за теб и че може би дори ще имате дете, което ще го лиши от наследството. Според Санфърд, веднъж след като се разприказвал, егото му взело контрол над езика. Адвокатът му се раздразнил, но Крейтън искал да се изперчи колко е перфектен. Накратко: истински социопат.

— Робърта искаше да види филма, на който той подражава с Керъл Махони. Дадох ѝ дивидито с „Ярост“ и ѝ казах, че не го искам обратно. Онази сцена... — тя потърка ръцете си, които бяха настръхнали, и добави меко: — Тази млада жена ти дължи живота си, Дерек.

— Ти разбра какво става, не аз. Ако не се беше сетила за „Непознати във влака“...

— Още щях да съм първа заподозряна.

— А Керъл Махони щеше да е мъртва. Може би и Ариел. Макар Крейтън да твърди, че не се е канел да я убива, аз мисля, че е развил вкус към това. Във всеки случай тези две жени дължат живота си и на теб.

— Ами... — тя не искаше да си приписва заслуги само защото така са се стекли обстоятелствата. — Това, което не мога да разбера, е защо Били Дюк дойде в къщата ми и остави онези доказателства.

— Може ли да изкажа предположението си?

— Моля.

— Крейтън се е опитвал да прекъсне всички връзки с Били. Може би и Били се е опитвал да прекъсне връзките си с Крейтън. И се е опитал да прехвърли вината върху теб.

— После избягва и ме оставя с торбичката.

— Точно така.

— Видях го да застрелва Пол. Уби го хладнокръвно. Но не мисля, че би убил някого, ако Крейтън не го е принудил. В известен смисъл той също е бил жертва на Крейтън. Умря от мъчителна смърт. Никога няма да забравя това.

— Има много неща, които никога няма да забравим.

Погледите им се срещнаха и се заковаха един в друг няколко секунди.

Тя първа се извърна и каза:

— Новините за Джейсън Конър... Беше прав за него.

Историята от дни беше по първите страници на вестниците. Петнайсетгодишната сестра на Джейсън бе тази, която бе извършила двойното убийство в пристъп на ярост, бидейки подложена на системен сексуален тормоз от страна на доведения си баща. Майка ѝ го позволила от страх, но и до голяма степен от безразличие. Джейсън предполагал, че сестра му е изнасилвана, но това винаги се случвало, когато той не бил вкъщи, а момичето се срамувало и страхувало от репресивни мерки, ако му каже.

Той се прибрал от училище и я открил да седи близо до телата на двамата, покрита с кръв, с нож в ръката, в почти кататонично състояние. Той я почистил и си приписал убийството, чувствайки се виновен и заслужаващ наказание за това, че не я е предпазил. Когато го затворили, тя била дадена под попечителството на роднини, пред които си признала.

— Не трябваше да споря с теб за него — каза Джули. — Извинявай.

— Обикновено клиентите ми са виновни, Джули. Някои не притежават никакви компенсационни качества. Предприемам битка за тях, защото тяхно конституционно право е да имат защита. Някои са богати и влиятелни, но еднакво виновни. Те обаче също имат право на защита. Но понякога, като при Джейсън, обвиняемият наистина е невинен. Всеки път, когато някой е несправедливо обвинен, отчаяно се нуждае от някой на негова страна, от човек, който да му вярва и да се бори за него.

— Никога повече няма да те карам да ми се обясняваш и оправдаваш. Обещавам — тя си пое дълбоко дъх. — Ти, от друга страна, си този, който заслужава обяснение.

Той остави чашата си с кафе.

— Не трябва. Вече знам, че Пол Уилър е бил твой баща, а не твой любовник.

Тя леко сви рамене.

— След като завършила гимназия, майка ми отишла да прекара лятото на брега на океана с далечна братовчедка. Запознала се с Пол

Уилър на танц. Били седемнайсетгодишни, жарка нощ, лунна светлина, агодово вино. Схващаш картината. И съм се случила...

— Уилър не е знаел?

— Знаел е. Майка ми се свързала с него и му съобщила, че е бременна. Баща ми — не Пол, а човекът, който ме отгледа — бил влюбен в нея от години, изчаквал я да порасне, за да се ожени за нея. И тя го е обичала, но се налагало да каже и на него. Признала му за прегрешението си, за бременността... за мен. Измъчвала се е, че го наранява, обвинявала се жестоко. Но той не се отрекъл от нея — продължавал да настоява да се оженят.

При създадите се обстоятелства Пол решил, че трябва да се оттегли и се отказал от родителски права, знаейки, че за мен това ще е от най-голям интерес. Предстояло му следване в университет. Бил неженен. И осъзнавал, че в миг на заслепение се е намесил в чуждите съдби, без да си даде сметка за всички последствия... А баща ми искал да създаде семейство с майка ми и да ме признае за своя. Така че Пол елегантно се измъкнал от живота ми. По-късно ми призна, че въпреки всичко е съжалявал за това през всичките тия години...

— Предложил финансовата си помощ, но майка ми и баща ми учтиво я отказали. Той уважил желанието им, но накарал мама да се закълне, че ако тя или аз се нуждаем от нещо, когато и да било, тя ще му се обади. Никога не го направила. Докато не се забърках в онези неприятности в Париж.

Таймерът на печката издрънча. Тя стана, сложи си кухненските ръкавици и извади чугунената скара. После се върна на стола си и свали ръкавиците.

— Мама се разболя и не беше в състояние да ми помогне да се измъкна от онази каша, затова се обадила на Пол. Въпреки че били минали години от връзката им, той отишъл да я види веднага. Тя му разказала за Анри. Каквото е знаела. Защото аз доста неща й спестявах, не исках да се измъчва заради мен. Пол оставил всичко и, както ти каза, долетя да ме спасява.

Дерек я гледаше замислено.

— Какво си помисли, когато този американски милионер се появи изневиделица и ти се представи като твой баща?

— Сигурно си мислиш, че съм възнегодувала, нали? Ти си ми баща?! Къде беше тогава през всичките тези години? Но Пол беше

изключително мил. Отнасяше се с най-високо уважение към майка ми — и към някогашното момиче, което е била, и към жената, в която се бе превърнала. Ценеше и баща ми за това, че е бил любящ баща и добър съпруг. Каза, че такава самоотвержена и безрезервна любов е нещо изключително и че той, Пол, е благодарен, че съм израснала с такъв човек близо до себе си.

Тя се усмихна слабо.

— Макар че новината, с която дойде при мен, разтърси целия ми живот, не можех да го мразя. Накара ме да разбера, че макар да мрази Анри за това, че ме бе накарал да страдам, той е щастлив от възможността да стори нещо за мен. Каза ми, че макар да не е бил в живота ми, никога не съм излизала от съзнанието му. Сега искал да навакса пропуснатото време. Не само искаше да ми помогне в кризисната ситуация, но искаше да ме накара да разбера, че желае да развие отношенията, които са ни били отказани.

— Но не те е признал за своя дъщеря.

— Не бих му позволила.

— Защо?

— От уважение към баща ми, преди всичко. И от уважение към съпругата на Пол — Мари, която той обичаше с цялото си сърце. Не исках да ме признава, при положение, че Мари не е могла да го дари с деца.

— Той казал ли й е за теб?

— Да. Те нямаха тайни един от друг. Казвал ми е, че от време навреме го карала да ме привлече в живота им, но по всички причини, които ти казах, той не го направи. Може би ако тя бе още жива, когато той дойде при мен в Париж, може би ако мама беше жива, щяхме да вземем друго решение и да оповестим новината публично. Но си мислех, че ще е по-добре отношенията ни да си останат в тайна, пък нека хората да си говорят каквото искат.

— Знаеш ли какво са си мислели?

— Не ме интересува презрението им, прекарах две години с човек, за когото се грижех. И какви две години, Дерек. Като не ми отне нищо, което са ми дали двамата ми най-близки хора, които са ме отгледали, Пол и аз наваксахме пропуснатото време. Той ме обичаше и аз го обичах.

— Дори Дъг не е знаел за теб.

— Не и до момента, в който адвокатът на Пол му каза за завещанието. Доволна съм, че сега знае.

— Ще те възприеме ли като част от семейството?

— Не знам. Ако го направи, ще съхрани тайната на нашите отношения. Но се надявам, че той и Шарън ще ме приемат по някакъв начин. Ще им трябва подкрепа сега, когато Крейтън е зад решетките. Разбрах, че повечето от тъй наречените им приятели са ги изоставили. Така че посрещат нещастieto сами. Искам да им помогна по всякакъв начин, по който мога, по всякакъв начин, по който те ми позволят да го сторя.

Дерек се заигра с дръжката на чашата за кафе, но не я вдигна. Най-накрая каза:

— Можеше да ми кажеш, Джули.

Тя се пресегна през масата и покри ръката му с дланта си.

— Почти го направих онази нощ, когато бяхме паркирали пред хотела и ти ме целуна.

— Ти каза: „Не ми го причинявай“.

— Защото това беше мъчение. Не съм била с мъж след Анри. Не съм търсила романтична връзка през цялото време, докато бях с Пол. Той ме окуражаваше да ходя на срещи. Искаше да ме види щастлива с някой, който ме обича. Мисля, че щеше да се радва да има внуци — добави тя с тъжна усмивка. — Но случилото се с Анри ме направи подозрителна. Освен това повечето мъже не биха разбрали „приятелството“ ми с богат, красив, по-възрастен мъж. Така че тази част от мен ми бе отнета за дълго време. До онази нощ в самолета — тя го погледна, после отклони очи. — Избягвах целувките ти, защото, макар и да те исках, знаех, че ме смяташ за жена, която търси състоятелни мъже и е готова да легне с всеки следващ. От леглото на Пол право в твоето.

— Не съм мислил нещо толкова грозно.

— Но нещо от този род?

Той сви рамене виновно.

— Каза ми, че искаш да уважа скръбта ти.

Тя се усмихна.

— Звучи като клише, но да.

— Тогава защо не ми каза онази нощ? Или после? Защо ме остави да си мисля най-лошото?

— В началото не можех да ти доверя тайната.

— А по-късно?

— По-късно, когато започнах да ти вярвам, пропуснах момента и щях да ти изглеждам още повече като човек, който не заслужава доверие.

— Каквото и да съм мислил, това не ме спираше да те искам. Но дали съм щастлив, че си дъщеря на Пол, а не негова любовница? Да. Определено.

— Радвам се, че се радваш.

Той се поколеба, после попита:

— Ами парите?

— Никога не съм възнамерявала да ги докосна. Ще ги раздам.

— Благородно казано, но бъди реалистка, Джули. Това е дяволски голямо състояние. Даже да го раздадеш ще ти отнеме време.

— Имам целия си останал живот — тя го погледна изпитателно.
— Моля те, не позволявай това да стане проблем между нас. Защото ти се кълна, че за мен не е проблем.

Той изгледа лицето ѝ напрегнато и когато видя, че е искрена, чертите му се отпуснаха.

— Додж планира да изкрънка от теб заем.

— О, да не би вече да ме харесва?

— Да, харесва те — и като понижи глас, добави: — Както и аз.

— И аз те харесвам — произнесе тя дрезгаво. — Много. Къде беше досега?

— След като излязох от спешното? Мислих.

— За нас?

— За това как аз и егото ми се чувстваме, когато ни правят на глупаци.

— Не съм крила тайната си, за да те правя да изглеждаш глупак, Дерек. Защиствах Пол, майка си, баща си, Мари Уилър, всички тях, от скандал.

— Да, това е един от изводите, до които стигнахме ние с моето его.

— Един, а останалите?

— Че си дъщеря на Пол Уилър и наследница, когато се запознахме. И че ако съм знаел това, когато те докоснах първия път, това нямаше да направи нещата по-различни.

— Нямах ли?

Той поклати глава.

— И пак щеше да...

— О, да. Нищо нямаше да ме спре да те последвам по пътеката в онзи самолет...

Той стана и заобиколи масата. Издърпа я от стола и сложи ръце около кръста ѝ.

— И последното нещо, до което стигнах, беше, че наистина ще съм страшен глупак, ако си откажа години щастие, заради малко гордост.

— Години?

— Започвайки от днес. От този момент.

Той докосна устните ѝ нежно със своите и те се зацелуваха жадно.

Когато най-после се откъсна за миг от нея, Дерек каза с усмивка:

— Това е всичко, което ми е нужно да знам. Ще разработим подробностите по-късно.

Наведе се и я целуна отново, но тя отметна назад глава.

— Едно нещо.

Той притисна нос в тила ѝ, докато развърза престилката ѝ и плъзна ръце по потничето ѝ.

— Нека е кратко.

— Когато децата ни ни попитат къде сме се запознали...

Той се ухили:

— Все ще измислим нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.